

Ưu Đàm Hoa

Nga My Kiếm Khách

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Ưu Đàm Hoa

Nga My Kiếm Khách

Hồi 1

Tuyết hạ truy cường đạo

Sơn thượng kết chi lan

Trời cuối tháng năm lạnh như cắt, tuyết rơi mù mịt. Cảnh vật thê lương, ảm đạm vì lớp áo tang trắng xóa, với thời tiết này, chẳng ai muốn ra đường cả, thế mà lại có một bóng người lẫm lẫm tiến về ngọn Quế Sơn, cách thành Hàm Đan mười dặm. Người này mặc áo lông cừu đen, đầu đội nón che rộng vành, vai khoác bọc hành lý. Chân gãi lướt nhanh mà chỉ để lại những dấu mờ mờ trên mặt tuyết, chứng tỏ một bản lĩnh khinh công xuất chúng.

Hán tử áo cừu đen lên đến lưng chừng núi, đi vòng ra hướng Đông, dừng chân bên mép núi dựng đứng. Ở phía này, ngọn Quế Sơn dường như bị một nhát đao phạt thẳng xuống, tạo thành địa thế cực kỳ hiểm thảo.

Có lẽ vào những mùa khác, từ vị trí này mà nhìn ngắm phong cảnh bên dưới chắc cũng là một điều kỳ thú. Nếu không gần đây đã chẳng có dấu tích của một nền nhà. Nhưng giờ mưa tuyết đã che mờ tất cả chỉ còn lại cảm giác về một khoảng âm u lạnh lẽo, sâu thẳm và ghê rợn.

Hán tử áo cừu đen lột nón rộng vành, để lộ dung mạo một chàng trai tuổi ba mươi, nửa dưới gương mặt rắn rỏi kia phủ kín bởi một bộ râu quai nón xanh rì, đôi môi mỏng và sống mũi cao, thẳng khiến gã cũng dễ coi. Nhưng cặp mắt lấp lánh hàn quang và thù hận kia chẳng thân thiện chút nào cả!

Mười năm nay thủ cấp của gã hán tử này dần dần được triều đình nâng giá từ một trăm lượng lên đến ba ngàn lượng bạc. Dạ Tri Thù Sách Siêu là tên đạo tặc lợi hại nhất võ lâm đương thời. Gã đã đánh cắp gần trăm vụ, giết sáu

chục người, lấy đi hàng chục vạn lượng vàng.

Nhưng Sách Siêu lại được các hảo hán giang hồ kính trọng và thần phục, xem gã như hiệp khách chứ chẳng phải cường đạo! Đó là vì nạn nhân của họ Sách chỉ toàn là bọn tham quan ô lại, cường hào ác bá. Và cứ sau mỗi vụ án, dân nghèo ở vùng ấy lại phát hiện vàng bạc rơi trong nhà mình!

Còn bản thân Dạ Tri Thù thì lại như rồng thiêng ẩn trong mây, chẳng hề để lộ một dấu vết nào. Sai nha, bộ đầu các tỉnh Trung Nguyên truy tầm Sách Siêu nhiều năm mà chỉ hoài công! Vì gã không hề hành động như những tên cường đạo khác.

Sách Siêu không vào đại tửu lâu, kỹ viện, đồ trường để tiêu xài, hưởng lạc, lại giỏi nghề hóa trang, hòa lẫn bách tính mà tồn tại! Danh hiệu Dạ Tri Thù vẫn vang lừng, nhưng ít ai biết được chân diện của con nhện đêm này.

Hôm nay, họ Sách đến Quê Sơn để tế lễ ai đó. Gã mở bọc hành lý, lấy ra con gà luộc và bó nhang bày trên tảng đá cạnh bờ vực. Gã đốt nhang, khấn vái rồi bật khóc:

- Phụ thân! Hải nhi khổ công tìm kiếm đã mười năm mà vẫn chưa tìm được ra kẻ thù, thật là hổ thẹn với vong linh của tiên phụ và ba mươi đệ tử Tri Thù Môn.

Tiếng khấn vái nhỏ dần, Sách Siêu đứng lên, rú vang như để trút hận vào trời cao.

Họ Sách khoác tay nải lên vai, định trở xuống núi thì phát hiện có người ngồi lù lù trên tảng đá, cách đây bốn trượng, chặn mất lối đào vong!

Sách Siêu biến sắc, không ngờ trên đời có người đủ bản lĩnh để bám theo mình đến tận chốn này. Gã lạnh lùng nói:

- Các hạ là cao nhân phương nào mà lại dám chặn đường Sách mỗ?

Gã biết đối phương đã phát hiện lai lịch của mình nên không giấu giếm nữa!

Người kia đứng lên, phúi lớp tuyết trên vai, dỡ nón để lộ gương mặt anh

tuần và oai vệ, dù tuổi đã trạc năm mươi. Lão điềm đạm đáp:

- Lão phu là Kim Nhân Điều Sở Quyền, Tổng Bộ Đầu phủ Quảng Đông, chắc các hạ đã từng nghe qua?

Sách Siêu giật mình nhẩn mặt:

- Tại hạ nể mặt Sở Bộ Đầu nên chưa từng gây án ở Quảng Đông, sao Sở lão lại truy đuổi Siêu này?

Sở Quyền nghiêm giọng:

- Hồi đầu năm ngoái, các hạ giết tri huyện Đông Đài, Giang Tô, cướp đi vạn lượng vàng. Nạn nhân lại là cháu ruột của Hình Bộ Thượng Thư, nên lão đã xin thánh chỉ, điều động lão phu tham gia việc truy tầm hung thủ! Lão phu tuy xuất thân từ võ lâm, nhưng nay đã là mệnh quan của Triều Đình, nên không thể vì đồng đạo mà tha cho các hạ được!

Kim Nhân Điều Sở Quyền là đệ tử tục gia của phái Nga Mi, kiếm pháp và khinh công được xếp vào hàng ngũ những người giỏi võ nhất võ lâm đương thời. Lão lại thiện nghề phá án, truy tung, mắt sắc như chim ưng, chỉ nhìn cũng biết ngay gian, nên mới có danh hiệu như vậy!

Tuy Sở Quyền là sai nha nhưng tính tình trượng nghĩa, quang minh chính đại theo vương pháp mà thi hành công vụ, chứ không hề ý thế hiếp đáp đồng đạo. Ngay cả với giới lục lâm, ông cũng ăn nói hòa nhã, đúng mực. Do vậy, Kim Nhân Điều được võ lâm kính trọng và bọn đạo tặc cũng lánh xa địa phận phủ Quảng Đông,

Dạ Tri Thủ biết bản lĩnh mình không thể bằng đối phương, thở dài đáp:

- Tri huyện Đông Đài là một lão cầu quan khát máu lê dân, tại hạ giết lão đi là tạo phúc cho bách tính. Tổng Bộ Đầu là người nổi tiếng quân tử chôn nha môn, sao lão không lương giải cho Sách Mỗ?

Sở Quyền chính sắc đáp:

- Triều đại nào cũng có tham quan, nếu ai có chút võ nghệ cũng tự tay trừng

trị, không kể gì đến Vương pháp thì thiên hạ đại loạn. Các hạ có lòng nghĩ đến lê dân, sao không thu nhập bằng chứng rồi cáo giác với Bộ Hình?

Sách Siêu cười vang:

- Tri huyện Đông Đài là cháu ruột của Hình Bộ Thượng Thư, còn vợ y là em họ Hoàng Hậu. Dẫu tại hạ có đủ bằng chứng cũng không thể làm gì được cả! Không lẽ Tổng Bộ Đầu không hiểu điều ấy?

Kim Nhãn Điều biến sắc, công nhận Sách Siêu nói đúng sự thực. Triều cương lỏng lẻo, thiên tử lại hôn ám nên kẻ có thần thể thường phóng tay làm càn mà không bao giờ bị trừng phạt!

Sở Quyền búi ngui đáp:

- Lão phu cũng thấu hiểu nỗi khổ tâm của các hạ, nhưng đã lỡ tiếp thánh chỉ, không thể không thi hành. Sau vụ này, lão phu sẽ từ quan, về ẩn dật.

Dứt lời lão rút kiếm, chỉ mặt đối phương;

- Dạ Tri Thù! Bỏn quan đại diện pháp luật, bắt các hạ về tội cướp của, giết người!

Sách Siêu biết không còn cách nào khác, lập tức xuất thủ để chiếm tiên cơ.

Sợi dây đàn bằng tơ dài đúng trượng rưỡi, đang quấn quanh bụng gã bung ra, mổ vào mặt Sở Bộ Đầu. Đồng thời từ tay tả của gã liên tiếp bắn ra những mảnh ám khí đen sì.

Cây roi tơ đen kia tên là Thù Tri Hắc Tiên, tuy nhỏ bằng ngón tay nhưng rất bền chắc, không sợ đao kiếm. Đầu roi có mũi nhọn bằng thép luyện, tầm kỳ độc của Tri Thù Môn. Hắc Tiên còn là phương tiện hỗ trợ cho khinh công của Sách Siêu, lúc di chuyển trong khu vực có nhà cửa hay cây cối. Khi có điểm tựa, Sách Siêu nhờ Hắc Tiên mà vượt khoảng cách bốn, năm trượng một cách dễ dàng.

Nhưng trên bờ vực thẳm này chẳng hề có một cái cây nào, chỉ toàn là đá và tuyết trắng! Dạ Tri Thù chỉ mong mở đường máu để đào vong. Tiên pháp

của gã lợi hại phi thường, lại thêm loại ám khí hình con nhện tám chân hiểm độc, nên duy trì được khoảng cách an toàn.

Kim Nhân Điều quả không hổ danh cao đồ kiệt xuất phái Nga Mi, ung dung múa kiếm đánh bật những đợt tấn công bão táp của Hắc Tiên và Bát Túc Phi Tiên.

Luồng kiếm ảnh quanh người họ Sở kín đáo, liên lạc, khiến vũ khí của Sách Siêu không sao xuyên qua được. Thanh Thoảng, Sở Quyền xông vào nhập nội, và Dạ Tri Thù phải thu ngắn roi để chống đỡ.

Mũi roi chạm vào trường kiếm liên tục, tạo ra những tiếng chát tai. Sách Siêu bắt đầu thở hồng hộc, mồ hôi tuôn ướt áo trong. Gã cảm hận gầm vang, tung mình lướt đến, xuất chiêu tối hậu. Thân roi được chân khí dồn đầy, vươn thẳng tựa trường thương, và mũi roi ngoe nguẩy như đầu linh xà, mổ vào bốn bộ vị trên mặt, vai ngực của Sở Quyền. Đồng thời, tay tả gã xạ ra năm mũi ám khí cuối cùng vào thân dưới đối thủ.

Kim Nhân Điều đột ngột bốc thẳng lên không trung tựa chiếc pháo thăng thiên, kiếm ảnh loang loáng quanh người, tưởng như lão cầm đến hàng trăm thanh trường kiếm. Sở Quyền xạ xuống đầu Sách Siêu chẳng khác một vì sao lạc.

Dạ Tri Thù thấy đối phương dùng đến phép ngự kiếm, xuôi tay nhắm mắt chờ chết. Nhưng luồng kiếm quang chợt tan biến và hơi thép lạnh lẽo tỏa vào căn cổ họ Sách.

Kim Nhân Điều hạ thân xuống đứng sau lưng gã, điểm nhanh vào bảy đại huyệt trên lưng để phong tỏa chân khí. Ông nghiêm giọng:

- Lão phu cũng là người võ sĩ nên không nỡ phế bỏ võ công của các hạ. Trên đường về Giang Tô qui án nếu các hạ đủ sức giải huyệt thì sẽ có cơ hội đào tẩu!

Sách Siêu cười nhạt:

- Tại hạ còn mang nặng mối gia cừu, tất sẽ không bỏ qua cơ hội thoát thân! Tuy nói vậy nhưng lòng gã chán nản vô cùng, vì chưa một tên trọng phạm nào bị Sở Quyền bắt mà đào vong nổi. Dù Sở lão không hề xiềng xích gông cùm tù nhân của mình! Sở Quyền thu cây Thù Tri Hắc Tiên bỏ vào bọc, và đi nhặt lại những mũi ám khí Bát Túc Phi Tiên để làm tang vật, rồi đưa tù nhân xuống núi.

Sách Siêu giờ đây yếu ớt như người chưa hề luyện võ, được Kim Nhãn Điều cặp nách mang đi. Gã nhìn dấu chân mờ nhạt trên tuyết, lòng thâm thán phục khinh công của Sở Quyền. Kim Nhãn Điều không hề hỏi han gì, đưa Sách Siêu về thẳng quán trọ ở ngoài thành Hàm Đan. Thì ra Sở Lão cũng ở trọ cùng với họ Sách mà gã không hề hay biết!

Hai người bước vào khách điểm như đôi bằng hữu thân thiết, khiến chương quầy và bọn tiểu nhị rất ngạc nhiên, họ đến đây không cùng một lượt sao giờ lại như bạn cố tri?

Sở Quyền Lục soát phòng của phạm nhân, không thấy thêm tài sản gì, ngoài trăm lượng vàng trong tay nải, liền mỉm cười:

- Té ra Dạ Tri Thù đúng là hiệp đạo chứ chẳng phải kẻ mượn danh!

Sách Siêu trả đũa:

- Việc Sở Bộ Đầu biết được tại hạ cũng đáng gọi là danh bất hư truyền!

Sở lão gật gù:

- Lão phu phải mất đến bảy tháng trời mới tìm được ra các hạ, thực lòng rất khâm phục!

Lão thảo nhanh tờ cung, ghi rõ số tang vật, đưa cho Sách Siêu ký vào. Hai người rời khách điểm lên ngựa rời Hàm Đan!

Bảy ngày sau, họ đến núi Mã Sơn ở ranh giới Hà Nam và Hung Châu, ghé vào tiểu quán trong sơn trấn mà dùng bữa trưa.

Nhìn hai người ăn uống thù tạc, chẳng ai dám nghĩ rằng họ là công sai và

phạm nhân. Sau mấy trăm dặm đồng hành, giữa Sở Quyền và Sách Siêu bỗng phát sinh tình cảm. Câu anh hùng tương thức có thể áp dụng trong hoàn cảnh này!

Kim Nhãn Điều là bậc trung lương tài trí, còn Dạ Tri Thù là hiệp khách hiên ngang lắm liệt. Sách Siêu dường như quên hẳn việc mình sắp bị roi đầu, cao hứng vì gặp tri âm, ôn tồn đàm đạo với Sở Quyền!

Sở lão buột miệng hỏi:

- Sách các hạ có biết ngọn núi này tên gì hay không?

Sách Siêu gật đầu:

- Đây là ngọn Mã Sơn, thuộc lãnh thổ Hung Châu!

Sở Quyền mừng rỡ hỏi thêm:

- Chẳng hay ở Hung Châu còn ngọn núi nào khác trùng tên hay không?

Sách Siêu mỉm cười:

- Không có đâu! Do hình dáng đỉnh núi này giống đầu ngựa nên mới có tên như vậy, thiên hạ không có nơi nào tương tự!

Sở Quyền tư lự:

- Lão phu có một bảo đệ ẩn cư ở núi này! Mời các hạ theo ta đến thăm gã một chuyến!

Dạ Tri Thù cười mát:

- Sở Lão quả là bậc chính nhân hiếm có, dù đối với tù nhân cũng thủ lễ không hề thất thố! Sách Siêu này dẫu chết trong tay các hạ cũng chẳng hối tiếc! Chúng ta đi thôi!

Hai người gởi ngựa cho chủ quán rồi đi về hướng chân núi. Sở Quyền thò tay điểm lên người họ Sách rồi nói:

- Lão phu đã trả cho các hạ bốn phần công lực, có thể thi triển khinh công rồi đây!

Dạ Tri Thù gật gù:

- Sở Bộ Đầu không sợ tại hạ đào tẩu hay sao?

Dứt lời gã lướt nhanh tiến lên đường sơn đạo. Tuy tuyết rơi dày nhưng đôi mắt tròng vàng của Sở Quyền vẫn nhìn xuống mái ngói ẩn hiện, trên một bình đài cao độ vài chục trượng.

Lòng Sở lão khắp khởi mừng cho cuộc hội ngộ sắp đến. Sở Quân là em trai út của lão, tuổi mới ba mươi thích văn hơn võ. Y có dung mạo anh tuấn như Phan An nên hai năm trước đã chinh phục được ái nữ của Bình Nam Vương ở Trường Sa.

Do môn đăng hộ đối, Bình Nam Vương không bao giờ chấp nhận mối lương duyên ấy. Vì vậy, Sở Quân đã âm thầm đưa tiểu thư Hà Tường Anh đến núi Mã Sơn này xây tổ uyên ương.

Năm ngoái, Sở Quân gửi thư về báo rằng vợ y đã hạ sanh được một nam hài. Kim Nhãn Điều vui mừng khôn xiết vì tông tự họ Sở đã có người nối dõi.

Bản thân ông luyện tâm pháp của phái Nga Mi, lại tinh thông Phật pháp nên không muốn lập gia đình. Ông định bụng sau khi cáo lão từ quan sẽ về đây chung sống với gia đình bào đệ.

Tuy miên man suy nghĩ nhưng ông cũng không quên nhiệm vụ, bám sát sau lưng Sách Siêu, đề phòng gã đào tẩu.

Bỗng Dạ Tri Thù đột ngột dừng chân, dù cửa rào trúc vẫn rộng mở. Gã nép ngay vào bụi cây, dơ tay ra hiệu cho Sở Quyền, rồi thì thầm:

- Sở Bộ Đầu! Tại hạ nghe có mùi máu tanh!

Kim Nhãn Điều giật mình, lắng tai nghe ngóng. Lão biến sắc khi không hề nghe tiếng trẻ thơ hay tiếng động nào khác trong gian nhà gỗ kia.

Lão kinh hãi rút kiếm, nắm tay Sách Siêu, lướt qua khoảng sân trồng hoa, đến cửa nhà.

Sở Quyền đau đớn rú lên khi nhìn thấy xác của một chàng thư sinh áo trắng đang nằm ngửa trên sàn nhà. Nạn nhân chính là Sở Quân, bào đệ của Kim

Nhân Điều Sở Quyền.

Ngực Sở Quân bị đâm thủng một lỗ ngay vị trí trái tim, máu chảy đầy quanh thi thể, đọng lại thành vũng và vẫn còn mùi tanh nồng, chứng tỏ án mạng xảy ra mới chỉ một hai hôm!

Sở Quyền nuốt lệ, điểm huyết Sách Siêu, khiến gã đứng im như tượng gỗ. Ông xách kiếm xông vào phía sau để tìm vợ con Sở Quân, nhưng không thấy xác họ đâu cả!

Kim Nhân Điều thất sắc gọi vang một cách tuyệt vọng:

- Hà đệ muội! Hà Tường Anh quận chúa!

Chỉ có những mảnh tuyết ở rìa mái ngói bị chấn động rơi xuống đất mà thôi!

Sở Quyền quay lại kiểm tra thi thể bào đệ. Ông cởi áo Sở Quân xem xét vết thương, lấy ra từ đáy một ám khí rất kỳ lạ.

Kim Nhân Điều với lấy bình trà trên bàn, rửa sạch và ngơ ngác trước một sợi đuôi công bằng thép luyện, được sơn vẽ cẩn thận y như công thật.

Nếu Sở Quyền nhìn lên thì sẽ thấy sắc mặt Sách Siêu tái đi và ánh mắt rạng rỡ về cảm hờn. Nhưng gã chỉ nói:

- Sở Bộ Đầu hãy giải huyết cho tại hạ rồi chúng ta cùng chôn cất lệnh đệ!

Sở Quyền gạt nước mắt, bỏ hung khí vào bọc rồi giải huyết cho họ Sách, Dạ Tri Thù trầm giọng:

- Chắc là vườn sau nhà có cuộc xẽng, trong lúc tại hạ đào huyết, Sở lão thử lục soát xem còn manh mối gì nữa không?

Nói xong, gã bước thẳng về phía nhà sau để ra vườn. Sở Quyền không sợ gã đào thoát vì phía sau tòa nhà gỗ là một khe sâu thăm thẳm. Lão chăm chú kiểm tra từng tấc đất trong nhà, nhưng không tìm được dấu vết nào khả nghi. Bỗng có tiếng Sách Siêu ở vườn sau vọng lên:

- Sở Bộ Đầu! Mau lại đây!

Kim Nhãn Điều lao vút về hướng sau, phát hiện Sách Siêu đang đứng bên bờ vực, nghiêng tai nghe ngóng. Khi ông đến nơi thì họ Sách nói ngay:

- Dường như dưới vực có tiếng khóc của trẻ thơ!

Tuy vui mừng không xiết nhưng là người lão luyện, ông vẫn cẩn trọng đề phòng, tiến đến mép vực và đứng khá xa Dạ Tri Thù. Sở lão vận công hướng tai xuống đáy vực, quả nhiên nghe được tiếng khóc yếu ớt, khàn đặc của một đứa bé.

Kim Nhãn Điều mím môi nói với Sách Siêu:

- Kể từ giờ phút này, lão phu không còn là người của Công môn nữa. Mong các hạ giúp Sở mỗ cứu đứa bé lên, sau đó các hạ có thể bỏ đi!

Dạ Tri Thù nghiêm giọng:

- Nếu Sở Bộ Đầu không còn là Tổng Bộ Đầu thì Sách mỗ cũng không làm cường đạo nữa. Siêu này xin lạy người làm anh, cùng chung sức báo thù gia phụ và ba mươi đệ tử Tri Thù Môn cũng đã bỏ mạng bởi chiếc lông Không Tước kia. Mười năm nay, tại hạ phiêu bạt khắp nơi, chủ yếu là để truy tầm hung thủ. Việc giết tham quan, cứu tế bần dân chỉ là tiện tay mà làm thôi! Sở Quyền nổi danh Kim Nhãn Điều tất nhìn người không lầm, lão nhận ra vẻ thành thực, thiết tha của họ Sách nên tư lự đáp:

- Không ngờ chúng ta lại có chung một kẻ thù, lão phu rất hoan hỉ được kết huynh đệ với một bậc anh hùng như Sách đệ. Nhưng chỉ mong các hạ giữ lời hứa, thôi không làm đạo tặc nữa!

Sách Siêu mừng rỡ, quỳ xuống mặt cỏ phủ đầy tuyết. Sở lão quì theo và hai người lạy nhau tám lạy.

Không có thời gian để nói lên câu tình nghĩa, Sở Quyền lập tức giải huyệt cho Dạ Tri Thù, rồi cùng gã vào nhà lục tìm dây chèo. Nhưng tiếc rằng chỉ có một đoạn dây thừng dài hai trượng và rất mỏng manh!

Sách Siêu vỗ trán nói:

- Đại ca! Tiểu đệ sẽ dùng Thủ Tri Hắc Tiên lần xuống đáy vực để tìm đứa bé. Trong lúc ấy đại ca hạ sơn tìm dây chèo!

Sở Quyền liền quăng tay nải cho gã rồi lướt đi như tên bắn. Sách Siêu lấy roi tơ ra, đứng bên mép vực, vận công quá mạnh. Mũi roi vươn đầu, cắm sâu vào vách vực.

Sách Siêu giật thử vài lượt, cảm thấy chắc chắn liền cột đầu roi còn lại vào cổ tay phải rồi cởi giày, bám lấy mép vực mà lần xuống.

Gã là đệ tử chân truyền của Thủ Tri Môn nên công phu Bích Hồ Du Tường cao cường nhất võ lâm. Mười ngón tay và mười ngón chân của gã như những chiếc móng thép cắm sâu vào lớp đất, hoặc bám lấy những mồm đá. Giờ đây, trông gã chẳng khác gì con nhện khổng lồ đang bò dần xuống đáy vực.

Đến chỗ mũi roi cắm vào vách Sách Siêu cố định tay tả và hai bàn chân rồi nhổ mũi thép ra, lập lại cú quất thứ hai. Sợi dây này chỉ có tác dụng như một sợi dây bảo hiểm, nếu gã xảy tay rơi xuống!

Diễn tả thì lâu nhưng động tác của Dạ Thủ Tri rất nhanh nhẹn. Tiếng khóc của đứa bé ngưng bật khiến gã rất lo lắng và cố xuống thật mau. Ít ra, đứa bé chỉ hơn một tuổi kia đã phải chịu cảnh đói khát và rét mướt hơn hai ngày rồi. Sách Siêu tự hỏi điều kỳ diệu nào đã giúp cho nó sống sót đến giờ này?

Tuyết bỗng thôi rơi và mặt trời mùa đông rạng rỡ hơn trước. Điều này giúp cho Sách Siêu tăng tốc độ. Sau mười lần phóng roi, họ Sách đã hạ thân xuống một tảng đá nhô ra từ vách núi. Diện tích nơi này chỉ rộng độ bốn mươi mét vuông và phủ đầy rác rến, lá cây, có lẽ vợ chồng Sở Quân thường hay đổ rác xuống nơi này, tạo thành một lớp thảm khá là êm ái, đỡ lấy thân hình đứa bé.

Giờ đây cậu ta đang nằm ngủ say sưa do quá mệt mỏi vì gào khóc. Sách Siêu cởi áo lông cừu phủ lên người nó rồi bật hỏa tập quan sát. Gã tò mò muốn

biết nguyên nhân vì sao đứa bé này lại còn sống dưới cái lạnh thấu xương của mùa đông.

Cuối cùng gã phát hiện trên vách vức có một tai nấm màu trắng như sữa.

Chung quanh nó là dấu vết của hàng trăm tai nấm khác đã bị nhổ đi. Như vậy, đây là thức ăn của đứa bé.

Sách Siêu nhổ tai nấm, ngửi thấy mùi hương thơm tho, liền cắn một miếng.

Gã vận công chờ xem diễn biến. Và lát sau nghe đan điền nóng lên, cơ thể ấm áp như đang mặc áo lông thượng hạng.

Sách Siêu mừng rỡ lắm bầm:

- Họa trung đắc phúc, thằng bé này rơi xuống đây, tình cờ gặp được kỳ trân!

Từ miệng vức, tiếng Sở Quyền vọng xuống:

- Sách đệ! Đứa bé thế nào rồi?

Sách Siêu cười vang:

- Đại ca thả dây xuống đi, cậu bé này đang ngủ và hoàn toàn khỏe mạnh!

Nga My Kiếm Khách

Hồi 2

Lâu thượng diệt di nan thuyết ái

Dạ trung sát địch kiến cừ nhân

Cuối tháng chạp, Kim Nhãn Điều và Dạ Tri Thù về đến Trường Sa. Ở đây, Sở Quyền đã mua sẵn một tòa trang viện nhỏ để dưỡng già. Tuy nhiên, do không muốn bọn đồng liêu dị nghị nên chẳng ai biết tài sản của ông. Vì kẻ đứng tên mua lại là Sở Phúc, người lão nô trung thành của giòng họ Sở. Sở Quyền đặt tên cho đứa bé là Sở Phiêu Trần, quả thích hợp với một thân phận thảm thương! Do dung mạo Sở Quyền rất giống bào đệ, nên dần dần Trần nhi tin rằng ông chính là cha mình.

Kim Nhãn Điều đã dâng biểu từ quan, mượn cớ mình bắt tài, không bắt được Dạ Tri Thù không dám về nhiệm sở.

Thực ra quan tri phủ Quang Đông rất e ngại tính liêm khiết, chính trực của

Sở Quyền, nên mau mắn chấp thuận đơn xin cáo lão.

Kể từ đó, Kim Nhân Điều không về Quảng Đông nữa, yên tâm nuôi dưỡng, giáo huấn Phiêu Trần.

Ông rất mừng khi thấy cậu bé hiếu võ khác hẳn Sở Quân. Lại nhờ số năm quý đã ăn hồi nhỏ, nên công lực Trần nhi tăng tiến nhanh như vó ngựa. Đến năm mười tám tuổi, Phiêu Trần đã luyện đến lớp thứ bảy của Nga Mi Tâm Pháp và lãnh hội toàn pho kiếm pháp thượng thừa.

Ngoài ra, chàng trai còn thông thạo phép đánh trường tiên, cũng như những tuyệt học khác của Tri Thủ Môn.

Phiêu Trần thông minh hẳn tiếp, anh tuấn phi phàm khiến Sở Quyền và Sách Siêu rất thương yêu chàng. Họ đã khổ công truy lùng suốt mười năm trời mà không hề tìm ra chủ nhân của chiếc lông Khổng Tước, đành bỏ cuộc ảm đạm đợi chờ.

Đề mưu sinh, Sở Quyền đã xây dựng một tòa tửu lâu trong thành Trường Sa. Đây cũng là nơi để thu thập thông tin vì hào kiệt võ lâm thường xuyên đến đây ăn nhậu.

Sở gia Đại Tửu Lâu có đến hai chương quý, một già, một trẻ. Đó là Dạ Tri Thủ Sách Siêu và Sở Phiêu Trần. Họ thay phiên nhau mỗi người một ngày. Khi đến lượt Phiêu Trần, tửu lâu lại đầy ắp những nàng tiểu thư khuê các đất Trường Sa.

Chỉ sau hai năm hoạt động, danh tiếng của chàng chương quý anh tuấn đã lan khắp phòng the của các bậc công nương. Họ biết rõ chàng trực vào những ngày lẻ trong tháng, nên đến rất đông đủ.

Năm xưa, Sở Quyền đến Trường Sa ngoạn cảnh Động Đình Hồ và gặp Hà Tường Anh ở đây. Đôi tài tử giai nhân chỉ đàm đạo vài lần đã yêu nhau say đắm và quyết định đi đến xây tổ uyên ương. Vì lúc đó, Bình Nam Vương đang định gả Hà tiểu thư cho nam tử của tri phủ Hồ Nam, tất sẽ không chấp thuận Sở Quân.

Trong thư để lại, Hà Tường Anh cũng không nói rõ danh tính của Sở Quân, nên Vương phủ chẳng biết lai lịch của chàng.

Do đó, Bình Nam Vương đã từng ghé qua Sở gia Đại Tửu Lâu, gặp mặt Sở Phiêu Trần mà không biết chàng là cháu ngoại của mình.

Nhưng Phiêu Trần thì biết điều ấy, vì Kim Nhân Điều đã kể lại thảm kịch mười bảy năm trước cho chàng nghe.

Khi biết rõ thân phận, Phiêu Trần càng khổ công rèn luyện võ nghệ và chú ý đến những tin tức liên quan đến chiếc lông Khổng Tước. Đồng thời, đôi mắt đẹp của chàng lúc nào cũng sâu thẳm một nỗi buồn. Chẳng may ánh mắt u sầu và tính ít nói của chàng lại vô cùng quyến rũ đối với các nữ nhân Trường Sa và những vùng lân cận.

Mật ở đâu thì ruồi ở đây. Các chàng Vương Tôn công tử cũng theo chân bọn

hoàng hoa khuê nữ kia đến Sở gia Đại Tửu Lâu.

Họ tự lượng không anh tuấn, hấp dẫn bằng Phiêu Trần, nhưng vẫn có thể tự hào về gia thế, tài sản của mình. Hơn nữa, Phiêu Trần luôn luôn lễ độ và không bao giờ tỏ vẻ quan tâm đặc biệt đến nàng nào cả. Chính thái độ ấy khiến đám thế gia công tử hài lòng.

Tất nhiên, có những kẻ hẹp hòi, ganh ghét với chàng chương quỹ đào hoa, nhưng họ vẫn chẳng dám tỏ thái độ gì. Danh tiếng của Tổng Bộ Đầu phủ Quảng Đông Sở Quyền vẫn còn lừng lẫy chốn quan trường, dù ông đã về hưu!

Hôm nay là tiết trùng dương, mừng chín tháng chín, hoa cúc trong khu vườn tửu lâu nở rộ, và khách đông hơn bao giờ hết. Thực ra thì hoa cúc được trồng khắp nơi, phủ đệ, trang viện nào cũng có. Nhưng các vị cô nương lại cứ quả quyết với cha mẹ rằng cúc ở Sở gia Đại Tửu Lâu đẹp nhất thành, và năng nặc xin phép được đến đây thưởng thức!

Ngay cả Bình Nam Vương Hà Hiến Trung cũng phải siêu lòng trước lời năn nỉ của cô con gái út Hà Vân Bích. Từ ngày trưởng nữ Hà Tường Anh bỏ trốn vì không muốn bị cưỡng hôn, Vương Gia đã thay đổi quan niệm của mình. Ông để cho Vân Bích tự lựa chọn lấy ý trung nhân và không đặt điều kiện sang hèn.

Chính vì vậy, ông âm thầm tán thành việc Hà Vân Bích quan tâm đến Sở Phiêu Trần. Bản thân ông không hiểu vì sao lại có cảm tình với chàng trai họ Sở. Sở Phiêu Trần đối với ông rất cung kính và ánh mắt đầy vẻ thân thiết.

Khi gặp chàng, Vương Gia chợt nghe lòng âm áp phi thường!

Tiểu thư Hà Vân Bích là ái nữ của Bình Nam Vương, đương nhiên tập tước quận chúa, và là nữ nhân cao sang quyền quý nhất Hồ Nam. Khi nàng và bốn tỷ nữ xuống kiệu, bước vào tửu lâu thì những người đến trước đều phải đứng lên thi lễ:

- Quận chúa vạn an!

Sự có mặt của Hà Vân Bích khiến các chàng trai phấn khởi hẳn lên, nhưng lại khiến các vị cô nương héo dạ. Nàng được xưng tụng là Trường Sa Tây Tử. Nhan sắc diễm lệ phi thường, lại là quận chúa thì ai dám sánh?

Nhưng đám tiểu thư kia vẫn phải gượng cười, mời mọc quận chúa hạ cố chung bàn. Họ chỉ mời lời vì biết chiếc bàn trống gần lan can trên lầu là do Vương Phủ đặt trước!

Hà Vân Bích hòa nhã cảm ơn rồi bước lên thang lầu. Sở Phiêu Trần đi trước, cung kính dẫn đường cho thượng khách. Chàng biết người đẹp này là di ruột của mình nên chẳng dám sơ xuất! Tuy quây tiền ở dưới nhưng Sở Phiêu Trần luôn phải lên xuống vì các nàng tiểu thư kiêu kỳ trên lầu luôn tìm ra những cớ để cho gọi chương quỹ.

Sở Phiêu Trần tuy còn trẻ nhưng sở đắc tâm pháp Phật môn phái Nga Mi nên

định lực rất thâm hậu. Chàng luôn nhẫn nại thực hiện những yêu cầu vớ vẩn của khách mà sắc mặt vẫn an nhiên.

Mỗi huyết cừu trên vai khiến chàng hoàn toàn thờ ơ trước nữ nhân, đối xử với họ bằng thái độ kính nhi viễn chi!

Giờ đây, Sở Phiêu Trần kiên nhẫn đứng cạnh bàn Hà quận chúa, chờ nàng chọn thực đơn. Hà Vân Bích cố tình kén cá chọn canh, hơn nửa khắc sau mới lựa được năm món ăn. Quận chúa bực bội vì thấy chàng trai tuấn tú kia cứ nhìn xuống hàng phong đồ rực cuối vườn mà không hề liếc nhìn mình lấy một lần!

Nhưng biết thế nào được, nàng là nữ nhân, lại là bậc công nương, chẳng thể tỏ tình trước được. Sau khi nghe Vân Bích đọc tên thực đơn, Phiêu Trần cung kính vòng tay cáo lui. Hà quận chúa bực bội hỏi:

- Đường như công tử đối với ta có phần khách sáo hơn những người khác?

Phiêu Trần gượng cười:

- Quận chúa là kim chi ngọc điệp, tiểu sinh là hạng áo vải tất phải thủ lễ, chẳng dám thất thố!

Nói xong, chàng quay người bước đi ngay! Nhưng vừa đến đầu thang lầu, Phiêu Trần bỗng nghe tiếng tỳ nữ thét thất thanh, liền quay phắt lại: Hóa ra, bốn tửu khách lúc nãy ngồi ở gần bàn quận chúa đã nhảy xô vào không chế nàng và tung mình qua lan can lầu để xuống vườn hoa.

Phiêu Trần kinh hãi, nhún chân lao đi. Thân hình chàng bay vút theo gã áo trắng đang bông Hà Vân Bích, và khi chân đối phương vừa chạm mặt cỏ thì chàng còn cách gã hơn trượng. Bốn gã lạ mặt kia đã tính toán rất chu đáo nên ra tay đúng vào thời điểm mà chung quanh không có cao thủ võ lâm nào. Nhưng họ lại chẳng ngờ rằng chàng chương quý mười tám tuổi rất nhỏ nhả kia lại là một sát tinh!

Do vậy, bốn gã hoàn toàn không phát hiện được rằng Phiêu Trần đã đuổi theo. Và một chương kinh âm nhu đã bóp nát đầu gã áo trắng, đẩy gã ngã ngửa trên mặt cỏ.

Phiêu Trần nhanh tay chụp lấy Hà quận chúa trước khi ba hán tử kia kịp hoàn hồn. Khách trong tầng dưới hiếu kỳ đã ủa ra nhưng chỉ vì hiếu kỳ chứ chẳng phải để hỗ trợ Phiêu Trần. Chàng trao Hà Vân Bích cho đám tiểu thư rồi bước ra chặn bắt bọn hung thủ, nhưng chúng đã mau chân tẩu thoát cả.

Phiêu Trần học được nhiều kinh nghiệm điều tra của Sở Quyền nên lập tức tiến hành việc lục soát thi thể gã áo trắng. Ngoài vài nén bạc, gã còn mang theo một thẻ đồng hình chữ nhật, nhỏ bằng bàn tay đưa trẻ lên ba, một mặt khắc nổi hình chim công, Phiêu Trần biến sắc, bỏ ngay vào ngực áo. Chàng đứng lên, quay lại tửu lầu, đến bên Hà quận chúa.

Lúc này, Hà Vân Bích đang được đặt trên mặt hai chiếc bàn ghép lại, mắt nhắm nghiền. Phiêu Trần biết nàng bị điểm huyết nhưng không tiện ra tay

hóa giải.

Vương phủ cách tử lâu không xa nên Bình Nam Vương lập tức có mặt, theo ông còn có tám võ sư hộ vệ khác. Chắc kẻ báo tin đã nói ai là ân nhân nên Hà Vương Gia vừa đến đã vòng tay nói với Phiêu Trần:

- Bồn Vương đội ơn công tử đã ra tay cứu quận chúa!

Phiêu Trần lúng túng đáp:

- Quận chúa là khách của bồn điểm, việc bảo vệ nàng là nhiệm vụ của thảo dân!

Hà Vương Gia cười ha hả, giơ ngón tay cái khen ngợi:

- Không ngờ công tử lại là cao thủ võ lâm! Bồn Vương quả là kém mắt nên đã chẳng nhận ra!

Thực khách nhao nhao tán thành, hết lời khen ngợi Sở Phiêu Trần. Các nữ nhân Trường Sa càng bội phần say đắm chàng trai xinh đẹp và thần dũng. Trước đây, họ cứ ngỡ Phiêu Trần chỉ biết võ vẽ vài đường quyền, vì chàng luôn mặc áo học trò.

Hà Vương Gia cũng là cao thủ từng học nghệ Thiếu Lâm Tự, thế mà không sao giải được huyệt đạo cho ái nữ. Ông then đỏ mặt, bỗng Hà Vân Bích trở về Vương Phủ.

Công sai trong thành đã xuất hiện, và đưa xác hán tử áo trắng về công đường. Tất nhiên họ rất lễ độ với Phiêu Trần vì chàng là ân nhân của Vương Phủ.

* * *

Tối hôm ấy Phiêu Trần trở về Sở gia trang ở cửa Bắc thành, cùng Sở Quyền và Sách Siêu bàn bạc. Khi chàng đặt mảnh đồng bài lên bàn, hai người giật nảy mình, quan sát rất kỹ. Mặt kia của thẻ đồng có ghi hai chữ Dực Đường và con số mười chín! Sở Quyền tuy đã gần bảy mươi nhưng vẫn tráng kiện và tinh minh. Ông tư lự nói:

- Xem màu sắc của chất đồng và các cạnh thẻ bài, lão phu nhận định rằng nó còn rất mới, được làm ra chỉ độ vài tháng nay! Sách lão đệ thấy thế nào?

Sách Siêu gật đầu:

- Đại ca nhận xét không sai! Tiểu đệ đoán rằng hung thủ là người của bang hội mới thành lập. Họ lấy chim công làm biểu tượng, nên tạm gọi là Không Tước Bang. Thứ hai, gã này thuộc Dực Đường và có số hiệu là thập cửu. Nhưng liệu gã có quan hệ gì với chủ nhân của chiếc lông Không Tước đâm máu kia không?

Sở Quyền cũng phân vân:

- Nếu đúng là hán ta thì tại sao phải mất đến hai mươi bảy năm mới bộc lộ dã tâm, khai bang lập phái?

Phiêu Trần bỗng nói:

- Sách nhị thúc! Hai mươi bảy năm trước, hung thủ diệt Tri Thù Môn vì lý

do gì?

Dạ Tri Thù bùi ngùi đáp:

- Năm ấy, ta thừa lệnh tiên phụ đi chúc thọ một vị trưởng bối ở Sơn Đông. Lúc trở về thì mọi người đều đã chết cả, nên không rõ nguyên nhân. Nhưng sau nhiều năm suy xét, ta đoán rằng hung thủ ra tay vì tấm bản đồ Toàn Cơ Bí Cốc. Tiên phụ đã tình cờ nhặt được trong một hang động ở Quế Lâm, Quảng Tây! Nó đã biến mất cùng với toàn bộ gia sản của Tri Thù Môn.

Kim Nhân Điều hỏi ngay:

- Thế có ai là người biết được việc lệnh tôn có bản đồ?

Sách Siêu thở dài:

- Có! Người ấy chính là Tề Châu đại hiệp, bá huynh của tiên phụ. Nhưng ông ta đã chết sau đây chỉ vài tháng!

Sở Quyền nghiêm giọng:

- Nếu Tề Châu đại hiệp biết thì có thể vợ con lão ta cũng biết. Sách lão đệ có biết rõ gia thế của ông ta không?

Sách Siêu cười khò:

- Tề Châu đại hiệp Trương Triết góa vợ, và chỉ có một nam tử năm nay độ khoảng sáu mươi hai tuổi. Nhưng Trương Tự Thanh bẩm sinh ngu ngốc, suốt ngày giam mình trong khu rừng rậm sau trang!

Phiêu Trần buột miệng:

- Nhị Thúc! Trương gia trang có nuôi chim công hay không?

Sách Siêu giật bắn mình:

- Quả thực là Trương Tự Thanh suốt ngày chỉ quần quýt với bầy chim công! Nhưng gã đàn độn, điên dại, sao có thể là kẻ giết người được?

Sở Quyền thở dài:

- Sách lão đệ không biết đấy thôi, những kẻ đại ác thường ngụy trang rất tài tình. Lão phu đã từng phá nhiều vụ án mà thủ phạm là người mà không ai ngờ đến!

Dạ Tri Thù đứng phắt dậy, vòng tay nói:

- Sở đại ca! Siêu này vì mối huyết cừu nên sáu năm qua đã dấn đại ca mà đào tạo nên thế hệ thứ hai của Tri Thù Môn, chờ ngày phục hận. Nay đã đến lúc sử dụng, tiểu đệ xin được phép mang họ về đây cho đại ca sai khiến!

Kim Nhân Điều mỉm cười hiền hòa:

- Sự thực thì lão phu đã biết từ lâu, nhưng không hề ngăn cản nhị đệ! Việc trùng hưng môn phái là nhiệm vụ phải làm! Hơn nữa, nếu quả thực Không Tước Bang là kẻ thù của chúng ta thì lại càng cần nhiều nhân thủ!

Dạ tri Thù gượng cười:

- Đại ca quả xứng danh Kim Nhân Điều, chẳng việc gì qua mặt được. Sáng mai, tiểu đệ sẽ lập tức đi Tế Châu do thám Trương gia trang!

Phiêu Trần kéo lão ngồi xuống rồi nghiêm giọng:

- Nhị thúc có nhớ rõ tám bản đồ Toàn Cơ Cốc hay không?

Sách Siêu ngơ ngác:

- Chẳng lẽ Trần nhi lại muốn đến đây?

Phiêu Trần gật đầu:

- Đúng vậy! Tiểu diệt cho rằng nếu Toàn Cơ Cốc đã có người phát hiện thì Trương Tự Thanh sẽ không còn ở Tế Châu nữa! Hoặc giả, tổng đàn của Khổng Tước Bang cũng ở nơi ấy!

Sách Siêu cười mát:

- Suy luận của Trần nhi chỉ là võ đoán, nhưng để ta vẽ lại họa đồ, xem có tìm ra vị trí hay không? Nếu gần đây chúng ta sẽ đi tìm Toàn Cơ Cốc trước! Dạ Tri Thủ lấy văn phòng Tứ Bảo, bắt Phiêu Trần mài mực rồi vẽ theo trí nhớ. Dù đã gần ba mươi năm nhưng chỉ có vài nét đơn giản nên họ Sách chưa quên! Lão đã cùng cha mình nghiên cứu, xem xét nhiều lần nên chi tiết đã in sâu vào óc!

Ngoài đường gấp khúc tượng trưng cho dãy núi, còn có một vòng tròn nhỏ dưới chân, được bao quanh bởi nửa cung tròn lớn. Giữa hai cung tròn ấy là năm chữ số Cửu, Tam, Ngũ, Nhất, Thất. Và cuối cùng là hai câu thơ:

“Độc điệu Hàn giang

Nguyệt chiếu Bạch Thủy.”

Sách Siêu vẽ xong thở dài thườn thượt:

- Tiên phụ đã mất nhiều năm thẩm xét, xác định được năm số chín, ba, năm, một, bây này là để chỉ cách vượt qua trận pháp Ngũ Hành Dương Môn.

Nhưng Trung Hoa có đến mấy ngàn ngọn núi, biết là núi nào?

Sở Quyền gật gù:

- Có lẽ địa danh này nằm trong hai câu thơ này đây! Chúng ta đều là kẻ võ biên thô lỗ, chẳng rành thi phú, e khó mà giải được!

Sách Siêu cười khi:

- May ra Trần nhi hiểu thấu vì y cũng thường đọc sách, ngâm thơ!

Phiêu Trần thản nhiên đáp:

- Tiểu diệt đã đoán ra tên ngọn núi ấy rồi!

Sách Siêu bán tín bán nghi:

- Lẽ nào ngươi lại giỏi hơn đám nho sĩ Hàm Đan? Tiên phụ đã nhờ đến họ mà nào có ai giải được?

Phiêu Trần cười đáp:

- Tiểu diệt không biết làm thơ nhưng thuộc lòng mấy ngàn bài, nên nhận ra ngay. Câu ‘Độc điệu Hàn giang’ nằm trong bài Giang Tuyết của Liễu Tông Nguyên, và thiếu một chữ tuyết ở cuối. Còn câu ‘Nguyệt chiếu Bạch Thủy’ là trong bài Bành Nha Hành của Đỗ Phủ, cũng thiếu một chữ Sơn. Như vậy tên ngọn núi là Tuyết Sơn ở Tứ Xuyên!

Nói xong chàng ngâm nga:

“Độc điều Hàn giang tuyết
Nguyệt chiếu Bạch Thủy sơn.”

Dạ Tri thù mừng đến phát điên, ôm lấy Phiêu Trần đắm vào lưng chàng:

- Ôi Trần nhi! Ngươi quả là chàng trai tuyệt diệu!

Sở Quyền cũng vuốt râu cười hớn hờ:

- Trần nhi văn võ toàn tài, sau này sẽ làm rạng danh giòng họ Sở!

Phiêu Trần chính sắc hỏi Sách Siêu:

- Năm xưa, phải chăng nhị thúc đã xuống tận đáy vực mà không hề tìm thấy thi thể của gia mẫu?

Dạ Tri Thù gật đầu, bùi ngùi đáp:

- Sau khi mang người lên miệng vực, ta đã dùng dây chèo trở xuống tìm kiếm, nhưng hoàn toàn chẳng có gì cả. Có lẽ lệnh đường đã bị hung thủ bắt mang theo!

Phiêu Trần nghiêng rằng:

- Chính vì thế mà tiểu diệt muốn đi ngay Toàn Cơ Cốc để xác định kẻ thù! Chỉ có nơi thần bí ấy mới đủ điều kiện che dấu cả một tổ chức như Khổng Tước Bang. Và có thể gia mẫu cũng đang có mặt nơi ấy?

Sở Quyền gật gù:

- Trần nhi nói có phần hợp lý, Tế Châu là nơi đô hội. Trương Tự Thanh lại nổi tiếng điên khùng từ lâu, chẳng thể đột nhiên dùng Trương gia trang làm nơi tụ tập bẽ đảng được!

Sách Siêu chợt lâm bầm:

- Nhưng sao Khổng Tước Bang lại bắt cóc Hà quận chúa làm gì nhỉ?

Sở Quyền sực nhớ điều gì đó, cau mày bảo:

- Với tính cách tàn độc của bọn ác ma, chắc chắn Khổng Tước Bang sẽ không chịu bỏ qua việc Phiêu Trần giết gã áo trắng số mười chín. Nhị đệ mau đi điều ngay lớp đệ tử Tri Thù Môn về đây phòng thủ nếu chậm trễ e rằng không kịp đây!

Sách Siêu đồng dạ đáp:

- Tuân lệnh đại ca! Bọn họ đều ở trong thành Trường Sa này, chỉ nội đêm nay là tề tựu đông đủ!

Nói xong lão rào bước đi ngay, Sở Quyền và Phiêu Trần ở lại nhâm nhi chén trà Long Tĩnh mà chờ đợi. Kim Nhân Điều hắng giọng hỏi:

- Trần nhi có muốn nhận lại bên ngoại hay không?

Phiêu Trần lắc đầu chua chát:

- Hải nhi lấy gì để chứng minh mình là cháu ngoại của Bình Nam Vương?

* * *

Trưa hôm sau, cả Sách Siêu và Phiêu Trần đều không đến Sở gia Đại Tửu Lôu, mà giao vai trò chương quỹ cho Sở Hoàng, nam tử của lão nô Sở Phúc, họ ở nhà phân phó trách nhiệm phòng vệ gia trang cho ba mươi gã đệ tử đời

thứ hai của Tri Thù Môn. Sách Siêu là môn chủ, còn Phiêu Trần làm phó. Để đào tạo ba mươi gã dũng sĩ này, Bát Túc Tri Thù đã phải lên Sở Quyền đánh cướp thêm vài vụ nữa. Lần này lão bố thí cho người nghèo, và cũng chẳng lưu lại ký hiệu, nên không ai biết đây là kiệt tác của họ Sách! Và lại, sau hơn mười năm vắng bóng giang hồ, ai cũng nghĩ rằng họ Sách đã giải nghệ!

Sách Siêu đã âm thầm mua một nông trang, cách thành Trường Sa mười mấy dặm, để làm nơi huấn luyện thủ hạ. Sau năm năm đào tạo, bọn người này đã có một bản lĩnh khá, nhất là thuật ẩn thân và thủ pháp phóng ám khí. Công việc tổ chức vừa xong thì chiều hôm ấy có viên tổng quản Vương phủ đến đưa thiệp của Bình Nam Vương mời Sở trang chủ và Sở công tử đến Vương Phủ! Lão tổng quản kính cẩn nói thêm:

- Bẩm Sở trang chủ! Tiểu quận chúa bị điểm huyết bằng một thủ pháp đặc dị, Vương Gia và cao thủ bốn phủ không tài nào giải nổi, mong nhị vị khai ân giúp đỡ cho!

Cha con Phiêu Trần vội lên ngựa đi theo Dương tổng quản.

Bình Nam Vương phủ nằm ở cửa Đông thành, chiếm một khoảnh đất rộng đến hơn trăm mẫu. Chung quanh phủ đệ là vườn đào già rậm rạp, mỗi lúc xuân về đỏ thắm đất Trường Sa.

Hà Vương Gia không phải là người trong hoàng tộc, mà được lập tước Vương từ tổ phụ. Trước đây, Hà Hiến Trung giữ chức Tổng Đốc Lương Quảng, nhưng năm năm mươi bốn tuổi đã cáo lão từ quan. Hiện nay, tiểu vương gia Đông Lâm đang trấn giữ Sơn Hải Quan, nắm ấn Nguyên Nhung và ba mươi vạn tinh binh! Do vậy, thế lực của Bình Nam Vương phủ vẫn đứng đầu các phủ Nam Trường Giang!

Họ Hà là giòng dõi võ tướng nên trong nhà không thiếu cao thủ. Họ từng theo Vương Gia xông pha trận mạc, giờ trở về an hưởng tuổi già trong Vương phủ.

Cơ ngơi của Bình Nam Vương không cầu kỳ tráng lệ nhưng rất đồ sộ kiên cố. Là bậc danh tướng, Hà Hiến Trung đã áp dụng binh pháp vào cách bố trí những những kiến trúc của phủ, tạo thành thế phòng thủ vững chắc.

Từ cổng chính của Vương phủ vào đến khu nhà chính, phải đi xuyên qua rừng đào một đoạn đường dài trăm trượng. Hà Vương Gia ra tận cửa sảnh đón khách, ông cười ha hả:

- Năm xưa, bốn Vương Gia còn nắm quân cơ Lương Quảng, đã từng nghe danh Sở tổng bộ đầu mà chưa được diện kiến. Không ngờ giờ lại là hàng xóm với nhau. Xin mời nhập sảnh!

Quanh chiếc bàn dài giữa sảnh có mười người khách đang ngồi sẵn. Họ gồm sáu đạo sĩ lục tuần và bốn lão nhân võ phục hiên ngang. Vương Gia giới thiệu hai bên với nhau. Võ Đang lục tử danh vang hai miền Hoa Trung, Hoa

Bắc, nên rất cao ngạo, chẳng coi một lão bộ đầu già ra gì cả. Họ chỉ lạnh lùng vòng tay nói cửu ngưỡng.

Nhưng bốn người khách còn lại hùng cứ phương Nam nên biết rõ nhân phẩm, tài nghệ của Kim Nhân Điều Sở Quyền. Lão già đầu hói, lưỡng quyền nhô cao kia chính là bang chủ Ngũ Lĩnh Bang, Thốc Đầu Ông Chúc Hán. Núi Ngũ Lĩnh, hay Nam Lĩnh nằm giữa ranh giới Hồ Nam, Giang Tây và Lưỡng Quảng, nên Chúc Hán chẳng lạ gì danh tiếng của Sở Quyền. Chúc Bang chủ đứng lên hoan hỉ nói:

- Lão phu cũng bất ngờ khi được diện kiến bậc anh hùng Nam Lĩnh.

Vương Gia cười vang, mời hai cha con Sở Quyền an tọa, rồi nói:

- Hôm qua, bốn vương bạn tiếp các vị đây nên không thể đưa tiểu quận chúa đến Sở gia Đại Tửu Lâu thưởng thức. Vì vậy, không được chứng kiến võ công tuyệt thế của Sở công tử. Hôm nay, bốn vương bày bữa tiệc mọn để tỏ chút lòng tri ân!

Kim Nhân Điều điềm đạm đáp:

- Dám hỏi sức khỏe của quận chúa thế nào rồi?

Hà Hiến Trung mất hẳn vẻ vui tươi:

- Vân Bích đã hồi tỉnh nhưng toàn thân mềm nhũn, chưa thể đi lại được, thủ pháp điểm huyết của hung thủ quả là ác độc vô song! Phiền Sở trang chủ ra tay cứu giúp!

Võ Đang lục tử tái mặt hổ thẹn vì họ đã bắt lực, và tự nhủ rằng Kim Nhân Điều cũng thất bại mà thôi! Hà Vương Gia học nghệ của phái Thiếu Lâm, nhưng Tiểu Vương Gia Hà Đông Lâm lại là đệ tử tục gia của Võ Đang, vì vậy hai bên có mối giao tình thân thiết.

Sở Quyền đứng lên đi theo Vương Gia vào hậu viện, Phiêu Trần ở lại bàn, lặng lẽ nhìn qua song cửa ngắm ánh tà dương của mùa thu đỏ ối!

Bang chủ Ngũ Lĩnh Bang là người Miêu nên tính tình thẳng thắn, chất phác, ông ngắm nhìn dung mạo anh tuấn, tiêu sái của Phiêu Trần, bất giác cảm mến. Chúc lão rót đầy chung rượu, cười bảo:

- Sở công tử! Lão phu xin mượn chén rượu này để tỏ lòng ngưỡng mộ của mình. Lão phu tuy kém mắt nhưng cũng nhận ra công tử là rồng phượng chốn nhân gian!

Phiêu Trần vội nâng chén uống cạn nhưng không nói gì, sắc mặt chàng vẫn bình thản và thoáng buồn nên không ai nghĩ rằng chàng cao ngạo! Kim Nhân Điều trở ra, cao giọng:

- Trần nhi! Quận chúa bị phong tỏa bốn huyết Phục Thố ở đùi trái, Địa Cơ ở chân phải, và hai huyết Ngũ Lý cả hai tay. Con thử nghĩ xem nên giải bằng cách nào?

Mọi người ngơ ngác, không hiểu vì sao Sở lão dạy võ cho con mình mà giờ đây phải hỏi lại như vậy? Họ không biết rằng ngoài tâm pháp Nga My,

Phiêu Trần còn tinh thông những tuyệt học tà môn của Tri Thù Môn. Sách Siêu đã dốc túi dạy hết sở học cho chàng! Trong thâm tâm, lão yêu thương chàng như con ruột của mình!

Cổ nhân có câu “Dĩ độc công độc” nghĩa là trong trường hợp này, đường lối điểm huyết của Tri Thù Môn có nhiều khả năng hơn Nga Mi tâm pháp.

Phiêu Trần trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi đáp:

- Theo thiên ý của hải nhi, xin phụ thân thử điểm vào ba huyết Nghinh Hương, Thừa Khấp, Huyết Hải xem kết quả thế nào?

Sở Quyền rảo bước đi ngay, chỉ nửa khắc sau đã cùng Vương Gia xuất hiện.

Nhìn sắc diện Hà Hiến Trung, ai cũng biết Tiểu quận chúa đã thoát nạn.

Vương Gia bước ngay đến sau lưng Phiêu Trần, đặt hai tay lên vai chàng bóp mạnh, miệng cười vang:

- Hảo thiếu hiệp! Không ngờ Trần nhi lại là đại hành gia trong nghề phát huyết!

Lão ngồi xuống cạnh chàng, quay sang bảo ả thị tỳ:

- Cúc nhi! Người bảo Dương tổng quản đem năm thanh kiếm treo trên vách thư phòng ra đây!

Lát sau, Dương tổng quản ôm kiếm đặt xuống bàn. Kiếm của một bậc Vương Gia tất chẳng thể tầm thường, nhưng chắc chắn phải có thanh kiếm tốt nhất. Họ Hà cho mang cả năm thanh bảo kiếm ra một lượt, phải chăng muốn để Phiêu Trần tự chọn lấy? Lão Vương Gia cười khà khà:

- Hồng phấn tặng giai nhân! Bảo kiếm tặng anh hùng! Trong năm thanh kiếm này có một thanh đáng gọi là thần kiếm. Công tử hãy chọn lấy nhưng không được rút ra!

Phiêu Trần học kiếm tất không thể thờ ơ trước thần vật. Chàng lặng lẽ quan sát hình dạng bên ngoài của năm thanh kiếm kia. Tất cả đều cũ kỹ, vỏ bằng đồng xanh chạm chỗ hoa văn khác nhau. Chuôi kiếm cũng bằng đồng và mòn láng vì tay người sử dụng nhiều năm.

Không phải mình Phiêu Trần bối rối mà tất cả những người có mặt cũng vậy. Chàng đang phân vân thì từ phía hậu phủ vọng đến tiếng thét thất thanh kinh hoàng của nữ nhân. Phiêu Trần chụp ngay lấy một thanh kiếm, lao vút đi. Kim Nhân Điều, Hà Vương Gia và hai đạo sĩ Võ Đang cũng làm như vậy.

Nhưng khi họ vừa đến khuê phòng của Tiểu Quận Chúa thì đã quá muộn.

Nàng đã biến mất, còn đám thị tỳ chết hết bốn người. Cao thủ Vương phủ bủa ra phối hợp cùng quan quân lục soát, chặn hết các cửa thành, đèn sáng vẫn không tìm thấy.

Hà Vương Gia tuyệt vọng dẫn mọi người trở về Vương phủ. Kim Nhân Điều lập tức khám nghiệm bốn tử thi, nhưng cũng không có manh mối gì. Họ đều chết bởi trường kiếm của bọn hung thủ, các nữ tỳ sống sót đã khai báo rằng

có ba người bịt mặt bất thần xuất hiện, giết chết bốn ả tỳ nữ và mang quận chúa đi. Thân pháp của họ cực kỳ nhanh nhẹn, mỗi bước nhảy xa đến hai trượng. Hà Vương Gia ngửa mặt than:

- Bỏn Vương một đời chính trực, hết lòng vì xa tắc, sao lại gặp cảnh ngộ này?

Võ Đang Lục Tử, bang chủ Ngũ Lĩnh Bang an ủi Vương Gia một hồi rồi cáo từ, hứa sẽ tung hết lực lượng ra truy tâm tung tích quận chúa.

Thấy cha con Kim Nhân Điều vẫn còn ở lại, Hà Vương Gia buồn bã nói:

- Cảm tạ chư vị đã hết lòng giúp đỡ, bỏn Vương chẳng dám làm phiền thêm nữa! Bỏn Vương kiếp trước gieo quả án nên chỉ có hai mụn con gái cũng không giữ được!

Đông Lâm tuy là nam tử nhưng mắc tuyệt chứng nên họ Hà thế là đã tuyệt! Sở Quyền mỉm cười:

- Phải Chẳng Vương Gia vẫn có ý đem cháu ngoại làm người thừa tự?

Quả thực là người Trung Hoa vẫn có tập quán ấy khi không có con trai, các dòng họ lớn thường đổi họ cháu ngoại để duy trì tông mạch. Dầu sao đứa bé ấy cũng mang huyết thống của tông tộc! Nụ cười của Sở Quyền trong trường hợp này quả là không hợp cảnh, nên Vương Gia nghi hoặc bảo:

- Đúng là bỏn Vương có ý định ấy, nhưng vì sao Sở trang chủ lại hỏi như vậy?

Sở Quyền chỉnh sắc đáp:

- Nếu lão phu không thể cứu được Tiểu quận chúa thì sẽ mang ngoại tôn của Vương Gia về!

Hà Hiến Trung ngăn người:

- Chẳng lẽ Sở lão lại biết hạ lạc của Đại quận chúa Hà Tường Anh?

- Thừa phải! Đại quận chúa đã hạ sinh một nam hài, năm nay vừa tròn mười tám tuổi! Lão phu xin hứa trong vòng ba tháng sẽ đưa chàng trai ấy về đây ra mắt!

Nói xong lão kéo Phiêu Trần đi ngay, để lại Hà Hiến Trung ở lại với cảm giác vui buồn lẫn lộn! Ra đến ngoài, Phiêu Trần buồn bã hỏi:

- Phụ thân! Hài nhi là người nối dõi họ Sở, đâu thể đổi sang họ Hà được?

Sở Quyền mỉm cười:

- Không phải người mà là con trai người sẽ thừa kế họ Hà. Tướng mạo Trần nhi sau này có nhiều nam tử, cho một đứa đổi sang họ Hà cũng chẳng sao!

* * *

Nhưng cha con Phiêu Trần chưa kịp đi Tứ Xuyên tìm Toàn Cơ Cốc và do thám hạ lạc của Tiểu quận chúa Hà Vân Bích thì đã gặp tai họa. Ngay đêm mười hai tháng chín họ đang say ngủ thì Sở gia bị tập kích. Nhờ lực lượng Tri Thù Môn ẩn mình cảnh giới nên phe đối phương bị phát hiện ngay. Họ chờ bọn bịt mặt vào sâu mới báo động và vây chặt lại. Sở Quyền, Sách Siêu,

Phiêu Trần đã được tin báo, ra đối diện kẻ địch. Dưới ánh đuốc vàng vờ, mười tám gã hắc y bịt mặt kia trông như những hung thần ác sát. Họ có vẻ bất ngờ vì không biết Sở gia trang lại đột nhiên có nhiều người như vậy!

Kim Nhân Điều lạnh lùng hỏi:

- Chư vị thuộc bang hội nào và đến đây với mục đích gì?

Một gã cao lớn, cất giọng già nua:

- Bỏn bang chưa tổ chức lễ khai đàn nên không tiện báo danh. Còn mục đích thì chẳng có gì ngoài việc giết sạch bọn người!

Dù đã đoán ra lai lịch đối phương nhưng Sở Quyền vẫn giả như không biết gì truyền âm bàn bạc với Sách Siêu và Phiêu Trần, rồi quát vang:

- Giết!

Ba mươi gã đệ tử Tri Thù Môn lập tức vung tay rải ám khí, chín mươi mũi Bát Túc Phi Tiên phủ kín đấu trường. Dù đối phương đã múa kiếm chống đỡ nhưng đòn bất ngờ này cũng loại được sáu tên bịt mặt. Chợt kỳ độc lan nhanh vào cơ thể khiến chúng ngã ngay. Và khi ngọn Thù Tri Hắc Tiên mở thùng ngực gã thứ bảy thì lão đầu lãnh thét lên:

- Té ra Dạ Tri Thù ẩn thân ở chốn này!

Nhưng Sở Phiêu Trần đã không cho gã nói thêm. Chàng vung kiếm lướt đến như ánh chớp, dồn hết sức lực và thù hận vào chiêu tuyệt kiếm. Chàng tin rằng bọn người Khổng tước này chính là thủ hạ của kẻ đã sát hại phụ thân mình và tận diệt Tri Thù Môn!

Khinh chàng trẻ tuổi, lão già kia ung dung vung kiếm đón chiêu. Lão đầu biết rằng công lực của Phiêu Trần thâm hậu hơn tuổi tác, nhờ những cây nắm quý dưới khe núi Mã Sơn. Và thanh kiếm trong tay chàng chính là bảo vật hãn thế, tuy không tên nhưng chém sắt như chém bùn. Trong lúc cấp bách lao đi cứu Hà quận chúa, Phiêu Trần đã vô tình cầm đúng thanh bảo kiếm tốt nhất của Vương Gia. Ông đã tặng luôn cho chàng.

Giờ đây mới thấy hết được tính sắc bén của thần kiếm, nó chặt phăng trường kiếm và đâm thủng ngực lão già áo đen của Khổng Tước Bang.

Kim Nhân Điều thì đối đầu với lão thứ hai, và đang dồn đối phương vào thế thủ. Tuy đã gần thất tuần nhưng Sở Quyền vẫn là đồng nam nên công lực không hề giảm sút bản lãnh ngày càng lợi hại hơn xưa!

Nhớ đến cái chết thảm khốc của bào đệ Sở Quân, Kim Nhân Điều nghiêng rằng tân công mạnh, trường kiếm của ông không phải là thần linh nhưng chứa đầy sáu mươi năm công lực, lập tức đánh bật vũ khí đối phương và tiện phăng thủ cấp.

Đối thủ của Dạ Tri Thù Sách Siêu là một lão già cao, tai vểnh. Công lực lão có vẻ thâm hậu hơn họ Sách. Nhưng lại luôn phải đề phòng ám khí nên bị hạ phong. Sách Siêu thấy đại ca đã đắc thủ, nổi hào khí gầm lên, vung roi sắt đủ chín vòng, chụp xuống đầu kẻ địch, chiêu thức Cửu Khuyên Đoạt Mệnh này

Sách Siêu mới luyện được vài năm nay, do trước đây không đủ công lực. Chín chiếc vòng chết chóc kia hư thực khó phân khiến đối phương lúng túng, chỉ còn cách liều mình đổi mạng, lão chém liền sáu mươi thức kiếm, phá tan được mấy vòng roi, và lao đến như cơn lốc, nhắm ngực Sách Siêu mà tấn công.

Nhưng ngọn roi đã đột nhiên duỗi thẳng, vồ vào vai trái lão ta. Tuy không phải là chỗ nhược nhưng chất độc từ mũi thép ở đầu roi đã phát tác ngay. Trong các loài độc vật trên cạn thì nọc nhện có độc tính mãnh liệt nhất, nên nạn nhân bị tác động ngay.

Lão già tai vênh lập tức nghe tê dại, chân khí đứt đoạn, và không tránh được mũi ám khí từ tay tả Sách Siêu. Mạnh Bát Túc Phi Tiên cắm sâu vào cổ họng lão. Cắt đứt khí quản lẫn thực quản. Lần này chất độc công phá nhanh hơn, khiến lão ta gục ngã.

Cùng lúc ấy, Phiêu Trần và Sở Quyền cũng đã giết thêm được hai tên nữa. Bầy gã còn lại khiếp đảm định đào vong nhưng không sao thoát khỏi vòng vây. Bọn đệ tử Tri Thủ Môn sử dụng cây trường tiên chỉ dài nửa trượng và bản lãnh còn non kém. Roi của họ tét bằng da trâu, cứng hơn sợi Thủ Tri Hắc Tiên của Sách Siêu. Đầu roi cũng có mũi thép tẩm độc nên rất lợi hại khi phối hợp với nhau. Đối phương còn bị uy hiếp bởi những mũi ám khí hung hãn trong tay tả của họ!

Dạ Tri Thủ biết rõ rằng thời gian năm sáu năm không thể đào tạo nên một cao thủ. Vì vậy, họ Sách đã chú tâm đến huấn luyện phép liên thủ. Cứ ba gã môn đồ hợp thành một tổ, công thủ nhịp nhàng, kín đáo và bội phần lợi hại! Đêm nay là lần đầu xuất trận, bọn thủ của Tri Thủ Môn đều gắng sức lập công để khỏi phụ lòng giáo dưỡng của Sách Siêu. Và họ đã cầm chân được bọn áo đen, không cho chúng đào tẩu!

Phiêu Trần quyết định tìm ra sào huyệt Không Tước Bang nên tra kiếm vào vỏ, xông vào một gã nhỏ thó.

Nga Mi tuy là một môn phái Phật môn nhưng lại phát sinh trên mảnh đất của lão giáo, nên đường lối võ công khác hẳn Thiếu Lâm Tự. Từ thời Đông Hán, núi Nga Mi Sơn là trọng địa của đạo giáo trong nhiều năm. Đến triều Đường Tổng đạo giáo suy dần, và ngôi chùa Vạn Niên Tự mọc lên, biến Nga Mi thành một trong tứ Đại Phật Sơn của Trung Hoa. Có lẽ vì lý do ấy nên tâm pháp Nga Mi thiên về âm nhu hơn là dương cương. Lão Tử vốn chủ trương nhu thắng cương, nhược thắng cường.

Ngoài kiếm pháp, phái Nga Mi còn có pho Nga Mi Vân Thủ, kết hợp giữa quyền cước và chưởng pháp. Kim Nhân Điều cũng được học qua nhưng không chuyên tâm bằng kiếm pháp. Sở Quyền hơi thấp, tứ chi ngắn ngủn, không thích hợp với quyền chưởng. Ngược lại, Phiêu Trần cao lớn, tay dài quá gối, nên luyện pho Trường Quyền kia rất dễ dàng. Chàng lại được học

võ từ lúc mới lên bốn nên có đủ thời gian rèn luyện cả quyền lẫn kiếm. Hơn nữa bất cứ đứa bé nào học võ cũng đều bắt đầu từ quyền cước!

Nhắc lại, Phiêu Trần muốn bắt sống tên nhỏ con kia để điều tra nên dùng tay không, lao vào lưới kiếm. Song thủ chàng liên tục vỗ ra những đạo kinh mềm mại, nín lấy thanh trường kiếm, khiến nó phải chậm lại như đang chuyển động trong dòng nước. Tất nhiên sơ hở lộ ra và Phiêu Trần áp đến. Hữu thủ chàng chụp lấy cổ tay cầm kiếm, còn tả thủ điểm nhanh vào các huyệt Đại Bao, Bất Duy, Thông Cốc, Chương Môn trên thân trước của đối phương.

Sáu gã còn lại lần lượt bị giết sạch, chẳng sót một móng. Mười bảy thi thể ấy được gom lại đặt trong vườn sau khi bị lục soát cẩn thận. Tang vật thu được là ít vàng bạc tùy thân và những tấm thẻ bài khắc hình Khổng Tước. Mười bốn tấm bằng đồng giống như tấm mà Phiêu Trần đang giữ, còn ba tấm bằng bạc. Như vậy ba lão già kia có chức vụ cao hơn và cả bọn đều thuộc Dục Đường!

Tuy đêm đã rất khuya nhưng bọn Phiêu Trần vẫn phải tiến hành ngay cuộc thẩm vấn gã tù binh, vì sáng ra sẽ phải giao cho nha môn. Sách Siêu nghiêm giọng:

- Đại ca và Trần nhi đều là người nhân hậu, không nên chứng kiến cảnh hỏi cung này. Tiểu đệ thề sẽ moi cho được tin tức, bất chấp mọi thủ đoạn!

Nói xong, họ Sách mang gã hán tử nhỏ con vào một phòng trống, và bắt đầu tra khảo. Thủ pháp Vạn Thủ Ngật Cốt của Tri Thủ Môn tàn nhẫn vô song, nên chỉ hơn khắc sau Sách Siêu đã trở ra đại sảnh. Lão ngồi xuống ghế, chụp lấy chén trà uống cạn rồi nhăn nhó nói:

- Đại ca! Gã tù binh đã khai hết, nhưng chẳng cung cấp được tin tức gì quan trọng. Gã không biết dung mạo, lai lịch bang chủ, và thậm chí cả vị trí của tổng đàn Khổng Tước Bang. Gã chỉ khai tọa lạc sào huyệt Dục Đường, là một nông trang trồng mía, ở cách bờ Tây Động Đình Hồ mười dặm. Hà quận chúa quả thực đã bị Dục Đường bắt cóc, nhưng không rõ còn giam ở nông trang hay đã chuyển về tổng đàn rồi!

Kim Nhân Điều hỏi lại:

- Gã tù binh có cho biết số nhân thủ của Dục Đường là bao nhiêu không?

Sách Siêu gật đầu:

- Bẩm đại ca! Trừ mười tám tên đã bỏ xác nơi đây chúng chỉ còn lại ba mươi tên mà thôi!

Sở Quyền cười nhạt:

- Vậy thì chúng ta sẽ khởi hành ngay, trước khi chúng kịp trở tay.

Nga My Kiếm Khách

Hồi 3

Lễ giang cứu mỹ nhân

Ô thủy phùng sư phụ

Chiều hôm sau, bọn Phiêu Trần đã có mặt ở trấn Lễ Giang, phân tán vào trọ trong các tiểu điểm để nghỉ ngơi cho lại sức, chờ đêm xuống sẽ ra tay!

Dạ Tri Thù, Sách Siêu hùng hực lửa hờn nên đích thân đi dò thám mục tiêu. Giữa canh một, lão trở về bàn bạc với cha con Phiêu Trần. Cuối canh hai, đạo quân ba mươi người đã có mặt cạnh tường tòa nông trang tên Lễ Giang Cam Giá Nông Trang, có nghĩa là nông trang trồng mía Lễ Giang.

Chưa đến mùa thu hoạch nên mía cao vút, rậm rạp, xào xạc trong ngọn gió thu, trải dài như những đạo quân thâm lặng dưới ánh trăng vàng.

Khu nhà gỗ phía trước kia chính là đối tượng của bọn Phiêu Trần. Họ vượt hàng rào tre đơn sơ, len lỏi vào. Không hề có người canh gác mà chỉ có đàn chó quanh quần đây đó, thỉnh thoảng lại ngửa cổ sủa vang.

Nhưng Dạ Tri Thù Sách Siêu là tay đạo tặc thượng hạng, đã chuẩn bị sẵn món quà cho bày chó. Đó là những miếng thịt bò tươi rói, tẩm một loại thuốc mê không mùi vị. Chỉ nửa khắc sau, tám con chó hung dữ lăn ra ngủ vùi!

Việc trước tiên là phải tìm ra nơi giam Tiểu Quận Chúa Hà Vân Bích. Căn nhà chơ vơ kia có lẽ là lao thất, tuy không có người gác nhưng lại được khóa rất cẩn thận. Phiêu Trần thoáng thấy bên trong có ánh đèn rọi qua khe cửa, liền ghé mắt nhìn vào. Chàng hân hoan nhận ra Hà Vân Bích đang ngồi ủ rũ cạnh chiếc bàn gỗ mộc xấu xí, nhìn ngọn đèn leo lét mà sa lệ. Dù đang trong cảnh lao lung, sắc diện xanh xao nhưng Trường Sa Tây Tử vẫn điểm lệ phi thường!

Phiêu Trần bỗng nghe lòng xao động, vội nhủ thầm rằng nàng là di ruột của mình! Chàng rút Vô Danh Kiếm cắt khóa, đẩy cửa bước vào, và kéo khăn che mặt xuống. Bích Vân nhận ra người trong mộng, mừng rỡ định rú lên.

Phiêu Trần kinh hãi, vội lướt đến bịt miệng nàng:

- Quận Chúa đừng làm kinh động bọn chúng!

Vân Bích gật đầu, rồi bất ngờ quàng tay ôm chặt Phiêu Trần gục đầu vào ngực chàng nức nhẹ:

- Sở lang! Tiểu muội biết thế nào chàng cũng cứu kẻ bạc mệnh này!

Câu nói ấy gợi gắm cả một niềm tin mãnh liệt, tựa như chàng với nàng là đôi uyên ương chẳng thể bỏ nhau! Mùi hương từ tóc Vân Bích tỏa vào mũi Phiêu Trần, và thân hình mềm mại kia áp sát, đã khiến chàng mất tự chủ, bất giác đưa tay vuốt ve tấm lưng ong của mỹ nhân.

Dù luôn tự cảnh báo, nhưng Phiêu Trần thức ngộ rằng lòng mình thâm yêu thương người con gái xinh đẹp thế này. Trong một phút yêu lòng, chàng đã bộc lộ tình yêu ấy. Nhưng lương tri đã kịp thức tỉnh Phiêu Trần rùng mình hổ thẹn, buông Vân Bích ra, cố lấy giọng nghiêm lạnh:

- Xin Quận Chúa để tiểu sinh đưa ra ngoài!

Vân Bích mỉm cười liếc chàng say đắm:

- Sao chàng lại ăn nói khách sáo như vậy? Thực lòng Sở lang cũng đâu hề hững với ta?

Nàng hân hoan như trẻ thơ ôm cổ Phiêu Trần, để chàng bông nàng rời khỏi lao thất. Kim Nhãn Điều và Sách Siêu đứng ở cửa chờ sẵn, Sở lão nói mau:

- Trần nhi đưa Quận Chúa về khách điểm rồi hãy quay lại đây!

Hà Vân Bích không biết võ công nên chẳng thể lưu lại chốn này được. Phiêu Trần gật đầu:

- Hải nhi tuân lệnh! Nhưng xin phụ thân chờ hải nhi quay lại rồi hãy phát lệnh tấn công!

Sở Quyền tán thành, và Phiêu Trần yên tâm phi thân về hướng trấn Lễ Giang. Chàng sở đắc đến gần bốn mươi năm công lực nên thân pháp nhanh như gió thoảng. Vân Bích như đặng đặng vân giá vũ, nàng cười khúc khích:

- Sở lang! Chàng quả xứng danh Phiêu Trần, lướt nhanh như hạt bụi được gió cuốn đi!

Phiêu Trần gượng cười không đáp, và nghe lòng chua xót vô vàn. Chàng tự hiểu mình đã đắm chìm trong cuộc tình vô luân không lối thoát! Mỗi lần Tiểu Quận Chúa đến tửu lâu, Phiêu Trần đều tránh không nhìn ngắm nhưng chẳng hiểu sao, dung nhan diễm lệ kia ngày càng in đậm trong trái tim non trẻ của chàng.

Phiêu Trần thở dài, dồn hết chân khí vào song cước, tăng tốc độ, để khỏi phải kéo dài thời Gian ngọt ngào và tội lỗi này! Về đến lữ điểm, Phiêu Trần vượt tường vây, vào phòng bằng đường cửa sổ, đặt Tiểu Quận Chúa lên giường rồi dặn dò:

- Quận Chúa cứ ở lại đây, tiểu sinh phải quay lại nông trang để trợ giúp mọi người tiêu diệt bọn ác nhân!

Dứt lời, chàng phi thân qua khung cửa, đi ngay. Khoảng cách ba dặm không phải xa xôi gì, nhưng sao lòng Phiêu Trần nóng như lửa đốt. Chàng thi triển khinh công đến mức chót cổ đến trại mía Lễ Giang càng sớm càng hay. Lúc còn cách nửa dặm, tiếng reo hò và ánh lửa sáng rực phía trước cho chàng biết rằng cuộc chiến đã xảy ra. Có lẽ là phe chàng bất ngờ bị đối phương phát hiện nên không thể chờ thêm được nữa.

Đến nơi, Phiêu Trần kinh hãi nhận ra phe đối phương đông đến sáu chục, hơn hẳn số lượng mà gã tù binh kia đã khai báo. Và vì thế nên bọn Kim Nhãn Điều hoàn toàn bị vây chặt. Phiêu Trần rút bảo kiếm, lặng lẽ xông vào phá

vây, mở sinh lộ cho những người bên trong. An nguy của họ đã khiến Phiêu Trần thành con hổ dữ, chẳng còn chút lòng nhân nào nữa.

Thanh Vô Danh Kiếm như chiếc chong chóng thép hung hãn chặt phăng tất cả mọi trở ngại. Chỉ chiêu đầu đã lấy mạng ba gã thủ hạ Khổng Tước Bang. Chúng đang ngủ nên y phục xốc xếch, mỏng manh, hoặc ở trần.

Bốn căn nhà gỗ lớn bốc cháy ngùn ngụt, soi sáng đầu trường, nhưng không thể giúp bọn ác ôn kia tránh được những mũi Bát Túc Phi Tiên của Phiêu Trần và đồng bọn. Chàng học nghề của Sách Siêu từ tấm bé nên thủ pháp phóng ám khí lợi hại không thua kém gì lão ta. Cứ mỗi lần chàng lắc nhẹ bàn tay tả là có kẻ rú lên và ngục ngã.

Phiêu Trần giết liền tám tên, quát vang như sấm:

- Phụ thân! Hải nhi đã đến đây!

Kim Nhãn Điều mừng rỡ múa trường kiếm, cùng Sách Siêu dẫn thủ hạ mở đường máu xông về phía Phiêu Trần. Máu đào tuôn đỏ và tiếng rên la vang dậy trên đường họ tiến quân. Phiêu Trần tiếp tục tàn sát phá thủng một đoạn vòng vây, trấn giữ phía cổng chính. Thanh bảo kiếm sắc bén tuyệt luân đã luôn tăng sự lợi hại của pho Nga Mi kiếm pháp, nên Phiêu Trần tung hoành như chốn không người. Y phục chàng ướt đầm máu của thủ hạ Khổng Tước Bang.

Bọn Kim Nhãn Điều ra đến, hợp lực cùng Phiêu Trần đoạn hậu cho đám đệ tử Tri Thủ Môn rút lui trước.

Sách Siêu gầm vang, vũ lộng Thủ Tri Hắc Tiên đánh bật phe địch, rồi rải Bát Túc Phi Tiên giết liền năm tên trước mặt. Nhưng phía ngoài cổng trang chột vang đến tiếng rên la thảm thiết của đám dũng sĩ Tri Thủ Môn, và họ bị đuổi chạy ngược lại. Quân tiếp viện của Khổng Tước Môn đã bất thần kéo đến, khép chặt gọng kìm, vây bọn Kim Nhãn Điều lại.

Sách Siêu phát hiện một thủ hạ lặn ra chết, trên vai còn cắm mũi phi tiên hình lông công. Lão giận giữ gầm vang, lao ra phía trước. Bọn mới đến đều mặc bạch y, đầu cũng bịt khăn trắng. Thủ lĩnh của chúng là bốn lão già mặt dài, mắt lấp loáng hàn quang. Cả bốn người ấy nhất tề vung kiếm chặn Sách Siêu lại bằng một chiêu kiếm liên hoàn cực kỳ hiểm độc. Một người thọc kiếm vào vòng roi, khóa cứng Thủ Tri Hắc Tiên để ba người kia nhập nội, hạ thủ Dạ Tri Thủ.

Họ Sách cản rằng biến chiêu, cong đầu roi mổ vào ngực lão ở xa và vung tả thủ rải liền sáu mũi Bát Túc Phi Tiên, chặn ba lão còn lại. Mũi thép ở đầu Hắc Tiên cắm vào mục tiêu, phát ra tiếng động lạ tai, như chạm vào sắt thép chứ chẳng phải da thịt con người, nghĩa là đôi phương có đeo hộ tâm giáp! Còn các mũi Bát Túc Phi Tiên thì bị trường kiếm đánh bật ra, và ba lão nhân áo trắng tiếp tục ập đến.

Sách Siêu biến sắc trước kiếm pháp và công lực thâm hậu của kẻ địch đành

phải né tránh. Sợi roi lập tức được thu về. Quét ngang chân ba đối thủ trước mặt. Đòn này phối hợp với song kiếm của Kim Nhân Điều và Phiêu Trần đang bay đến, tấn công cùng mục tiêu.

Sở Quyền biết tình trạng nguy ngập, chẳng còn dám giữ lòng giới sát của Phật Môn, dồn toàn lực vào chiêu Thiên Hoạ Mi (trời vẽ mây ngài) dùng phép ngự kiếm mà xuất thủ. Đối tượng của ông là hai lão già mé tả.

Trước đây, Sở lão được xưng tụng là đệ nhất cao thủ chốn nha môn. Và sau bảy mươi năm không ngừng khổ luyện, bản lãnh của ông tăng tiến thêm vài bậc. Vì vậy, dù hai nạn nhân liên thủ chống đỡ cũng không địch lại. Luồng kiếm quang của họ Sở ập đến như ánh chớp, đánh bật hai lưỡi trường kiếm và đâm thủng mắt hai lão già bạc mệnh.

Bản lãnh Phiêu Trần không bằng Sở Quyền nhưng lại có thần kiếm hỗ trợ. Nhân lúc lão thứ ba nhảy lên tránh đường roi của Sách Siêu, chàng thi triển chiêu Bồ Tát Điểm Yên, tấn công vào ngực đối thủ. Lão nhân ý mình có hộ tâm giáp, không thềm né tránh, đâm liên tẩm kiếm vào thân trước Phiêu Trần. Do lão không biết thần kiếm của chàng sắc bén tuyệt luân, nên mới mạo hiểm như vậy. Nụ cười đắc ý trên môi lão vụt tắt, vì tim lão đã bị thủng. Sách Siêu cũng hùng chí lướt về phía lão thứ tư, xuất chiêu Bạch Xà Xuất Động. Cây Hắc Tiên đuổi thẳng, run rẩy hóa thành hàng trăm bóng ánh độc xà, mổ vào cơ thể đối phương. Phạm vi không chế của chiêu roi rộng nên lão áo trắng không còn cách nào trốn thoát, đành vận toàn lực phản công, xông thẳng vào lưới roi, vũ lộng trường kiếm, cố tiếp cận họ Sách.

Nhưng tuyệt học của Tri Thủ Môn nào phải tầm thường, mũi roi bất ngờ quay ngoặt lại, cắm vào gáy lão ta!

Phép đánh Nhuyễn Tiên kỳ tuyệt như vậy, trong thiên hạ chỉ có hai người đó là Sách Siêu và Sở Phiêu Trần! Giết được bốn lão đầu lĩnh, phe Sở Quyền hăng máu đánh thốc ra ngoài, nhưng chỉ được vài trượng, phía trước vang lên tiếng quát như sấm dậy:

- Đứng hòng chạy thoát!

Đồng thời, hàng trăm mũi ám khí hình lông công bay đến phủ kín hàng ngũ bọn Phiêu Trần. Ba đại cao thủ thì không sao nhưng mười mấy gã đệ tử Tri Thủ Môn còn lại đều thọ thương. Tiên Pháp của họ chưa đủ kín đáo để chống chọi với trận mưa ám khí. Tuy đa số chỉ bị thương nhẹ nơi tay chân, vai, nhưng tất cả đều chết vì chất độc!

Sách Siêu đau lòng khôn xiết, không kể sống chết, lao lên đòi nợ máu. Phiêu Trần và Sở Quyền sợ lão quần trí tất sẽ sơ xuất, nên lướt theo cùng phối hợp. Thủ lĩnh của đám quân vòng ngoài cùng này là một lão nhân cao lớn, mặt đen sì như đất chảo, mắt lộ, mũi hếch, miệng rộng và môi mỏng dính. Lão không mặc bạch y mà khoác võ phục vàng, ngực thêu hình chim Khổng Tước bằng chỉ ngũ sắc rất sống động.

Lão trợn mắt múa tít song thủ, và bằng một thủ pháp kỳ bí, vươn tay trái chụp trúng đầu roi của Sách Siêu, giật ngược về phía mình. Đồng thời hữu thủ đẩy một chuông kinh hồn vào ngực Dạ Tri Thù.

Mẫu thép ở đầu Hắc Tiên sắc bén cả hai cạnh và được tẩm độc nhện, thế mà lão nhân áo vàng chẳng coi ra gì cả! Bản lãnh và lối ra đòn bá đạo này đã khiến Sách Siêu kinh tâm đáng tởm. Nhưng lão là người bách chiến đầu dễ chịu thua ngay, liền buông roi ra tung mình lên không, xạ ngay ba mũi Bát Túc Phi Tiên vào mặt Hoàng y lão nhân.

Cùng lúc đó, Sở Quyền và Phiêu Trần ập vào tấn công tả hữu. Có lẽ đôi phương đã biết kiếm trong tay của Phiêu Trần sắc bén nên không dám va chạm, đảo bộ tránh chiêu, và dồn toàn lực đối phó với Kim Nhân Điều.

Chiêu chương của lão quỷ dị, tuyệt luân, tạo nên luồng lốc xoáy mãnh liệt, hăm dọa đường kiếm của Sở lão, và len qua chỗ sơ hở mà công phá các huyết đạo trên ngực trái.

Chương pháp vô tiền khoáng hậu này khiến Sở Quyền khiếp đảm, vội phiên thân sang tả tránh chiêu, và bị bọn bang chúng cầm chân ngay.

Lúc này, Sách Siêu đã kịp thu lại vũ khí, cùng Phiêu Trần giáp công lão mặt đen. Chỉ còn hai người lão ta ung dung đối phó, cười ngạo nghễ:

- Bọn người đụng phải Hắc Diêm La mà còn mong thoát chết nữa sao?

Sách Siêu giật bắn mình, không ngờ lão quỷ này lại là đại ma đầu lừng lẫy năm xưa, lão ta tên gọi Hân Tôn, danh vang tứ hải vì tính tàn nhẫn vô song.

Họ Sách chạy quanh tránh đòn và hỏi:

- Phải chăng Hân lão tiên bối là bang chủ Khổng Tước Bang?

Lão vung chuông đánh bật Phiêu Trần rồi đáp:

- Lão phu chỉ là phó bang chủ mà thôi!

Phiêu Trần biết họ Sách đang điều tra lai lịch Khổng Tước Bang nên cũng không tấn công mạnh, chỉ dùng hư chiêu và thân pháp Bò Tát Đằng Vân mà dụ địch.

Nga Mi là nơi tu luyện của Phổ Hiền Bò Tát, nên võ học Nga Mi thường dùng tước vị này để đặt tên cho các môn võ cũng như chiêu thức. Sách Siêu vung roi quất vào chân Hân lão mà hỏi tiếp:

- Vậy bang chủ là bậc cao nhân nào mà lại đứng trên Hân tiên bối được nhỉ?

- Các người cứ giao Hà Quận Chúa cho lão phu thì sẽ được mời đến tổng đàn bá kiến bang chủ!

Nói xong, lão ma bất ngờ ập đến tấn công Sách Siêu. Phiêu Trần kinh hãi xông vào giải vây. Nhưng Hân Tôn đã thần tốc và hung hiểm.

Chương ảnh trùng điệp phủ kín mục tiêu, không chừa đường để họ Sách rút lui.

Dạ Tri Thù là người bất khuất, thà chết cũng đổi mạng với kẻ thù. Cây Nhuyễn Tiên bằng tơ nhện vươn thẳng như mũi tên, xuyên qua màn chuông

ảnh, nhắm vào bụng dưới họ Hân. Nếu Sách Siêu chết vì chưởng kinh thì Hắc Diêm La cũng khó toàn mạng.

Tiếc rằng, Hân lão quý lợi hại ngoài sức tưởng tượng, chỉ khẽ xoay cổ tay tả đã tạo nên luồng chưởng phong hình xoắn ốc, đẩy lệch đường roi của Sách Siêu. Và thân ảnh lão nương theo chưởng ảnh, tiếp tục tiếp cận mục tiêu. Nhưng Phiêu Trần chẳng bao giờ chịu để cho Sách Siêu chết dưới tay Hân Tồn. Lão là một trong hai người mà chàng yêu quý nhất trên đời. Phiêu Trần bất kể tử sinh, xuất chiêu Phật Quá Nại Hà. Chiêu thức này hoàn toàn chỉ có công mà không hề thủ, lưỡi kiếm vươn thẳng về phía trước, nối với thân hình chàng thành một đường thẳng tắp, bay đi như tên rời dây cung. Mũi kiếm rung động liên tục, bắn ra luồng kiếm khí của gần bốn mươi năm công lực.

Trong phép ngự kiếm, đây là chiêu thức có tốc độ nhanh nhất và cũng liều lĩnh nhất. Nhờ vậy, Phiêu Trần đã kịp bám theo Hắc Diêm La, bắt lão ta phải phân tán lực lượng và đối phó. Luồng kiếm khí xé không Gian, đã khiến Hắc Diêm La cảnh giác, vội dồn lực đạo sang tay tả thủ để chặn chàng trai trẻ tuổi nhưng thân dũng kia.

Sách Siêu trúng đòn, hộc máu văng ngược ra sau nhưng không chết. Còn Phiêu Trần bị luồng chưởng kinh vũ bão xé nát y phục, da thịt đau rát như bị hàng trăm móng vuốt dã thú cào cào. Máu trong phổi chàng như muốn trào ra miệng.

Phiêu Trần cắn răng chịu đựng, bay đến như ánh chớp. Luồng kiếm khí ở đầu Vô Danh Kiếm đâm thủng bả vai trái của Hắc Diêm La. Hân Tồn thọ thương, vừa kinh ngạc, vừa giận giữ, rống vang:

- Tiểu quỷ! Lão phu sẽ giết ngươi!

Dứt lời, lão phát nhanh hữu thủ, phóng ra một đạo ám khí. Phiêu Trần lúc này đã hạ thân cách lão hơn trượng, vội múa kiếm chống đỡ. Mũi tên hình lông công kia chẳng hề đơn giản như chàng nghĩ. Nó đang bay thẳng, đột nhiên đổi hướng như ma quỷ, tránh khỏi nhất kiếm của Phiêu Trần và cắm vào ngực trái của chàng. Nhờ khổ luyện từ nhỏ, thường xuyên Giao đấu với Kim Nhãn Điêu và Dạ Tri Thù, được họ dạy bảo chu đáo, nên phản ứng sinh tồn của Phiêu Trần rất mãnh liệt. Chàng lập tức xoay người, chịu để mũi ám khí cắm vào vai trái. Sách Siêu chứng kiến thủ pháp Hư Không Trích Diệp Phi Hoa của đối phương, lòng kinh hoàng khôn xiết, vội xông vào thí mạng để cứu Phiêu Trần. Lần này Dạ Tri Thù rải năm mũi Bát Túc Phi Tiên theo hình nan quạt, sau đó mới thọc mũi roi vào chân trái Hắc Diêm La.

Hắc Tồn đang định kết liễu đời Phiêu Trần, bị họ Sách tập kích đành phải bỏ mục tiêu mà đối phó. Trừ đôi bàn tay, những nơi khác trên cơ thể lão vẫn còn có thể tổn thương và chất độc của Tri Thù Môn không phải là thứ dễ chịu. Đường roi của Sách Siêu tuy đơn giản nhưng chứa đầy huyền cơ,

chuyển hướng mỗ ngược lên hạ nang của Hắc Diêm La. Lão ma công lực thông thần, vừa nghe luồng cương khí quanh thân xao động đã bắn vút lên cao như chiếc pháo thăng thiên, thoát đòn.

Sách Siêu thấy Phiêu Trần gục ngã, chẳng còn lòng dạ nào mà chiến đấu, lướt đến xách chàng đào tẩu. Kim Nhãn Điều thấy vậy, hiển lộng thần oai giết thêm ba gã thủ hạ Khổng Tước Bang mở đường cho Sách Siêu. Hắc Diêm La nghiêng răng truy sát, chợt nghe tiếng trống lệnh vang rền của quan quân đành dừng bước, quát thủ hạ rút lui bằng đường ruộng mía phía sau.

* * *

Chiều ngày mười bốn, bọn Kim Nhãn Điều, Sách Siêu đưa Phiêu Trần và Tiểu Quận Chúa về đến Bình Nam Vương phủ ở Trường Sa. Hà Vương Gia vui mừng khôn xiết vái dài:

- Chư vị chính là đại ân nhân của bổn vương!

Sách Siêu lạnh lùng nói:

- Lão phu đã phải hy sinh tính mạng của ba mươi thủ hạ trong cuộc chiến này. Mong Vương Gia cố bảo vệ Quận Chúa, đừng để bị bắt cóc lần nữa!

Sở Quyền hòa nhã hơn:

- Trần nhi thọ thương, bọn lão phu xin cáo biệt!

Hà Quận Chúa lén giật tay áo Vương Gia. Ông hiểu ý nàng, xua tay nói:

- Việc Sở gia trang bị cường đồ tập kích, bổn Vương Gia đã biết và đứng ra dàn xếp ổn thỏa với Tri huyện Trường Sa. Nhưng đề đề phòng trận thứ hai, bổn Vương khản khoản đề nghị nhị vị lưu lại Vương Phủ. Bổn phủ đầy đủ thuốc quý, sẽ giúp Sở công tử chóng bình phục!

Kim Nhãn Điều e ngại võ công thần sầu quỷ khốc của Hắc Diêm La, và lo cho tính mạng của Phiêu Trần nên đồng ý:

- Cảm tạ Vương Gia đã có dạ quan hoài. Bọn lão phu đành quấy nhiễu ít hôm vậy.

Tiểu Quận Chúa hân hoan, đích thân dẫn đường cho Sở Lão. Phòng dành cho Phiêu Trần dưỡng thương chẳng cách xa khuê phòng của Vân Bích lắm!

Hà Vương Gia lập tức triệu tập hơn trăm cao thủ trong phủ, giao cho Sách Siêu tổ chức lại. Họ là những người lính già năm xưa mang đao theo Vương Gia trấn giữ Lương Quảng, võ nghệ tuy cũng khá nhưng kinh nghiệm giang hồ rất kém!

Bệnh tình của Phiêu Trần rất quái dị, dù được Sách Siêu cho uống đủ loại thuốc giải độc mà chàng vẫn không tỉnh lại. Tuy nhiên, kinh mạch của Phiêu Trần vẫn thông suốt, chân khí sung mãn chứ không hề bế tắc! Trong suốt năm ngày đêm ấy, Tiểu Quận Chúa Hà Vân Bích đích thân túc trực chăm sóc cho Phiêu Trần. Lòng nàng đã trao chọn cho chàng trai anh tuấn và thần dũng này nên chẳng hề úy kỵ khi phải tắm rửa, thay y phục cho bệnh nhân. Hà Vương Gia cũng muốn có một chàng rể tài mạo như Phiêu Trần nên

không hề phản đối việc ái nữ quá gần gũi Phiêu Trần.

Sở Quyền và Sách Siêu ở tòa tiểu viện bên ngoài khu nhà chính để tiện việc phòng thủ nên không biết việc đêm đêm Hà Vân Bích tự tay chăm sóc vệ sinh cho Phiêu Trần. Sau khi các danh y đất Trường Sa đều bó tay, Sách Siêu búi ngùi nói:

- Trần nhi không chết vì chất độc của mũi Khổng Tước Mao Tiễn có lẽ là nhờ những tai nấm đã ăn thuốc nhỏ. Nhưng muốn cứu tinh y, chỉ còn có viên Ty Độc Châu của Hoàng Long động chủ ở Chiết Giang mà thôi! Tiểu đệ sẽ đi ngay núi Hoàng Long để lấy trộm!

Kim Nhãn Điều tư lự:

- Bản lãnh của Hoàng Long động chủ Bàng Tinh Hải rất cao cường, một mình nhị đệ không thể địch lại. Hai chúng ta liên thủ may ra mới đoạt được Ty Độc Châu! Vương Phủ được bảo vệ nghiêm mật bởi lực lượng quan quân Trường Sa chắc sẽ không có biến cố gì!

Sách Siêu mỉm cười:

- Bậc quân tử như đại ca mà cũng bàn đến việc đoạt tài sản của người khác hay sao?

Sở Quyền gương cười:

- Phiêu Trần là giọt máu duy nhất của dòng họ Sở, lão phu đành muối mặt làm càn. Hơn nữa, Bàng Tinh Hải nổi tiếng thâm ác, có giết đi lòng này cũng đỡ áy náy!

Ngay trưa hôm ấy, hai người từ biệt Vương Gia, nói rằng đi Chiết Giang tìm thuốc cho Phiêu Trần, nhưng không tiết lộ mục tiêu sẽ đến. Tiếc thay, họ vừa đi được hai ngày thì Phiêu Trần hồi tỉnh. Được chất của loài nấm quý đã thắng được ky độc trên mũi ám khí hình lông công kia. Vả lại, trong suốt bảy ngày mê man, Phiêu Trần được Tiểu Quận Chúa cho uống hàng cân sâm già và hà thủ ô. Nàng không hiểu gì về y lý, cứ nghĩ rằng thuốc quý đắt hơn vàng tất phải có tác dụng tốt, nên hàng đêm, lén mọi người nấu nhừ, lấy nước đổ vào miệng bệnh nhân. Nếu Phiêu Trần là một lão già sáu mươi thì đã vỡ mạch máu bỏ mạng vì lỗi phục dược bá đạo của Vân Bích rồi!

May thay, chàng còn rất trẻ nên chịu đựng được, thu nạp hết số thuốc quý kia, tăng cường khả năng đề kháng và đào thải được chất độc!

Phiêu Trần tỉnh dậy đúng vào lúc giữa canh ba, ngạc nhiên khi thấy mình nằm giữa một gian phòng hoa lệ và xa lạ. Chàng ngồi lên, nhận ra trên chiếc trường kỉ gần đấy là Tiểu Quận Chúa Hà Vân Bích. Đêm thu lạnh lẽo nàng co ro trong chiếc mền bông, mắt thâm quầng chứng tỏ đã nhiều đêm thiếu ngủ!

Phiêu Trần nghe tim mình nhói đau nghĩ đến cảnh thương tâm khi Quận Chúa biết rõ lai lịch của chàng!

Cổ nén tiếng thở dài, Phiêu Trần ngồi xếp bằng kiểm tra công lực. Chàng

vui mừng vì chân khí sung mãn hơn trước chứ không hề giảm sút. Phiêu Trần lập tức tĩnh tọa hành công cho đến cuối canh tư mới đi ngủ lại.

Tiếng chim ngoài vườn ríu rít đón chào bình minh, và bàn tay mềm mại của ai đang lần cởi áo đánh thức Phiêu Trần. Chàng chưa kịp mở mắt đã nghe tiếng Hà Vân Bích lẩm bẩm:

- Lạ thực! Tối qua đã thay y phục cho chàng, sao giờ này lại có mùi hôi rồi nhỉ? Hay là nửa đêm Sở lang lên cơn sốt, và xuất hạn dầm dề? Ta quả là cô gái không tốt, ngủ say trong lúc tình quân bệnh hoạn!

Phiêu Trần chợt dạ, không dám tỏ vẻ đã hồi tỉnh, để Quận Chúa không hổ thẹn vì bị chàng nghe hết tâm sự thầm kín. Đôi bàn tay ngọc kia thoăn thoắt cởi bỏ quần áo trên người Phiêu Trần với những động tác thành thạo, nhanh nhẹn. Chàng chợt thức ngộ rằng nàng đã nhiều làm việc này rất nhiều lần! Niềm cảm kích càng nồng đậm thì sự tuyệt vọng càng sâu hun hút! Khi Vân Bích chạm đến cả quần ngắn của chàng thì Phiêu Trần chỉ muốn chết đi cho xong! Chàng hối hận vì đã không nói rõ lai lịch, để cuộc tình loạn luân tiến triển đến mức này!

Thay xong áo cho Phiêu Trần, Vân Bích trở ra ngoài, và lát sau cùng Hà Vương Gia quay lại. Nàng buồn rầu nói:

- Vương phụ! Hải nhi rất lo lắng cho Sở lang. Không hiểu Sở lão gia và Sách nhị thúc đi tìm thuốc ở phương nào và đến bao giờ mới về?

Hà Hiến Trung trấn an con gái:

- Bích nhi đừng quá bi quan, hai người ấy đi đâu ta không rõ, nhưng họ đều là cao thủ bậc nhất, tất sẽ chẳng về tay không đâu! Phiêu Trần sẽ bình phục và hôn lễ của hai con sẽ linh đình nhất phủ Hồ Nam này!

Phiêu Trần nằm chết cứng, lòng đón đau vô hạn. Suốt ngày hôm ấy, chàng cảm nhận được hết mối ân tình của Tiểu Quận Chúa! Nàng chăm chút đút cho chàng từng muỗng nước cháo nấu với sâm già, miệng thở thở những lời yêu thương ngọt lịm. Nhưng tất cả những điều ấy chỉ làm trái tim Phiêu Trần thêm rạn vỡ!

Giữa canh tư, Hà Vân Bích thiếp đi vì mỏi mệt, và Phiêu Trần quyết định rời khỏi nơi này vĩnh viễn. Chàng sẽ dấn thân vào chốn cát bụi giang hồ, điều tra tung tích của Khổng Tước Môn, và tự tay báo mối gia thù! Ở lại đây, chàng sẽ chết vì cảm giác tội lỗi và sự dằn vặt của lương tâm!

Phiêu Trần điềm huyết ngũ của Hà Vân Bích rồi thu xếp hành lý, y phục của chàng đã được mang từ Sở gia trang sang Vương phủ, treo ngay ngắn trong tủ gỗ. Thanh Vô Danh Kiếm không thấy đâu, có lẽ Sở Quyền đã mang theo. Sẵn có văn phòng tứ bảo, Phiêu Trần mài chút mực, thảo hai câu thơ để lại, thay cho lời trần tình:

“Tình hải thâm thâm phong vũ loạn
Quan san lý lý nguyệt viên luân.”

Thâm ý của chàng nằm cả trong hai chữ cuối câu, hy vọng Hà Vương Gia và Tiểu Quận Chúa sẽ hiểu ra: “Loạn luân!”

Phiêu Trần bước đến bên trường kỷ, kéo chăn đắp kín ngực Vân Bích. Ngọn gió thu luồn qua song làm ánh đèn tỏa đặng chập chờn, nhảy múa trên gương mặt kiều diễm của nàng. Phiêu Trần yêu tha thiết người con gái này, nên trong phút giây vĩnh biệt, chàng không nén nổi lòng, cúi xuống hôn lên má Hà Quận Chúa. Chàng tự nhủ rằng đây là hành vi tội lỗi cuối cùng của mình, chưa xót vượt cửa sổ rời Vương phủ!

Phiêu Trần trở về Sở gia trang, gõ cửa phòng Sở Phúc, người lão bộc trung thành, tuổi đã ngoài tám mươi. Lão lồm khom cầm đèn, mở cửa, và dụi mắt mừng rỡ:

- Tạ ơn trời phật, công tử đã bình phục!

Phiêu Trần dặn dò lão ít câu rồi vào thư phòng của Sở Quyên, xuống mặt thất lấy ít ngân phiếu và vàng bạc. Thấy túi da đựng ám khí của nhị thúc Đại Tri Thù, chàng tiện tay nhét vào thất lưng. Chàng lên ngựa khởi hành ngay, đến rạng sáng đã rời khỏi Trường Sa được hai chục dặm. Phiêu Trần đi về hướng Tứ Xuyên sau đó ngược lên Tây Bắc để đến Đại Tuyết Sơn.

Sau vài lần chạm trán với Hắc Diêm La, Phiêu Trần tự hiểu võ công mình còn kém cỏi, chẳng thể nào báo được mối gia thù. Vì Hân Tôn mới là Phó bang chủ, tất bản lãnh của Lão bang chủ ẩn mặt kia sẽ phải cao cường hơn! Phiêu Trần đi Đại Tuyết Sơn lần này có hai mục đích. Nếu Toàn Cơ Cốc thực sự là tổng đàn của Khổng Tước Bang, thì chàng sẽ dò thám hạ lạc mẫu thân mình, Hà Tường Anh Quận Chúa! Còn như bí cốt chưa bị ai phát hiện, chàng sẽ vào để tìm di học của Toàn Cơ Thượng Nhân, cao thủ số một võ lâm mấy chục năm trước.

Giang hồ vẫn truyền tụng rằng Toàn Cơ Thượng Nhân Công Tôn Chí đã để lại tuyệt học và một viên Toàn Cơ Đại Thần Đan cho đời sau! Với pho Toàn Cơ Tuyệt Kiếm, và sáu mươi năm công lực do Đại Thần Đan đem lại. Phiêu Trần mới có hy vọng giết được kẻ thù!

Nhưng khả năng này rất mong manh vì Khổng Tước bang chủ đã đoạt được họa đồ cách nay hai mươi bảy năm, lẽ nào không khám phá ra Toàn Cơ Cốc?

Mười mấy ngày sau, Phiêu Trần đến bờ Đông của sông Ô Giang, đoạn thuộc lãnh thổ Quý Châu. Trung Hoa có đến hai sông Ô Giang. Một ở Tung Châu, là nơi Hạng Võ tự sát. Một ở Quý Châu, nổi tiếng vì lòng sông sâu thẳm, hai vách bờ dựng đứng, cao đến sáu mươi trượng (khoảng 200 m).

Do vậy, muốn làm bến đò sang sông, người ta phải chọn đoạn bờ sông thoải nhất, dùng sức người đào bới, tạo thành đường lầy để ngựa xe có thể xuống được.

Giờ đây, Phiêu Trần đang có mặt cạnh một bến đò như vậy. Lần đầu đến Ô

Giang, chàng không vội xuống bến dò mà đứng trên bờ sông nhìn xuống dòng nước của Ô Giang không đục như Hoàng Hà nhưng cũng chẳng trong trẻo gì. Chảy thêm hai mươi dặm nữa, dòng Ô Giang sẽ hòa vào sông mẹ Trường Giang hùng vĩ.

Thấy dò ngay bờ Tây đã sang được nửa sông, Phiêu Trần lững thững thúc ngựa xuống bến, đứng dưới hàng liễu già mà chờ đợi.

Lát sau, dò cập bến, người ngựa lần lượt lên đầy. Dò ngang thực chất là một chiếc thuyền lớn, mạn thấp, mặt lát gỗ phẳng để có thể chở cả xe ngựa.

Thường thì dò ngang trên sông nhỏ không dùng buồm, nhưng Ô Giang là một phụ lưu lớn của Trường Giang, nên cách hai bờ xa đến vài dặm, nên người ta dương cánh buồm lớn để trợ lực cho những trạo phu.

Phiêu Trần đứng ở cuối thuyền đưa mắt nhìn về hướng Đông như muốn nhìn lại cố quận lần sau cuối. Kiếp giang hồ đầy phong ba và trắc trở, chẳng chắc chàng còn có ngày quay lại Trường Sa nữa hay không, khi phải đối phó với một địch thủ hùng mạnh như Khổng Tước Bang!

Dò vừa rời bến được hơn trượng thì bên bờ vọng lại tiếng người cấp bách:

- Bớ dò! Chờ bần đạo với!

Mọi người quay lại nhìn, thấy một lão đạo sĩ gầy gò đang lướt nhanh như gió, và sau lưng lão là một toán kỵ sĩ kiếm tuốt trần rất dữ tợn. Xem ra, lão đạo sĩ kia bị cường địch truy sát, và đã đến bước đường cùng nếu không lên được dò sang sông.

Phiêu Trần linh cảm rằng lão đạo kia chẳng còn cách nào khác hơn là nhảy đại, chàng chụp ngay vòng dây chèo neo thuyền ở dưới chân. Lúc này, dò đã rời bến được hơn bốn trượng, một khoảng cách mà không có một cao thủ nào có thể vượt qua. Thế mà lão đạo sĩ kia vẫn thuận đà tung mình về hướng đuôi thuyền. Cú nhảy xa đến ba trượng, chứng tỏ một bản lĩnh khinh công hiếm có trên đời. Nhưng vẫn còn thiếu hơn trượng nữa, và đương nhiên lão ta rơi xuống nước. May thay Phiêu Trần đã dùng thủ pháp đánh roi, vung sợi dây chèo quấn quanh bụng lão ta và kéo mạnh.

Đạo sĩ kia nhẹ nhàng hạ thân xuống cạnh Phiêu Trần, vỗ vai chàng cười hi hi:

- Cảm tạ thí chủ đã tương trợ, nếu không bần đạo đến khốn khổ vì lũ đạo tặc Khổng Tước Bang kia!

Phiêu Trần thâm kinh ngạc khi thấy hơi thở lão vẫn điều hòa và ánh mắt chẳng hề có chút sợ hãi nào cả, dù mới thoát hiểm nghèo! Chàng gượng cười:

- Chỉ là chút việc mọn, mong Chân Nhân chớ bận tâm!

Bọn trên bờ dậm chân chửi bới om sòm, gọi dò quay lại, nhưng bọn trạo phu sợ khiếp vía, càng ra sức chèo nhanh hơn. Lão đạo lại cười:

- Bần đạo là Thiên Xảo Chân Nhân dám hỏi phương danh thí chủ?

Phiêu Trần giật mình, không ngờ lại hội ngộ với con người thần bí và phức tạp nhất võ lâm. Thiên Xảo Chân Nhân Trang Thứ xuất hiện cách nay sáu mươi năm, và dung mạo dường như không hề thay đổi!

Ông ta là một ngoại lệ của võ lâm vì có nhiều danh hiệu, năm năm trước, Lương Quảng bị hạn hán, dân thứ chết như rạ, bỗng đâu hàng trăm thuyền lương thực cập cửa biển Quảng Châu, ngược dòng Châu Giang vào cứu tế. Chủ nhân của đoàn thuyền ấy chính là Thiên Xảo Chân Nhân. Vì việc ấy, ông được xưng tụng là Hoa Nam Đại thiện Nhân.

Sau đó, người ta lại thấy Trang Thứ lang thang trên đường thiên lý với bộ đạo bào cũ kỹ, hí lộng, lưng gát đồng đạo. Không ai chết hay tán gia bại sản vì những trò đùa của Chân Nhân, nhưng tức tối đến điên đầu. Do vậy, Trang Thứ còn một biệt danh nữa là lão Hồ Ly.

Danh hiệu thứ tư: Tầm Bảo Pháp Sư. Xuất phát từ tài năng xuất chúng về địa chất của Trang Thứ. Lão đã tìm ra khá nhiều mỏ vàng, bạc, đồng giúp ngành khai khoáng của Trung Hoa thêm phát đạt!

Danh hiệu thứ năm là Vô Ảnh Tẩu, vì có khinh công nhanh nhất võ lâm. Lão không hề giao đấu với ai, chỉ biết chọc ghẹo rồi bỏ chạy. Và lúc ấy thì dù có cả ngàn quân cũng không bắt nổi lão.

Nhưng do họ Trang có quá nhiều danh hiệu nên lại hóa nhảm, không được võ lâm kính trọng. Vả lại, Chân Nhân không hề giết người nên chẳng ai sợ cả. Do bản năng sinh tồn, con người chỉ sợ hãi những gì có thể làm hại được mình! Gia dĩ, Trang Thứ luôn biến hóa, xuất hiện với nhiều thân phận như một anh kép hát, khiến người đời chỉ nhận ra lão qua vai diễn.

Nhắc lại, Phiêu Trần biết mình đã gặp kỳ nhân, vội cung kính đáp:

- Vãn bối là Sở Phiêu Trần, quê Trường Sa, xin ra mắt Chân Nhân!

Trang Thứ nheo mắt:

- Té ra thí chủ là chàng chương quỹ đẹp trai ở Sở Gia Đại Tửu Lâu đấy ư?

Bần đạo thường nghe đám đàn bà con gái Hồ Nam nhắc đến!

Guơng mặt Trang Thứ nheo, tóc hoa râm, thoạt nhìn trông rất tầm thường, quê kệch. Nhưng đôi mắt lơ dờ kia, đôi lúc lóe lên ánh nhìn hóm hỉnh tinh nghịch và như xuyên thấu lòng người. Nụ cười của lão hồn nhiên như trẻ thơ và rất dễ mến.

Kim Nhãn Điều Sở Quyền từng nói với Phiêu Trần:

- Sư phụ ta Kim Đỉnh Thượng Nhân, thường bảo rằng: Thiên Xảo Chân Nhân tinh thông cả Đạo pháp lẫn Phật pháp, chính là bậc La Hán giáng thế. Phiêu Trần nghe lão diều cọt mình như vậy, đỏ mặt cúi đầu. Thiên Xảo Chân Nhân nghiêm giọng:

- Hình dung đẹp xấu là do tự nhiên ban cho, không thể từ chối được. Nhưng cây thẳng thường bị đốn trước. Vì vậy, bậc chân nhân thường giấu mình cố không để tinh anh phát lộ. Nay thí chủ tuần tú như Phan An tái thế, tất sẽ bị

lưới tình của nữ nhân vây chặt, và chuốc lấy sự đổ kỵ của nhiều người!

Phiêu Trần bối rối:

- Chân Nhân dạy chí phải, nhưng vẫn bối biết làm sao bây giờ?

Trang Thứ cười khà khà:

- Bần đạo chẳng dám khuyên thí chủ hủy dung mạo để trở thành xấu xí, chỉ cần giữ cho lòng hư tĩnh, lạnh lùng, không một chút dâm chí, kiên tâm thì anh hoa sẽ mờ nhạt đi. Còn việc giấu mình đâu có khó khăn gì!

Hai người đứng quay về phía bờ Tây mà đàm đạo, nên không phát hiện có ba chiếc khoái thuyền thân dài đã đuổi theo này giờ, và sắp bắt kịp. Loại thuyền đặc biệt này tuy thân chỉ nhỏ bằng chiếc thuyền câu bình thường. Nhưng chiều dài lại gấp đôi, và có đến sáu tay chèo, thường được bọn thủy tặc Trường Giang sử dụng để cướp bóc.

Trang Thứ và Phiêu Trần giật mình khi nghe tiếng quát vang như sấm rền:

- Tầm Bảo Pháp Sư! Bồn Diêm La đã đến, lão đừng hòng tẩu thoát!

Người ấy chính là Hắc Diêm La Hân Tôn phó bang chủ Khổng Tước Bang! Phiêu Trần là một trong những người hiếm hoi biết được bản lãnh thực sự của Thiên Xảo Chân Nhân. Có lão bên cạnh chàng chẳng hề sợ Lão Quỷ họ Hân nữa! Nhưng oái ăm thay, Trang Thứ lại trông cậy vào sự bảo vệ của chàng! Lão cười hì hì:

- Sở thí chủ thần công cái thế, chắc chẳng coi Hắc Diêm La ra gì?

Phiêu Trần cười khò:

- Vãn bối đã từng bị Hân Tôn đánh cho suýt chết, nay gặp lại lòng vẫn còn khiếp sợ, đành học câu Chân Nhân ẩn mặt để bảo toàn sinh mạng! Mong lão tiền bối hiển lộ thần công đánh đuổi Hân lão quỷ!

Trang Thứ nháy dưng:

- Bần đạo chỉ biết một nghề khinh công chứ nào có tài nghệ gì mà hòng đối phó với Hắc Diêm La?

Phiêu Trần cười mát:

- Gia sư tổ là Kim Đỉnh Thượng Nhân đã từng kể rất rõ về tiền bối, xin người đừng giấu giếm nữa?

Trang Thứ sững người:

- Té ra thí chủ là người của phái Nga Mi ư?

Lão hạ giọng năn nỉ:

- Bần đạo đã lỡ phát nguyện không bao giờ dùng đến kiếm, chưởng nữa, nên chẳng thể xuất thủ được. Tâm pháp Nga Mi cũng cùng đường lối với Vô Vi Chân Khí của bần đạo. Thí chủ cứ yên tâm thi triển chiêu Sơn Đỉnh Xuyên Phân, bần đạo sẽ dồn nội lực hỗ trợ cho!

Thì ra Trang Thứ có giao tình mật thiết với Kim Đỉnh Thượng Nhân, trưởng lão phái Nga Mi, nên biết tên các chiêu thức trong pho Nga Mi Vân Thủ!

Lúc này, khoái thuyền của Hắc Diêm La đã đến sát đuôi dò ngang. Chỉ còn

cách độ hai trượng. Hân Tôn lập tức đề khí, bay vút lên không, bủa lưới chường vây chặt lấy Thiên Xảo Chân Nhân, và đương nhiên gồm cả Phiêu Trần!

Không Tước Bang nuôi ý định bắt sống Trang Thứ để lợi dụng tài nghệ tìm kho báu, nên chiêu chường của Hắc Diêm La chỉ là để chặn đường đào tẩu, chứ không có ý sát hại. Nếu họ Trang đứng yên không di chuyển thì sẽ an toàn.

Nhưng Hắc Diêm La không ngờ chàng trai đội nón rộng vành, đứng cạnh Chân Nhân, lại là kinh địch của mình.

Phiêu Trần thấy Chân Nhân áp tay vào huyệt mệnh môn, truyền chân khí cho, liền cử song thủ xuất chiêu Sơn Đỉnh Xuyên Vân. Chường ảnh trùng trùng, nhưng chỉ có hai đạo là thực, nhắm vào ngực và bụng dưới đôi phương.

Chàng đã dồn hết hơn ba mươi năm công lực của bản thân, lại được sự hỗ trợ của Trang Chân Nhân nên chường kinh mãnh liệt phi thường.

Hắc Diêm La là lão ma đầu, kinh nghiệm dồi dào, phản ứng rất nhanh nhẹn, vội biến chiêu đỡ đòn. Hai tay lão, một trên một dưới đón lấy song chường của chàng trai lạ mặt.

Chường kinh chạm nhau nổ vang như sấm dậy. Hắc Diêm La nghe hai cổ tay đau đớn như sắp gãy lìa, và máu trong phổi vọt ra thành vòi. Lão hự lên một tiếng, văng ngược về phía sau, rơi xuống sóng nước Ô Giang. Thiên Xảo Chân Nhân cười khanh khách:

- Bần đạo cam đoan rằng ở dưới đáy sông có vàng, Hân thí chủ cứ xuống dưới mà vay Hà Bá một ít, chẳng cần đến tài mọn của Tầm Bảo Pháp Sư này nữa!

Hắc Diêm La công lực thông thần, tuy thọ thương nhưng vẫn dư sức trèo lên chiếc khoải thuyền của thủ hạ. Lão cảm giận gầm lên:

- Tiểu tử đội nón kia, ngươi có gan thì cứ báo danh ta nghe thử?

Lần trước gặp nhau, Phiêu Trần bịt kín mặt và sử dụng kiếm nên giờ đây lão ma không nhận ra! Sau khi nghe những lời giáo huấn của Thiên Xảo Chân Nhân, Phiêu Trần đã lĩnh hội được ít nhiều nên lòng kiêu ngạo đã giảm bớt, chàng thản nhiên đáp:

- Tôn giá là Hắc Diêm La thì tại hạ là Bạch Kim Lang!

Hân Tôn biết chàng được sự ám trợ của Trang Thứ nên mới đã thương được mình. Lão thâm khiếp sợ bản lãnh của Tầm Bảo Pháp Sư, hậm hực ra lệnh rút quân!

Người trên đò toàn là thường dân và lái buôn, đâu phát hiện được ẩn tình nên nhìn Phiêu Trần với ánh mắt ngưỡng mộ. Chàng hồ thẹn, khép vành nón sụp xuống. Thiên Xảo Chân Nhân dơ ngón tay cái khen ngợi:

- Thí chủ quả là cậu bé dễ dạy bảo!

Đò ngang rồi cũng cập bờ Tây. Đoạn bờ sông này là rừng ngô đồng bát ngát. Thu về khiến lá lìa cành chỉ còn trơ trụi lại những thân cây khẳng khiu, trông rất tiêu điều ảm đạm!

Phiêu Trần dắt ngựa đi cạnh Trang Thứ, lòng bỗng quyến luyến chẳng muốn rời xa. Chàng chợt nhớ ra, cung kính hỏi:

- Xin Chân Nhân chỉ giáo đôi điều và lai lịch của Khổng Tước Bang?

Thiên Xảo Chân Nhân cười đáp:

- Bần đạo nghỉ ngơi vùng núi Phiến Sơn ở phía Đông thành Cát Sơn có mỏ vàng, nên đến đây thử. Nào ngờ Khổng Tước Bang đã đến trước và đang khảo sát. Hắc Diêm La biết bần đạo là Tầm Bảo Pháp Sư nên quyết bắt cho được, đuổi theo đến tận đây. Vì vậy, bần đạo chẳng biết gì về Khổng Tước Bang cả!

Nói xong lão hỏi lại:

- Thí chủ đang định đi đâu vậy?

Phiêu Trần chỉ vào quán rượu bên đường bảo:

- Chuyện rất dài, kính thỉnh Chân Nhân vào quán dùng bữa, văn bối sẽ cáo tường!

Trang Thứ vỗ bụng gật đầu:

- Thật là may cho bần đạo, đã hai ngày chưa ăn miếng nào cả!

Quán rượu nghèo nàn xập xệ nên ít ỏi khách ghé vào, chỉ có vài người dân sở tại ngồi thù tạc với nhau. Do vậy, chủ quán rất mừng khi thấy Phiêu Trần và Trang Thứ dừng chân, giá hạ! Phiêu Trần biết Thiên Xảo Chân Nhân không hề nề hà chay mặn nên bảo tiểu nhị dọn mâm cơm rượu!

Tuy than đói nhưng Trang Thứ chỉ ăn có ba lưng chén đã buông đũa, rót rượu nhâm nhi. Phiêu Trần sức trẻ, còn ăn được thêm vài chén, cũng phải ngừng để hầu rượu bậc kỳ nhân!

Thiên Xảo Chân Nhân quan sát chàng rất kỹ rồi hỏi:

- Năm mươi năm trước, bần đạo đến Nga Mi Sơn thăm lão hòa thượng Kim Đỉnh, có gặp một gã đệ tử tục gia họ Sở, phải chăng thí chủ là hậu duệ của người ấy?

Trí nhớ của lão thật phi thường, chuyện đã mấy chục năm mà vẫn nhớ vanh vách.

Phiêu Trần kính cẩn đáp ;

- Thừa phải! Gia phụ Sở Quyền là đệ tử của Kim Đỉnh Thượng Nhân!

Trang Thứ cười nhạt:

- Sở Quyền căn tu thượng hạng làm sao có thể có con được?

Phiêu Trần giật mình khâm phục, tuân tự kể rõ lai lịch của mình và mối huyết cừu với Khổng Tước Bang!

Thiên Xảo Chân Nhân nghe xong biến sắc, trầm ngâm rất lâu:

- Không ngờ Khổng Tước bang chủ lại là truyền nhân của Khổng Tước Thần

Ma, thủ pháp phóng Không Tước Mao tiễn của lão ta độc ác, kỳ tuyệt nhất thiên hạ, đã từng hại mấy chục cao thủ hạng nhất võ lâm Trung Nguyên, bốn mươi năm trước, Chỉ là khắc chế được ám khí của Thần Ma mà thôi. Nay gã Không Tước bang chủ kia mà vào được Toàn Cơ Cốc, thì e rằng thiên hạ không đối thủ!

Phiêu Trần buồn rầu hỏi:

- Chẳng lẽ cả tiền bối cũng địch không lại lão ấy sao?

Thiên Xảo Chân Nhân nheo mắt cười bí ẩn:

- Bần đạo là người ngoại lệ, nhưng đã bị lời thề trời tay, đâu thể làm gì được cho võ lâm!

Phiêu Trần nghiêm giọng:

- Không Tước Bang mưu đồ thống trị võ lâm gây cảnh máu xương chồng chất. Văn bối không vì thù riêng cũng chẳng khoan tay đứng nhìn, nguyện sẽ xả thân đối phó với tà bang!

Trang Thứ tùm tùm cười nói:

- Té ra thí chủ phát nguyện làm bồ tát phổ độ chúng sanh, thật đáng kính phục thay! Bần đạo xin góp chút công lao bằng cách truyền cho thí chủ pho thân pháp Huyền Huyền Áo Bộ. Với pho khinh công này, thí chủ có thể bảo toàn được tính mạng trước ám khí Không Tước Mao của đối phương!

Khinh pháp của Thiên Xảo Chân Nhân đứng đầu võ lâm suốt sáu chục năm nay, đáng xưng tụng là tuyệt học có một không hai. Vì vậy, Phiêu Trần vui mừng khôn xiết, vòng tay vái tạ:

- Văn bối đội ơn Tiên Trưởng!

Chàng gọi chủ quán tính tiền rồi cùng Trang Thứ đi sâu vào rừng ngô đồng, tìm chỗ rộng rãi vắng vẻ. Thiên Xảo Chân Nhân đọc khẩu quyết vận khí và tận tâm hướng dẫn từng động tác, nên chỉ hơn canh giờ sau, Phiêu Trần đã làm thông.

Chàng cảm thấy pho thân pháp Huyền Huyền Áo Bộ này hơn hẳn khinh công của Nga Mị phái, lòng rất thần phục và cảm kích. Phiêu Trần động linh cơ, quì ngay xuống lạy chín lạy và nói:

- Sư phụ! Dù chỉ được học có một môn khinh công, đồ nhi cũng nguyện lạy người làm ân sư!

Thiên Xảo Chân Nhân ngửa cổ cười vang:

- Hảo tiểu tử! Bần đạo đã thề không thu đồ đệ, nhưng nay ngươi đã mau mắn gọi lão là sư phụ thì bần đạo đành phải nhận vậy!

Phiêu Trần hoan hỷ nói:

- Đồ nhi bái kiến ân sư!

Trang Thứ bước đến, dắt chàng ngồi xuống tảng đá gần đấy rồi nghiêm giọng:

- Bần đạo vốn là người của Đạo giáo, sau lại giác ngộ Phật Pháp nên phát

tâm Bồ Tát, nguyện suốt đời bốn ba cứu vớt chúng sanh. Nay Ma Vương xuất thế, cả võ lâm lẫn lê thứ đều mang họa. Bản đạo đã phát nguyện nên chẳng thể tự tay tiêu diệt được, lòng cũng áy náy. Gánh nặng này, sư phụ xin trao lại cho Trần nhi gánh vác. Nhưng con phải luôn tâm niệm rằng mỗi thù riêng không quan trọng bằng sự nghiệp giảng ma vệ đạo, tạo phúc cho đồng loại. Có như thế, Trần nhi mới giữ được cai tâm hư tĩnh, sáng suốt mà chiến đấu!

Phiêu Trần cung kính đáp:

- Đồ nhi đã hiểu được đại nghĩa, quyết không phụ lòng tin yêu của ân sư! Sắc diện chàng lúc này trang nghiêm sáng sủa, chứng tỏ lời nói xuất phát từ tâm lòng thành chứ không phải gượng ép. Thiên Xảo Chân Nhân hài lòng, gật gù ;

- Bản đạo tuổi đã trăm hai, đang lo không người thừa kế đạo pháp. Nay có được một đồ đệ căn cơ thượng hạng, lòng này rất thanh thản.

Lão dừng lời, suy nghĩ một lát rồi nói tiếp:

- Bản đạo đã tiên đoán rằng tai họa sẽ giáng xuống đầu phái Nga Mi giữa tháng này, nên định đến đó hỗ trợ. Nhưng tượng quẻ đầy sát máu, e rằng một người giỏi sát như ta se không làm được gì. Vậy con hãy đi Nga Mi Sơn, còn việc dò thám Toàn Cơ Cốc sẽ do bản đạo phụ trách!

Lão đứng lên, bẻ một cành ngô đồng, dạy cho Phiêu Trần một chiêu kiếm. Chàng luyện đến hoàng hôn mới thuộc hết thế thức, nhưng chưa nắm được ý kiếm. Thế mà Trang Thứ lại khen dỗi:

- Trí tuệ của Trần nhi quả là sáng láng. Năm xưa, ta luyện chiêu kiếm Hải Cô Chu này phải tốn mất hơn ngày mới thuộc! Dọc đường, con cố ôn luyện thường xuyên sẽ thuần thục, tuy chưa đến mức tinh thâm nhưng cũng đủ để phòng thân!

Chợt lão nghiêm giọng:

- Tuy con là người ứng kiếp, được chọn để giảng ma, vệ đạo, nhưng cũng không được lạm sát, tổn hại đến đức hiếu sinh của trời đất!

Phiêu Trần vội cúi đầu:

- Đồ nhi quyết không dám làm trái lời dạy của ân sư!

Chàng ngẩng lên thì Trang Thứ đã biến mất, đành lui thủ lên đường tìm chỗ trọ.

Nga My Kiếm Khách

Hồi 4

Tửu điểm chiêu nghĩa tử Sơn thượng đả phán quan

Hai ngày sau, Phiêu Trần vượt Trường Giang, nhắm hướng Bắc rong ruổi. Tứ Xuyên là một bồn địa trũng thấp nhưng núi non rất nhiều, đường đi lại gập ghềnh, hiểm trở. Có những đoạn không thể mở đường, người ta phải lót gỗ cạnh sườn núi, cheo leo, tạo thành sạn đạo để mà đi. Tứ Xuyên chính là đất Thục, và đường vào Thục khó khăn đến nỗi thi hào Lý Bạch đã phải làm thơ mà tán tụng.

Nhưng Phiêu Trần lần đầu rời nhà hoàn toàn bị hấp dẫn bởi cảnh đẹp hùng vĩ, hiểm tuấn của núi non đất Thục. Chàng chẳng nề hà gian khổ, say mê thưởng thức phong cảnh, lại còn vồ bao kiếm, cao giọng ngâm bài Thục Đạo Nam. Bài thơ này rất dài, tác giả chỉ xin trích một đoạn:

“...Vấn quân Tây du, hà thời hoàn?

Ưu đồ thâm nhan bất khả phan!

Đảm kiếm bi điều hào cổ mộc

Hùng phi tông hư nhiều lam gian

Hựu Văn Tử Qui đề nguyệt dạ

Sâu không san!

Thục Đạo chi nan, han ư thưởng

Thanh thiên!”

Dịch thơ:

“...Hỏi bạn sang Tây bao giờ về?

Sợ đường hiểm trở khó leo ghê!

Chỉ thấy chim buồn gào cổ thụ

Trống theo đuôi mai lượn rừng cây

Lại nghe Đỗ Quyên kêu dưới nguyệt

Buồn tênh núi vắng người!

Đường Thục đi gay, gay hơn lên trời.”

Chỉ một đoạn thơ ngắn này cũng đủ cho chúng ta cảm giác về một vùng núi non hiểm trở, vắng vẻ hiu quạnh.

Trưa ngày mừng chín, Phiêu Trần đến cánh rừng già dưới chân núi Đại Thê Sơn. Cùng với Vũ Lương Sơn, ngọn núi Đại Thê Sơn nằm án ngữ mé Đông Nam của Bồn Địa Tứ Xuyên. Núi này chỉ cao bốn trăm trượng, khí hậu nóng ẩm, rừng cây trong Sơn vực phát triển rất tốt.

Phiêu Trần thấy ngựa thấm mệt liền ghé vào bìa rừng nghỉ ngơi. Mấy ngày qua, chàng đã quen với cảnh gió sương, tự tìm lấy lương thực mà ăn vì đường vắng không người, hàng trăm dặm mới có một mái nhà! Phiêu Trần đã rửa sạch chất độc ở vài mũi ám khí Bát Túc Phi Tiền, dùng nó để săn thú.

Tất nhiên chỉ là những con thú nhỏ như thỏ, chồn, cheo, gà rừng...

Giờ đây, Phiêu Trần cũng xuống ngựa, đi sâu vào rừng để tìm bữa ăn chiều. Được hơn trăm dặm, trước mặt chàng hiện ra một suối nước trong vắt. Cạnh bờ suối là một tảng đá lớn cao hơn trượng, người đứng dưới không thể nhìn thấy trên đỉnh, chỉ biết rằng nó có vẻ bằng phẳng.

Bỗng trong bụi rậm mé tả Phiêu Trần có tiếng sột soạt. Chàng quay sang, thấy một chú thỏ xám béo tròn, liền búng ngay một mũi Bát Túc Phi Tiên. Mũi ám khí bay đi, cắm phập vào gần cổ con mồi. Chú thỏ lăn ra dẫy dựa, một lúc rồi chết.

Phiêu Trần khoan khoái xoa tay, trở ra ngoài dắt ngựa vào. Đoạn bờ suối này là nơi nghỉ qua đêm rất lý tưởng.

Ăn uống, tắm gội xong, Phiêu Trần tung mình lên đỉnh tảng đá, định dọn dẹp chỗ ngủ qua đêm. Chàng kinh hãi nhận ra trên ấy đã có sẵn một bộ xương khô.

Chàng đến gần quan sát, xác định nạn nhân mới qua đời chừng vài tháng mà thôi. Kim Nhân Điều Sở Quyền đã đem những kinh nghiệm trong nghề Bộ Đầu dạy lại cho đứa cháu yêu quý, vì biết sau này Phiêu Trần sẽ phải dấn thân vào chốn giang hồ để báo thù!

Da thịt của tử thi đã bị côn trùng, sâu bọ nhấm sạch, nhưng những sợi gân chính vẫn còn. Qua kích thước bộ xương, Phiêu Trần biết đây là một nam nhân. Xem hàm răng, chàng đoán y độ ba mươi lăm tuổi! Dấu vết quan trọng thứ hai chính là dòng chữ mà y dùng kiếm vạch trên mặt đá, tuy nguệch ngoạc nhưng vẫn còn đọc được:

“Tại hạ là Cửu Châu Thần Kiếm Đồng Kim Tuấn, Bảo Chủ Kiếm Bảo ở Nam Dương, tiết đoạn ngộ năm nay cùng Lạc Dương Bá Dao Hứa Kỳ Phương đi ngoạn cảnh vu sơn. Nào ngờ, lúc trở về, họ Hứa bắt ngờ ra tay ám hại Đồng mỗ. Tuấn này thọ trọng thương nhưng vẫn đào tẩu được đến đây mới kiệt lực. Bạc hảo hán nào phát hiện được thi hài của Đồng mỗ, xin vì tình đồng đạo mà mai táng giùm, và đến Kiếm Bảo báo tin cho huyết thê Tư Đồ Lan biết mà báo thù. Chút di vật để lại Đồng mỗ xin tặng người hảo tâm. Cửu Châu Thần Kiếm di bút!”

Chữ viết càng về cuối càng mờ, chứng tỏ Đồng Kim Tuấn sắp tuyệt khí.

Phiêu Trần thở dài cho số kiếp của một bậc anh hùng. Họ Đồng thành danh rất sớm, bản lĩnh cao cường vào bậc nhất trong đám thanh niên. Tính tình y hào sảng, trọng nghĩa, thấy chuyện bất bình là bạt kiếm can thiệp chẳng kể gì đến sinh tử. Kim Tuấn cũng là đệ tử tục gia của phái Nga Mi. Phiêu Trần cúi xuống vái ba vái khẩn rằng:

- Đồng sư huynh là bậc anh hùng cái thế, tiểu đệ vẫn thường ngưỡng mộ từ lâu. Tiêu đệ sẽ đem di cốt Đồng sư huynh về Kiếm Bảo, và sẽ giết kẻ cầu tặc Hứa Kỳ Phương báo thù cho Đồng sư huynh!

Chàng đảo mắt nhìn quanh thấy gần mép tảng đá có một bọc hành lý bằng da thuộc, tuy bị mưa nắng làm cứng keo nhưng vẫn chưa rách. Phiêu Trần bước đến mở xem thử. Ngoài hai bộ y phục còn mấy chục nén vàng, và một chiếc hộp đồng dài rất tinh xảo. Trong chiếc hộp có một thanh tiểu kiếm dài độ gang rưỡi, lưỡi kiếm khắc bốn chữ Tru Tiên Tiểu Kiếm, chuôi kiếm bằng sừng tê đen bóng. Vật thứ hai là một chiếc mặt nạ da người mỏng như cánh chuồn.

Ngay đêm ấy, Phiêu Trần tiến hành cuộc hỏa thiêu di cốt của Cửu Châu Thần Kiếm. Rừng thu nhiều củ khô, lửa cháy hùng hực đến trưa hôm sau thì bộ xương trắng tinh vỡ vụn. Phiêu Trần hốt đầy vào hộp đồng, còn bao nhiêu rải cả xuống suối. Trước lúc lên đường, chàng mang thử tấm mặt nạ và hài lòng vì dung mạo mình xấu xí hẳn đi. Bởi những nốt rỗ lưa thưa. Với gương mặt này, chàng sẽ thoát được lưới tình và thực thi lời giáo huấn của ân sư.

Lại thêm năm ngày rong ruổi cực nhọc, Phiêu Trần đến trấn Nga Mi vào sáng mười năm. Thấy chuông chùa Vạn Niên Tự vẫn vang êm ả, chàng yên lòng tìm quán dùng điểm tâm. Khi đi ngang Phật Sơn Đại Tửu Điểm, Phiêu Trần nhận ra bên trong có nhiều khách võ lâm, liền dừng ngựa, ghé vào. May mà vẫn còn bàn trống! Phiêu Trần lột nón rộng vành, ngồi xuống ghế. Gương mặt rỗ hoa của chàng trai tuổi hai mươi này không làm ai chú ý cả. Phiêu Trần vừa ăn, vừa lắng nghe, nhận ra quần hùng đang bàn bạc về lễ đại thượng thọ Bách Tuế của Chương môn phái Nga Mi, Phật Quang Thần Tăng.

Là đệ tử Phật môn, chú trọng việc giải thoát khỏi nghiệp bá quả luân hồi, cứu cánh là niết bàn, nên chẳng nhà sư nào vui mừng vì mình sống lâu cả. Nhưng Nga Mi là một phái lớn, đệ tử tục gia đông đến hàng ngàn, vì vậy, họ biểu lộ sự tôn sư trọng đạo bằng cách bỏ tiền ra tổ chức lễ khánh thọ Bách Tuế cho chương môn.

Vạn Niên Tự là đất Phật trang nghiêm, chẳng thể tìm đâu ra rượu thịt. Ngoại trừ đại biểu các phái Bạch Đạo như Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn, Không Động... Đã lên chùa làm khách, số còn lại đều lần lửa trong Phật Sơn Trấn để tự do ăn nhậu, chờ đến ngày mười sáu tháng mười.

Phiêu Trần trầm nghĩ:

- Cha ta cũng là đệ tử Nga Mi, nay người đi Chiết Giang, chắc không thể đến đây được. Có lẽ ta phải mua ít lễ vật, thay người mà mừng thọ chương môn! Chàng đang miên man suy nghĩ, bỗng chợt giật mình bởi tiếng thép tốt chạm nhau ngân ong ong. Thì ra ngay cửa quán đã xuất hiện một nhân vật đặc biệt. Đó là một cậu bé tuổi độ mười ba, mười bốn đen đui và béo tròn, bộ y phục sơn cước nhiều màu trên người và đôi giày vải dưới chân đã rách như sơ mướp.

Cái đầu tròn tều và gương mặt non nớt kia có nét gì vừa hoạt kê, lại vừa đáng thương, dù cậu bé cố tỏ ra chững chạc, uy nghiêm. Vật đã phát ra tiếng động chất tai lúc này chính là đôi chùy thép đen bóng, dài độ bốn gang, đầu chùy không tròn mà có cạnh như trái khế, và mũi nhọn hoắt. Phiêu Trần ước lượng cặp thiết chùy này nặng không dưới bốn mươi cân, thầm khen ngợi sức lực của đứa trẻ sơn cước.

Tuy bộ dạng rách rưới như vậy, nhưng cậu ta vào đây chẳng để xin ăn, mà lại đồng dục nói:

- Bẩm chư vị anh hùng! Văn bối là Đồng Phi, Thiếu Sơn Chủ Kỳ Liên Sơn, có việc mong được chư vị thỉnh giáo!

Mọi người đang cười cợt, giật mình ồ lên, không ngờ cậu bé đen đúa kia lại là hậu duệ của Kỳ Liên Sơn Chủ, Đại Lực Thần Quân Từ Lộc, người có thần lực thiên sanh nổi tiếng võ lâm. Đồng Phi hắng giọng nói tiếp:

- Văn bối là ngoại tôn của Đại Lực Thần Quân, lần này từ Cam Túc vào đây cốt để tìm cha!

Quần hào cảm động trước cảnh vạn lý tầm huyền, gật gù lắng tai nghe, một người hỏi ngay:

- Danh tự và hình dáng lệnh tôn thế nào, thiếu hiệp cứ nói ra xem bọn lão phu có giúp gì được hay không?

Đồng Phi buồn rầu đáp:

- Gia phụ họ Đồng, tên Ngân Tú năm nay ba mươi bảy tuổi. Mười năm năm trước, người đến Kỳ Liên Sơn tầm bảo, bị độc xà cắn phải và được gia mẫu cứu mạng. Hai người chung sống với nhau được ba tháng thì gia phụ bỏ về Trung Nguyên thăm nhà, không quay lại nữa, và không biết rằng gia mẫu đã mang thai văn bối. Nay gia mẫu đã thất lạc, văn bối chỉ còn có một mình nên lặn lội đi tìm thân phụ. Khi đi qua Nga Mi Sơn này, nghe nói có đại lễ khánh thọ chương môn nhân, nên ghé vào xem thử, vì gia phụ là đệ tử của phái Nga Mi!

Phiêu Trần nghe xong toát mồ hôi, đoán rằng người cha bạc tình của Đồng Phi có thể là Cửu Châu Thần Kiếm Đồng Kim Tuấn. Hai chữ Ngân Tú và Kim Tuấn đối nhau rất chỉnh!

Lúc này, một hán tử nóng tính đã ngoác miệng ra chửi:

- Cái gã họ Đồng kia quả là đốn mạt, vậy dung mạo gã ra sao?

Đồng Phi tư lự:

- Gia mẫu bảo rằng gia phụ có bảy nốt rỗ nằm theo phương vị Thất Tinh Bắc Đẩu!

Bọn người xôn xao, cùng nhìn về phía Phiêu Trần. Chàng ngồi ở trong nên Đồng Phi không nhìn thấy! Một lão già áo gấm, tuổi lục tuần, ngồi gần bàn Phiêu Trần, liền nghiêm giọng gọi:

- Đồng thiếu hiệp thử vào đây xem người này có phía là lệnh tôn hay không?

Lão ta không dám quả quyết dù trên mặt Phiêu Trần có đủ bảy nốt rỗ Thất Tinh, vì chàng còn rất trẻ, trong khi Đồng Ngân Tú đã ba mươi bảy! Đồng Phi nghe gọi, mừng rỡ bước vào, chăm chú nhìn Phiêu Trần, rồi quỳ ngay xuống bật khóc ồ ồ:

- Phụ thân! Lẽ nào người lại không chịu nhận hài nhi là giọt máu của mình? Thanh Tru Thiên Tiểu Kiếm người đang giắt ở bụng kia chính là vật mà gia mẫu đã tặng. Hài nhi thường được xem bức họa chân dung và tiểu kiếm nên không thể nào lầm được!

Phiêu Trần chết đứng người, không biết phải biện bạch thế nào cả! Nếu chàng lộ mặt, nói ra sự thật thì còn gì danh dự của Đồng Kim Tuấn? Hơn nữa, cảnh ngộ côi cút của Đồng Phi khiến chàng động lòng thương, không muốn làm nó thất vọng ngay!

Chàng thở dài đỡ cậu bé dậy, ngượng ngùng tìm lời an ủi:

- Năm xưa, ta trở lại Hà Nam thăm nhà, tình cờ gặp bằng hữu rủ ta đi Đông Hải tìm Bất Lão Trường Xuân Quả. Nào ngờ giữa đường gặp bão, đắm thuyền, dạt vào đảo hoang suốt mười mấy năm, vừa mới được thuyền buôn cứu thoát, đưa về đất liền hai tháng nay, nên chưa thể đi Kỳ Liên Sơn thăm mẫu thân người được!

Phiêu Trần bịa ra thiên cổ sự này để Đồng Phi được vui và không oán hận người cha bạc bẽo! Quả nhiên, cậu bé hoan hỉ hẳn lên:

- Thế mà bao năm qua, hài nhi cứ tưởng phụ thân chê gia mẫu xấu xí nên rời bỏ!

Truyện Thuyết về Bất Lão Trường Xuân Quả ở Đông Hải đã tồn tại hàng trăm năm, ai cũng biết cả. Vì vậy, quần hùng nhìn Phiêu Trần với ánh mắt ngưỡng mộ! Họ đoán rằng chàng đã tìm được linh quả nên mới trẻ trung như mới hai mươi dù tuổi thực đã ba mươi bảy?

Phiêu Trần sợ mọi người hỏi han sẽ lộ ra sơ hở, nên gọi tiểu nhị tính tiền, dẫn Đồng Phi đi ngay!

Quần hào nhìn theo, xì xầm bàn tán không hiểu chàng là đệ tử của cao thủ nào trong phái Nga Mi?

* * *

Giờ Thìn sáng hôm sau, quan khách lũ lượt kéo nhau lên Vạn Niên Tự dự lễ. Cha con họ Đồng cũng có mặt.

Đồng Phi giờ đây như lột xác, y phục bảnh bao, mặt tươi rói, ríu rít cười nói với phụ thân. Phiêu Trần không nỡ nói ra sự thật, cố kéo dài cho đến lúc đưa được Đồng Phi về Kiếm Bảo. Chàng tận tâm chăm sóc cậu bé bất hạnh, dù luôn phải toát mồ hôi trước những câu hỏi của nó. Chàng đã mua lễ vật, định sẽ dùng thân phận đồ đệ của Kim Nhãn Điều Sở Quyền để dâng lễ.

Phiêu Trần đảo mắt nhìn khắp nơi, xem Sở Lão và Sách Siêu có đến đây hay không. Đó chỉ là vì cẩn thận, chứ thực ra hai người ấy đi Chiết Giang, không

thể xuất hiện ở đây được.

Địa điểm bày bàn tiệc là sân gạch ở mé hữu đại điện của Vạn Niên Tự. Đây là chỗ luyện võ của đệ tử Nga Mi nên rất rộng rãi, mát mẻ. Những cây long não cổ thụ vươn tán sum xuê và tỏa mùi thơm dịu dịu.

Giờ đây, trên mảnh sân ấy bày đến ba trăm bàn tiệc, vì khách mời và đám đệ tử tục gia không dưới hai ngàn người. Giữa giờ Ty, quan khách đã tựu vị đông đủ. Tiệc chay được bày lên bàn bởi đám nữ đệ tử Nga Mi ngoài hai chục ni cô áo xanh xám, số còn lại đều là đệ tử tục gia, y phục hoa lệ, diêm dúa, cười nói như hoa nở, khiến thực khách khoan khoái tâm hồn.

Đạo quân phục vụ ấy được thống lĩnh bởi một nữ lang tuổi độ hai mươi lăm, hai mươi sáu, xinh đẹp tuyệt trần. Nàng tất bật ngược xuôi, điều động đồng môn, mồ hôi lấm tấm trên mặt nhưng miệng luôn điểm nụ cười quyến rũ.

Đám khách ngồi cùng bàn với Phiêu Trần bàn tán:

- Cửu Châu Thần Kiếm đâu không thấy, mà lại để cho vợ y là Tiêu Tương Thần Nữ Tử Đồ Lan đứng ra cáng đáng sự vụ.

Phiêu Trần giật mình khi gặp Thần Nữ ở đây. Quả nhiên Tử Đồ Lan nhận biết dung mạo giả của phu tướng, nàng hơi sững sốt, nhưng chỉ mỉm cười và khẽ nháy mắt với Phiêu Trần! Sợ nàng hô hoán hay bước đến hỏi han, Phiêu Trần bảo đứa con bất đắc dĩ:

- Phi nhi ngồi yên đây, ta đi một vòng ngoạn cảnh rồi sẽ quay lại!

Cậu bé phụng phịu:

- Hải nhi chẳng hề muốn rời xa phụ thân một khắc nào cả! Cha con ta cùng đi vậy!

Câu nói này có thể xuất phát từ tấm lòng yêu thương, quyến luyến và cũng có thể cậu bé sợ cha mình lén bỏ đi, như ngày xưa đã từng rời xa Kỳ Liên Sơn vậy.

Phiêu Trần gượng cười:

- Ủ! Chúng ta cùng đi!

Hai người rời bàn, bước ra ngoài. Tử Đồ Lan nhìn theo, tự hỏi đứa bé đen đui đang đi cạnh chồng mình là ai? Hơn nữa, vì sao Cửu Châu Thần Kiếm lại mang mặt nạ đến dự lễ khánh thọ, sau mấy tháng trời biệt tích?

Phiêu Trần dẫn Phi nhi rời khu bàn tiệc, đi quanh Vạn Niên Tự. Lần đầu đến Nga Mi Sơn, chàng thực sự bị cuốn hút bởi cảnh vật kỳ tú nơi đây về lối kiến trúc của Vạn Niên Tự!

Ngôi chùa này được xây dựng không theo kiểu kiến thức chùa chiền Phật Giáo, cũng không giống Phật Tự của phái Lạt Ma. Vạn Niên Tự mang dáng dấp kiến trúc đạo giáo lão, trông rất rõ nét. Đỉnh của nó hình tròn, bốn vách tường hình vuông, như biểu hiện nguyên lý trời tròn đất vuông của người Trung Hoa cổ.

Bên trong chùa là pho tượng đồng Phổ Hiền Bồ Tát cỡi voi cao hai trượng,

hai thước, một tắc, nặng đến hơn mười vạn cân, được đúc từ thời Bắc Tống. Pho tượng khổng lồ này là chứng tích cho một thời kỳ lẫy lừng của Phật Giáo Trung Hoa.

Nhắc lại, Phiêu Trần quanh quẩn ở ngoài cho đến lúc chuông chùa trầm hùng vang lên, báo giờ khai mạc. Chàng vội dắt Đồng Phi trở vào khu bàn tiệc, may mà vẫn còn bàn trống!

Phật Quang Thần Tăng, Trưởng môn phái Nga Mi, đã xuất hiện. Tuy tuổi đã tròn trăm nhưng trông chỉ như mới hơn bảy mươi, với vài nếp nhăn trên trán và đuôi mắt. Cặp nhãn thần sáng như sao và bộ râu bạc năm chòm tạo vẻ tôn nghiêm của một bậc chân tu.

Tổ Sư Thiên Tông Trung Hoa là ngài Đạt Ma. Người này có bộ râu quai nón rất rậm, nên sau này, các tăng lữ cao niên vẫn thường để râu mà không sợ phạm giới luật. Thần Tăng nở nụ cười hiền hòa, cất giọng trầm ấm:

- Lão nạp xin cảm tạ chư vị đồng đạo đã giá lâm, dự lễ khánh thọ này!

Các trưởng môn, long đầu, nhân sĩ võ lâm lần lượt đứng lên nói lời chúc tụng, đến cuối giờ Tỵ mới xong! Tuy là tiệc chay nhưng nhờ tài nghệ của Tiêu Tương Thần Nữ Tư Đồ Lan nên ai cũng khen ngon. Họ chỉ tiếc là không có rượu.

Thần nữ cùng các cô nương xinh đẹp kia lượn lờ khắp nơi, luôn miệng mời chào khiến thực khách đắm say. Với nhan sắc tiên nga của nàng thì dầu họ có phải ăn cám heo cũng vẫn thấy ngon! Nhưng nàng là gái có chồng nên chẳng chàng trai nào dám buông lời bốn cột. Thỉnh thoảng, nàng đi ngang bàn Phiêu Trần, liếc tình tứ! Đồng Phi hậm hực hỏi:

- Phụ thân! Sao vị cô nương xinh đẹp kia cứ cười với người hoài vậy? Phi nhi trông thật ngứa mắt.

Phiêu Trần gượng cười:

- Ta với người ấy quen biết, nên nàng mới có thái độ như thế. Phi nhi để ý làm gì?

Cậu bé buông đũa, buồn rầu nói:

- Nữ nhân Trung Nguyên ai cũng xinh đẹp hơn tiên mẫu, hèn gì phụ thân chẳng muốn trở về Kỳ Liên Sơn nữa!

Phiêu Trần chưa kịp biện bạch thì đã nghe tiếng xướng danh:

- Võ lâm minh chủ quang lâm!

- Khổng Tước Bang phó bang chủ quang lâm!

Mọi người giạt mình buông đũa nhìn ra, còn Phật Quang Thần Tăng và bốn sư đệ cũng rời bàn để đón thượng khách!

Minh chủ võ lâm đương nhiệm là Liên Vân Thần Kiếm Hà Tự Lưu, tuổi tròn sáu chục. Ba năm trước, họ Hà đại diện cho hào kiệt đất Giang Tô đến Hoa Sơn tranh chức minh chủ, và đã thắng oanh liệt mấy chục cao thủ Trung Nguyên.

Liên Vân Thần Kiếm tuy giành được tước vị minh chủ nhưng không có nghĩa là võ công của lão vô địch thiên hạ. Vì chương môn và trưởng lão các phái Thiếu Lâm, Võ Đang... là những bậc Chân Trọng Tăng Đạo nên không bao giờ đứng ra tranh danh đoạt lợi. Chính họ mới là những cao thủ thượng thặng của võ lâm.

Tuy nhiên, ai cũng phải công nhận rằng Hà Tụ Lưu có bản lĩnh cao cường, xứng đáng làm minh chủ! Hơn nữa, dung mạo của lão đoan chính, anh tuấn, phong thái ung dung, điềm đạm, tỏ rõ đức độ một bậc tôn sư, khiến đồng đạo ngưỡng mộ và kính phục!

Nhưng không hiểu vì sao cậu bé sơn dã Đồng Phi lại buột miệng bảo:

- Phụ thân! Hải nhi thấy lão râu đen ba chòm kia có vẻ gian xảo và ác độc!

Phiêu Trần giật mình chăm chú quan sát gương mặt Hà Minh Chủ, băng khuâng gật đầu:

- Phi nhi nói phải! Ta cũng có cảm giác ấy!

Phi nhi hoan hỉ nắm lấy tay chàng cười hì hì:

- Hải nhi nghĩ sao nói vậy, không ngờ lại trúng ý phụ thân! Té ra cha con ta lòng dạ giống nhau!

Từ ngày gặp được phụ thân, Đồng Phi trở lại là một đứa trẻ con bé bỏng, vui cười thỏa chí, chẳng còn phải giữ vẻ trang nghiêm của một thiếu sơn chủ làm gì nữa! Nó đã chán ngắt những câu sáo rỗng mà người lão bộc già nua hay dạy cho!

Còn Phiêu Trần thì ngao ngán tự cười mình, khi chàng chỉ hơn đứa con hờ này bốn năm tuổi!

Lúc này, phó bang chủ Khổng Tước Bang bật cười ghê rợn, nói với Phật Quang Thần Tăng:

- Chẳng hay chương môn có nhận ra lão phu không vậy?

Phiêu Trần thấy lão có gương mặt trắng bệch như xác chết, khá anh tuấn và nho nhã, tuổi độ đã sáu mươi. Chàng tự hỏi lão là ai mà lại sánh vai với Hắc Diêm La Hân Tồn để làm phó bang chủ Khổng Tước Bang? Có lẽ trong đám thực khách có người nhận ra lai lịch vị khách không mời này, nên xầm xì bàn tán, còn Phật Quang Thần Tăng thì điềm tĩnh đáp:

- Té ra Cát thí chủ vẫn khang kiện!

Lời nói của ông đã xác nhận nghi vấn, nên có người rú lên:

- Bạch Phán Quan Cát Dự!

Họ Cát gật đầu, ngửa cổ cười dài:

- Đúng vậy! Ba mươi năm trước lão phu bị lão trọc Phật Quang dùng niệm châu ám toán, rơi xuống khe núi. May mà lão phu không chết, nên hôm nay nhờ minh chủ võ lâm đứng ra chứng kiến cho cuộc rửa hận!

Liên Vân Thần Kiếm Hà Tụ Lưu tỏ vẻ ngượng ngùng, cao giọng phân bua:

- Kính cáo đồng đạo, lão phu là người giữ gìn công đạo giang hồ, nên không

thể từ chối yêu cầu của Cát tiền bối. Lão phu có đề nghị dời sang ngày khác, nhưng Cát tiền bối lại muốn nhiều người chứng kiến, nên khăng khăng đến đây, vô tình làm gián đoạn lễ Khánh Thọ của chương môn phái Nga Mi.

Phật Quang Thần Tăng thản nhiên nói:

- Lão nạp gieo nhân tất phải gặp quả báo, dẫu hôm nay hay ngày mai thì cũng chẳng khác gì! Năm xưa Cát thí chủ vô cớ giết người nên lão nạp mới ra tay trừng trị. Nay thí chủ muốn đòi nợ, lão nạp xin phụng mệnh!

Bạch Phán Quan mỉm cười âm hiểm, lấy ra một chiếc lông công:

- Lão phu học thuật phóng ám khí của Khổng Tước Thần Ma, muốn dùng mũi Khổng Tước Mao này trả lại hạt niêm châu ba mươi năm trước. Dẫu Thần Tăng tránh được hay không thì món nợ này cũng xem như đã trả!

Toàn Trường chấn động, lo lắng cho Phật Quang Thần Tăng. Bạch Phán Quan tuy dung mạo trẻ trung nhưng thực ra đã gần chín mươi tuổi. Với hơn bảy mươi năm công lực, thủ pháp phóng Khổng Tước Mao của lão còn đáng sợ hơn bản thân Khổng Tước Thần Ma năm nào! Ngày ấy, Thần Ma ở tuổi bảy mươi, có không đến hoa giáp tu vi mà thiên hạ chưa ai tránh nổi chiếc lông công ma quái của lão. Cao thủ các phái Bạch Đạo phải lén lót thép vào ngực rồi cùng nhau liên thủ, mới dám truy sát Thần Ma!

Như vậy, giờ đây chương môn phái Nga Mi hoàn toàn không có khả năng thoát chết. Vì Khổng Tước Mao được rèn bằng huyết thiết, mũi nhọn như đầu kim khâu, khắc tinh của các loại cương khí hộ thân. Dù không trúng chỗ nhược, chất độc của Khổng Tước Mao cũng đủ sức lấy mạng Thần Tăng! Hơn ngàn đệ tử Nga Mi chết điếng người, nhìn Bạch Phán Quan bằng cặp mắt oán hận. Nhưng lão đến đây cùng minh chủ của võ lâm, khiêu chiến theo đúng luật giang hồ, nên phái Nga Mi chẳng thể nào làm sao được? Phật Quang Thần Tăng là một Thiền Sư đắc đạo, không bị chuyện tử sinh chi phối. Ông mỉm cười:

- Lão nạp có chết cũng là điều hạnh phúc, vì đã được nhìn mặt đồng đạo và đệ tử Nga Mi lần cuối! Xin Cát thí chủ cứ ra tay!

Một đệ tử trẻ tuổi không nén nổi thương tâm, bật khóc thút thít. Lập tức tiếng khóc lan ra khắp nơi! Phật Quang Thần Tăng cau mày, nghiêm giọng:

- Chúng ta đều là đệ tử Phật môn, xem đời là bể khổ, cứu cánh ở niết bàn, sao lại bi lụy vì sinh tử như vậy?

Tiếng khóc liền ngưng bật, chỉ còn lại những giọng lệ và đôi vai run rẩy! Không khí nặng nề bỗng bị phá tan bởi giọng non nớt, trong trẻo của Phi nhi:

- Phụ thân! Sợ lông công kia có gì đáng sợ mà ai cũng phải lo lắng cho lão hòa thượng vậy?

Phiêu Trần cười nhạt:

- Mọi người không hiểu nên khiếp sợ đấy thôi. Đối với ta thì Khổng Tước

Mao chỉ là sợi lông gà vô hại!

Bạch Phán Quan biến sắc, quay sang nhìn chàng trai mặt đỏ, cất giọng nham hiểm:

- Người có muốn thử không?

Phiêu Trần gật đầu:

- Tại hạ sẵn sàng đón một mũi Khổng Tước Mao. Nếu tôn giá phóng không trúng thì hãy bỏ qua mối hận cũ với phái Nga Mi!

Phật Quang Thần Tăng chính sắc bảo:

- Thí chủ chớ nên sinh cường mà uổng mạng. Tuyệt học của Khổng Tước Thần Ma chẳng phải tầm thường đâu!

Phiêu Trần bước ra, cung kính vòng tay:

- Xin chuông môn sư tổ yên tâm, đệ tử quyết chẳng dám liều lĩnh, làm tổn hại thanh danh bốn phái! Thực ra, lão Bạch Phán Quan này chỉ được bang chủ Khổng Tước Bang dạy cho chút vỏ ngoài của thủ pháp Hư Không Tích Diệp Phi Hoa, nên chẳng có gì đáng sợ cả!

Bạch Phán Quan cười rộ:

- Nói hay lắm! Vậy thì lão phu sẽ lấy mạng người trước rồi đến lão trọc Phật Quang!

Hà minh chủ hắng giọng xen vào:

- Vị thiếu hiệp kia hãy suy nghĩ cho kỹ, kéo uổng mạng một đời trai trẻ!

Phiêu Trần cười mát:

- Tôn giá mới là người cần phải cân nhắc trước sau, kéo thân bại danh liệt vì tội tiếp tay với tà ma. Nay Khổng Tước Bang chủ là truyền nhân của Khổng Tước Thần Ma, lại vào được cả Toàn Cơ Cốc, trở thành ác ma lợi hại nhất võ lâm. Dã tâm của Khổng Tước Bang sẽ sớm bộc lộ, khi lần lượt diệt trừ các phái Bạch Đạo. Lúc ấy, tôn giá chẳng còn đất để làm minh chủ đâu!

Hà Tự Lưu tái mặt còn mọi người thì rung động trước lời cảnh báo của Phiêu Trần. Toàn Cơ Cốc là nơi mà cả võ lâm khao khát truy tìm! Bạch Phán Quan gằn giọng:

- Người là ai mà dám đặt điều vu khống bốn giáo như vậy?

Ngay cả người của phái Nga Mi cũng thắc mắc về lai lịch của chàng trai mặt đỏ kia. Phiêu Trần ung dung đáp:

- Tại hạ là Bạt Tước Mao kiếm khách, tên gọi Đồng Ngân Tú, đệ tử tục gia đời thứ ba của phái Nga Mi!

Đồng Phi cười khanh khách:

- Vậy thì hài nhi sẽ lấy danh hiệu là Thực Tước Nhục Đồng Tử. Nghe nói thịt công ăn ngon lắm phải không cha?

Câu nói dí dỏm của cậu bé đã khiến mọi người phì cười, quên cả nỗi lo lắng.

Hà Tự Lưu nghe Phiêu Trần nói vậy, sinh dạ nghi ngờ, quay sang hỏi Bạch Phán Quan:

- Cát tiền bối! Có đúng là quý bang chủ đã tìm được Toàn Cơ Cốc hay không?

Cát Dự giận dữ đáp:

- Làm gì có chuyện ấy! Xin minh chủ đừng nghe lời sàm bậy của tiểu tử kia!

Phiêu Trần nói ngay:

- Nếu quý bang chủ không thu được tuyệt học thượng thừa của Toàn Cơ Thượng Nhân, thì đâu đại gì dạy thủ pháp Khổng Tước Mao cho tôn giá và Hắc Diêm La?

Cử tọa ồ lên tán thành, và kinh ngạc khi cả Hắc Diêm La cũng trở thành phó bang chủ Khổng Tước Bang! Lập luận của Phiêu Trần rất hữu lý, khiến Hà Minh Chủ phải bối rối. Ông ta nghiêm giọng:

- Lão phu sẽ vì an nguy của võ lâm mà để ý đến hành vi của Khổng Tước Bang. Giờ đây, Cát phó bang chủ cứ giải quyết ân oán với phái Nga Mi cho xong đi!

Nãy giờ, Phật Quang Thần Tăng đã hội ý với các trưởng lão và cao tăng chủ chốt, và xác định rằng phái Nga Mi không có đệ tử tục gia nào là Đồng Ngân Tú cả. Kim Đỉnh Thượng Nhân suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Lão nạp đoán rằng họ Đồng là đệ tử của Thiên Xảo Chân Nhân. Chỉ có thân pháp Huyền Huyền Áo Bộ mới dám coi thường Khổng Tước Mao!

Các lão tăng tán đồng, để cho chàng đối phó với Bạch Phán Quan. Cát lão ma giận tím mặt, không ngờ âm mưu của Khổng Tước Bang lại sớm bị vạch trần trước võ lâm như vậy. Lão trút giận lên đầu Đồng Ngân Tú:

- Người dám xưng là người chuyên nhổ lông chim, ý chẳng coi bản bang ra gì. Hãy bước ra đây!

Phiêu Trần bình thân cử bộ, đến đứng đối diện với Bạch Phán Quan. Chàng nghiêm giọng:

- Sau khi tại hạ đón xong mũi Khổng Tước Mao, phiền tôn giá nhận lại một chiêu kiếm của phái Nga Mi!

Bạch Phán Quan hậm hực:

- Được! Nếu ngươi vẫn còn sống!

Mọi người vội lùi ra xa, sợ mũi ám khí khủng khiếp kia bay lạc trúng mình. Phiêu Trần rút kiếm dựng trước mặt, khiến đối phương tưởng chàng sẽ dùng vũ khí để chặt Khổng Tước Mao! Cát lão ma nhếch mép cười âm độc, vẫy nhẹ bàn tay phải. Chiếc lông công bằng Huyền Thiết bay ra với tốc độ của ánh chớp. Nhưng khi còn cách Phiêu Trần một tầm kiếm, mũi ám khí sừng lại, chuyển hướng, bay chéch vào bụng dưới của chàng.

Quần hùng kinh hoàng trước thủ pháp kỳ tuyệt của Bạch Phán Quan. Có tiếng rú thất thanh trong trẻo của Tiêu Tương Thần Nữ Tư Đồ Lan.

Thường thì ám khí rời tay người ném, bay thẳng đến mục tiêu và không còn điều khiển được nữa, nếu không thì thuật phi kiếm đâu có thất truyền!

Nhưng mũi Khổng Tước Mao kia lại là ngoại lệ, có thể đổi hướng bay tùy ý của chủ nhân. Bảo sao Khổng Tước Thần Ma không trở thành con người đáng sợ nhất võ lâm?

Nhưng Phiêu Trần không vùng kiếm đón ám khí, mà biến mất khi mũi Khổng Tước Mao còn cách người độ gang tay!

Thân hình chàng đột ngột dời sang mé tả, như vì sao đổi ngôi. Và từ vị trí mới, chàng lao đến tấn công Bạch Phán Quan bằng chiêu kiếm Hải Cô Chu! Như đã nói ở trên, kiếm pháp Nga Mi chịu ảnh hưởng của cả hai tôn giáo Phật, Lão, nên kiếm ý không khác tuyệt học của Thiên Xảo Chân Nhân là bao. Chỉ có các bậc cao thủ Vạn Niên Tự mới biết ẩn tình, còn người ngoài đều tưởng Đồng Ngân Tú đánh một chiêu trong pho Nga Mi Kiếm Phổ! Bạch Phán Quan Cát Dự định ninh đối phương không thoát mũi Khổng Tước Mao nên lơ lửng phòng vệ. Khi phát hiện ra thì đã bị nuốt chửng trong biển kiếm ảnh. Lão kinh hoàng múa tit song thủ, võ liền mấy đạo Tồn Tâm chưởng thành danh. Nhưng bao nhiêu lực đạo đều tan biến cả trong kiếm kình. Thân hình lão chao đảo, lắc lư như chiếc thuyền con giữa biển khơi. Bạch Phán Quan khiếp vía, vội tung mình về phía sau, cố đào vong. Diễn tả thì lâu nhưng sự việc xảy ra rất nhanh. Mũi kiếm của Phiêu Trần đâm thủng bẫy lỗ trên thân trước Bạch Phán Quan. Nhưng do chàng chưa đủ công lực, và cũng chưa rèn luyện chiêu kiếm được bao lâu, nên không giết được đối phương. Vết thương không sâu đến phủ tạng, và Cát lão ma còn đủ sức đào tẩu. Lão rú lên vì đau đớn, phi thân như bay xuống núi, để lại sau lưng những giọt máu hồng!

Toàn trường hoan hỉ vỗ tay reo hò, tán dương bản lĩnh của Đồng Ngân Tú! Đồng Phi là người vui sướng nhất. Nó vô cùng hãnh diện vì có một người cha thần dũng, oai hùng. Chờ cho tiếng ồn ào lắng xuống, Phi nhí cười hì hì: - Phụ thân quả là anh hùng cái thế! Vậy mà lúc đầu hài nhi cứ tưởng người còn thua cả Phi này!

Lời thú nhận thực thà đã khiến mọi người được phen ôm bụng cười. Duy có Tiêu Tương Thần Nữ Tư Đồ Lan là chau đôi mày liễu, suy nghĩ miên man. Phương Trượng chùa Thiếu Lâm Tự, Tuệ Nghiêm Thiền Sư, cao giọng nói: - Thiện tai! Thiện tai! Không ngờ phái Nga Mi lại sản sinh được một đệ tử kiệt xuất như Đồng Ngân Tú thí chủ đây! Lão nạp xin chúc mừng Thần Tăng!

Phật Quang Phương Trượng không chắc Đồng Ngân Tú có phải là đệ tử phái Nga Mi hay không, nên chỉ âm ừ cho phải phép!

Chương môn Võ Đang, Thành Tâm Tử, cũng nói vài câu tán dương rồi cáo từ. Thế là thực khách nhất tề rời Vạn Niên Tự. Tuy bụng chưa no nhưng họ đều hài lòng vì được chứng kiến sự cố vừa qua. Danh tự Khổng Tước Bang và Đồng Kim Tuấn sẽ được lan truyền khắp võ lâm. Và uy danh của Phái

Nga Mi cũng lấy lòng hơn trước, vì họ thắng được loại ám khí ác độc đã thống trị võ lâm suốt mấy chục năm qua.

Khi khách đã đi cả, Tiêu Tương Thần Nữ Tư Đồ Lan liền thì thầm với Kim Đỉnh Thượng Nhân, nhị Trưởng lão phái Nga Mi. Lão tăng giật mình, bảo Phiêu Trần:

- Mời thí chủ vào khách xá, lão nạp có đôi điều muốn hỏi!

Phiêu Trần biết Tiêu Tương Thần Nữ Tư Đồ Lan đã sinh lòng nghi hoặc, tỏ cáo chàng với thượng nhân. Vào đến khách xá, Phiêu Trần quì xuống lột mặt nạ, cung kính bái kiến:

- Đệ tử Sở Phiêu Trần, nam tử của Kim Nhãn Điều Sở Quyền, xin ra mắt chưong môn và chư vị trưởng bối!

Tiêu Tương Thần Nữ Tư Đồ Lan nóng nảy hỏi ngay:

- Vì sao Sở thiếu hiệp lại mang tấm mặt nạ của chuyết phu?

Đồng Phỉ bối rối gãi đầu suy nghĩ, đứng ngăn người ra nhìn Phiêu Trần!

Kim Đỉnh Thượng Nhân cười ha hả:

- Té ra ngươi là đồ tôn của lão nạp! Ta có nhận được thư của Sở Quyền xin phép được dạy công phu Nga Mi cho con trai! Không ngờ hôm nay Trần nhi lại trở thành cứu tinh của bốn phái! Nhưng vì sao ngươi lại có được tấm mặt nạ của Đồng Kim Tuấn?

Phiêu Trần tuân tự trình bày rõ ràng những việc đã qua. Tư Đồ Lan ôm mặt khóc nức nở. Lát sau, nàng lau nước mắt, cắn răng nói:

- Cảm tạ Sở thiếu hiệp đã mang dùm hài cốt của vong phu về. Nhưng xin hỏi đứa bé này là ai vậy?

Phiêu Trần ngượng ngùng đáp:

- Có lẽ Đồng Phỉ chính là giọt máu của Đồng sư huynh đấy!

Tiêu Tương Thần Nữ Tư Đồ Lan bèn hỏi han Phỉ nhi, nghe nó thuật lại việc mười lăm năm trước. Nàng biết đứa bé sơn dã này không nói dối, liền đau đớn than:

- Không ngờ Kim Tuấn lại là nam nhân bạc hạnh như vậy! Quả thực là ta đã nhìn lầm người rồi!

Phiêu Trần bảo Phỉ nhi:

- Nữ nhân này chính là Nhị Nương, Phỉ nhi mau bái kiến!

Cậu bé sa lệ lắc đầu:

- Phỉ này không có một người cha xấu xa, bạc bẽo như vậy! Hài nhi chỉ muốn làm con của phụ thân thôi!

Nói xong, nó nắm chặt tay chàng, chẳng chịu buông ra, ánh mắt cương quyết. Phiêu Trần ngượng ngùng nói:

- Ta chỉ hơn ngươi bốn tuổi, làm sao có thể là cha ngươi được?

Phỉ nhi lắc đầu quầy quậy, tỏ vẻ không bao giờ đổi ý! Phật Quang Thần Tăng mỉm cười:

- Lão nạt cho rằng Trần nhi và cậu bé này có duyên từ kiếp trước. Hãy vì đức từ bi của Phật Tổ mà mang lại hạnh phúc cho đứa trẻ cô cút này!

Phiêu Trần nhìn đôi mắt đầm lệ, tràn đầy niềm hy vọng của Phi nhi, chợt nghe lòng bất nhẫn, nên kính cẩn đáp:

- Đệ tử xin tuân theo chỉ dụ của chưong môn!

Phi nhi mừng rỡ ôm chặt chàng cười hì hì:

- Cha con ta sẽ cùng nhau sánh vai hành hiệp, vật trụi lông và ăn thịt đấm Không Tước Bang!

Thì ra Đồng Phi mang dòng máu hiệp khách, muốn được đánh Đông dẹp Bắc, trừ gian diệt bạo. Vì vậy, nó cần có một người cha anh hùng cái thế, chứ không cần một gã Đồng Kim Tuấn lòng lang dạ sói, nỡ bỏ một người vợ xấu xí để lấy một mỹ nhân như Tư Đồ Lan. Nay được toại ý, Phi nhi bỗng cảm thấy nên làm Phiêu Trần hài lòng, bèn quì xuống vái Tiêu Tương Thần Nữ Tư Đồ Lan:

- Phi nhi xin bái kiến Nhị Nương!

Nhưng giờ đây, hành động này lại khiến Tiêu Tương Thần Nữ Tư Đồ Lan then thùng khôn xiết, Phi nhi gọi Phiêu Trần là cha, gọi nàng là mẹ hai, hóa ra nàng là vợ Phiêu Trần hay sao?

Nàng chưa hết hổ then thì Phi nhi lại cười bảo:

- Hải nhi rất sung sướng vì giờ đã có cả cha lẫn mẹ!

Các lão tăng tùm tùm cười, còn Phiêu Trần và Tư Đồ Lan ngượng chín người, bất giác liếc đối phương. Vô tình hai ánh mắt chạm nhau, khiến họ càng thêm lúng túng.

Tiêu Tương Thần Nữ Tư Đồ Lan là một trong những người đẹp nhất thiên hạ, so ra, nhan sắc nàng hơn cả Tiểu Quận Chúa Hà Vân Bích.

Ba năm trước, Tư Đồ Lan đến thăm Hoàng Hạc Lâu ở thành Vũ Xương bị tên dân tộc hai hoa Thái Tuế Thạch Đức trêu ghẹo. Tình cờ, Cửu Châu Thần Kiếm Đồng Kim Tuấn đi ngang qua, ra tay đánh đuổi họ Thạch giải nguy cho Thần Nữ. Vì cảm ân nghĩa ấy, Tư Đồ Lan nhận lời cầu hôn của Đồng Kim Tuấn, dù gã hơn nàng đến mười ba tuổi.

Nhưng Cửu Châu Thần Kiếm háo danh hơn háo sắc, thường xuyên bỏ nhà đi lang bạt, hành hiệp cứu đời, nên tình nghĩa phu thê cũng không lấy gì làm thấm thiết. Nay Đồng Phi xuất hiện, Cửu Châu Thần Kiếm lộ rõ bản chất bạc bẽo, vô tình, khiến Tư Đồ Lan càng thêm tủi phận, sinh ra chán ghét vong phu!

Trong lúc mang tâm trạng cay đắng của một kẻ bị lừa dối như vậy, thì dung mạo và nhân phẩm của Sở Phiêu Trần càng khiến Tiêu Tương Thần Nữ Tư Đồ Lan ngưỡng mộ! Nàng chưa xót nghĩ rằng Phiêu Trần mới là người đáng để mình tôn thờ! Nhưng hai người gặp nhau đã quá muộn màng, chàng lại trẻ hơn nàng đến sáu tuổi! Tiêu Tương Thần Nữ Tư Đồ Lan buồn bã nói:

- Phỉ nhi là người thừa kế Kiếm Bảo! Thiếp sẽ giao lại cơ nghiệp, trở về Hồ Nam hương khói song thân!

Phỉ Nhi buột miệng:

- Hay là Nhị Nương bán quách cái bảo gì đó, rồi về sống chung với thân phụ và hài nhi cho xong. Hài nhi chẳng muốn dính dáng đến cái lão họ Đồng kia chút nào cả!

Phiêu Trần giật bắn mình, khẽ quát:

- Người nói những gì thế, có im đi không?

Phỉ nhi sợ hãi le lưỡi, rụt cổ, gãi chiếc đầu trọc lóc. Phật Quang cố giấu nụ cười, điềm đạm bảo:

- Đồng Kim Tuấn còn một bào đệ, Phỉ nhi bắt tất phải về Kiếm Bảo nữa, vì lòng nó không muốn vậy. Lan nhi trở về Nam Dương thu xếp và tổ chức tang lễ cho Kim Tuấn. Lão nạp sẽ cho người đến lập đàn siêu!

Đại Huệ Thiên Sư, thủ tòa giới đường Vạn Niên Tự, chính là sư tổ của Đồng Kim Tuấn. Ông buồn rầu nói:

- Dẫu sao Phỉ nhi cũng phải về chịu tang cha ruột mới phải đạo chứ! Hay là Trần nhi đưa cậu bé đến Kiếm Môn dự đám ma rồi hãy về Hồ Nam?

Phiêu Trần vội nói:

- Bẩm sư thúc tổ! Đệ tử phải đi Chiết Giang ngay để tìm gia phụ!

Chàng quay lại bảo Đồng Phỉ:

- Dẫu sao ngươi cũng là giọt máu của Đồng sư huynh, phải chịu tang mới tròn đạo làm người. Nếu Phỉ nhi không chịu đi Kiếm Bảo, ta sẽ rất buồn và hổ thẹn!

Phỉ nhi suy nghĩ rồi đáp:

- Hài nhi không dám cãi lời phụ thân, nhưng Nhị Nương phải hứa đưa Phỉ này về Sở gia trang gặp phụ thân cơ!

Tiêu Tương Thần Nữ Tư Đồ Lan thẹn quá hóa liều:

- Được rồi! Nhị Nương xin hứa! Muộn lắm là đầu tháng chạp ngươi sẽ có mặt ở Sở gia trang!

Nói xong nàng xin phép vào trong thu xếp hành lý

Nga My Kiếm Khách

Hồi 5

Lộ bán phùng Khổng Tước

Dạ thâm thượng vu sơn

Sau khi trao hộp đựng cốt hài của Đồng Kim Tuấn cho Tư Đồ Lan, Phiêu

Trần rời Nga Mi Sơn, đi về hướng Đông. Chàng cũng trả luôn tấm mặt nạ rỡ hoa, để lộ chân diện mục, vì dung mạo kia đã quá nổi tiếng, sau trận đấu với Bạch Phán Quan. Từ nay, nhân vật Đồng Ngân Tú sẽ không còn tồn tại nữa! Dọc đường gió bụi hình bóng của Hà Vân Bích là bạn đồng hành nhưng thỉnh thoảng dung nhan của Tiêu Tương Thần Nữ Tư Đồ Lan lại hiện ra. Phiêu Trần giật mình hổ thẹn vì hai nữ nhân ấy đều bất khả xâm phạm. Một người là di ruột, một người là goá phụ mới chết chồng. Chàng cố quên họ và nghĩ đến cậu bé Đồng Phi. Phiêu Trần tùm tùm cười hoài khi nghĩ đến việc mình mới đôi chín mà đã có con nuôi!

Bảy ngày sau, Phiêu Trần đến cánh rừng ở chân rặng Kinh Sơn, cách thành Giang Lăng mười mấy dặm. Nghe trong rừng có tiếng quát tháo, tiếng đao kiếm chạm nhau chan chát, Phiêu Trần rẽ vào xem. Chàng còn rất trẻ nên hiệp tâm cao vạn trượng, chẳng bao giờ bỏ qua việc nghĩa. Trong hai phe giao đấu kia, biết đâu có một bên là người lương thiện, đang cần sự giúp đỡ? Đất nước loạn lạc, giặc cướp nổi lên khắp nơi, là dịp để người hiệp sĩ thi thố sở học.

Phiêu Trần được Kim Nhân Điều và Dạ Tri Thù dạy dỗ chu đáo nên hành động rất thận trọng. Lúc đến gần trảng cỏ trống trong rừng, nơi xảy ra xung đột, chàng xuống ngựa, nhảy lên cây quan sát.

Đã là oan gia thì luôn chạm mặt, phe đang thắng kia chính là người của Khổng Tước Bang. Phiêu Trần nhận ra chúng nhờ những bộ trường bào xanh, trước ngực thêu hình chim công bằng chỉ ngũ sắc. Như vậy, sáu lão già này có cấp bậc thấp hơn Hắc Diêm La và Bạch Phán Quan, có lẽ là hộ pháp hay đường chủ gì đó!

Sáu cao thủ ấy đều sử dụng trường đao, một loại vũ khí không thông dụng trên giang hồ. Nhờ vậy, Phiêu Trần nhận ra họ xuất thân từ Trường Dao phái ở đất Trung Châu, Hồ Bắc. Thế là Khổng Tước Bang đã thu phục được phái võ này!

Đối thủ của Trung Châu Lục Hán là ba lão nhân, hai nam một nữ tuổi độ thất tuần. Lão bà kia mặc cung trang màu lục, tóc bới cao, gương mặt phúc hậu, hiền hòa và tái xanh. Thanh trường kiếm trong tay bà có vẻ yếu ớt nên phải nương tựa vào sự che chở của hai vị lão nhân áo trắng.

Phiêu Trần đặc biệt chú ý đến lão nhân cao gầy, mặt vàng. Kiếm pháp của lão lợi hại và ảo diệu tuyệt luân, phong thái lại đường bệ ung dung, ra dáng một tôn sư.

Lão nhân thứ hai thì hoàn toàn trái ngược. Ông ta thâm thấp, to ngang, tóc xỏa đến lưng, đôi vai rộng gấp rưỡi người thường nên trông càng lực lưỡng. Vũ khí của lão là một cây Đại Phủ cán dài, lưỡi hình trăng khuyết nặng không dưới sáu mươi cân. Thế mà lão múa tít cây búa ấy rất nhẹ nhàng, biểu lộ một thần lực kinh hồn.

Lại thêm đấu pháp của lão nhân tóc ngắn ấy cực kỳ dũng mãnh, như không hề biết sợ chết là gì. Do vậy, ba người mới cầm cự được với đao trận lừng danh vũ nội của Trung Châu Lục Hán! Võ lâm đã xưng tụng rằng Trường Dao Trận của đất Trung Châu lợi hại không thua gì La Hán Trận của Thiếu Lâm và Thất Tinh Bắc Đẩu Kiếm Trận của Võ Đang.

Bản lĩnh của từng người trong Lục Hán thì không bằng Phiêu Trần, nhưng khi sáu người hợp thành đao trận, uy lực tăng lên gấp bội, và chưa ai thoát chết. Trận này cũng vậy, ba người kia dù bản lĩnh cao cường cũng không địch lại đao trận. Huống hồ, họ lại phải bảo vệ phụ nhân mặc cung trang?

Lão nhân tóc xõa giận dữ gầm vang, múa tít Đại Phủ cổ phá vòng vây.

Nhưng cây búa nặng nề bị ba thanh trường đao đánh bật lại, và còn bị vạch một đường dài trên vai của lão. Một người trong Lục Hán cao giọng khuyên dụ:

- Vương Giáo chủ đừng chống cự vô ích. Nếu thức thời thì hãy đem Ma Giáo đầu phục Khổng Tước Bang, sau này cùng hưởng vinh hoa phú quý!

Lão nhân cao gầy cười nhạt:

- Phế ngôn! Bọn giáo tuy bị võ lâm xa lánh, nhưng quyết không làm tay sai cho bọn vô lại!

Phiêu Trần giật mình, không ngờ ông ta lại là Giáo Chủ Ma Giáo Vương Nam Điền! Hai mươi năm trước, tiền nhiệm Giáo chủ Ma Giáo Chử Lam Kiều hóa điên, đến Tổng Đàn Võ Lâm ở Hứa Xương, giết cô Minh Chủ là Long Dao Tử Mã Cách, cùng mấy chục cận vệ, vì lý do này, các phái đã hội quân tấn công Quang Minh Đỉnh, phá hủy Tổng Đàn Ma Giáo. Từ ấy, Ma Giáo âm thầm hoạt động chứ không lộ diện nữa.

Đương nhiên giáo chủ Vương Nam Điền chỉ lo việc trượng hành, chấn hưng Thánh Hỏa Giáo, không nghĩ đến việc giang hồ. Ông không xây dựng tổng đàn cố định mà đi khắp nơi để truyền bá tôn giáo thờ thần lửa! Nhờ vậy, tín đồ Ma Giáo ngày càng đông đảo. Nếu Khổng Tước Bang thu phục được Ma Giáo thì xem như bá nghiệp của họ đã thành công một nửa phần!

Phiêu Trần cũng biết vậy nên không thể để Giáo Chủ Ma Giáo bị không chế! Chàng rút kiếm, từ ngọn cây lao vút xuống bìa trận, tấn công lão già đầu hói. Lão này đang quay lưng về phía chàng, nhưng năm người kia đều phát hiện ra đòn tập kích. Họ kinh hãi kêu lên:

- Đại ca! Có kẻ đánh trộm!

Lão hói lập tức quay lại cử đao đón chiêu kiếm của Phiêu Trần. Vương giáo chủ mừng rỡ cùng lão nhân cầm búa tấn mạnh để phá vây. Nhưng trường đao trận biến hóa khôn lường, đã dự liệu trước trường hợp có người ở ngoài tấn công vào, nên năm thanh đao còn lại lồng lên như thần long, khoá chặt ba tù nhân.

Họ chỉ tính sai một điều là đại ca của họ không thể đỡ nổi đòn của người lạ

mặt.

Phiêu Trần đã dồn toàn lực vào chiêu kiếm La Hán Lạc Tĩnh (La Hán té giếng). Tuy cái tên của chiêu kiếm có hơi khôi hài, nhưng uy lực rất phi thường. Kiếm kinh bổ xuống đầu đối phương mãnh liệt như núi đổ, kiếm ảnh tua tủa tựa bàn chông, phủ kín mục tiêu. Dao kiếm chạm nhau tinh tang vài tiếng rồi tắt lịm. Trường kiếm của Phiêu Trần đã trượt theo thân đao, lướt xuống đâm thủng trán lão hói. Lão ta rú lên, chưa kịp ngã xuống thì chàng đã đập vào vai lão để lấy đà, bay sang tấn công lão lùn bên cạnh. Đối tượng của chàng đang phải đối phó với cây Đại Phủ nên không thể trở tay kịp trước chiêu kiếm bất ngờ và mãnh liệt. Chiêu Bát Tiên Trạch hoa tuy chỉ có tám thức kiếm, nhưng lại là chiêu sát thủ khi cận chiến. Phiêu Trần vùng kiếm điểm liên tám nhát. Đối phương chỉ tránh được năm, ngực thủng ba lỗ nằm thành hình chữ phẩm.

Vương Giáo chủ thấy áp lực của Đao Trận tan biến, hiển lộng thần uy lao vào đối thủ trước mặt. Đây mới là lúc biểu lộ bản lãnh tuyệt luân của một bậc Tôn Sư. Thanh trường kiếm trong tay họ Vương rút lên vo vo, khoá chặt trường đao, tiện đứt hai bàn tay cầm đao, rồi lướt ngay vạch toang bụng đối phương.

Phản lão già cầm Đại Phủ cũng không chịu kém, hung hãn nhảy xổ vào lão một mắt trong Trung Châu Lục Hán. Lưỡi búa chặt gãy trường đao và chẻ dọc thân hình địch thủ. Cùng lúc ấy, Phiêu Trần hạ thủ luôn lão thứ năm, không phải bằng kiếm mà bằng một mũi Bát Túc Phi Tiên. Khổng Tước Bang lưng danh bởi ám khí Khổng Tước Mao, thì có chết bởi ám toán cũng chẳng trách được ai.

Thực ra Phiêu Trần bắt buộc phải tàn nhẫn, quyết liệt để Trung Châu Lục Hán không có thời gian thi thố tuyệt học Phi Mao Đoạt Mệnh của Khổng Tước Thần Ma! Nhưng dầu sao cuối cùng trong Lục Hán đã kịp dờ trò, và mục tiêu của lão lại là phụ nhân áo xanh đang đứng ở ngoài.

Vương Giáo chủ và lão già cầm búa vừa lao đến, đã thấy đối phương vẫy tay, phóng ám khí. Vương Giáo chủ thừa biết uy lực của Khổng Tước Mao, đau đón thét lên:

- Phụ nhân hãy coi chừng!

Nhưng ông đã biết là không còn kịp nữa, nên dồn hết lòng căm giận vào lưỡi kiếm, thọc vào năm đại huyệt từ vai đến rốn kẻ thù. Lão ta không tránh được cái chết, vì lưỡi Đại Phủ cũng đồng thời ập đến.

Hạ xong địch thủ Vương giáo chủ quay lại xem tình hình người vợ thân yêu. Ông dụi mắt khi thấy bà vẫn đứng yên, còn chàng trai lạ kia đang từ từ khuỵu xuống, vì trên vai trái cắm chặt mũi Khổng Tước Mao! Vương giáo chủ thức ngộ được rằng chàng trai kia đã liều mình hứng lấy mũi ám khí, chịu chết thay cho vợ mình!

Lúc này, giáo chủ phu nhân đã ngồi xuống thăm mạch Phiêu Trần, mắt bà đầm lệ. Vương giáo chủ đến nơi, buồn bã nói:

- Chưa ai thoát chết dưới chát độc của Khổng Tước Mao cả! Ôn này phu thê chúng ta đành nợ đến kiếp sau mới trả được!

Giáo chủ phu nhân bật khóc:

- Chàng trai xinh đẹp này là ai mà lại liều thân để cứu chúng ta như vậy nhỉ? Tính danh không biết, làm sao ghi mộ chí và thờ phụng được đây!

Vương Giáo chủ rút mũi ám khí, điểm huyết xung quanh vết thương, lau nước mắt, bảo lão già tóc xõa:

- Tứ đệ hãy thủ tiêu tử thi của Trung Châu Lục Hán rồi bồng ân nhân của chúng ta lên núi!

Thì ra lão già vạm vỡ này là Lôi Phủ Thiên Vương, một trong bốn hộ pháp của Ma giáo. Lão tên gọi Thôi Quỳ, được xem là người có sức mạnh cử đỉnh bạt sơn, chỉ kém Đại Lực Thần Quân Từ Lộc ở Kỳ Liên Sơn một bậc.

Thôi Quỳ móm lợ sầnh, rắc Hủy Thi Tán vào sáu xác chết, rồi bước đến bồng Phiêu Trần lên. Còn Vương giáo chủ thì ẵm phu nhân vì bà đã bị kiệt lực sau trận đấu vừa rồi. Hơn nữa, Vương phu nhân mắc bệnh đã tám năm nay nên cơ thể hư nhược. Tuy tuổi mới hơn năm mươi nhưng căn bệnh đã khiến tóc bà bạc đi nhiều và nhan sắc kém tươi. Nằm ngửa trên tay trượng phu bà tư lự bảo:

- Tướng công là người thông tuệ sao không tìm cách cứu được chàng trai này? Chẳng lẽ Ma Giáo chúng ta chịu thua chát độc của Khổng Tước Mao hay sao?

Bà dừng lại, nuốt lệ rồi nói tiếp:

- Không hiểu sao thiếp lại cảm thấy dung mạo của chàng trai này rất quen thuộc và thân thiết lạ lùng!

Vương giáo chủ gật đầu:

- Lão phu cũng đang tính xem có phương cách nào không. Nhưng chỉ sợ cậu ta không sống đến lúc vào sơn cốc. Chát kỳ độc của Khổng Tước Mao phát tác rất nhanh!

Thôi Quỳ bồng nói:

- Giáo chủ đại ca! Tiểu đệ thắc mắc vì sao Trung Châu Lục Hán lại biết chúng ta sẽ về đến Kim Đỉnh Sơn mà mai phục!

Vương giáo chủ chưa chát đáp:

- Việc chúng ta rời Hán Khẩu để đi Kinh Sơn chỉ có phó giáo chủ biết. Như vậy đủ suy ra ai là nội gián của Khổng Tước Bang!

Thôi Quỳ gầm lên:

- Mẹ kiếp! Không ngờ nhị ca lại là kẻ chó má như vậy! Phên này tiểu đệ sẽ chẻ sọ lão ra!

Vương Phu nhân thở thê:

- May mà giáo chủ tuân mệnh tướng công, nếu không thì cơ nghiệp Ma Giáo đã rơi vào tay Khổng Tước Bang rồi!

Vương giáo chủ đau đớn nói:

- Cũng nhờ có chàng trai thần dũng này, nếu không thì chúng ta khó thoát với Nhiếp Hồn Thuật của Khổng Tước Thần Ma, đối phương khổng chế lão phu khó khăn gì!

Giáo chủ phu nhân buột miệng ao ước:

- Giá mà cậu ta thoát chết, chịu làm nghĩa tử của chúng ta thì hay biết mấy! Thiếp rất thèm có một đứa con như chàng trai này!

Tứ Thiên Vương nhăn mặt:

- Đại tẩu định thu cậu bé này làm nghĩa tử thì con nha đầu Vệ Yên Hà sẽ tử thân lấm đấy! Nó mù lòa nên hay nhõng nhẽo!

Lúc này, họ đã vượt hết đoạn sơn đạo cao hai chục trượng, đến một sơn cốc nằm trên sườn núi. Trước cửa cốc là một bãi loạn thạch ngổn ngang, mù mịt sương thu. Đây chính là một tận kỳ môn rất ảo diệu, do Tàn Tẩu, sư thúc của Vương Giáo chủ bày ra, để bảo vệ chốn ẩn cư của mình. Sau khi Tàn Tẩu qua đời, Vệ Yên Hà, nghĩa nữ của vợ chồng Giáo chủ, đã chọn nơi này để luyện võ. Ba năm trước, Vệ Yên Hà đang luyện công phu Ma Nhân Đại Pháp thì chân khí chạy sai đường, khiến nàng trở nên mù lòa, Yên Hà dừng cảm chấp nhận định mệnh, sống đời tăm tối với hai tỳ nữ.

Thỉnh thoảng, phu thê giáo chủ lại lên đây để an ủi nàng. Họ dễ dàng vượt qua Thạch Trận, vào cốc và bước nhanh đến gian nhà gỗ ở cuối. Một ả tiểu tỳ đang quét lá trước sân, mừng rỡ buông chổi:

- Đệ tử bá kiến giáo chủ cùng phu nhân!

Thôi Quỳ trừng mắt:

- Sao tiểu nha đầu không chào ta!

Ả che miệng cười:

- Thôi Hộ Pháp còn thiếu nợ đệ tử mười lượng tiền rượu, lại còn dám lên mặt nữa sao?

Thôi Quỳ ngượng ngùng:

- Ủ nhỉ! Đệ lát nữa ta xin đại tẩu trả cho người!

Vệ Yên Hà và nữ tỳ thứ hai bước ra, nếu không có cây gậy trúc trong tay, chẳng ai dám bảo nữ lang xinh đẹp này là kẻ đui mù. Gương mặt trái xoan trắng trẻo nổi bật giữa mái tóc xõa đen huyền điểm thêm đôi mắt to tròn và đôi môi đỏ thắm! Nàng mỉm cười khoe hàm răng trắng đều:

- Nữ nhi bá kiến phụ mẫu và Tứ thúc!

Bồng nàng hít mạnh rồi hỏi:

- Còn ai khác đi theo tam vị vậy?

Vương Giáo chủ cười khỏ:

- Chàng trai này đã liều mạng cứu chúng ta thoát khỏi trận mai phục của

Trung Châu Lục Hán. Y sắp bỏ mạng vì chất độc của Khổng Tước Mao! Ông buông phu nhân đứng xuống đất rồi cùng Lôi Phủ Thiên Vương đưa Phiêu Trần vào nhà, đặt chàng xuống trường kỷ! Vương giáo chủ thăm mạch bệnh nhân. Thấy chàng vẫn còn sống nhưng mạch yếu như tơ nhện. Lần này mũi Khổng Tước Mao cắm sâu vào lưng, xuyên thủng phổi phải nên chất kỳ độc phát tác rất nhanh và công phá não bộ dữ dội. Nếu là người khác thì đã chết ngay rồi! Vương Giáo chủ quay sang hỏi hai ả nữ tỳ: - Được thất phía sau có được dọn sạch sẽ hay không?

Một ả vội đáp:

- Bẩm giáo chủ! Đệ tử mới quét sáng nay!

Tuy ở vai nô tỳ nhưng họ cũng là giáo chúng Ma Giáo nên xưng hô như vậy! Vương giáo chủ đích thân bồng Phiêu Trần đi ra phía sau. Trên vách sơn cốc có một động khẩu, dẫn đến nơi luyện linh đan của Tàn Tẩu. Tiếng là luyện linh đan chứ thực ra là bào chế thuốc độc và thuốc chữa thương. Do đó, nơi này cách khá xa căn nhà gỗ.

Giáo chủ đặt chàng xuống thạch sàng, là một tảng Vân Thạch đỏ và ấm như có lò lửa bên trong. Loại thạch này rất hữu ích chẳng những người luyện nội công và cả những người mắc bệnh. Họ Vương coi hết y phục của Phiêu Trần, dùng kim vàng cắm đầy người và cho uống viên linh đan màu đỏ rực. Ông trở ra ngoài ăn bữa tối rồi lại thăm chừng bệnh trạng của Phiêu Trần. Đến đầu canh ba, giáo chủ nhổ hết kim, thấy mạch chàng vững hơn một chút, yên tâm về căn nhà gỗ để nghỉ ngơi.

Vệ Yên Hà phải ngủ chung với hai ả tỳ nữ nhường phòng mình cho phụ mẫu. Nàng giả vờ ngủ say nhưng tai vẫn nghe tiếng bàn bạc thì thầm của hai ả Tiểu Cúc, Tiểu Quỳnh. Chúng hết lời tán dương vẻ anh tuấn phi phàm của chàng trai sắp chết kia, khiến nàng nổi tính hiếu kỳ!

Cuối canh ba, chờ bọn nữ tỳ ngủ say, Yên Hà cầm gậy, rời phòng tìm đến được thất trong động đá. Nàng ở đây bốn năm, trước khi mất đi thì giác nên thuộc lòng địa hình, đi lại dễ dàng. Ngoài tính hiếu kỳ, Yên Hà còn bị thôi thúc bởi lòng nhân. Nàng bắt nhần khi nghĩ đến cảnh cô đơn của người bệnh trong được thất. Chàng ta đã liều mình cứu phụ mẫu nàng, thì nàng có bốn phận chăm sóc để biểu lộ lòng biết ơn!

Hơn nữa, Tứ thúc Thôi Quý đã hết lời khen ngợi bản lĩnh tài nghệ của chàng, càng khiến Yên Hà thêm ngưỡng mộ! Yên Hà không hề e ngại vấn đề danh tiết, vì nàng tự hiểu mình tàn tật chẳng thể lấy ai được.

Vào đến nơi, đầu gậy chạm phải thạch sàng, Yên Hà mừng rỡ đặt gậy xuống rồi đưa tay mò mẫm. May thay, nàng chạm phải búi tóc bệnh nhân.

Yên Hà nén thẹn thùng, vuốt ve gương mặt, cố tưởng tượng ra dung mạo của chàng! Thấy da chàng lạnh toát, Yên Hà kinh hãi, áp tai vào ngực xem tim chàng còn đập hay không? Nàng hân hoan nhận ra chàng trai vẫn còn sống,

Yên Hà như bị lồng ngực săn chắc, vạm vỡ kia hút chặt, nằm im mãi, hít thở mùi nam nhân nồng nàn. Giòng lệ hạnh phúc và hồ thẹn trào ra như suối. Đây là giây phút kỳ diệu duy nhất của đời nàng. Dẫu chàng trai này có sống sót cũng chẳng bao giờ thuộc về một cô gái mù lòa!

Bỗng nàng nhận ra da thịt chàng ấm hần lên, và nhịp tim mạnh mẽ, rộn rã hơn. Thế rồi, đôi cánh tay thép kia vươn ra, đưa nàng lên hần trên giường, lần cởi xiêm y.

Yên Hà đang say sưa với cảm giác êm nhu nên không hề phản kháng. Nàng tự nhủ rằng mình có hiến thân cho chàng thì cũng là cách để báo ân! Sợ đôi bàn tay mạnh bạo kia xé rách áo, Yên Hà tự trút bỏ y phục.

Trong tâm trạng thoải mái, cam chịu ấy. Yên Hà dễ dàng vượt qua đau đớn, tận hưởng cảm giác hoan lạc tột cùng. Nàng không hề oán trách chàng trai mà vẫn cảm kích về cuộc ái ân nồng thắm này! Kỷ niệm đêm nay sẽ sưởi ấm lòng nàng trong suốt quãng đời còn lại!

Yên Hà nhắm mắt thả hồn theo những đợt sóng tình cao vút, liên tiếp rung mình vì sự bền bỉ của chàng trai kiên dũng. Bỗng nàng có cảm giác rằng dường như bóng đêm quanh mình có ánh hồng, liền mở mắt ra. Ánh đèn tỏa đẵng vàng vọt ở vách động khiến nàng chói mắt, phải nhắm lại ngay.

Sau vài lần nhắm mở, Yên Hà mới tin rằng mình đã hồi phục một nửa thì lực! Nàng hân hoan khôn xiết, ngẩng nhìn gương mặt anh tuấn của người đàn ông đang ân ái với mình. Chàng thật xinh đẹp vô cùng! Và chính chàng đã xóa tan màn đêm trong đôi mắt của nàng! Những cảm giác rung động mãnh liệt đã khai thông được bế tắc trong nhãn mạch, trả lại chút ánh sáng cho đôi mắt Yên Hà. Nàng chợt nghe lòng biết ơn vô hạn, vuốt ve tấm lưng rộng của tình quân.

Lát sau, Phiêu Trần lăn ra ngủ vùi. Yên Hà mau chóng mặc xiêm y rồi dục thất.

Sáng hôm sau, Vương Giáo chủ vào thăm bệnh nhân nhìn thấy cây gậy của Yên Hà. Giáo chủ cau mày, thăm mạch tượng, thấy chàng trai kia đã bình phục hoàn toàn.

Ông nghe rõ mùi phấn son của nữ nhân vương vấn trên da thịt chàng, liền quan sát kỹ. Những sợi tóc óng ả và dấu vết để lại đã tố cáo một cuộc ái ân cuồng nhiệt!

Vương Giáo chủ toát mồ hôi lấm bảm:

- Lỗi tại ta! Vì không còn cách nào khác, ta đã dùng phép Dĩ Độc Công Độc cho cậu bé uống Hòa Dược Đan. Tuy cứu được mạng sống, nhưng hai chất độc tương tác nhau, biến thành dâm dược. Nếu có Hà nhi không có mặt ở đây thì cậu ta đã hóa điên rồi! Nhưng mối duyên tình này sẽ giải quyết sao đây?

Ông mặc y phục vào cho Phiêu Trần rồi rời dục thất, tìm đến phòng Yên

Hà. Nàng biết việc đã lộ nên hổ thẹn, giả như còn khiếm thị. Vả lại, nàng muốn chờ cho phục hồi hoàn toàn rồi mới thổ lộ. Hiện nay, trừ những vật ở gần trước mắt, còn xa hơn thì vẫn lờ mờ chưa rõ! Vương Giáo chủ nhét cây gậy trúc vào tay nàng rồi buồn rầu bảo:

- Ta biết con đã thất thân với chàng trai kia. Nhưng lỗi là do ở lão phu phục được, gây ra hậu quả ấy! Con định thế nào?

Yên Hà thản nhiên đáp:

- Hải nhi tự nguyện hiến thân và không hề dám đòi hỏi lương duyên. Nếu chàng không phát giác thì phụ thân cũng đừng tiết lộ! Hải nhi tàn tật, đâu xứng đáng làm vợ một bậc anh hùng tài mao!

Vương Giáo chủ bối rối:

- Việc này để ta bàn với mẫu thân Hà nhi xem sao?

Ông ra khách sảnh kể mọi chuyện cho phu nhân và Tứ đệ nghe! Thôi Quỳ nói ngay:

- Xem như Hà nhi đã hy sinh danh tiết để cứu mạng cậu ta, phải cử hành hôn lễ ngay thôi!

Vương phu nhân bác bỏ:

- Không được! Việc này phải để hai đứa trẻ giải quyết với nhau, chúng ta nên rời khỏi đây thôi! Tính Hà nhi rất cương liệt, không thể ép uống được đâu!

Bà sai Tiểu Cúc ra gọi Yên Hà đến, rồi bày kế sách của mình! Nàng thẹn thùng nói:

- Mẫu thân quả là hiểu thấu lòng con trẻ! Hà nhi thà chết chứ không ép uống chàng phải gượng ép lấy một cô gái không quen!

Bàn bạc một hồi, phu thê Vương giáo chủ và Lôi Phủ Thiên Vương rời sơn cốc. Còn Vệ Yên Hà chống gậy vào được thất. Nàng lay gọi Phiêu Trần:

- Công tử! Công tử!

Phiêu Trần mở mắt ngồi dậy. Nhìn cây gậy trúc và ánh mắt xa xôi chàng nghi hoặc hỏi:

- Phải chăng cô nương bị tật nguyên?

Yên Hà mỉm cười gật đầu:

- Thừa phải! Thiệp luyện công sai đường nên bị mù lòa!

Phiêu Trần thở dài, liếc quanh rồi hỏi:

- Dám hỏi cô nương đây là địa phương nào và vì sao tại hạ ở chốn này?

Yên Hà vui vẻ đáp:

- Đây là một sơn cốc trên sườn núi Kinh Sơn. Công tử vì cứu gia mẫu mà trúng Khổng Tước Mao. Gia phụ đem chàng lên đây chữa trị. Khi biết công tử đã thoát nạn, người giao lại cho thiếp và phải về ngay Hán Khẩu để trừng trị kẻ phản bội. Họ tha thiết yêu cầu chàng ở lại tĩnh dưỡng vài ngày, chờ họ quay lại!

Nàng lại cười và hỏi:

- Thiếp là Vệ Yên Hà, nghĩa nữ của Vương Giáo chủ. Dám hỏi phương danh công tử?

Phiêu Trần đáp:

- Tại hạ là Sở Phiêu Trần, quê đất Trường Sa, đang trên đường đi Chiết Giang vì có chút việc cấp bách, chắc không thể lưu lại đây được!

Yên Hà lộ vẻ buồn rầu:

- Thiếp mù lòa, chẳng có ai là bằng hữu. Nay nhận lời song thân phụng hầu công tử, nếu chàng bỏ đi ngay thì thiếp tủi thân lắm!

Phiêu Trần tưởng nàng mù thật, tha hồ ngắm nghía gương mặt đẹp tuyệt trần, thầm tiếc cho nỗi bất hạnh của một nữ nhân. Chàng bần khoản nói:

- Tại hạ phải đi Chiết Giang để tìm gia phụ! Hay cô nương đã nói vậy, tại hạ xin ở lại ba ngày để bầu bạn!

Yên Hà mỉm cười:

- Chiết Giang là trọng địa của Ma Giáo, đệ tử đông đến hàng vạn. Nếu công tử muốn tìm người thì thiếp sẽ giúp cho! Chẳng hay Sở lão bá đi đến địa phương nào vậy?

Phiêu Trần lúng túng đáp:

- Tháng chín vừa rồi tại hạ trúng Khổng Tước Mao, mê man như sắp chết. Vì vậy, gia phụ và gia nghĩa thúc mới rời Trường Sa để đi Chiết Giang tìm thuốc, nhưng không biết rõ là đến đâu!

Yên Hà cười mát:

- Phủ Chiết Giang rộng đến mấy chục dặm vuông, không biết rõ mục tiêu, công tử có đi cũng chỉ vô ích thôi! Chàng cứ yên tâm ở lại đây, thiếp hứa sẽ huy động giáo chúng tìm cho ra Sở lão bá!

Phiêu Trần nghe có lý gượng cười:

- Thế thì tại hạ xin tuân mệnh!

Chàng bỗng nghe thân thể nhóp nhúa vì dơ bẩn, nhất là vùng hạ thể, liền áp úng nói:

- Phiền cô nương chỉ cho chỗ tắm gội!

Yên Hà gật đầu:

- Hành lý và ngựa của công tử đã được mang lên núi. Mời chàng theo thiếp! Nàng đứng lên, chống gậy lần đi. Sau ba năm mù lòa, nàng chẳng cần gậy đỡ thì cử chỉ cũng giống hệt như người mất thị giác! Phiêu Trần thở dài, bước theo người con gái tật nguyền Ra khỏi thạch động, nàng chỉ về mé tả:

- Vách trái sơn động có một hồ nước, công tử cứ đi về hướng này sẽ đến nơi! Thiếp vào phân phó thủ hạ đi Giang Lăng truyền tin về Chiết Giang, rồi sẽ mang y phục đến cho công tử!

Phiêu Trần hơi chột dạ, nhưng nghĩ nàng chẳng nhìn thấy gì nên thôi không ngăn cản! Chàng lướt nhanh về hướng trái, đến một hồ nước trong xanh,

được vây kín bởi hàng rào mộc cần dày đặc!

Phiêu Trần yên tâm trút bỏ y phục, ngạc nhiên trước những sợi tóc mềm mại của nữ nhân còn dính trên ngực. Và dường như thân chàng thoang thoảng mùi hương nhẹ nhẹ của loại nước hoa.

Phiêu Trần rung mình kinh hãi bởi một ý niệm loé lên trong đầu. Hình như đêm qua chàng đã có một giấc mộng vu sơn, nhưng sao giờ lại có những dấu vết thực này? Chàng nhảy ùm xuống hồ, xoa tóc tắm gội. Cơ thể sạch sẽ, sáng khoái thì đầu óc minh mẫn, và giấc mộng đêm qua càng hiện rõ mồn một. Chàng đã nhớ ra gương mặt của người tình trong mơ! Đó chính là cô gái mù lòa Vệ Yên Hà!

Cảm giác đau rất nhẹ ở dương vật càng khẳng định tính chân thực của cuộc ái ân. Phiêu Trần nghe người lạnh toát, tự phi nhủ mình là một kẻ khốn nạn! Nhưng nghĩ đến thái độ vui vẻ hồn nhiên của Yên Hà, chàng bỗng nghi ngờ lập luận của mình. Nếu quả thực rằng nàng đã bị chàng chiếm đoạt, sao chẳng hề oán giận hoặc nói ra?

Phiêu Trần quyết hỏi cho ra lẽ rồi sẽ tính. Chàng lên bờ, thần thờ giặt giũ bộ y phục hôi hám, lòng suy nghĩ miên man! Lát sau, Vệ Yên Hà mang quần áo sạch của chàng đến, đứng ngoài gọi vọng vào:

- Công tử, thiếp đã mang y phục đến!

Phiêu Trần đáp:

- Cô nương cứ ném vào!

Yên Hà nghe theo lời chàng. Phiêu Trần mặc y phục xong, đi ra, thì thấy nữ lang mù vẫn đứng bên ngoài hàng rào, mân mê hoa Mộc Cẩn trắng! Chàng bước đến, dịu giọng hỏi:

- Vệ cô nương! Phải chăng đêm qua ta đã tiết mạn nàng? Nếu đúng như vậy, xin cô nương cứ nói ra, ta quyết không phụ rẫy nàng!

Yên Hà cười nhạt:

- Quả là đêm qua thiếp có đến thạch động chăm sóc công tử nhưng hoàn toàn không có gì xảy ra cả! Mong công tử đừng suy nghĩ vẩn vơ!

Phiêu Trần ngượng chín người:

- Tại hạ thất ngôn, mong Vệ cô nương lượng thứ!

Yên Hà mỉm cười:

- Công tử là đại ân nhân của Ma Giáo, thiếp nào dám trách móc gì!

Hai người trở vào tòa nhà gỗ dùng điểm tâm. Phiêu Trần ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ cô nương sống ở đây một mình?

Nàng cười đáp:

- Có ả tiểu tỳ, nhưng thiếp đã sai đi Giang Lăng lo việc tìm kiếm lệnh tôn rồi. Công tử đừng lo, thiếp tuy tật nguyên nhưng cũng có thể nấu nướng, không để chàng đói đâu!

Trong những ngày sau đó, hai người quấn quýt bên nhau không rời. Phiêu

Trần vì lòng nhân hậu, cố đem lại niềm vui cho cô gái bạc mệnh. Chàng dắt nàng đi khắp sơn cốc, cố diễn tả lại cảnh vật, cỏ cây. Tuy đã là cuối thu nhưng trong sơn cốc khí hậu ấm áp, trồng nhiều loại cây thường xanh nên đỡ tiêu điều. Đó là những cây Đông Thanh, Hoài Dương lá xanh quanh năm, dẫu giữa mùa đông rét mướt tuyết phủ dày cũng vẫn tràn trề sức sống.

Nhưng cảnh đẹp của mùa thu lại nằm ở màu lá đỏ rực của đám cây Phong, cây Thích, điểm xuyến cho màu vàng cổ hữu của tiết thu!

Phiêu Trần đã đem hết chuyện của mình ra kể cho Yên Hà nghe. Đối với nàng chàng hoàn toàn không e ngại giấu giếm gì cả. Khoảng cách giữa hai người mỗi ngày một ngắn lại, có thể thản nhiên nắm tay nhau mà không bối rối. Đến ngày thứ bảy, Phiêu Trần chợt phát giác ra lòng mình quyến luyến Yên Hà.

Giữa chàng và nàng không có hàng rào luân lý ngăn cách như với Tiểu Quận Chúa. Hơn nữa, chàng chưa bao giờ gần gũi với nữ nhân nào nhiều hơn cô gái mù này. Yên Hà lại kiều diễm, thông tuệ và rất nhu thuận, bảo sao tình cảm không mau chóng đậm chồi, nảy lộc?

Nhưng nghĩ đến kẻ địch hùng mạnh nhất là Khổng Tước Bang, chàng chẳng dám dấn thân vào lưới tình, sợ Yên Hà sớm trở thành góa phụ! Phiêu Trần quyết định rời núi Kinh Sơn để đi Chiết Giang. Trưa ngày đầu tháng mười một, chàng ra hồ tắm gội để lên đường. Phiêu Trần vừa cởi y phục thì Yên Hà từ dưới nước trôi lên, chàng đứng chết lặng, nhìn đôi ngực mơn mớn và bờ vai trắng muốt.

Phiêu Trần rón rén nhặt áo quần rời khỏi hồ nước, vì người đẹp đã tiến dần lên bờ. Thân hình nàng tuyệt mỹ, lộ dần theo mực nước. Yên Hà thấy chàng bỏ chạy, mỉm cười thích thú. Nàng đã yêu chàng tha thiết, và đã từng dâng hiến nên chẳng có gì phải thẹn thùng! Khi nàng vào đến khách sảnh thì thấy Phiêu Trần đã để sẵn tay nải và trường kiếm trên bàn. Chàng điềm đạm nói:
- Tại hạ chờ ở đây bảy ngày mà không thấy phu thê giáo chủ trở lại. Tại hạ xin phép cáo từ để đi Chiết Giang!

Yên Hà ai oán đáp:

- Chẳng lẽ công tử nữ đề thiếp ở lại đây một mình?

Phiêu Trần lúng túng:

- Quả thực là tại hạ cũng không nhẫn tâm như vậy. Nhưng lòng này nóng như lửa đốt khi không nhận được tin của gia phụ và gia thúc!

Yên Hà gật đầu:

- Thiếp cũng đang băn khoăn về song thân! Hay là công tử khai ân đưa thiếp về Vũ Xương xem tình hình thế nào? Sau đó công tử đi Chiết Giang cũng thuận đường mà?

Phiêu Trần nghe hữu lý, tán thành ngay!

- Tại hạ xin tuân mệnh! Vê cô nương vào thu xếp hành lý đi!

Nàng cười đáp:

- Còn công tử thì ra hồ tắm gội đi, ngoài ấy không còn ai đâu!

Phiêu Trần giật mình, đỏ mặt, đoán rằng nàng đã phát hiện ra mình nhìn trộm!

Nga My Kiếm Khách

Hồi 6

Giang Lăng đào phản tặc

Hồi gia đắc lương duyên

Nửa canh giờ sau Phiêu Trần và Vệ Yên Hà xuống đến chân núi. Chỉ có một con ngựa nên nàng phải ngồi vào lòng chàng!

Mùi hương từ tóc và da thịt tỏa vào mũi, khiến Phiêu Trần nhớ lại giấc vu sơn đêm nào, nhưng không dám hỏi thêm lần nữa.

Phiêu Trần ngượng ngừng hỏi:

- Vệ cô nương! Gần đây có nơi nào bán ngựa không?

Yên Hà tủm tỉm cười:

- Có chứ! Nhưng thiếp mù lòa đâu thể cưỡi ngựa được chứ!

Rồi nàng đổi giọng giận hờn:

- Hay là công tử ty hiềm thiếp tật nguyền, không xứng đáng cận kề!

Nói xong, nàng lao ngay xuống đất. Phiêu Trần kinh hãi xiết chặt nàng vào lòng, an ủi:

- Nàng hiểu lầm rồi! Lòng ta luôn yêu mến tôn trọng nàng, và chẳng bao giờ nghĩ đến khuyết tật ở đôi mắt!

Yên Hà sung sướng dựa tấm lưng ong vào ngực Phiêu Trần, biết chàng không thờ ơ với mình! Kể từ lúc ấy Phiêu Trần không dám nhắc đến chuyện đi riêng, cố nhẫn nại trước ánh mắt dị nghị của lũ khách trên đường.

Chàng tự nhủ mình vì chữ nhân mà bỏ qua lễ nghi vụn vặt cũng không đáng trách.

Nhưng chúng ta đã biết, phái Nga Mi tuy là Phật Môn Thiền Tông nhưng lại chịu ảnh hưởng nhiều của lão giáo, nên phóng khoáng tự tại. Đối với lễ nghĩa Khổng Gia, họ không coi trọng lắm!

Do vậy, Phiêu Trần nhẫn nại chấp nhận hoàn cảnh không vì câu nệ tiểu tiết mà làm buồn lòng cô gái đáng thương. Cuối giờ Mùi, chàng dừng cương trước Kinh Châu Đại Tửu Lâu, bồng Yên Hà đi vào, mặc kệ những đôi mắt nhỏ nhen, đổ kỵ. Gã tiểu nhị mau mắn đưa khách lên lầu, vì tầng dưới đã hết bàn.

Lầu trên cũng khá đông, và có không ít khách võ lâm. Tất nhiên họ đều giương mắt ra nhìn đôi tài tử giai nhân. Lúc hai người an tọa và ăn uống thì họ mới biết nữ lang áo xanh, tóc xõa kia bị mù!

Phiêu Trần gọi tám món ăn thượng hạng, chăm chút gấp cho Yên Hà. Nàng đặc ý hưởng thụ sự ân cần ấy và hạnh phúc vô vàn!

Gã tiểu nhị cười hì hì:

- Bồn điểm có mấy loại rượu Nữ Nhi Hồng rất nhẹ, công tử có muốn gọi để quý phu nhân dùng thử hay không?

Yên Hà nũng nịu ứng tiếng:

- Tướng công! Thiếp muốn uống vài chung!

Phiêu Trần ngưng ngưng với gã tiểu nhị, rượu được đem ra và đôi má Yên Hà hồng lên như dằm chiều và càng bội phần xinh đẹp. Nàng bị men rượu kích thích, nhìn say đắm gương mặt anh tuấn của Phiêu Trần, may mà chàng không nhận ra đôi mắt nồng nàn kia đã hồi phục được chút thị lực! Ăn xong Yên Hà yếu điệu nói:

- Tướng công bằng thiếp đi!

Phiêu Trần không từ chối được giọng nói ngọt ngào, bỗng nàng trên đôi tay vững chắc.

Nhưng đúng lúc ấy, có hai lão già từ thang lầu đi lên. Họ giống nhau như đúc, lưỡng quyền nhô cao, mắt dài, nhỏ như sợi chỉ.

Hai lão giật mình quát:

- Hà nhi!

Yên Hà ứng tiếng:

- Ngũ thúc! Lục thúc!

Lão già có nốt ruồi đen bên mép cười nhạt:

- Hà nhi! Sao ngươi dám làm điều khó coi như vậy?

Yên Hà tuột khỏi tay Phiêu Trần ung dung đáp:

- Hà nhi mù lòa, không tự đi lại được, nên mới phiền Sở công tử đây giúp cho, sao Ngũ thúc lại bắt tội?

Như vậy lão già không có nốt ruồi là Lục Hộ Pháp của Ma Giáo. Lão gằn giọng:

- Tiểu tử kia! Nếu ngươi muốn sống thì mau ly khai Hà nhi ngay! Cái bản mặt diêm dúa của ngươi quả là đáng ghét!

Phiêu Trần không thèm lý đến lão, quay sang hỏi Yên Hà:

- Hai người này là ai vậy?

Nàng cười đáp:

- Ngũ Hộ Pháp Ma Kiếm Thiên Vương và Lục Hộ Pháp Quỷ Dao Thiên Vương. Họ là anh em song sinh, tên gọi Thạch Hải Ba và Thạch Nghệ Mưu!

Nàng quay sang nói với hai lão nhân:

- Sở lang đây có lai lịch rất đặc biệt. Nhị vị không cần ngôn, sau này sẽ hồi

hận đấy!

Ma Kiếm Thạch Hải Ba là người thận trọng, hỏi lại cho rõ:

- Hắn là ai thế?

Phiêu Trần không muốn nhắc đến công cứu mạng Giáo chủ Ma Giáo nên cướp lời Yên Hà:

- Tại hạ là Sở Phiêu Trần, chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt mà thôi! Nếu nhị vị không hài lòng thì tại hạ sẽ giao Vệ cô nương lại rồi cáo từ!

Chàng không để ý nhưng Yên Hà thấy rõ mép trái hai lão giật liên hồi. Nàng ngơ ngàng tự hỏi vì sao hai lão động sát khí như vậy? Nàng đã quá quen với dấu hiệu đặc biệt ấy nên không thể làm được. Phải chăng cái danh tự Sở Phiêu Trần là nguyên nhân? Nghĩ đến sự phản bội của Phó giáo chủ Ma Giáo tức Nhị Hộ Pháp Yên Nhân Thiên Vương, Yên Hà giật mình nghi hoặc! Chẳng lẽ Ngũ, Lục hộ pháp cũng đã âm thầm quy phục Khổng Tước Bang? Chỉ có tà bang này là muốn giết Phiêu Trần mà thôi!

Ngũ Hộ Pháp Thạch Hải Ba mỉm cười dò hỏi:

- Phải chăng Sở Công tử là con của Kim Nhân Điều Sở Quyển?

Phiêu Trần gật đầu xác nhận. Ngũ Hộ Pháp giơ ngón tay cái khen ngợi:

- Hảo thiếu niên! Lão phu nghe nói chính công tử đã thương được Hắc Diêm La Hân Tôn?

Phiêu Trần cau mày:

- Sao tiên bối lại biết việc này?

Vệ Yên Hà đã đoán chắc được tám phần, giả đồ nũng nịu:

- Ngũ Thúc và Lục thúc đã không bắt tội, chúng ta đi thôi!

Nàng bám vai chàng như muốn được bông ả, lưng quay về phía hai lão già, miệng thì thào vào tai Phiêu Trần:

- Chạy mau! Họ là nội gián của Khổng Tước Bang đấy!

Phiêu Trần hiểu ý ôm nàng bay vút qua lan can lầu, rơi xuống đất nhẹ nhàng như lá rụng. Thân pháp huyền Huyền Ảo Bộ quả đúng xưng thiên hạ vô song.

Hai lão quỷ kinh hãi nhảy theo thì Phiêu Trần đã lên lưng ngựa ra roi phi nước đại.

Phiêu Trần ngoái đầu lại phía sau, chàng thấy bụi bốc cao, chứng tỏ toán truy binh khá đông đảo, và chỉ cách chừng một dặm. Như vậy là hai lão hộ pháp có mang theo thủ hạ. Chàng lo lắng bảo Yên Hà:

- Phe đối phương không dưới mười người. Khi họ bắt kịp, ta e không bảo vệ nổi nàng!

Yên Hà không nhìn được xa, hỏi lại chàng:

- Công tử nhìn sang mé hữu xem có ngọn núi nhỏ nào không?

Chàng quan sát rồi đáp:

- Có!

Yên Hà mỉm cười:

- Địa hình của ngọn Tiểu Sơn ấy rất hiểm tuấn, dễ thủ khó công. Chúng ta lên được đây thì không có gì phải lo nữa!

Phiêu Trần nghe lời nàng, rẽ theo đường mòn xuyên cánh rừng thưa. Đến chân núi, chàng nhảy xuống, quất mạnh vào mông tuấn mã, đuổi nó chạy vào cánh rừng mé tả, rồi bỗng Yên Hà lướt lên ngọn sơn đạo dốc và hiểm trở. Con đường chỉ rộng độ sáu bước chân, nổi lên như sóng trâu, hai bên là hố sâu. Nếu lên được bình đài trên sườn núi, trấn giữ sơn đạo thì khó ai vượt qua nổi!

Phiêu Trần mừng rỡ nhận ra trên bình đài có một tòa cổ miếu rêu phong.

Chàng lao vút vào, đặt Yên Hà đứng xuống nền miếu rồi quay ra. Thấy phe đối phương đang cố vượt sơn đạo, chàng lấy đá ném xuống.

Với công lực thâm hậu của chàng, viên đá to bằng nắm tay kia bay đi như vì sao lạc. Gia dĩ, Phiêu Trần luyện phóng ám khí từ nhỏ nên thủ pháp rất chuẩn xác. Đường lại hẹp nên gã hán tử đi tiên phong không cách nào tránh né, trúng đòn, rú lên thảm khóc, lăn lông lốc xuống vực.

Tên thứ hai chưa kịp tháo lui đã vỡ sọ. Người đứng sau gã là Ngũ hộ pháp Thạch Hải Ba, vội chụp lấy tử thi thủ hạ, làm vật che thân rồi quất tháo mọi người rút lui! Xuống đến chân núi lão gầm lên:

- Lão phu sẽ vây chặt chỗ này, để xem bọn ngươi nhị đối được mấy hôm?

Phiêu Trần chẳng thêm ư hử, cố lặn một tảng đá to tròn nặng ước hai ngàn cân, đặt chênh vênh nơi đầu sơn đạo. Vật vô tri này sẽ khiến phe đối phương khiếp đảm, không dám tiến lên vì họ chẳng dám chắc nó lăn xuống lúc nào! Phiêu Trần xoa tay trở vào miếu, thấy nền gạch đã được quét sạch sẽ, mạng nhện cũng chẳng còn, ngạc nhiên hỏi:

- Sao Vệ cô nương có thể dọn nhanh như vậy được?

Yên Hà ấp úng đáp:

- Thiếp mò được cây chổi nên công việc cũng dễ dàng. Hơn nữa, nơi này cũng không đến nỗi dơ bẩn lắm!

Phiêu Trần do đã xác tín rằng Yên Hà mù hắc nên không nghi ngờ gì, bàn đến chuyện thực phẩm:

- Chờ đêm xuống tại hạ sẽ cống cô nương phá vòng vây, vì ở đây sẽ không có cái để ăn!

Yên Hà áy náy đáp:

- Chung quanh đây có rất nhiều lê, táo, đào, lý nhưng không thể dùng trái cây cầm cự lâu dài được. Thiếp hối hận vì đã đưa chàng vào tuyệt địa!

Phiêu Trần hiền ngang đáp:

- Nàng bắt tất phải bắn khoăn, trong bóng đêm ta tin chắc sẽ thoát đi dễ dàng!

Chàng trở ra ngoài đi quanh bình đài hái quả, mang vào miếu. Ăn xong,

Phiêu Trần ra tảng đá để canh phòng, còn Yên Hà ở lại miếu. Chiều xuống và rồi màn đêm bao phủ, tiếng côn trùng rí rả khiến không gian thêm cô tịch. Phiêu Trần tin chắc đôi phương không dám lên, chỉ phong tỏa Tiểu Sơn để bọn chàng kiệt lực vì đói khát, nên yên tâm điều tức.

Lúc chàng xả công, nhìn lên bầu trời đầy sao, nhận ra đã cuối canh ba, liền vào miếu để đưa Yên Hà đào tẩu. Nào ngờ, chàng đã biến mất tăm. Phiêu Trần bẻ chân hương án làm đuốc, lục soát hết bình đài mà chẳng thấy đâu! Chàng vô cùng lo lắng và hoang mang, lần xuống nửa đường sơn đạo để quan sát, thấy phe đôi phương vẫn còn đây. Họ tập trung quanh đồng lửa ở mé tả, đề phòng Phiêu Trần xô đá xuống.

Như vậy, thủ phạm bắt cóc cô gái mù Vệ Yên Hà không phải đám người này. Thế thì ai là người có võ công cao đến mức qua mắt được cả chàng lẫn bọn ở chân núi? Nhưng vì sao người ấy không ra tay ám hại khi chàng đang nhập tịch?

Phiêu Trần chợt nhớ đến vách núi dựng đứng phía sau tòa phế miếu, quay trở lên, đốt đuốc tìm dấu vết. Lúc này, chàng chỉ chú tâm tìm Yên Hà nên không quan sát kỹ vách đá. Và lại, ai mà tưởng tượng nổi có người trèo xuống từ đỉnh núi cao vời vợi này?

Sau mấy khắc lục lội, Phiêu Trần cũng khám phá ra một hàng lỗ trổ thẳng lên, nằm sau đám dây leo, điểm chân vào những lỗ ấy mà trèo lên, gần khắc sau, phiêu Trần đã vượt chiều cao hai mươi trượng, lên đến một bình đài rộng rãi.

Ánh lửa leo kết xa xa kia khiến Phiêu Trần vui mừng khôn xiết, lướt nhanh. Mục tiêu của chàng chính là một sơn động, nhìn vào trong. Chàng ngạc nhiên khi thấy Vệ Yên Hà đang ngồi trò chuyện với một nam nhân tuần tú, tuổi độ hơn ba mươi. Gã này mặc trường bào trắng, mũi cao, miệng rộng, nhưng đôi mắt tỏa ánh xanh rờn, vẻ cao ngạo hiện rõ trên gương mặt chữ điền.

Phiêu Trần hoang mang lắng tai nghe câu chuyện. Chàng giật mình khi nghe Yên Hà nói:

- Nay sư thúc đã luyện xong thân công của sư thúc tổ, xin hãy hạ sơn giúp gia phụ trùng trị bọn phản bội và chấn hưng Ma Giáo!

Hán tử nhếch mép cười bí ẩn:

- Mục Phi Long này sẵn sàng vì bốn giáo mà bạt kiếm, nhưng nàng phải trở thành vợ của ta!

Yên Hà biến sắc xua tay:

- Đệ tử mù lòa, chẳng thể nghĩ đến chuyện xuất giá!

Mục Phi Long cười nhạt:

- Ta thừa sức cứu nàng thoát khỏi cảnh tối tăm! Tuyệt học của Ma Giáo có thể làm được nhiều điều kỳ diệu!

Phiêu Trần thấy gã nói chắc nịch như vậy, lòng cũng mừng cho Yên Hà. Nhưng không ngờ nữ nhân lại chối từ:

- Chẳng phải đệ tử không tin lời sư thúc, nhưng lòng này đã trót nặng tình với Sở lang, không thể lấy ai khác được nữa!

Lòng Phiêu Trần ngập tràn cảm giác ngọt ngào khi nghe Yên Hà thổ lộ tâm tình! Mục Phi Long tái mặt, giận giữ nói:

- Có phải gã oắt con mặt trắng đã đưa nàng lên đây không? Biết thế ta giết quách hắn cho rồi! Nhưng liệu hắn có trả lại được ánh sáng cho đôi mắt của nàng như ta chăng?

Yên Hà nói với giọng cương quyết:

- Sở lang là bậc nhân tâm hiệp cốt, khi yêu chẳng bao giờ để ý đến khuyết tật của đối tượng. Đệ tử cam chịu tối tăm, chỉ cần được sống bên cạnh người mình luyện ái. Mong sư thúc đưa đệ tử trở lại miếu!

Mục Phi Long cười khanh khách:

- Mục mỗ suốt đời chỉ biết làm theo ý mình, nàng không chịu cũng chẳng được! Ngay đêm nay chúng ta sẽ thành thân và nàng sẽ là vợ của Long này! Yên Hà sợ hãi đứng bật dậy, định bỏ chạy. Nhưng họ Mục đã xạ ngay một đạo cách không chỉ lực, điểm huyết nàng.

Phiêu Trần chấn động trước thủ pháp Thiên Ma Chỉ thất truyền. Nghe nói tuyệt học này của Ma Giáo rất khó luyện, chỉ có mình Tàn Tẩu, nhị sư thúc của Vương Giáo chủ đạt được tám thành. Nay Mục Phi Long cũng biết, phải chăng gã là học trò của Tàn Tẩu? Nhưng chàng chẳng có thời gian để suy nghĩ thêm, vì Mục Phi Long đã bước đến, định lột xiêm y của Yên Hà. Phiêu Trần động nộ trước hành vi bá đạo của đối phương, vận công hừ một tiếng. Âm thanh đập vào tai họ Mục như sấm sét. Gã giật mình nhìn ra, thấy Phiêu Trần bước vào liền bật cười ngạo nghễ:

- Tiểu tử nguoi tìm được đường lên đây là đã tới số rồi!

Phiêu Trần lạnh lùng đáp:

- Các hạ có bốn phận cao trong Ma Giáo mà đối xử với đệ tử như vậy không biết hổ thẹn hay sao?

Mục Phi Long cười nhạt:

- Vương Nam Điền nhu nhược, bất tài, sẽ có ngày ngôi giáo chủ thuộc về ta. Lúc ấy, ta muốn cưới cả trăm đệ tử chẳng ai dám phàn bình.

Phiêu Trần gật gù:

- Té ra các hạ đã nuôi dã tâm soán nghịch, có chết cũng đáng. Mau bước ra đây!

Mục Phi Long bước đến vách gờ thanh trường kiếm đang treo trên mỏm đá, rồi đi ra.

Yên Hà vội thét lên:

- Sở công tử hãy đề phòng Ma Nhãn Đại Pháp của hắn ta!

Phiêu Trần đã hiểu vì sao Song Nhân Phi Long lại xanh biếc như vậy.

Chàng bình tĩnh đáp:

- Hà muội đừng lo! Hắn không xứng là đối thủ của ta đâu!

Mục Phi Long thấy đối phương chưa đến hai mươi tuổi, sinh lòng khinh thị:

- Tiểu tử miệng còn hôi sữa mà ngông cuồng. Ta chấp ngươi động thủ trước đây!

Gã đâu biết rằng chàng luyện tâm pháp Nga Mi khi từ năm lên bốn tuổi, lại được ăn loại nấm Thiên Tiên Thạch Nhĩ, nên trong người chứa đến ba mươi mấy năm công lực! Giờ đây, gã thách Phiêu Trần xuất thủ trước là đã đặt mình vào chỗ hiểm nghèo.

May cho Mục Phi Long là Phiêu Trần không thi triển chiêu Kiếm Hải Cô Chu của Thiên Xảo Chân Nhân, mà chỉ dùng chiêu Kim Cang Kích Lỗ (Kim Cang Gióng Trống). Từ ngày học được thân pháp Huyền Huyền Ảo Bộ, kiếm chiêu của Phiêu Trần đánh ra nhanh gấp bội, và tất nhiên phải thêm phần lợi hại!

Phiêu Trần vừa động thân đã vượt qua khoảng cách hai trượng, ập đến như cơn lốc. Kiếm quang loang loáng bởi ánh lửa hồng, vây chặt lấy Mục Phi Long. Gã kinh hãi, xuất chiêu thủ mạng mong dùng tu vi thâm hậu để chặn đứng đường kiếm của đối phương!

Nhưng khi hai thanh thép chạm nhau, họ Mục nghe tay tê rần, thức ngộ rằng công lực đối phương còn cao hơn mình một bậc. Mũi kiếm của Phiêu Trần phá được lưới thép, đâm vào ngực và mặt Mục Phi Long.

Gã nghiêng người né tránh nên chỉ bị hót đứt một vành tai, còn ngực ngực thì chẳng thấy máu, vì có bảo y hộ thân. Tuy nhiên, lực đạo của nhất kiếm đã đẩy gã văng về phía phía sau gần trượng, tâm thất đau nhói.

Mục Phi Long vừa hổ thẹn vừa căm hận, gầm lên, xạ liền một đạo Thiên Ma Chỉ vào bụng đối thủ. Tiếc rằng Phiêu Trần đã đột ngột hoán vị, cứ như có sức mạnh vô hình nào xô dịch thân hình chàng sang một bên, tránh khỏi đạo kinh hung hãn.

Họ Mục điên tiết búng liền mười đạo chỉ, mà không sao đánh trúng mục tiêu. Thân ảnh đối phương như bóng u linh và chuyển động nhanh tựa sao băng.

Mục Phi Long tự hiểu rằng đã gặp phải khắc tinh, liền dùng đến sát chiêu.

Gã múa tít bảo kiếm, hóa thành mười đạo hàn quang, bay vút về phía địch thủ. Phiêu Trần biết họ Mục sẽ dùng chiêu kiếm chỉ hợp nhất ám toán chàng lúc kiếm chạm nhau. Vì vậy, chàng dồn toàn lực vào chiêu Phạt Quá Nại Hà, lao thẳng đến luồng kiếm ảnh kia.

Phiêu Trần đã thi thố chiêu này khi đánh với Hắc Diêm La, và đã thương được lão. Trong trường hợp hôm nay, công lực Mục Phi Long còn kém chàng, nên không chống nổi. Hơn nữa, trong tư thế nằm ngang, đầu được

che chắn bằng luồng kiếm khí, Thiên Ma Chỉ Lực chẳng còn tác dụng. Quả nhiên Phiêu Trần đoán đúng, Mục Phi Long đã dồn ba thành chân khí vào tay tả để hạ thủ. Khi phát hiện ra đối phương xuất kỳ chiêu, chỉ còn là mũi tên xé gió, Mục Phi Long thất kinh hồn vía, xạ liền một đạo Thiên Ma Chỉ và cắn răng chống đỡ.

Đạo chỉ phong bị kiếm khí cắt vụn và hai thanh thép chạm nhau. Mũi kiếm của Phiêu Trần liên tiếp đẩy bật trường kiếm của Mục Phi Long và đâm vào cơ thể gã.

Kiếm khí không xuyên qua nổi bảo y che ngực, nhưng cũng xoi lỗ trên bắp tay và gò má của Mục Phi Long. Gã đau đớn rú lên, chẳng kể gì đến sĩ diện, nhào người lăn tròn trên đất, luồn qua dưới thân Phiêu Trần mà đào tẩu!

Phiêu Trần chợt nhớ bọn mai phục dưới chân sơn đạo, lướt đến công Yên Hà, đuổi theo họ Mục. Vì phải mang theo nàng nên xuống vách rất chậm. Khi chàng đến cạnh tảng đá ở đầu sơn đạo thì Mục Phi Long đã chạm trán Ngũ Hộ Pháp.

Trời đêm, chỉ có ánh sao soi rọi, nên bọn người dưới chân núi tưởng Mục Phi Long là Sở Phiêu Trần liền chặn lại ngay.

Ma kiếm, quỷ đao nhất tề xuất thủ, phóng liền hai mũi Khổng Tước Mao, Mục Phi Long có bảo y hộ thân nên vẫn lướt xuống xạ liền hai đạo Ma Chỉ. Gã đang mang thương nên lực đạo giảm đi nhiều. Chỉ đánh gãy xương sườn anh em họ Thạch chứ không giết được họ.

Ngay lúc ấy, tảng đá nặng hai ngàn cân lăn xuống với tốc độ kinh người và gây nên chấn động khủng khiếp. Đám người ở dưới kinh hoàng chạy dạt cả ra hai bên, Mục Phi Long nhân dịp ấy đào thoát về mé tả. Thạch Hải Ba và Thạch Nghệ Mưu quát thủ hạ truy đuổi, không ngờ rằng Phiêu Trần đã bám theo sau tảng đá, rời khỏi núi. Chàng công Yên Hà vượt khu rừng ra quan đạo, nhắm hướng Đông mà chạy.

* * *

Nửa Tháng sau, Phiêu Trần và Vệ Yên Hà có mặt ở Sở Gia Trang. Vì khi đến Hán Dương, họ không gặp phu thê Vương giáo chủ, mà lại nhận được tin rằng: Kim Nhân Điều Sở Quyền và Dạ Tri Thủ Sách Siêu đã về Trường Sa.

Phiêu Trần tuy biết Yên Hà yêu thương mình, nhưng đã quyết liều mạng báo gia cừu nên giả vờ không hề nghe cuộc đối thoại của nàng và Mục Phi Long! Ngược lại, Yên Hà mang mặc cảm tàn phế nên cũng chẳng thổ lộ tâm tình, chờ xem Phiêu Trần có thực dạ yêu thương mình hay không? Chỉ có tình yêu đích thực mới giúp chàng hạnh phúc với người vợ mắt kém như nàng. Do đó, khi Phiêu Trần đề nghị gọi nàng là nghĩa muội thì Yên Hà chấp nhận ngay. Tuổi nàng chỉ kém Phiêu Trần nửa tháng!

Kim Nhân Điều Sở Quyền và Dạ Tri Thủ Sách Siêu mừng rỡ đón chào hai

người. Họ ngỡ ngàng khi thấy Phiêu Trần phải dẫn Yên Hà đi. Làm cha chú, chẳng ai muốn con cháu có vợ mù lòa cả! Sở Quyền gượng cười:

- Để lão phu cất đặt một tiểu tỷ chăm sóc Vệ điệt nữ!

Tâm lý nữ nhân vô cùng phức tạp. Đối với Phiêu Trần thì Yên Hà muốn đem khuyết tật ra thử thách, nhưng với người ngoài thì lại tự ái. Nàng kính cẩn đáp:

- Bẩm Sở lão gia! Tiểu nữ có thể thấy lờ mờ, không dám làm phiền đến người khác!

Phiêu Trần giật mình, nhưng không nói gì cả, đích thân đưa nàng vào hậu viện. Chàng cười bảo:

- Sao hiền muội lại không nói sớm cho ta mừng?

Yên Hà đỏ mặt:

- Tiểu muội mới hồi phục được một phần có gì đáng mừng đâu!

Chàng gật gù:

- Nếu bệnh đã tiến triển tốt như vậy, ta sẽ mời các danh y đến điều trị cho nàng!

Chàng dẫn nàng đi khắp nơi, chỉ dẫn vị trí các phòng, giúp nàng quen với nơi ở mới! Yên Hà cười khúc khích:

- Đại ca định bắt tiểu muội làm tỷ nữ Sở gia trang hay sao vậy?

Nụ cười của nàng quyền rũ phi thường khiến Phiêu Trần rung động, vội bỏ đi ngay.

Sở Quyền và Sách Siêu đã chờ sẵn ở khách sảnh. Mâm rượu thịt đã sẵn sàng dù mới chỉ đầu giờ Tỵ!

Sách Siêu hỏi ngay:

- Chẳng lẽ Trần nhi lại định lấy Yên Hà làm vợ?

Chàng lắc đầu, chưa chút đáp:

- Tuy hài nhi rất yêu thương nàng nhưng không dám nghĩ đến chuyện hôn nhân. Chắc gì hài nhi đã sống sót dưới tay Không Tước Bang chủ?

Họ Sách sống người, nhớ đến kẻ thù đáng sợ, chẳng khỏi lo cho Phiêu Trần!

Lão không sợ chết nhưng chàng thì phải sống! Như vậy, vấn đề đảo ngược lại, và Phiêu Trần phải sớm có gia thất để tông tự họ Sở không bị tuyệt đường.

Sách Siêu nghĩ đến gương mặt hiền lành, phúc hậu của Vệ Yên Hà tự nhủ nàng có tướng sinh quý tử. Nàng cam chịu được cảnh mù lòa thì cũng sẽ dũng cảm sống đời quả phụ!

Tuy không nói ra nhưng Sách Siêu vẫn thầm mong sau này cho một đứa con trai của Phiêu Trần mang họ Sách! Sở Quyền hiểu lòng nghĩa đệ cười nói:

- Yên Hà xinh đẹp và có tướng vợ chồng phú quý, rất thích hợp với Trần nhi!

Sách Siêu khoan khoái khen phải:

- Đại ca nói không sai!

Phiêu Trần ngượng ngùng đáp:

- Việc ấy tính sau, giờ xin phụ thân kể cho hài nhi nghe chuyện đi Chiết Giang tìm thuốc thế nào?

Sở Quyền gượng gạo nói:

- Hoàng Long động chủ Bàng Tinh Hải quả là lợi hại phi thường, tinh thông cả thuật Kỳ Môn. Sách hiền đệ sơ ý bị giam trong Thạch Trận, ta phải dùng thanh bảo kiếm của Trần nhi để chuộc ra. Họ Bàng cũng biết điều đã tặng một bầu rượu ngâm Tỳ Độc Châu, để bọn ta đem về cứu Trần nhi!

Sách Siêu lộ vẻ áy náy:

- Vì ta mà Trần nhi mất bảo kiếm, thật đáng hổ thẹn!

Phiêu Trần vui vẻ trấn an:

- Nhị thúc đối với Trần nhi còn quý giá hơn ngàn thanh bảo kiếm, người được an toàn là tốt rồi!

Sách Siêu cảm động, ánh mắt ngập tràn yêu thương, lắng nghe chàng thuật lại mọi chuyện. Tất nhiên, chàng giấu giếm thêm việc mình tương tư Tiểu Quận chúa Hà Vân Bích, phải bỏ đi!

Hai ngày sau, Sở Gia Trang có khách. Đó là Tiêu Tương Thần Nữ Tư Đồ Lan và cậu bé Đồng Phi!

Đồng đã về trên đất Trường sa, tuyết rơi lất phất nên Phi nhi trông càng thêm tròn trĩnh trong chiếc áo lông dày sụ. Nó chạy đến ôm lấy Phiêu Trần:

- Phụ thân! Hài nhi nhớ người vô cùng, bắt Nhị Nương phải mau mau đưa đến đây!

Cả nhà ngó người ra, còn Tư Đồ Lan thì đỏ mặt! Sách Siêu ngơ ngác hỏi:

- Trần nhi! Người lấy vợ sao không cho chúng ta biết?

Phiêu Trần vội giải thích khúc nôi, và giới thiệu mọi người với nhau. Phi Nhi mau mắn:

- Tiểu tôn bá kiến Gia Gia và Thúc Công!

Còn đối với Yên Hà, nó không biết xưng hô thế nào, liền gọi đại:

- Hài nhi ra mắt Tam Nương!

Rồi nó điểm thêm một câu:

- Phụ thân quả là điểm phúc vì Nhị Nương, Tam Nương đều rất xinh đẹp!

Sách Siêu không nhìn được, phá lên cười:

- Thằng bé hoạt bát, láu lỉnh này hay thực! Lão phu thích người rồi đấy!

Tư Đồ Lan vừa thẹn vừa buồn khi thấy cạnh Phiêu Trần đã có một nữ nhân trẻ trung xinh đẹp chẳng kém gì mình! Tuy không hy vọng lấy được chàng, nhưng nàng cũng không khỏi thương tâm tủi phận!

Tiêu Tương Thần Nữ gượng gạo cáo từ:

- Phận sự của thiếp đến đây là xong, xin phép được cáo lui!

Phi nhi chạy đến nắm chặt tay nàng, phụng phịu:

- Dọc đường, Nhị Nương đã hứa sẽ ở lại Sở Gia trang với hài nhi mà!

Thần Nữ gượng cười:

- Ta chỉ hứa cho người vui lòng chứ đâu thể ở đây được?

Phiêu Trần dịu giọng hỏi:

- Đại tẩu định trở lại Kiếm Bảo hay về quê cũ Hành Dương?

Hành Dương nằm ở đoạn thượng nguồn Sông Tương, nên Tư Đồ Lan mới có biệt hiệu ấy (Tiêu Giang và Tương Giang là hai sông hợp lại, chảy vào Động Đình Hồ).

Thần Nữ buồn bã đáp:

- Cô quận vắng bóng huyện đường còn Kiếm Bảo thì...!

Đồng Phi cướp lời ngay:

- Phụ thân biết không, gã nhị thúc Đồng Kim Hải quả là đáng ghét. Y không nhận hài nhi, còn mở lời nhiếc móc Nhị Nương, đuổi ra khỏi Kiếm Bảo! Y nói rằng Nhị Nương không còn là dâu nhà họ Đồng nữa, khỏi phải để tang và muốn lấy ai thì lấy!

Tư Đồ Lan tủi hổ, bật khóc. Yên Hà thấy vậy, bước đến ôm nàng. Sở Quyền thở dài ngao ngán cho lòng người đen bạc. Gã Đồng Kim Hải khi đã vì tham cơ nghiệp Kiếm Bảo nên đánh mất cả lương tâm. Ông là người tinh tế nhận ra ngay mối cảm tình của Thần Nữ dành cho Phiêu Trần. Ông cau mày hỏi nàng:

- Tư Đồ diệt nữ! Lúc Đồng Kim Hải tuyên bố như vậy thì ai chứng kiến?

Tiêu Tương Thần Nữ buông Yên Hà ra, kính cẩn đáp:

- Bẩm sư thúc, lúc ấy rất đông người, gồm phái đoàn tăng lữ Nga Mi và các nhân sĩ đất Nam Dương. Đại Huệ Sư Tổ hết lời khuyên bảo nhưng Đồng Kim Hải không nghe, người bèn đưa đoàn tăng nhân rời Bảo, không lập đàn cầu siêu nữa!

Sở Quyền yên tâm, vui vẻ bảo:

- Nếu thế thì lão phu mời hiền diệt nữ ở lại đây, giúp lão phu quản lý Sở Gia Đại Tửu Lâu. Gần đây sanh ý ế ẩm, cần có người đề chấn hưng lại!

Tư Đồ Lan mừng trong dạ nhưng lại nói:

- Sao sư thúc không giao việc này cho Vệ cô nương?

Nàng gọi Sở lão là sư thúc vì vai vế của Đồng Kim Tuấn trong phái Nga Mi thuộc hàng sư diệt! Yên Hà ứng tiếng nói ngay:

- Tiểu muội là kẻ mù dờ, đâu làm được việc gì! Mong đại thư nhận và giúp đỡ cho Sở gia trang!

Giờ Tư Đồ Lan mới biết Yên Hà bị khuyết tật. Nàng nghe lòng dâng lên một nỗi xót xa, thương cho cô gái bất hạnh, và mối ghen hờn tan biến cả!

Thần Nữ bước đến ôm vai Yên Hà rồi trả lời Sở lão!

- Tiểu diệt xin vâng mệnh sư thúc!

Sách Siêu hoan hỉ bảo gia nhân dọn tiệc, mừng Sở gia trang có thêm người.

Ông bắt Đồng Phi phải ngồi cạnh mình, cùng nó chuyện trò vui vẻ.

Phiêu Trần bỗng hỏi:

- Lão gia! Vì sao việc buôn bán của tửu lâu lại bị kém đi như vậy?

Sở Quyền mỉm cười:

- Trần nhi không có mặt nên các vị tiểu thư chẳng đến nữa. Lại thêm việc Tiểu Quận Chúa mua lại tòa trang viện trước cửa Sở Gia Đại Tửu Lâu để mở quán. Nàng đích thân ngồi quầy nên đám thanh niên đã sang cả bên ấy.

Phiêu Trần tự lự hỏi vì sao Hà Vân Bích lại muốn đập vỡ nồi com của Sở Gia Trang như vậy?

* * *

Sáng ngày mười một, tức là sau đó hai hôm, Sở Gia Đại Tửu Lâu xuất hiện đến hai chương quý. Họ đều là nữ nhân và xinh đẹp tuyệt trần.

Mật đầu ruồi đầy! Chỉ đến trưa là các nam nhân Trường Sa đã kéo đến chật ních hai tầng tửu lâu. Và tất nhiên là Hà Gia Tửu quán vắng như chùa bà đanh, chỉ còn lại vài vị lão quan về hưu, có giao tình với Vương phủ.

Hà Quận chúa giận tím mặt, sai một tỷ nữ sang Tửu Lâu xem thử. Tiểu Mộng trở về, lầu tầu kể lại, và hết lời khen ngợi nhan sắc khuynh thành của Tư Đồ Lan và Vệ Yên Hà!

- Quận chúa biết không! Một người chính là Tiêu Tương Thần Nữ lừng danh đất Hồ Nam. Nàng ta là quả phụ của Cửu Châu Thần Kiếm, Nhưng đã bị Kiếm Bảo xua đuổi không cho chịu tang. Do vậy, Thần Nữ mặc bộ xiêm y màu thanh thiên rất đẹp. Nàng đi khắp nơi, nở nụ cười đồ quán siêu đình, khiến các nam nhân mất cả hồn vía.

Hà Vân Bích bực bội gắt:

- Đừng dài dòng, thế ả kia thế nào?

Tiểu Mộng lấy hơi kể tiếp:

- Bẩm Quận chúa, nàng thứ hai là Vệ Yên Hà, độ mười tám tuổi chỉ ngồi yên ở quầy tính tiền và ghi sổ. Nhan sắc yêu kiều chẳng kém Tiêu Tương Thần Nữ. Cặp mắt nàng sâu thẳm với cái nhìn xa vắng, dìm chết bọn công tử Trường Sa!

Tiểu Quận chúa hậm hực hỏi:

- Thế bọn họ có đẹp hơn ta hay không?

Tiểu Mộng cười khúc khích:

- Họ không đẹp hơn nhưng vui vẻ thân thiện. Còn Quận chúa cứ chau mày liếc nên kém phần tươi tắn.

Đến ngày thứ ba vẫn không có chàng trai nào chịu ghé Hà Gia Tửu Điếm, tiểu Quận chúa tức điên người, sai đóng cửa quán rồi trở về Vương phủ.

Sáng hôm sau, kiệu của Bình Nam Vương và Tiểu Quận Chúa dừng trước cửa Sở Gia Trang. Tên gia nhân định vào báo chủ nhân ra đón, nhưng Vương Gia không cho, đi thẳng vào đại sảnh. Cả nhà đang ăn điểm tâm, vội đứng lên chào đón. Có cả Tư Đồ Lan và Vệ Yên Hà, vì đầu giờ Ty hai nàng

mới đến Tử Lâu.

Tiểu Quận Chúa nhìn Phiêu Trần với ánh mắt ai oán, và nghe lửa ghen dâng trào khi thấy hai nữ lang kia kiêu diễm chẳng kém mình!

Hà Vương Gia cười ha hả:

- Bỏn Vương cũng chưa ăn sáng, chẳng hay Sở Trang chủ có vui lòng cho nếm thử những món hấp dẫn kia không?

Sở Quyền vội mời khách an tọa, Tư Đồ Lan nhanh nhẹn đứng lên, vào bếp mang thêm chén đĩa và thức ăn. Nàng là người khéo tay, giỏi việc bếp núc nên đã làm những món bánh bao, bánh hấp nhân tôm, nhân thịt cho mọi người thưởng thức. Hương vị Hoa Bắc khác với Hoa Nam nên ai cũng khen ngon.

Hà Vân Bích nhìn theo dáng đi uyển chuyển của đôi mông tròn trịa, và chiếc cổ thon lả, thầm công nhận Tiêu Tương Thần Nữ quyến rũ hơn mình! Còn khi ngắm Yên Hà, nàng lại thấy đôi mắt nàng đẹp kỳ lạ.

Tư Đồ Lan ra đến, Hà Vân Bích hậm hực nghĩ rằng ngực đôi phương no tròn, kêu gọi, khác hẳn đôi nhũ phong khiêm tốn của mình. Nàng càng điên tiết hơn khi Tiêu Tương Thần Nữ thản nhiên ngồi xuống cạnh Phiêu Trần.

Ăn được vài miếng bánh hấp, Hà Vương Gia buông đĩa nói:

- Hôm trước, Sở gia chủ bảo rằng có biết tung tích của Đại Quận Chúa Hà Tường Anh, vì vậy, hôm nay bỏn Vương đến đây hỏi lại!

Sở Quyền buồn rầu đáp:

- Khẩu quyết vô bằng! Lão phu nói ra chỉ sợ Vương gia không tin!

Hà Hiến Trung nghiêm giọng:

- Bỏn Vương tuyệt đối tin tưởng lời nói của Sở trang chủ!

Sở Quyền hắng giọng kể lại việc em trai mình là Sở Quân đã đưa Đại Quận Chúa đi xây tổ ấm, và bị sát hại. Tất nhiên không thiếu đoạn lão và Sách Siêu cứu được Phiêu Trần dưới vực thẳm Mã Sơn.

Nghe xong, Hà Vương gia sa lệ, run giọng bảo:

- Trần nhi, người còn chưa chịu nhận ông ngoại nữa ư?

Phiêu Trần ngượng ngùng rời ghế quì xuống thưa:

- Tiểu tôn xin ra mắt ngoại tổ!

Chàng quay sang Hà Vân Bích:

- Tiểu diệt bá kiến Quận Di!

Vân Bích chưa xót, không nói nên lời, chỉ ậm ừ trong họng! Đồng Phi luôn muốn chứng tỏ mình là đứa bé ngoan ngoãn, lễ độ nên rời bàn quì xuống lạy Hà Vương gia:

- Tiểu tăng tôn Sở Phi bá kiến Tăng ngoại tổ!

Vương gia ngơ ngác thì Phi nhi lạy Tiểu Quận chúa:

- Tiểu tôn bá kiến Di Bà!

Hà Vân Bích đang nổi lửa trong lòng nên cười nhạt:

- Hay thực! Phiêu Trần mới mười tám tuổi mà đã có con lớn thế rồi! Quả là thế gian hiếm thấy!

Phỉ nhi lồm cồm đứng lên phủi tay cười hì hì:

- Đâu có lạ bằng việc Di Bà còn nhỏ xíu mà có cháu lớn hơn mình!

Cả nhà mỉm cười, và giật bản mình khi nghe Phỉ nhi nói:

- Sao Nhị Nương và Tam Nương không bắt chước hài nhi mà ra mắt cho đủ lễ?

Tiểu Quận chúa tái mặt, run rẩy nói:

- Té ra Sở công tử lấy đến hai vợ mà không mời ai uống rượu cả!

Phiêu Trần trừng mắt nhìn đứa con hờ. Phỉ nhi sợ hãi cúi đầu, không hiểu mình nói sai ở chỗ nào!

Phiêu Trần điềm đạm giải thích:

- Phỉ nhi không biết nên nói càn! Đồng đại tẩu là nghĩa tử, còn Vệ cô nương là nghĩa muội.

Hà Vương gia sợ ái nữ giận quá hóa đại, cười ha hả đỡ lời:

- Như thế thì hai nàng ấy cũng là cháu của bản Vương!

Hai nữ nhân vội thi lễ với Vương gia và Quận chúa.

Chén đã được dọn đi và trà thơm đã mang lên. Sách Siêu hậm hực hỏi:

- Anh em lão phu nghèo kém nên mới mở Tửu Lâu kiếm miếng ăn. Vì sao Vương gia lại để Quận chúa mở Tửu Quán, phá hoại sanh ý của Sở gia trang?

Hà Vương gia cười xòa:

- Sách lão đệ hiểu nhầm rồi! Thực ra, bản Vương đã đoán được Phiêu Trần là cháu ngoại của mình, nên mới mua tòa nhà đối diện Sở Gia Đại Tửu Lâu, để tặng cho y. Sau này, chỉ cần đổi chữ Hà thành chữ Sở là xong! Tiểu Quận chúa ở không mãi cũng buồn nên tập tành mua bán, sau này cùng với Trần nhi cai quản cơ nghiệp Vương phủ!

Kể từ hôm ấy, bách tính Trường Sa tha hồ ngạc nhiên khi thấy hai quán rượu cùng mang một chiêu bài. Và cả ba nữ nhân thay nhau ngồi quầy, lúc thì bên này, lúc thì bên kia! Nhưng họ không biết việc Sở Phiêu Trần là cháu ngoại Hà Vương Gia!

Quan hệ giữa Sở gia trang và Vương phủ rất mật thiết, qua lại hàng ngày.

Nhiều đêm Tiểu Quận chúa về Sở gia trang ngủ chung với Yên Hà và Tư Đồ Lan. Nàng tò mò muốn biết chữ tình của Phiêu Trần dành cho hai nàng kia đến mức nào! Tất nhiên chỉ là quan sát ngấm ngầm chứ không dám hỏi vì nàng là di ruột của Phiêu Trần!

Tiểu Quận chúa hài lòng khi thấy Phiêu Trần cư xử rất đúng mực, không chuyện trò với ai lâu cả. Thường thì chàng hàn huyên với Sở Quyền, Sách Siêu và luyện võ.

Đồng Phỉ nhất định đổi sang họ Sở, theo Dạ Tri Thù luyện các tuyệt học của

Tri Thù Môn.

Thực ra, Tư Đồ Lan và Vệ Yên Hà đã hiểu thấu tâm sự của nhau, thề thốt chung một chồng. Lúc không có Quận chúa, họ vào phòng Phiêu Trần, cùng chàng đàm đạo vui vẻ, chăm sóc giường chiếu y phục.

Lúc đầu Phiêu Trần còn e ngại, nhưng dần dần phát hiện mình đã yêu cả hai nàng. Tuy gọi Tư Đồ Lan là tỷ tỷ nhưng chàng luôn xao xuyến khi ngắm nhìn gương mặt diễm lệ và thân hình nóng bỏng của người góa phụ tuổi hai mươi bốn.

Tuy nhiên, Phiêu Trần vẫn còn bị dẫn vật bởi hình bóng Tiểu Quận chúa Hà Vân Bích vẫn thường tìm cách gặp gỡ chàng và gợi gắm tâm tình qua ánh mắt giận hờn, trách móc.

Phiêu Trần không thể thủ nhận mối tình loạn luân này, và đề nghị Kim Nhân Điều dọn nhà đi khỏi Trường Sa.

Giữa tháng chạp, hào khách đến Tử Lâu đồn ầm những tin tức không hay, đó là Khổng Tước Bang chính thức xuất đầu lộ diện, chọn Kiếm Bảo là tổng đàn. Tin tức thứ hai khá gây bất ngờ cho bọn Phiêu Trần, khi Hoàng Long Động Chủ Bàng Tinh Hải rời Chiết Giang, dương cờ Thần Kiếm Bang ở ngọn Bắc Sơn, phía Bắc sông Hoài, thuộc địa phận phủ Hung Châu.

Tin thứ ba đáng gọi là hung tin: Minh Chủ võ lâm Liên Vân Thần Kiếm Hà Tự Lưu bị giết trên đường về Giang Tô ăn tết. Họ Hà và bốn đệ tử đã bị đâm chết bằng đao. Thiếu Lâm đã phát võ lâm thiệp mời các phái đến Trung Sơn hợp lực điều tra vụ thảm án, vào cuối ngày tháng giêng sang năm!

Kim Nhân Điều buồn bã nói:

- Khổng Tước Bang đã phát động cuộc tranh bá, nên phải giết Hà Minh Chủ. Võ lâm không người thống lĩnh tất sẽ chia năm sẻ bảy, trở thành miếng mồi ngon!

Phiêu Trần chẳng nói gì, tiếp tục khổ luyện chiêu kiếm Hải Cô Chu và thân pháp Huyền Huyền Ảo Bộ, chờ ngày rửa hận.

Trưa ngày hai mươi tháng chạp, Phiêu Trần ở nhà một mình, vì Sở Quyền, Phỉ Nhi đã sang Vương phủ chơi. Còn Tư Đồ Lan và Vệ Yên Hà coi sóc Tử Lâu.

Trời lạnh như cắt da, tuyết rơi phủ đầy cây cỏ ngoài vườn, Phiêu Trần nằm trong phòng đọc sách thì Tư Đồ Lan bước vào, mặt nàng sần héo, mắt đầm lệ. Chàng đoán biết ở Tử Lâu đã xảy ra chuyện gì đó, liền hỏi:

- Vì sao tỷ tỷ lại không được vui?

Tư Đồ Lan buồn bã đáp:

- Ngu tỷ vụng về làm vỡ bình hoa trên mặt quây, bị Quận Di mạt sát, chẳng còn mặt mũi ở lại đây nữa! Nhờ hiền đệ chuyển lời tạ lỗi của kẻ bạc mệnh này đến Sở lão gia!

Phiêu Trần choáng váng, nghĩ đến lúc không nhìn thấy nàng nữa. Chàng biết

mình phải quyết định ngay nếu không sẽ quá muộn màng.

Chàng mỉm cười nói:

- Trước khi xa nhau, phiền tỷ tỷ búi chùm mái tóc cho tiểu đệ lần cuối cùng! Phiêu Trần mới tắm gội xong, tóc chưa khô nên còn xõa dài. Trước giờ, Tiêu Tương Thần Nữ vẫn thường làm việc này! Tư Đồ Lan thở dài bước đến bàn nhỏ lấy lược ngà, Phiêu Trần vẫn ngồi ở mép giường, nên Tư Đồ Lan phải đứng đối diện chàng. Mùi hương từ cơ thể Thần Nữ tỏa ngát căn phòng làm ấm lòng quân tử.

Chờ nàng búi xong, Phiêu Trần nhìn sâu vào đôi mắt đẹp, chậm rãi nói:

- Ta muốn suốt đời nàng búi tóc cho như hôm nay! Nàng có nhận lời không?

Tư Đồ Lan sa lệ, run rẩy đáp:

- Thiếp tự thẹn không xứng đáng với công tử. Nhưng nếu chàng thực lòng muốn vậy, thiếp xin hầu hạ chàng!

Phiêu Trần vươn tay kéo nàng ngồi vào lòng, nghiêm giọng:

- Chắc nàng cũng biết rõ rằng ta còn một mối đại cừu cần phải báo phục và không chắc sẽ sống sót?

Tư Đồ Lan vội bịt miệng chàng và nói:

- Công tử quên rằng thiếp vốn đã là quả phụ rồi hay sao?

Phiêu Trần hôn lên má nàng:

- Dầu sao, chúng ta cũng không thể tổ chức hôn lễ ngay lúc này được, nàng hãy cố đợi chờ.

Tiêu Tương Thần Nữ đỏ mặt:

- Thiếp đã bị đuổi ra khỏi Kiếm Bảo, không còn là vợ góa của Đồng Kim Tuấn nữa, thiếp muốn Sở gia có người nối dõi trước khi tướng công quyết đấu với Khổng Tước Bang!

Phiêu Trần gật gù:

- Nàng không sợ dư luận, lẽ nào ta lại sợ?

Chàng cúi xuống cắn đôi môi anh đào chín mọng, rồi đặt Tư Đồ Lan lên giường. Lát sau thân hình mượt mà của người góa phụ run lên vì hạnh phúc. Phiêu Trần trẻ trung và dũng mãnh hơn Đồng Kim Tuấn rất nhiều, đem lại cho Tư Đồ Lan những hoan lạc tận cùng.

Cuộc ái ân cuồng nhiệt đã gọi lại đêm nào ở Kinh Sơn. Phiêu Trần đã có thể đoán chắc rằng mình đã chiếm đoạt Vệ Yên Hà. Cuối giờ mùi, Phiêu Trần nằm vuốt ve đôi ngực căng tròn của Tư Đồ Lan rồi hỏi:

- Yên Hà có tâm sự gì với nàng hay không?

Tiêu Tương Thần Nữ cười khúc khích:

- Công tử quả là ngốc nghếch! Chính Hà muội đã hy sinh trinh tiết để cứu chàng khỏi sự công phạt của Hỏa Độc Đan đấy! Nàng vì mặc cảm mù lòa nên không nói ra, nhưng nàng đã thuộc về chàng lâu rồi!

Kể từ hôm ấy, Yên Hà và Tư Đồ Lan đến với Phiêu Trần, khao khát trở

thành người hạ sanh đứa bé nối dõi cho họ Sở.

Kim Nhân Điều Sở Quyền đã biết chuyện, lòng già vui vẻ và tràn trề hy vọng!

Mùa xuân năm ấy Sở Gia trang ăn tết đơn giản nhưng ấm cúng, tính tình lâu linh, hoạt bát của Phi nhi khiến trong nhà rộn rã tiếng cười.

Tiểu Quận chúa ngạc nhiên khi thấy Tư Đồ Lan chịu đựng tất cả những lời mỉa mai, cạnh khoé của mình mà vẫn lễ độ, vui vẻ. Niềm hạnh phúc được làm vợ Phiêu Trần đã giúp Tiêu Tương Thần Nữ trở nên rộng lượng. Nhưng nàng vẫn tự hỏi vì sao Hà Vân Bích lại như ghen hờn với mình và Yên Hà như vậy? Nàng là di ruột của Phiêu Trần cơ mà?

Nga My Kiếm Khách

Hồi 7

Nghĩa huynh nghĩa muội giang tương hội

Thiếu Thất cô nhi kiến mẫu thân

Chiều ngày mùng sáu tết Phiêu Trần nhận được thư của sư phụ là Thiên Xảo Chân Nhân. Ông bảo chàng phải đi ngay Trung Sơn gấp!

Sáng mùng bảy, Phiêu Trần khởi hành ngay, không kịp từ biệt ông ngoại là Bình Nam Vương. Giữa tháng giêng Phiêu Trần vượt sông Hán Thủy ở bến Chương Phàn. Chàng đi thêm được ba chục dặm thì đến đồi Tiên Đào. Có lẽ do hình dáng tròn trịa, kỳ lạ của tảng đá khổng lồ trên đỉnh đồi, nên nơi này mới có tên như vậy.

Phiêu Trần ngắm nghĩa đồi Tiên Đào, thấy một đàn quạ cứ bay lên xà xuống mé tả của tảng đá tròn, thỉnh thoảng có con quác lên đầu đón rồi rơi rụng.

Dường như mấy chục con quạ chuyên ăn xác kia đang tấn công một con mồi hấp hối. Nhưng vật ấy là người hay thú?

Lòng nghĩa hiệp thôi thúc Phiêu Trần xuống ngựa, lướt nhanh đến đỉnh đồi.

Lúc gần đến nơi, chàng nhận ra một người đang nằm nép dưới chân tảng đá, y phục đầy máu, đang cố dùng những viên đá nhỏ để chống cự với bầy quạ.

Phiêu Trần giận dữ, dùng phép Mãn Thiên Hoa Vũ, rải liền mười mũi Bát Túc Phi Tiên, giết ngay mười con quạ hung ác. Đám còn lại, thấy có người sống xuất hiện, sợ hãi bay đi hết.

Phiêu Trần ngồi xuống bên nạn nhân, thấy người ấy độ sáu mươi, không râu, anh mắt lạnh lùng, lộ vẻ oán độc. Lão nhìn chàng chăm chú rồi nói:

- Cảm tạ tiểu huynh đệ đã đuổi giùm đàn quạ. Nhưng lão phu trúng ám khí tuyệt độc Không Tước Mao, không cứu được đâu!

Phiêu Trần nhớ đến binh sứ nhỏ đựng rượu đã ngâm Ty Độc Châu mà Sở Quyền đã xin được của Hoàng Long Động Chủ Bàng Tinh Hải, liền nghiêm giọng:

- Vãn bối có mang theo một loại rượu quý, hy vọng sẽ cứu được tiền bối!

Lão già cười nhạt:

- Vô ích thôi! Chỉ có Ty Độc Châu là khắc tinh của chất kỳ độc bôi trên mũi chiếc lông công thép quái ác này!

Phiêu Trần mỉm cười:

- Hay lắm! Đây chính là rượu đã ngâm qua Ty Độc Châu!

Chàng mở bọc hành lý, lấy binh sứ ra đưa cho nạn nhân. Lão mở nắp ngửi mùi, mắt ánh lên vẻ mừng rỡ, nhưng không uống mà trả lại cho Phiêu Trần rồi nói:

- Đây đúng là giải dược, nhưng lão phu muốn người biết rõ lai lịch rồi suy nghĩ cho kỹ trước khi tặng thuốc. Lão phu chính là Tỳ Bà Sương Khúc Mạc Sâu, một ác nhân khét tiếng võ lâm!

Phiêu Trần giật mình, không ngờ lại hội ngộ con người khủng khiếp này. Cái danh hiệu Tỳ Bà Sương (nọc rắn Tỳ Bà) đã nói lên được lòng ác độc và thủ đoạn tàn nhẫn vô song của Khúc Mạc Sâu. Khi ai xúc phạm lão thì khó thoát khỏi cái chết thê thảm, thân xác lại bị chặt ra nhiều mảnh. Ba năm trước, họ Khúc đã giết bốn chục mạng người của Lưu Gia Trang, chỉ tha cho bọn đàn bà, con trẻ.

Mình chủ võ lâm Hà Tự Lưu ráo riết truy nã nhưng không sao bắt được Khúc Mạc Sâu, vì tài cải trang của lão độc bộ thiên hạ. Họ Khúc còn là tay đao chích số một võ lâm. Đã nhằm vật gì thì cho dù chủ nhân có gởi vào quốc khố cũng không thoát nổi! Trong bốn chục năm qua, Khúc Mạc Sâu đã thu thập được một kho báu liên thành, được xem là người giàu nhất võ lâm! Nhưng hôm nay, thái độ khảng khái, xem thường sinh tử của Họ Khúc đã khiến Phiêu Trần kính phục. Chàng chính sắc nói:

- Vãn bối nghe đồn tôn giá là đại ác nhân, nhưng vẫn muốn tặng thuốc vì lòng nhân của trời đất, chỉ mong sau này tôn giá bớt gây sát nghiệp.

Tỳ Bà Sương cười nhạt:

- Nếu lão vương vẫn làm ác thì sao?

Phiêu Trần lạnh lùng đáp:

- Lúc ấy, chính tại hạ sẽ tiêu diệt tôn giá!

Để chứng minh khả năng thực hiện lời thề, Phiêu Trần rút kiếm, nhắm cây tùng non cao hơn đầu người, cách đây ba trượng. Thân ảnh chàng hòa trong đạo kiếm quay lướt đi và quay trở về chỗ cũ trước khi cây tùng ngã xuống, và chia ra làm năm đoạn.

Thuật ngự kiếm và thân pháp nhanh như thiểm điện này đã khiến Tỳ Bà Sương kinh hãi. Lão không ngờ một chàng trai tuổi đôi mươi lại có võ nghệ

cao siêu đến thế. Khúc Mạc Sầu gật gù:

- Hảo thiếu niên! Lão phu có thể yên tâm mà sống nốt quãng đời còn lại! Nói xong, lão uống cạn bình sứ và ngồi xếp bằng trực độc. Phiêu Trần đứng bên cạnh bảo vệ vì lúc nghiêm trọng này, chỉ một con quạ lao xuống cũng khiến họ Khúc tẩu hỏa nhập ma!

Nửa canh giờ sau, Tỳ Bà Sương đứng lên, ngửa cổ cười dài. Tiếng cười chất chứa niềm oán hận khôn cùng. Lão rít lên:

- Trương Tự Thanh! Lão phu thề sẽ phá tan Không Tước Bang, và khiến người chết không có đất chôn thân!

Phiêu Trần giật mình mừng rỡ, không ngờ Tỳ Bà Sương lại biết rõ lai lịch của Không Tước Bang như vậy?

Khúc Mạc Sầu quay sang nói với Phiêu Trần:

- Nếu công tử muốn lão phu hướng thiện xin hãy khuất tất nhận làm nghĩa huynh.

Phiêu Trần biết lão là người tài trí, lợi hại, sẽ giúp chàng đối phó với Không Tước Bang, nên vui vẻ quỳ xuống lạy:

- Tiểu đệ Sở Phiêu Trần quê Trường Sa, mười chín tuổi, vui mừng được làm em của Khúc đại ca!

Tỳ Bà Sương cũng quỳ xuống:

- Lão phu là Khúc Mạc Sầu, sáu mươi một tuổi, nguyên quán Sơn Đông, nguyện kết nghĩa Kim Lan với Sở Phiêu Trần, phúc họa cùng hưởng!

Hai người lạy tám lạy, rồi ôm nhau cười khanh khách!

Trưa ngày mười tám, có hai kỵ sĩ mang gươm đi vào thành Nam Dương. Một người tuổi độ hai mươi lăm, hai mươi sáu, râu mép xanh, tuấn tú phi phàm, người kia chừng bốn mươi, mặt nhẵn nhụi, mũi điều, miệng luôn nở nụ cười tươi tắn.

Hai người ấy chính là Sở Phiêu Trần và Khúc Mạc Sầu! Họ Khúc đã trở tài dịch dung, hóa trang cho cả hai người. Lão đã chôn kín nhân vật Tỳ Bà Sương độc ác, biến thành vai tiểu diện thư sinh Đông Môn Thúc. Đây là thân phận mà lão đã dùng trong mười năm trở lại đây, để che dấu lai lịch Tỳ Bà Sương.

Đông Môn Thúc có một tòa gia trang ở Hứa Xương nổi tiếng trượng nghĩa khinh tài, được đồng đạo võ lâm yêu mến. Không ai có thể ngờ rằng Tiểu Diện Thư Sinh lại là hóa thân của Tỳ Bà Sương!

Dọc đường, Khúc Mạc Sầu kể cho Phiêu Trần nghe xuất xứ của Bang Chủ Không Tước Bang, và một bí mật trọng đại của giới Hắc Đạo võ lâm:

“Người xưa có câu: ‘Tỳ Bà Sương, Không Tước Đàm, Hạc Đỉnh Hồng, tối Độc Phụ Nhân tâm,’ nghĩa là: ‘Nọc rắn hổ mang, mật công, máu mào hạc tuy độc nhưng độc nhất là lòng dạ đàn bà,’ tình cờ sáu chục năm trước có bốn đại cao thủ tà đạo ứng với câu nói này.

Danh hiệu tứ ác ma là Tỳ Bà Tú Sĩ, Khổng Tước Thần Ma, Hạc Lão Nhân và Độc Phụ Nhân. Bốn người này chi phối, khống chế phần chìm của võ lâm, thu lợi hàng vạn lượng vàng! Tứ đại ác ma này đã cùng thủ học thực hiện những vụ cướp của giết người rất táo bạo và tàn nhẫn, số nạn nhân trong hai mươi năm lên đến cả ngàn người.

Ngày ấy, Toàn Cơ Thượng Nhân Công Tôn Chí chưa xuất gia, và đang giữ chức Minh chủ võ lâm. Ông khổ công điều tra, cuối cùng đã tìm ra hung thủ. Công Tôn Chí có tấm thân Kim Cương bất hoại và kiếm pháp số một võ lâm, lại thống lĩnh hàng ngàn cao thủ các phái Bạch Đạo, nên Tứ Ác Ma không thoát nổi. Họ đem hết của cải giấu vào một nơi bí mật rồi cải trang, trốn sang Mông Cổ. Nhưng thiên bất dung gian, họ gặp bão cát, chôn thây ở Sa mạc Đại Qua Bích!

Tuy nhiên tám bản đồ kho tàng đã được chia làm bốn mảnh, trao cho đệ tử của họ. Khúc Mạc Sầu là một học trò của Tỳ Bà Tú Sĩ, Trương Tự Thanh là đồ đệ của Khổng Tước Thần Ma, Hoàng Long Động Chủ Bằng Tinh Hải là đồ đệ của Hạc Lão Nhân. Còn đệ tử của Độc Phụ Nhân là ai thì không rõ! Chính vì không tìm ra người thừa kế của Độc Phụ Nhân nên ba người còn lại đành bó tay, quên đi chuyện kho tàng. Họ khổ luyện võ công trong bí kíp để lại, tự gây sự nghiệp và thanh danh.

Nhưng Trương Tự Thanh đã may mắn là con của Tề Châu Đại Hiệp nên biết rằng họa đồ Toàn Cơ Cốc nằm trong tay Tri Thủ Môn. Gã đã giết sạch nhà họ Sách để đoạt họa đồ. Và khi đến núi Đại Tuyết Sơn. Gã tìm ra được võ học của Toàn Cơ Cốc Thượng Nhân, lẫn mảnh bản đồ của Độc Phụ Nhân. Có lẽ đệ tử của Độc Phụ Nhân là một cô gái lương thiện nên đã đem nộp cho Công Tôn Chí. Thế là, sau khi luyện thành tuyệt học Toàn Cơ, Trương Tự Thanh nuôi mộng bá chủ, và quyết tìm lại kho tàng khổng lồ của Tứ Ác Ma. Thủ hạ của lão đã truy ra Tỳ Bà Sưong, bức bách phải trao phần họa đồ thứ ba. Chính Hắc Diêm La đã dùng Khổng Tước Mao hạ thủ Khúc Mạc Sầu, trong một trang viện cạnh bờ sông Hán.

Nhưng họ Khúc là cao thủ Độc môn, nên không dễ chết ngay, lao mình xuống dòng sông đào tẩu. Lão ta đã uống bảy viên giải dược hoàn, chạy đến đồi Tiên Đào thì kiệt sức và sắp tán mạng. Được Phiêu Trần cứu tử, lại nhận làm huynh trưởng, Tỳ Bà Sưong thề sẽ giúp chàng tiêu diệt Khổng Tước Bang và trở thành người giàu có nhất thiên hạ.”

Giờ đây, tác giả xin mời bạn trở lại với bối cảnh Nam Dương.

Lúc này, Phiêu Trần và Tiểu Diện Thư Sinh đang có mặt trong tòa Cửu Châu Đại Tửu Lâu để dùng bữa trưa! Phiêu Trần hạ giọng:

- Khúc đại ca! Tiểu đệ định đêm nay sẽ dò thám Kiếm Bảo xem có thấy gia mẫu hay không?

Tỳ Bà Sưong lắc đầu:

- Không được đâu! Tổng đàn Khổng Tước Bang được bày công canh gác, không ai có thể qua mắt chúng. Hiền đệ cứ đi Trung Sơn gặp lệnh sư, còn ta về Hứa Xương tìm Độc Vật Nương Tử. Chỉ có nàng ta mới khắc chế được bày công tinh quái kia. Anh em ta sẽ gặp lại nhau tại đây vào ngày mười một tháng hai!

Khúc Mạc Sầu là đạo tặc sỏ một võ lâm mà còn không dám vọng động, thì Phiêu Trần cũng đành nghe theo lão. Chàng thở dài bảo:

- Thế lực Khổng Tước Bang ngày càng hùng mạnh, chúng ta làm sao đối phó được đây?

Tỳ Bà Sương mỉm cười:

- Hiền đệ đừng lo! Lão phu sẽ đem phần họa đồ kho báu của mình đến tặng cho Bàng Tinh Hải. Lão đã có hai phần tất sẽ tương tranh với Khổng Tước Bang để chiếm nốt hai phần kia!

Phiêu Trần băn khoăn:

- Lỡ Bang chủ Thần Kiếm Bang e ngại võ công của Trương Tự Thanh, đề nghị hợp tác chia đôi thì sao?

Tỳ Bà Sương trấn an:

- Lão phu đã nghĩ đến điều ấy, tất chỉ hứa tặng chứ đâu đưa ra ngay! Vả lại, Bàng Tinh Hải vào động Hoàng Long lấy được pho kiếm phổ của Giang Nam quái hiệp, một kỳ nhân thời Bắc Tống, lại có bảo kiếm sắc bén vô song nên đâu sợ gì Trương Tự Thanh? Nếu sợ thì họ Bàng sẽ chẳng dám đụng cờ cùng lúc với Khổng Tước Bang!

Phiêu Trần lo lắng nói:

- Mong đại ca bảo trọng, vì Bàng Tinh Hải có thể trở mặt, bắt đại ca mà đoạt họa đồ!

Khúc Mạc Sầu cảm kích vô cùng khi trên đời này còn có người quan tâm đến an nguy của lão! Họ Khúc chớp mắt, gật đầu:

- Hiền đệ yên tâm! Khi Lão phu đã đề phòng thì không ai làm hại được cả! Phần họa đồ ta sẽ nhờ hiền đệ giữ gìn!

Bàn bạc, ăn uống đến cuối giờ Ngọ, hai người chia nhau. Phiêu Trần thắng chính Bắc, Mạc Sầu đi hơi chệch về hướng Đông!

* * *

Phiêu Trần càng đi lên phía Bắc trời càng lạnh, tuyết rơi dày, dù đã quá nửa tháng giêng. Rời Nam Dương hai chục dặm, Phiêu Trần đến bên bờ sông Bích Giang. Đò vẫn còn bên bờ Bắc, Phiêu Trần khép kín vạt áo choàng lông, ngắm nhìn dòng nước trong xanh như ngọc của Bích Giang. Chàng bỗng nhìn thấy dưới gốc liễu già gần đấy có một thiếu nữ mặc bộ võ phục vàng nhạt mong manh đang co ro nép mình vào tuấn mã để sưởi ấm.

Mặt nàng đỏ chằng chịt, mang đậm dấu vết của bệnh đậu mùa, thân hình thon dài, nẩy nở không thua gì Tiêu Tương Thần Nữ Tư Đồ Lan. Do dung

mạo bị tàn phá nên khó có thể đoán được nàng bao nhiêu tuổi.

Nhìn thanh kiếm trên lưng, Phiêu Trần tự nhủ rằng đây là một nàng hiệp nữ hào khí can vân, nhưng đã cạn túi trên đường phiêu bạt.

Chàng bỗng cảm thấy áy náy khi mình là nam nhân, sức chịu đựng khá hơn mà lại xúng xính áo Ngự Hàn, để cho thiếu nữ kia rét mướt. Động lòng trắc ẩn, Phiêu Trần cởi áo lông, mũ lông bước đến bên nàng hòa nhã nói:

- Chúng ta đều là đồng đạo võ lâm mong cô nương nhận lấy vật mọn này!

Nữ lang mỉm cười:

- Té ra trên đời này vẫn còn có người có lòng nhân ư?

Nàng nhận lấy, mặc vào và không hề nói lời cảm tạ. Phiêu Trần cũng quay về chỗ để ngựa và không nói gì thêm. Gió Đông lồng lộng thổi những bông tuyết bám đầy y phục và tóc của chàng, Phiêu Trần vận công sưởi ấm. tiếp tục theo dõi nhìn chiếc đồ đang vào bờ. Chàng chợt nhận ra thiếu nữ mặt đỏ đã dắt ngựa đến cạnh mình cười cợt:

- Đưa Phật phải đưa đến Tây Thiên! Đã tặng áo sao không tặng luôn lộ phí?

Phiêu Trần vui vẻ hỏi lại:

- Xin cô nương cho biết lộ trình để tại hạ ước lượng số lộ phí?

Nữ lang cười mát:

- Nếu thiếp bảo rằng mình phải đi Mông Cổ thì công tử có tặng nổi ngàn lượng bạc hay không?

Phiêu Trần nhớ đến xấp ngân phiếu dây cộp mà Tỳ Bà Sương Khúc Mạc Sầu đã trao cho, liền mở hầu bao, đưa cho nàng tờ ngàn lượng. Chính họ Khúc đã tuyên bố rằng lão sẽ phân phát tài sản, làm việc thiện để chuộc lại lỗi lầm. Vậy thì Phiêu Trần dùng tiền nghĩa giúp người cũng là phải đạo!

Nữ lang mặt đỏ đọc thấy dòng chữ Bạch Ngân Thiên Lượng, khẽ giật mình.

Nàng cau mày bảo:

- Thiếp thấy công tử ăn mặc giản dị, phong thái chẳng có gì giống con nhà đại phú, quen thói hoang đàn, sao lại có thể vung tay cho kẻ không quen biết hàng ngàn lượng như vậy?

Chàng ngượng ngùng không biết giải thích thế nào, nói lảng đi:

- Đồ đã cập bến, mời cô nương sang sông!

Nữ lang lên trước, rồi đến toán thương khách nhanh chân, nên Phiêu Trần đứng ở cuối thuyền, cách xa nàng! Lúc đồ sang bờ Bắc, nữ lang lên ngựa đi luôn, không chờ Phiêu Trần. Chàng nghe lòng nhẹ nhõm vì rất sợ phải trả lời những câu hỏi của nàng ta.

Nhưng sau khi vượt mây dậm đường, đến trấn Hạc Bích, Phiêu Trần ghé vào Trung Nguyên đại phạn điểm thì gặp lại nữ lang. Quán này nổi tiếng về thức ăn và rượu ngon nên rất đông khách, bàn nào cũng có người. Nữ lang thấy Phiêu Trần đứng lớ ngớ, liền đứng lên vẫy:

- Công tử! Thiếp đã dành chỗ sẵn rồi!

Phiêu Trần bước vào, an tọa rồi vòng tay hỏi:

- Tại hạ là Trang Huyền, ba mươi tuổi, quê ở Hồ Nam, dám hỏi Phương danh của cô nương!

Phiêu Trần nhớ để sự phụ nên lấy họ của ông. Nữ lang mặt đỏ cười đáp:

- Thiếp là Diệp Tú Châu, quê Tứ Xuyên, mười chín tuổi!

Phiêu Trần giật mình, không ngờ nàng bằng tuổi mình và có vẻ như già dặn hơn. Chàng càng bối rối khi nghe nàng đổi cách xưng hô:

- Tiểu muội xin kính Trang đại ca một chung.

Hai người đang ăn dở bữa thì có bốn lão nhân áo tím đậm bước vào. Ánh mắt Diệp Tú Châu chợt lộ vẻ sợ hãi.

Phiêu Trần quay sang nhìn, thấy một lão già thấp bé đang tiến gần đến, chiếc mũi lớn qua khỗ nổi bật trên gương mặt loắt choắt. Lão vừa đi vừa hít mạnh, như đang đánh hơi trông rất hoạt kê. Khi đến gần bàn của Phiêu Trần và Tú Châu, lão rú lên mừng rỡ:

- Đây rồi, con bé mặt đỏ này là Diệp ma đầu đấy!

Ba lão còn lại lập tức lướt đến. Nhưng họ chỉ bao vây chứ không tấn công ngay. Vũ khí của họ là bốn cây đoản thương, mũi tẩm độc xanh biếc.

Thực khách sợ hãi bỏ chạy cả ra ngoài để tránh vạ lây. Lão áo tím mũi to cười đắc ý:

- Lão phu nổi danh Thiên Khuyển Tẩu, dù người có cải trang thành dạ xoa, cũng không thể thoát được. Hãy mau ngoan ngoãn chịu trói, về Tứ Xuyên chịu tội.

Phiêu Trần đã nhận ra họ là Gia Lăng Tứ Tẩu, hộ pháp của Thần Thương Bang đất Tứ Xuyên. Chàng cau mày hỏi Tú Châu:

- Vì sao họ lại truy bắt cô nương?

Nữ lang mặt đỏ nghiêng răng đáp:

- Thiếu bang chủ Thần Thương Bang Tề Tân Tập cưỡng bức gia muội, khiến nó phải quyên sinh. Tiểu muội giết họ Tề để báo hận nên trở thành kẻ thù của Thần Thương Bang!

Nước mắt Tú Châu rớt ra rất thành thật và bi thiết. Phiêu Trần gật gù đứng lên nói với Gia Lăng Tứ Tẩu:

- Quý bang dung dưỡng cho Tề Tân Tập làm càn, nay y chịu quả báo là đúng đạo trời, sao còn truy sát Diệp cô nương làm gì nữa?

Lão mũi thính chính là anh cả của Tứ Tẩu, lão giận giữ đáp:

- Người là cái quái gì mà dám xen vào chuyện của bốn bang?

Phiêu Trần cười nhạt:

- Tại hạ chỉ là kẻ mới xuất đạo, nhưng trước cảnh trái tai, gai mắt quyết chẳng khoanh tay, mời tứ vị ra ngoài sân.

Tứ Tẩu sở Trường thương trận nên cũng không muốn giao đấu trong quán, vì bàn ghế sẽ cản trở biến hóa của thế trận. Nhưng họ lại sợ Diệp Tú Châu

đào tẩu nên chẳng dám ra, bất ngờ hạ thủ nàng trước.

Lão già mũi to vừa khê ho thì cả ba lão kia nhất tề hợp lực tấn công ngay. Bốn cây đoản thương chia nhau vây chặt lấy Phiêu Trần và Tú Châu, chiêu thức cực kỳ hiểm độc và nhanh nhẹn.

Phiêu Trần tuy mới bước chân vào chốn giang hồ, nhưng đã được Dạ Tri Thù chỉ dạy hết nhưng thủ đoạn thâm độc của Hắc Đạo, nên lúc nào cũng cảnh giác. Do vậy, phản ứng của chàng rất thần tốc, vung chân hất tung cái bàn trước mặt lão mũi lân và lão cao gầy, rồi vung kiếm đánh bật hai cây thương còn lại, đỡ đòn cho Diệp Tú Châu.

Bảo kiếm của chàng rít lên ro ro gạt phăng hai thanh thương sát nặng nề, khiến đối phương khiếp sợ. Sau đó, chàng thò tay trái quàng qua eo Tú Châu đưa nàng lướt ngược về phía sau, áp sát bức tường gạch của Phạn điểm.

Tú Châu thét lên:

- Tiểu muội có thể tự bảo vệ, đại ca cứ toàn tâm đối phó với họ!

Nàng rút trường kiếm, dựa vách mà thủ thế. Phiêu Trần yên tâm được đôi phần, vung kiếm lao về phía Tam Tẩu và Tứ Tẩu.

Hai lão này là anh em ruột, đều to béo như nhau, tâm ý tương thông nên càng bội phần lợi hại. Sách Siêu luôn nhắc nhở Phiêu Trần phải biết tận dụng bất ngờ để chiếm tiên cơ. Trong lúc đối phương còn chủ quan, chưa đo lường được bản lĩnh của mình, thì phải hạ sát thủ ngay.

Chàng không quên những lời giáo huấn quý báu đó nên xuất chiêu Thiên Họa Nga Mi, dồn hết công lực vào thân kiếm.

Dãy Nga Mi có hai đỉnh như cặp lông mày nên mục tiêu của Chiêu kiếm này là cả hai người. Tam Tẩu và Tứ Tẩu dùng phép hợp bích nên đứng khá gần nhau, nằm cả trong phạm vi không chế của chiêu Thiên Họa Nga Mi!

Song tẩu đầu ngờ chàng trai ba mươi tuổi kia lại có công lực thâm hậu và kiếm pháp tinh kỳ như vậy, khi mũi kiếm chặn đứng đường thương và xuyên qua màn thương ảnh họ mới biết mình gặp phải sát tinh. Nhưng đã quá muộn để vãn hồi tình thế, vì thân pháp Huyền Huyền Ảo Bộ nhanh như gió thoảng, giúp chiêu kiếm đạt đến mức tột cùng của phép khoái kiếm.

Tam Tẩu và Tứ Tẩu rú lên ghê rợn, ngã ngửa vì trán đã bị kiếm đâm thủng. Phiêu Trần lo cho Tú Châu nên vừa đắc thủ xong đã quay ngoặt lại tấn công Nhất Tẩu và Nhị Tẩu. Hai lão đang ráo riết uy hiếp thanh trường kiếm của Tú Châu, sắp sửa giết được nàng. Phiêu Trần kinh hãi quát vang:

- Có ta đây!

Tiếng quát vang rền như sấm, khiến Nhị Tẩu sợ hãi, vội quay lại đón chiêu kiếm của Phiêu Trần, để mình lão mũi to đối phó với Tú Châu.

Phiêu Trần xuất chiêu Tam Nghiệp Chỉ Sinh (Ba Nghiệp Thôi Sinh Sản).

Phật giáo cho rằng tội lỗi nghiệp quả đều phát sinh từ thân, khẩu khí của con người. Chỉ có cách trượng hành, trai giới, thiền định mới dứt được tam

ngiệp! Phái Nga Mi đặt tên cho chiêu kiếm này như vậy để nói lên tính chất ác liệt, kiên quyết của nó.

Tuy phái Nga Mi là phái Phật Môn, nhưng đã gọi là võ học thì phải có tác dụng sát nhân, và chiêu Tam Nghiệp Chỉ Sinh lợi hại hơn cả.

Trường kiếm của Phiêu Trần ra đòn từng loạt ba thức, sau mười hai loạt đã phá thủng mà thương ảnh của đối phương và trở đủ ba lỗ trên ngực lão cao gầy. Cùng lúc ấy, Thiên Khuyển Tẩu, lão Đại trong Gia Lăng Tứ Tẩu cũng rú lên thảm thiết, ngực bụng bị rách toang, khiến ruột gan đổ cả ra ngoài.

Phiêu Trần giật mình, không ngờ kiếm pháp của Diệp Tú Châu lại cao cường như vậy? Chàng bỗng cảm thấy rằng việc mình bảo vệ nàng là thừa thãi. Phiêu Trần quăng vài nén bạc cho gã tiểu nhị đang đứng góc nhà, rồi nhặt tay nải rồi phạn điểm.

Chàng lên ngựa phi mau, không hề nhìn lại Diệp Tú Châu, người con gái này đã giết được lão mũi lân một cách dễ dàng tất không cần đến chàng nữa.

Vả lại, nàng ta mang mặt nạ, chắc là để che dấu một dung nhan xinh đẹp, khác với hình tượng một thiếu nữ đáng thương chàng gặp lúc đầu.

Diệp Tú Châu vẫn lẳng lặng thúc ngựa bám theo Phiêu Trần, chiều buông và màn đêm rơi xuống, ánh trăng mười tám không xuyên thủng nổi mưa tuyết mịt mù. Phiêu Trần phi một hơi gần bốn chục dặm, nghe tiếng vó ngựa Tú Châu xa dần.

Chàng bỗng nghĩ lại hai bên đường chỉ toàn rừng rậm, Tú Châu dù giỏi võ cũng chỉ là một nữ nhân, chắc sẽ run sợ lắm, nếu bị bỏ rơi. Phiêu Trần gò cương, dừng ngựa đợi chờ. Diệp Tú Châu lên đến nơi cất giọng ai oán:

- Tiểu muội tưởng đại ca nhẫn tâm bỏ tiểu muội một mình trên con đường đáng sợ này! Tiểu muội sợ ma lắm.

Lời thú nhận này đã khiến Phiêu Trần ngưng ngượng. Chàng hổ thẹn vì đã giận hờn vô cớ, không muốn đồng hành với Tú Châu.

Phiêu Trần nói lảng đi:

- Ngựa đã mệt cả, hay là chúng ta qua đêm ở bìa rừng cũng được.

Tú Châu phụng phịu đáp:

- Bộ đại ca không nhận ra mình vừa đi qua một tòa cổ miếu hay sao? Chỉ quay lại gần dặm là có chỗ nghỉ ngơi, hà tất phải ngủ ở bìa rừng?

Hai người quay đầu ngựa, lát sau có mặt trong tòa miếu thờ Lâm Thần hoàng phé. Họ cùng nhau quét dọn và nhóm lửa. Phiêu Trần ngạc nhiên khi thấy Tú Châu bày ra một đui dê nướng và bầu rượu nhỏ. Nàng cười khúc khích:

- Tiểu muội tiện tay lấy theo vì biết đường này không có quán xá gì.

Phiêu Trần nhìn hàm răng ngà ngọc và đôi môi đỏ hồng, tự nhủ rằng chắc mặt thật của Tú Châu rất đẹp.

Tú Châu chia phần thịt nhiều hơn cho chàng rồi hỏi:

- Vì sao đại ca lại muốn bỏ tiểu muội? Phải chăng đại ca chê tiểu muội xấu xí, không xứng đáng làm bạn đồng hành?

Phiêu Trần cười mát:

- Cô nương chưa mở mắt nà sao dám bảo mình xấu xí?

Tú Châu thần nhiên đưa tay vuốt mặt, để lộ một gương mặt sần sùi với hai gò má nám đen! Phiêu Trần sững sốt, không nói lên lời, nâng bầu rượu uống cho đỡ ngượng. Tú Châu rầu rĩ nói:

- Tiểu muội biết phận mình chẳng dám với cao. Dù không biết về đâu nhưng sáng mai cũng sẽ cáo biệt Trang đại ca!

Phiêu Trần sững sốt:

- Cô nương không còn thân quyến gì sao?

- Thừa không, tiểu muội chỉ có hai chị em, gia muội đã qua đời thì làm gì còn ai nữa?

Chàng bỗng nhớ đến chiêu kiếm kỳ ảo mà Tú Châu đã thi triển để giết Thiên Khuyển Tẩu!

- Chẳng hay cô nương là cao đồ của ai, mà kiếm pháp cao cường như vậy?

Tú Châu mỉm cười:

- Tiểu muội học nghệ của một vị ẩn sĩ trên núi Vu Sơn, kiếm pháp chỉ thuộc hạng trung, nhưng nhờ có thủ pháp phóng ám khí nên mới giết được lão già mũi to! Chủ yếu là tiếng hét lìa đời của Nhị Tẩu đã làm lão ta giật mình, lộ sơ hở!

Lời nói thực thà của nàng càng khẳng định hoàn cảnh khó khăn, đơn độc của Diệp Tú Châu. Phiêu Trần là người nhân hậu, mang hoài bão giúp đời nên không nhẫn tâm để Tú Châu lưu lạc trong chốn giang hồ hiểm ác. Chàng tư lự bảo:

- Nếu cô nương về Sở gia trang ở Trường Sa mà sinh sống. Tại hạ có một tửu lâu, cũng đang cần người chăm sóc!

Diệp Tú Châu tròn mắt kinh ngạc:

- Chẳng lẽ công tử không phải họ Trang?

Chàng ngượng ngùng thú nhận:

- Tại hạ tên là Sở Phiêu Trần, mười chín tuổi. Gương mặt này là thực, chỉ thêm râu mép và vài nếp nhăn mà thôi.

Diệp Tú Châu mỉm cười:

- Té ra là Trường Sa đệ nhất mỹ nam tử. Tiểu muội ngưỡng mộ đã lâu không ngờ lại có duyên gặp gỡ.

Vu Sơn ở khá gần Hồ Nam nên Tú Châu biết chàng là phải. Hai người chuyện trò đến cuối canh hai rồi đi ngủ. Họ nằm cạnh đồng lửa để chống lại cái rét mùa đông.

Đêm ấy, Phiêu Trần nằm mơ thấy Tiêu Tương Thần Nữ Tư Đồ Lan đến với mình. Thân hình ngà ngọc ngời cảm của nàng chập chờn trong ánh lửa lung

linh của đồng lửa sắp tàn. Phiêu Trần say đắm giang tay mời gọi, gây cuộc truy hoan nồng thắm. Và rồi gương mặt của Tư Đồ Lan liên tục biến đổi, lúc thì là Vệ Yên Hà, lúc thì lại là một nữ nhân xa lạ nhưng rất đẹp.

Sáng ra, Phiêu Trần ngồi bật dậy, thấy y phục mình vẫn chỉnh tề, hạ thể sạch sẽ, không khỏi lấy làm lạ. Chàng nhớ rằng mình đã thoát dương, sao lại chẳng có dấu vết gì? Phiêu Trần ngượng ngùng nhìn sang bên kia, thấy cô gái mặt nám Diệp Tú Châu vẫn ngủ say!

Lát sau, Tú Châu tỉnh giấc, che miệng ngáp dài. Hai người ăn nốt đùi dê rồi rời tòa cổ miếu, đi về hướng rừng Trung Sơn. Dưới chân ngọn Thiếu Thất. Chàng mượn phòng trọ cho Tú Châu nghỉ ngơi rồi một mình lên Thiếu Lâm Tự.

Tuệ Nghiêm Thiền Sư, Phương trượng chùa Thiếu Lâm, cũng là một trong những người hiếm hoi biết được bản chất thần tiên của Thiên Xảo Chân Nhân, nên vui vẻ tiếp Sở Phiêu Trần. Và khi nhận ra chàng cũng chính là Đồng Kim Tú đồ tôn của Kim Đỉnh Thượng Nhân, ông càng thêm quý mến. Nhưng ông không biết vì sao Thiên Xảo Chân Nhân lại gọi Phiêu Trần đến Thiếu Thất. Vì Trang Thứ không hề có mặt ở nơi này.

Thiền Sư trầm ngâm bảo:

- Hay là lệnh sư tiên đoán đại hội các phái ngày hai mươi tám sẽ có biến cố, cần đến thần oai của Sở thí chủ?

Phiêu Trần cung kính hỏi lại:

- Bẩm phương trượng! Chẳng hay người có mời Khổng Tước Bang và Thần Kiếm Bang hay sao?

Tuệ Nghiêm thiền sư đáp:

- Hai phái này chưa tổ chức lễ khai đàn, nên theo quy củ võ lâm thì chưa được công nhận. Vì vậy, lão nạp không gọi thiệp cho họ.

Phiêu Trần tuân tặc kể lai lịch của Bang chủ Khổng Tước Bang và Thần Kiếm Bang, rồi khẳng định Trương Tự Thanh là chủ sở trong vụ sát hại Minh chủ võ lâm Hà Tự Lưu!

Tuệ Nghiêm thiền sư toát mồ hôi hột trước dã tâm hiểm độc của bọn tà ma. Ông hứa sẽ bàn bạc với chưong môn các phái, mở mặt trận bảo vệ chính khí võ lâm.

Phiêu Trần xuống núi, trở lại khách điếm. Diệp Tú Châu đã chờ sẵn với mâm cơm thịnh soạn. Mấy ngày qua, chàng đã quen với sự chăm sóc của Tú Châu. Nàng lặng lẽ lo lắng cho chàng chu đáo, với nụ cười tươi tắn và ánh mắt dịu dàng.

Phiêu Trần lớn lên trong cảnh sung túc, được Sở Quyền hết dạ cưng chiều, nên mọi việc đều có nữ tỳ lo toan. Sau này, Yên Hà và Tư Đồ Lan đành lấy phần hầu hạ chàng. Thói quen lâu năm khó mà bỏ được, nay có Tú Châu lo lắng cho mọi việc, Phiêu Trần rất hài lòng, cảm thấy như mình ở nhà vậy.

Sáng ngày hai mươi tám tháng giêng, Phiêu Trần lên chùa Thiếu Lâm. Đại biểu các bang phá giang hồ đã tề tựu đông đủ nhưng không thấy Thiên Xảo Chân Nhân Trang Thứ đâu cả. Chàng bái kiến Sư tổ Kim Đỉnh Thượng Nhân và mọi người. Thượng Nhân vui vẻ nói:

- Đêm qua, chúng ta đã được nghe Tuệ Nghiêm phương trượng kể lại mọi việc, và kết luận rằng hôm nay Khổng Tước Bang chủ Trương Tự Thanh sẽ xuất hiện. Sự có mặt của Trần nhi ở đây là rất cần thiết, vì ngoài Trang Thứ người là người duy nhất có thể đối phó với ám khí Khổng Tước Mao! Quả nhiên, vào lúc cuối giờ Thìn, tri khách tăng lên báo rằng có đoàn đại biểu của Khổng Tước Bang xin phép thượng sơn. Tuệ Nghiêm Thiền Sư ung dung bảo:

- Cứ cho họ lên! Lão nạp cũng muốn nhìn mặt kẻ âm mưu khuynh đảo võ lâm!

Lát sau, phu thê Khổng Tước Bang chủ cùng các cao thủ đầu não như Hắc Diêm La, Bạch Phán Quan bước vào khách xá của chùa Thiếu Lâm.

Giữ lễ địa chủ, Phương trượng Tuệ Nghiêm đứng lên chào khách. Tuy nhiên câu nói của ông chẳng hòa nhã chút nào cả:

- A di đà phật! Chẳng hay Bang chủ giá lâm tề tựu với mục đích gì?

Bang chủ Khổng Tước Bang là một lão nhân cao lớn, uy nghi, tuổi độ sáu mươi. Gương mặt của lão thoát nhìn có vẻ anh tuấn, đạo mạo nhưng xem kỹ lại thì có điều kỳ quái. Đó là sự lệch lạc bất xứng của ngũ quan: Hai mắt lão một lớn, một nhỏ. Sống mũi thẳng cao nhưng cánh mũi bên dày bên xẹp. Miệng lão hơi méo, môi trên mỏng dính, còn môi dưới dày quá khổ. Ngay cả đôi tai cũng vậy, chiếc thì vênh ra, chiếc thì áp sát vào sương sọ.

Nhưng Phiêu Trần đặc biệt chú ý đến người đàn bà che mặt bằng sa đen, đi bên cạnh Trương Tự Thanh, tim chàng rộn ràng, đoán rằng đó là Đại Quận Chúa Hà Tường Anh, mẹ ruột của mình.

Trước đây, chàng vẫn nghĩ rằng thân mẫu bị giam hãm chịu cảnh dọa dẫm dưới sự áp bức của kẻ thù. Nhưng nay bà xuất hiện với vai trò bang chủ phu nhân kiêu sa lộng lẫy, khiến lòng chàng đau như cắt. Té ra, bà ta chẳng căm hận kẻ thù đã giết chồng và ném con mình xuống hố, mà lại hoan hỉ với lương duyên mới.

Lúc này, Khổng Tước Bang chủ, cười ha hả đáp lời Tuệ Nghiêm Thiền sư:

- Phương Trượng khéo hỏi. Lão phu là người võ lâm tất phải quan tâm đến việc điều tra hung thủ hạ sát Hà minh chủ, nên mới đến đây dự bàn.

Chưởng môn phái Võ Đang là Thành Tâm Tử, tuổi mới bảy mươi, tính tình nóng nảy, cương trực, ghét ác như ghét kẻ thù. Ông lạnh lùng lên tiếng:

- Tôn giá chưa tổ chức lễ khai đàn, ra mắt võ lâm nên Khổng Tước Bang không đủ tư cách tham dự đại hội này.

Khổng Tước Bang chủ cười khanh khách:

- Qui củ ấy nên sửa lại, vì các phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi... Khi khai giáo cũng đâu có mời đồng đạo đến chứng kiến.

Quả thực các phái Bạch Đạo đều có truyền thống vài trăm năm, lúc võ lâm bắt đầu hình thành. Do đào tạo được nhiều đệ tử kiệt xuất nên nghiêm nhiên trở thành một võ phái, đâu cần phải mở tiệc ra mắt ai.

Phiêu Trần nóng lòng muốn xác định lai lịch của Không Tước Phu Nhân nên truyền âm nói với Tuệ Nghiêm thiền sư. Phương Trượng hiểu ý hắng giọng nói:

- A di đà phật! Nay Không Tước Bang đã có lòng vì võ lâm chúng ta cũng chẳng nên câu nệ qui củ làm gì? Mong bang chủ tự giới thiệu để bọn lão nạp được làm quen.

Không Tước Bang chủ hài lòng đáp:

- Thiền sư quả là cao tăng thấu tình đạt lý, lão phu rất khâm phục. Lão phu là Trương Tự Thanh, quê ở Sơn Đông. Còn đây là phó bang chủ bổn bang, Hắc Diêm La Hân Tôn và Bạch Phán Cát Dự.

Trương Tự Thanh tin chắc rằng chẳng ai biết rõ lai lịch của mình và Đại Quận Chúa Hà Tường Anh nên mới thành thực khai báo như vậy. Lão giả điên ẩn mình trong vườn Trương gia trang mấy chục năm, còn Hà Đại Quận chúa trước đây chỉ là gái khuê môn, không dính líu đến giang hồ. Nếu lão biết rõ Phiêu Trần là ai và có mặt nơi này, chắc sẽ không dám đến đây, hoặc có đến cũng khai tên giả.

Các chương môn nghe xong đều chấn động, đưa mắt nhìn nhau. Thì ra, những lời nói của Phiêu Trần đều đúng sự thật.

Tuệ Nghiêm thiền sư mỉm cười đáp:

- Té ra bang chủ là nam tử của Tế Châu Đại Hiệp, còn Tôn phu nhân là Đại Quận Chúa của Bình Nam Vương đất Hà Nam.

Câu nói chính xác này như chiếc chùy sắt giáng vào ngực phu thê Trương Tự Thanh. Họ giật mình kinh hãi và ai cũng thấy rõ.

Họ Trương gương cười:

- Không ngờ phương trượng lại tỏ tường lai lịch lão phu như vậy?

Kim Đỉnh Thượng Nhân cắt lời:

- Hà nữ thí chủ! Năm xưa, thí chủ cùng một chàng thư sinh tên Sở Quân luyện ái, đưa nhau đến Mã Sơn xây tổ ấm. Sao lại trở thành phu nhân của trương bang chủ.

Hà Tường Anh hậm hực đáp:

- Hòa thượng chớ hồ đồ. Làm gì có chuyện ấy!

Thượng Nhân cười nhạt:

- Nữ thí chủ đừng giấu giếm cho uổng công. Đồ đệ của lão nạp Kim Nhãn Điều Sở Quyền, là bào huynh của Sở Quân, đã đến Mã Sơn và phát hiện em mình bị giết bởi một mũi Không Tước Mao!

Hà Đại Quận chúa lúng túng:

- Khẩu quyết vô bằng! Hòa thượng đừng bôi nhọ ta!

Kim Đỉnh Thượng Nhân lạnh lùng nói tiếp:

- Lão nạp chưa nói hết! Năm ấy, Sở Quyền còn cứu được một đứa bé ở dưới khe núi Mã Sơn. Đứa bé ấy đã trưởng thành và hiện có mặt nơi này!

Thành Tâm Tử đứng phắt lên quát:

- Vì đạo nghĩa làm người, vì chính khí võ lâm, chúng ta hãy giết quách đôi gian phu dâm phụ này cho rồi.

Trương Tự Thanh và hai lão ma đều tái mặt. Mặc dù võ công có cao siêu đến đâu cũng không địch lại ba mươi mấy vị chưong môn. Đó là chưa kể các cao tăng khác của Thiếu Lâm Tự. Tuệ Nghiêm thiền sư trầm giọng:

- Đại Quận Chúa! Nếu quả thực nữ thí chủ bị Trương Tự Thanh không chế, thì hãy nói để bọn lão nạp giải thoát cho.

Câu này do Phiêu Trần móm lời cho ông. Chàng muốn biết rõ lòng dạ của mẫu thân trước khi hành động.

Hà Tường Anh cười khanh khách:

- Chư vị đừng hàm hồ! Bồn nương chỉ có một trượng phu là Trương bang chủ mà thôi.

Phiêu Trần đứng lên, xóa lớp hóa trang, bước ra quì xuống lạy Hà Quận Chúa chín lạy, rồi đứng lên nghiêm giọng nói:

- Nay phu nhân đã không nhận chồng con, chín lạy kia để trả nghĩa sinh thành. Tại hạ tự xem mình là đứa con không có mẹ vậy.

Đôi vai gầy của Hà Quận chúa run rẩy dữ dội. Dung mạo anh tuấn hiên ngang của đứa con ruột thịt đã khiến tình mẫu tử trong lòng bà rung động. Chàng rất giống Sở Quân, người chồng trước của bà. Nhưng thay vì ôm lấy con trai bà lạnh lùng nói:

- Công tử nhận làm người rồi! Lão thân mắc tuyệt chứng nên không thể sinh nở được, làm gì có đứa con xinh đẹp như công tử?

Lời phủ nhận kiên quyết của Hà Quận Chúa khiến mọi người chua chát và thất vọng. Họ không còn có để vây đánh Bang chủ Không Tước Bang.

Lòng Phiêu Trần đau như cắt nhưng vẫn cố nhẫn nại, nói với Trương Tự Thanh:

- Tại hạ nghe nói tôn giá đã vào được Toàn Cơ Cốc, và kế thừa di học của Thượng Nhân?

Họ Trương gật đầu:

- Đúng vậy! Lão huynh may mắn trở thành truyền nhân của bậc kỳ nhân quyết đem thân công chấn chỉnh võ lâm, phù trì chính nghĩa.

Phiêu Trần cười mát:

- Tôn giá tất phải đa ngôn, giả nhân giả nghĩa. Tại hạ là người nắm bắt rất rõ xuất thân cũng như dã tâm của tôn giá. Hôm nay, tại hạ sẽ vì vong hồn của

thân phụ và mấy chục người Tri Thù Môn, thử với tôn giá một chiêu kiếm. Trương Tự Thanh ngao nghể đáp:

- Lão phu đến đây vì đại sự võ lâm, đâu có thời gian dây với kẻ hậu bối vô tri ăn nói hồ đồ như ngươi.

Phiêu Trần quát mắt:

- Tôn giá không muốn cũng không được, tại hạ đang giữ một vật mà tôn giá rất khao khát.

Nói xong chàng ngậm nga:

- Khổng Tước Đàm, Tỳ Bà Sương, Hạc Đỉnh Hồng, tối Độc Phụ Nhân tâm. Câu chuyện về kho tàng của Tứ Ác Ma chỉ có người trong cuộc mới biết, vì vậy, các chưong môn đều ngơ ngác. Nhưng Trương Tự Thanh giật bắn mình, suy nghĩ rồi nói:

- Được lắm! Lão phu đồng ý tiếp ngươi một chiêu, nhưng phải thề không được hủy vật ấy đi.

Phiêu Trần gật đầu:

- Nhất ngôn vi định! Sau chiêu kiếm này, dù tại hạ thắng hay bại thì tôn giá cũng phải xuống núi. Hẹn sáu tháng sau gặp lại.

Trương Tự Thanh tần ngần:

- Nhưng lỡ ngươi chết thì sao?

Phiêu Trần cười nhạt:

- Nếu tôn giá có được bản lĩnh ấy thì cứ lực xác tại hạ mà lấy bảo vật!

Kim Đỉnh Thượng Nhân lo lắng nói:

- Trần nhi hãy suy nghĩ cho kỹ, Toàn Cơ Kiếm Pháp chẳng phải tầm thường đâu!

Phiêu Trần mỉm cười:

- Sư tổ yên tâm, đồ tôn không chết được đâu.

Bạch Phán Quan cũng đoán được Phiêu Trần là chàng trai đã từng đả thương mình ở núi Nga Mi nên thì thầm cảnh báo với Trương Tự Thanh.

Họ Trương đã xem xét thương thế của Bạch Phán Quan, nên biết kiếm thuật của Phiêu Trần cao cường nhưng chưa đến mức đáng sợ, và chàng chưa đến bốn mươi năm công lực.

Nhưng lão không ngờ rằng thiên bẩm của Phiêu Trần thuộc hàng thượng phẩm, khổ luyện vài tháng cũng bằng vài năm của người khác. Hiện nay, chàng có thể thi triển chiêu kiếm Hải Cô Chu đến mức tận thiện, tận mỹ, hơn hẳn lúc đầu với Bạch Phán Quan.

Phản Trương Tự Thanh suy nghĩ thế nào? Lão tin chắc rằng mình sẽ giết được chàng trai trẻ tuổi kia. Nhưng nhìn mặt ái thiếp lão biết rằng tình mẫu tử đang vò xé lòng bà. Là nữ nhân, ai chẳng muốn có một đứa con xinh đẹp tựa tiên đồng như Phiêu Trần. Huống hồ chàng ta lại là con một của Hà Tường Anh.

Thứ hai, đôi mắt đỏ lửa của Thành Tâm Tử, Chương môn phái Võ Đang, khiến lão e dè. Nếu Phiêu Trần chết, lão mũi trâu nóng như lửa kia tất sẽ không để họ Trương lục soát Phiêu Trần mà lấy họa đồ. Lão mà xuất thủ thì chương môn các phái cũng chẳng khoan tay, nhất là phái Nga Mi.

Do suy nghĩ như vậy nên Trương Tự Thanh quyết định thủ hòa, chờ dịp khác mới thanh toán Sở Phiêu Trần. Chàng ta không thể nào thoát được mạng lưới trinh sát đông đảo của Khổng Tước Bang.

Đã có chủ ý như vậy nên Trương Tự Thanh rút kiếm thủ thế, định dùng chiêu Lư Sơn Vân Tỏa để đối phó.

Ngọn Lư Sơn quanh năm bị bao phủ bởi mây mù, ít khi để lộ chân diện mục, trở thành một danh sơn và là đầu đề cho thi phú Trung Hoa.

Toàn Cơ Thượng Nhân đặt tên chiêu thức theo núi Lư Sơn quả cũng không sai. Khi Phiêu Trần vừa động thân thì quanh người Trương Tự Thanh xuất hiện một đám mây kiếm ảnh mịt mù. Lão ta nhìn thấy chàng nhưng Phiêu Trần lại không thấy lão được.

Phiêu Trần thấy đối phương chỉ thủ chứ không công, thần tốc biến hóa, bỏ dở chiêu kiếm Hải Cô Chu, bốc thẳng lên không trung, đánh chiêu Bách Thượng Xà Thân!

Căn nguyên của cái tên này là hiện tượng ánh sáng kỳ ảo trên đỉnh Nga Mi Sơn. Hiện tượng này được người đời gọi là Phật Quang hay Nga Mi Quang. Ngọn Kim Đỉnh của núi Nga Mi cao gần ngàn trượng(300m) trên có một vách núi dựng đứng, hiểm trở. Ở khoảng không bao la dưới vách đá là biển mây cuồn cuộn, tầng tầng, lớp lớp không thấy đâu là đâu. Còn phía trên mây là bầu trời xanh lồng lộng. Mùa Đông, đôi khi Phật Quang xuất hiện lúc bình minh, hoặc hoàng hôn.

Đó là một vòng ánh sáng to lớn bảy màu xếp theo thứ tự từ trong ra ngoài: đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím. Mặt trời sáng chói thì màu sắc rực rỡ, nếu ánh sáng yếu ớt thì chỉ thấy mấy vòng màu phân định không rõ. Có khi chỉ nhìn thấy một vòng sáng trắng lớn, kỳ diệu nhất là lúc xuất hiện đến mấy tầng ánh sáng liền, càng ra phía ngoài các vòng màu càng nhạt.

Do hiện tượng mầu nhiệm này, vài trăm năm trước, có một người đã cho rằng Phật Quang là biểu hiện của Bồ Tát hiển thánh liền nhảy từ đỉnh vách đá xuống để được siêu thoát. Từ đấy, vách đá trên núi Kim Đỉnh được đặt tên là Xả Thân Bích!

Chiêu kiếm này lấy tên Bích Thượng Xả Thân là hàm ý gác ngoài sự sống chết, cũng như chiêu Phật Quả Nại Hà vậy. Nhưng khác ở chỗ là trên đánh xuống và lực đạo dồn cả vào một điểm duy nhất. Phiêu Trần nghe Tỳ Bà Sương kể rằng Trương Tự Thanh uống Toàn Cơ Đại Thần Đan, có đến gần trăm năm công lực. Chàng đành phải liều mạng mới mong đả thương được kẻ thù.

Nếu Phiêu Trần dùng chiêu kiếm Hải Cô Chu, lực đạo chia thành bảy luồng, chắc chắn không phá nổi màn mây kiếm kinh quanh thân họ Trương. Nay chàng dồn hết chân khí vào một nhát kiếm nên kết quả khác hẳn, mũi kiếm của Phiêu Trần xuyên thủng lớp kiếm ảnh đâm thẳng vào đỉnh đầu Trương Tự Thanh, mặc cho thân hình mình bị kiếm khí của đối phương rạch nát. Không Tước Bang chủ thất kinh hồn vía, nghiêng người lùi nhanh. Lão thoát chết nhưng bắp vai bị đâm thủng, máu tuôn xối xả. Phiêu Trần hạ thân, lòng nuối tiếc không cùng. Chàng không giết được kẻ đại cừu hôm nay thì ngày mai cực kỳ khó khăn. Lúc ấy, lão sẽ đem hết bản lĩnh ra tấn công chứ không đứng im chịu đòn nữa.

Ngực, bụng, và đùi Phiêu Trần bị kiếm khí đối phương rạch mười mấy đường ngang dọc, máu nhuộm ướt y phục, nhưng không vết thương nào sâu cả.

Không Tước Bang chủ nghe vai trái đau nhức, cắn hận rít lên:

- Tiểu tử giỏi lắm! Đúng ngày này sáu tháng sau, hẹn gặp nhau trên cầu Sách Khê.

Mọi người chấn động biết Phiêu Trần khó thoát chết. Ở nơi hiểm địa ấy, khinh công hoàn toàn không có đất dụng võ.

Sách Khê Thạch Kiều là một tảng đá thiên nhiên dài gần mười trượng, rộng nửa trượng bắc ngang qua hai đỉnh núi của núi Vũ Lăng đất Từ Lợi, Hồ Nam. Dưới cầu là vực sâu ba bốn chục trượng, đá rơi xuống còn tan nát, huống hồ thân xác con người?

Cầu đá Sách Khê là một thắng cảnh thiên nhiên, nhưng cũng là nơi hiểm ác tuyệt luân.

Phiêu Trần chưa xót khi thấy mẫu thân xé vạt áo băng bó cho Trương Tự Thanh. Chàng lạnh lùng đáp:

- Hôm ấy tại hạ sẽ đem phân họa đồ của mình đến, và các hạ cũng phải đưa cả hai phần của mình. Nếu ai thắng được sẽ có ba phần!

Trương Tự Thanh cười rộ:

- Quân tử nhất ngôn! Tuy lão phu hơi thiệt một chút nhưng không hề gì!

Lão kéo Hà Đại Quận Chúa và hai phó bang chủ đi thẳng xuống núi, chẳng thèm chào ai cả. Âm mưu đã bại lộ, còn mua mặt làm gì nữa?

Các tăng lữ Đạt Ma Viện cũng đã đưa Phiêu Trần vào trong băng bó. Chàng trở ra xin phép cáo tử về lữ điếm thay áo.

Thành Tâm Tử nhìn theo, giờ ngón cái khen ngợi:

- Nhân phẩm, căn cơ của vị Sở thí chủ này đáng gọi là kỳ hoa của võ lâm.

Sau này sẽ làm rạng danh phái Nga Mi.

Phái Hằng Sơn thoát thai từ Nga Mi phái, gồm toàn những nữ ni do Linh Hựu Thần Ni, Sư muội của Kim Đỉnh Thượng Nhân, làm chương môn. Bà hân hoan tiếp lời Thành Tâm Tử:

- Trần nhi dùng chiêu Bích Thượng Xả Thân đã thương được một cao thủ có trăm năm công lực như Khổng Tước Bang chủ thì quả là trí dũng song toàn.

Nga My Kiếm Khách

Hồi 8

Nam Dương tường cổ sự

Bạc Sơn cứu Tỳ Bà

Trong khi các tiên bối bàn kế hoạch giáng ma thì Phiêu Trần về đến quán trọ dưới trấn Trung Nhạc. Diệp Tú Châu thấy y phục chàng rách nát và dính đầy máu, lo lắng hỏi:

- Đại ca đấu với ai mà thương tích đầy người như vậy?

Đôi mắt nàng ướt rượt và đầy vẻ quan hoài khiến Phiêu Trần cảm động, chàng cười đáp:

- Ta chỉ bị thương ngoài da và đã đâm trúng vai của Khổng Tước Bang chủ một kiếm khá nặng, xem ra cũng chẳng thiệt thòi gì!

Tú Châu đưa Phiêu Trần vào phòng, cởi bộ quần áo tả toại, hôi mùi máu tươi, quan sát những giải băng rồi nhăn mặt:

- Bọn hòa thượng chùa Thiếu Lâm dùng loại thuốc Kim Sang tằm thương này thì đến bao giờ vết thương mới lành được? Tiểu muội sẽ thay thuốc khác đảm bảo rằng chỉ hai ngày là liền miệng!

Phiêu Trần cười nghi hoặc:

- Lẽ nào trên đời lại có thứ thuốc thần hiệu như vậy?

Tú Châu vừa tháo băng vừa nói:

- Gia sư là một thần y người Miêu. Ông đã để lại cho tiểu muội một loại thuốc cao tên gọi Sinh Cơ Tục Cốt Giao. Tiểu muội sẽ chứng minh cho đại ca xem.

Phiêu Trần chợt nhớ rằng mình có cả những vết thương nơi háng, liền đỏ mặt bảo:

- Nam nữ hữu biệt! Ta không muốn hiền muội phải chịu thiệt thòi!

Tú Châu ngừng tay, nghiêm nghị nói:

- Tiểu muội xấu xí, suốt đời chẳng lấy được ai, lòng đã nguyện làm nô tỳ hầu hạ đại ca. Nếu đại ca cũng chê thì tiểu muội xin cáo biệt chẳng dám quấy nhiễu nữa.

Nước mắt nàng chảy dài trên gò má nám, trông rất bi ai. Phiêu Trần là người nhân hậu phóng khoáng nên mới lấy một góa phụ vừa chết chồng như Tư Đồ Lan, và một thiếu nữ mù như Vệ Yên Hà. Do vậy, giờ đây chàng không vì

chút tiểu tiết mà để người con gái đáng thương này phải sống đời lang bạt, lênh đênh. Phiêu Trần nhủ mày:

- Thôi được! Châu muội đã quyết thì ta cũng cam chịu. Nàng đừng bỏ đi đâu cả!

Tú Châu gạt lệ mỉm cười:

- Tiểu muội xấu xí thế này, nhị vị thiếu phu nhân không thêm ghen đâu! Nàng nhanh nhẹn tháo hết băng và cả mảnh vải cuối cùng trên cơ thể Phiêu Trần. Chàng ngượng ngùng nhắm mắt để mặc cho Tú Châu làm gì thì làm. Trước tiên, nàng dùng rượu lau sạch những vết máu trên người Phiêu Trần. Chàng then đến cứng đờ cả người. Tim đập thình thịch và mồ hôi toát ra như tắm. Sau đó, Tú Châu dùng một loại cao gì đó bôi lên những vết thương. Phiêu Trần nghe mát rượi, bao nhiêu đau đớn bay biến hết, lòng vô cùng thần phục!

Ngày hôm sau, Tú Châu lại thay băng và thoa thuốc lần nữa. Đúng sau ba hôm thì vết thương ngứa ngáy vì đang kéo da non! Phiêu Trần mừng rỡ khen ngợi:

- Châu muội quả có tài diệu thủ hồi xuân!

Tú Châu then thùng giúp chàng mặc lại y phục, mắt long lanh vì sung sướng. Chợt Phiêu Trần thở dài:

- Khổng Tước Bang chủ Trương Tự Thanh đang khao khát mảnh họa đồ mà ta đang giữ, tất sẽ không chờ đến kỳ hẹn tháng sáu, cho người chặn đường để cướp đoạt. Ta chỉ sợ không bảo vệ được Châu muội về đến Trường Sa an toàn!

Tú Châu mỉm cười:

- Tiểu muội có đem theo vài tấm mặt nạ. Chúng ta mà cải trang thì bọn Khổng Tước Bang làm sao nhận ra được!

Phiêu Trần hân hoan khen phải. Canh tư đêm ngày mừng một rạng sáng ngày mừng hai tháng hai, Phiêu Trần rời trấn Trung Nhạc, ung dung xuôi Nam trong dung mạo mới! Chàng biến thành một hán tử tứ tuần mũi diều, râu rậm rất dữ tợn. Còn Tú Châu mang khuôn mặt của một nữ nhân tam thập. Dung mạo này rất thích hợp với thân hình nầy nở của nàng. Cả hai đều mặc võ phục, lưng đeo trường kiếm, trông như một đôi giang hồ tình lữ. Quả nhiên, trên đường họ gặp rất nhiều toán nhân mã khả nghi. Tuy chúng không mặc y phục Khổng Tước Bang nhưng dung mạo Hắc Diêm La và Bạch Phán Quan đã quá quen thuộc với Phiêu Trần. Ngày rong ruổi bên nhau, đêm ngủ cùng một phòng, đã khiến Phiêu Trần quyến luyến Tú Châu. Tuy đích thân tắm gội cho chàng nhưng nàng chẳng hề bối rối hay có thái độ lẳng lơ gì cả.

Tú Châu đã chăm chú hầu hạ Phiêu Trần như một nữ tỳ miễn cán và biết thân phận mình. Còn Phiêu Trần đêm đêm vẫn say đắm với giấc mộng ái ân

cuồng nhiệt, nên cũng chẳng động tình trước vòng eo thon thả và bờ mông đầy đặn của Tú Châu! Có điều, dung nhan người con gái lạ mặt trong giấc mơ ngày càng im đậm trong tâm trí Phiêu Trần. Chàng không tiện thổ lộ với Tú Châu nên lặng im, chờ đến trường Sa rồi hỏi ý kiến các danh y.

Trưa ngày mùng tám, hai người đến thành Nam Dương. Phiêu Trần đã hẹn với Tỳ Bà Sương Khúc Mạc Sầu, gặp nhau đúng ngày mười một tháng hai, nên phải ở lại Nam Dương chờ lão. Chàng mượn phòng trong lữ điểm đối diện Cửu Châu đại tửu lâu, ngày ngày cùng Tú Châu sang đây ăn uống.

Nam Dương là trọng địa của Khổng Tước Bang nên bọn chức sắc trong bang thường ghé qua Cửu Châu đại tửu lâu, nhưng họ không thể ngờ rằng đôi vợ chồng trung niên kia là kẻ mà bang chủ đang lệnh truy lùng.

Tin Phiêu Trần đã thương Trương Tự Thanh đã lan đến đây và nhiều địa phương khác. Điều này làm tổn thương danh tiếng của Khổng Tước Bang. Trương Tự Thanh không còn được xem là cao thủ số một võ lâm nữa, và tuyệt học Toàn Cơ Cốc xem ra cũng chẳng có gì đáng sợ! Ngược lại, Phiêu Trần được cả võ lâm tôn thờ, tặng cho danh hiệu Nga Mi Đại Kiếm Khách. Chỉ có các chương môn mới biết rằng Phiêu Trần khó thoát khỏi cái chết trong một cuộc phó ước Sách Khê Kiều vào tháng tám tới đây. Tối ngày mùng mười, điều tức xong Phiêu Trần bảo Tú Châu:

- Diệt hiền muội! Không hiểu sao công lực ta tăng tiến một cách đột ngột lúc này, ta phát hiện mình đã vượt qua lớp thứ tám của Nga Mi Tâm Pháp. Đúng ra, phải hai năm nữa mới đến kỳ hạn.

Tú Châu mỉm cười:

- Có thể do lúc nhỏ đại ca ăn được nấm quý nên tốc độ thành tựu hơn hẳn người thường.

Phiêu Trần đã kể hết cuộc đời mình cho Tú châu nghe, nên nàng rất tỏ tường! Tuy lòng còn nghi hoặc nhưng Phiêu Trần cũng đành phải tin như vậy. Đêm ấy, Phiêu Trần nằm mơ thấy nữ lang lạ mặt đến với mình, mà không có Tư Đồ Lan hay Vệ Yên Hà. Chàng đã quen nên giang tay đón nhận thân hình ngà ngọc. Do ban ngày luôn suy nghĩ về nàng nên đêm nay chàng hỏi ngay:

- Nàng là ai mà đêm đêm lại đến với ta?

Nữ lang e lệ đáp:

- Thiếp là Du Huệ, chôn tinh núi Vũ Lăng, vì mến mộ chàng nên mượn giấc mộng mà cùng chàng sum họp. Đôi ta vốn có lương duyên tiền định, nhưng kiếp sau mới thành giai ngẫu.

Phiêu Trần định hỏi thêm thì Hồ Ly Tinh đã áp đôi môi anh đào thơm tho mớm cho chàng một viên thuốc nhỏ. Phiêu Trần nuốt nhanh rồi gây cuộc truy hoan. Mỹ nhân thì thắm với chàng:

- Chín viên dược đan này sẽ giúp chàng tăng tiến công lực và không sợ bất

cứ chất độc nào trong thiên hạ.

Phiêu Trần cảm kích, xiết chặt tâm lung thon mềm mại, liên tiếp đưa Du Huệ lên đỉnh sóng tình. Chàng thoát dương chìm vào giấc ngủ say. Sáng ra, Phiêu Trần thấy Tú Châu vẫn chưa tỉnh liền lay gọi:

- Châu muội dậy đi! Sáng rồi!

Nàng mở mắt ngáp dài ra chiều mệt mỏi, nhìn chàng với vẻ trách móc và âu yếm. lát sau, hai người ra Cửu Châu đại tửu lâu ăn uống. Giữa giờ Thìn Tú Châu xin phép về lữ điểm để mình Phiêu Trần ở lại chờ Tỳ Bà Sương Khúc Mạc Sâu. Đầu giờ Ty, một đoàn người của Không Tước Bang rầm rộ kéo lên lầu. Đi đầu chính là Đại Quận Chúa Hà Tường Anh, phu nhân của bang chủ Không Tước Bang. Tháp tùng là Hắc Diêm La, Bạch Phán Quan và một số cao thủ hộ pháp, đường chủ.

Trong ba ngày qua, nhờ đám tiểu nhị, Phiêu Trần đã biết cách phân biệt cấp bậc của Không Tước Bang, bang chủ và phó bang chủ mặc Hoàng Y, đai lưng đỏ. Hộ pháp thì áo xanh, đai lưng xanh. Đường chủ áo tím nhạt, đai lưng xanh. Còn bọn bang chúng nhất loạt áo trắng, thắt lưng đen, hình thêu chim công cũng là chỉ ngũ sắc nhưng nhỏ hơn thượng cấp.

Như vậy, ba người áo xanh kia đều là hộ pháp, còn năm người áo tím là đường chủ. Gã tiểu nhị thấy Phiêu Trần nhìn đám người mới đến với ánh mắt hiếu kỳ, liền kề tai thì thầm, giới thiệu từng nhân vật. Phiêu Trần luôn ban thưởng rất hậu nên gã luôn tìm cách tăng công.

Chàng chỉ nhận ra có mình Mạc Phi Long, sư thúc của Vệ Yên Hà mặc áo xanh Hộ Pháp. Và gã tiểu nhị đã cho chàng biết thêm hai nhân vật đặc biệt nữa. Đó là Đồng Kim Hải, chú ruột của Phỉ nhi, và Lạc Dương Bá Dao Hứa Tử Kỳ.

Vậy là họ Hứa đã qui phục Không Tước Bang, dâng hiến cơ nghiệp Dao Bảo để đổi lấy chức hộ pháp, cũng như Đồng Kim Hải vậy! Nhìn hai gã đồn mạt chuyện trò tương đắc, xưng huynh gọi đệ, Phiêu Trần nghe lòng chua xót và phần nộ! Chàng có thể kết luận rằng cái chết của Cửu Châu Thần Kiếm Đồng Kim Tuấn là do sự sắp đặt của Không Tước Bang.

Hà Quận Chúa hôm nay mặc võ phục màu xanh phi thúy. Dù đã bốn mươi nhưng thân hình bà vẫn thon thả, da mịn màng, trắng muốt, biểu hiện một cuộc sống giàu sang, vô tư lự. Phiêu Trần bị thắm nhưng lại khao khát được nhìn thấy gương mặt sau lớp sa đen kia. Chàng cau mày khi thấy bà uống cạn liền ba chung. Hà Tường Anh ngồi riêng một bàn, còn những người kia chia nhau ba bàn, vây xung quanh như để bảo vệ bang chủ phu nhân Mạc Phi Long bỗng nói:

- Xin nghĩa mẫu đừng uống nhiều rượu, có hại cho sức khỏe.

Thì ra gã phản đồ Ma Giáo này đã lạy Trương Tự Thanh làm nghĩa phụ!

Phiêu Trần mát dạ khi nghe mẹ mình dấm dăng trả lời họ Mạc:

- Ta chỉ hơn người bảy tuổi sao dám nhận làm con!

Mục Phi Long ngưng ngưng:

- Hài nhi một dạ chân thành chẳng nghĩ đến tuổi tác cả!

Hà Quận chúa hừ nhẹ, tiếp tục nâng chén! Hắc Diêm La Hân Tồn háng giọng:

- Bang chủ vì phu nhân mà rút lại lệnh truy sát tiểu tử họ Sở sao phu nhân vẫn còn buồn?

Hà Quận Chúa buồn bã lầm bầm:

- Ta là người mẹ không ra gì, không buồn sao được?

Phiêu Trần nghe mắt cay xè, chỉ muốn chạy đến ôm lấy mẫu thân. Nhưng cái chết của cha còn đây, làm sao tha thứ cho được?

Chàng đang miên man suy nghĩ thì nghe tiếng cười quen thuộc của Phi Nhi.

Chàng giật mình nhìn về phía cầu thang, thấy Phi Nhi đi cạnh Tiêu Tương Thân Nữ Tư Đồ Lan. Hôm nay Phi Nhi mặc võ phục xanh, lưng đeo bao da đen cắm đầy những mũi Bát Túc Phi Tiên, và vắt vẻo một vòng roi da trâu.

Tất nhiên cậu bé không quên mang theo cặp chùy sắt gia truyền.

Chắc mới vào tiệm thợ cạo nên đầu Phi Nhi láng bóng như hòa thượng. Còn Tư Đồ Lan mặc võ phục trắng, áo choàng lam, tuy không phấn nhưng vẫn đẹp náo nùng. Đồng Kim Hải nhận ra chị dâu, lập tức thì thầm với đồng bọn:

- Tại hạ nghe đồn rằng con tiện nhân thôi tha kia đã về làm vợ gã Phiêu Trần, vênh mặt ở đất Trường Sa mà chẳng biết thẹn thùng. Còn thằng nhãi ranh kia thì nhận Phiêu Trần làm cha, thật nực cười.

Câu này lọt tai Hà Đại Quận Chúa. Bà chăm chú quan sát Tư Đồ Lan, thầm công nhận con trai mình khéo chọn vợ! Bà bỗng ao ước được nữ lang kiều diễm, thùy mị kia gọi mình là mẹ chồng! Phi Nhi vừa ngồi xuống bàn đã gọi vang:

- Tiểu nhị đâu! Mau dọn cho tiểu gia món thịt công, chế biến càng nhiều thịt chim Khổng Tước càng tốt, tiểu gia chỉ thích ăn thịt chim Khổng Tước thôi! Trời không rét mà tiểu nhị run lên bần bật:

- Bẩm thiếu hiệp! Bồn điểm không có thịt công, mong người gọi món khác! Công là loài chim to lớn, ít khi bay và rất dễ nuôi. Món nem công từ lâu đã trở thành cao lương mỹ vị được mọi người yêu thích. Trước đây, tòa tửu lâu này vẫn có bán, nhưng từ ngày Khổng Tước Bang thay Kiếm Bảo thu thuế các ngành kinh doanh ở Nam Dương, thì món thịt công bị cấm bán. Phi Nhi giận giữ vỗ bàn:

- Tửu lâu lớn thế này mà không có món thịt công thì còn ra thể thống gì nữa? Tiểu gia đi từ Trường Sa tới đây, ghé hàng trăm quán, nơi nào cũng cung phụng đủ cả! Tại sao đất Nam Dương này lại thiếu?

Tư Đồ Lan đã nhận ra Đồng Kim Hải, Lạc Dương Bá Dao và những hình thù chim Khổng Tước. Nàng sợ hãi bảo cậu bé:

- Ở đây không có thì đi chỗ khác. Người quậy phá quá coi chừng Nhị Nương mách với phụ thân!

Phi nhi rất kính sợ Phiêu Trần, liền cười hì hì:

- Chẳng cần đi chỗ khác, hài nhi gọi món khác là xong!

Nó quay sang bảo tiểu nhị:

- Ta đùa thế thôi, thịt công hôi rình, nào có ngon lành gì! Người cứ họn đại ra mười món ăn thượng hạng, giá cả không thành vấn đề.

Phiêu Trần dù đang lo lắng cũng phải phì cười vì thái độ thể gia công tử của Phi nhi. Tư Đồ Lan cũng bật cười:

- Ta là người trả tiền, sao Phi nhi lại vung tay quá trán như vậy?

Phi nhi tròn mắt đáp:

- Nay phụ thân danh vang Tứ Hải, một kiếm đã thương Không Tước Bang chủ, hài nhi là con tất phải cư xử sao cho đáng mặt hảo hán chứ! Cổ nhân chẳng có câu ‘tiền tài như phấn thổ, nhân nghĩa tợ thiên kim’ đây sao?

Phe Không Tước Bang điên người, định phát tác thì bị Đại Quận Chúa xua tay ngăn lại. Bà cảm thấy vui trước đứa cháu này! Sau lần sanh hạ Phiêu Trần, bà không còn khả năng đẻ thêm được nữa, nên lòng rất khao khát về hồn nhiên của trẻ thơ!

Phi nhi cười hì hì nói tiếp:

- Hài nhi thấy Nhị Nương nhưng nhớ, lo lắng cho phụ thân nên mới bày ra diệu kế, giả đồ đi Hành Dương tảo mộ nhưng lại ngược Bắc tìm phụ thân. Vì vậy, Nhị Nương có bốn phận phải chiêu đãi hài nhi hậu hĩnh!

Đồng Kim Hải từ lâu đã từng say mê người chị dâu xinh đẹp, nên mới tìm cách giết anh mình. Nhưng Phi nhi bất ngờ xuất hiện, đứng ra thừa kế cơ nghiệp Kiếm Bảo. Vì vậy, gã đành cắn răng đuổi cả Tư Đồ Lan lẫn Phi nhi đi. Nay gặp lại, thấy Tiêu Tương Thần Nữ dường như kiều mị hơn trước, gã không nén được ghen hờn, đứng phất lên quát:

- Tư Đồ Lan! Nàng tái giá khi mộ chồng mình chưa xanh cỏ, sao còn dám vác mặt về đất Nam Dương này?

Thần nữ lạnh lùng:

- Người đã đuổi ta trước mặt mọi người, không nhận là dâu họ Đồng nữa, nay còn hỏi đến làm gì? Chính người mới là kẻ bất hiếu khi kết bạn với hung thủ đã giết anh mình, là gã Lạc Dương Bá Dao Hứa Kỳ Phương

Họ Hứa cười khanh khách:

- Nữ nhân chớ nói càn, nàng hãy đưa ra bằng chứng đi?

Phi nhi tuy không yêu thương gì Đồng Kim Tuấn, nhưng khi thấy mặt kẻ thù giết cha cũng không chịu nổi. Cậu bé chỉ Hứa Kỳ Phương mà mắng chửi:

- Lão khốn khiếp kia! Hôm nay tiểu gia sẽ đập nát đầu lão để báo phụ thù!

Có thể tiểu gia mới yên tâm làm con của họ Sở.

Vừa dứt lời, Phi nhi rút roi da, phóng ngay một mũi Bát Túc Phi Tiền về

phía Lạc Dương Bá Đạo. Thủ pháp non nớt của cậu bé chẳng có gì đáng sợ, họ Hứa chỉ nghiêng mình đã tránh được ám khí. Nhưng Phi nhi đã tung mình nhảy lên nhưng mặt bàn, lướt về phía cừu nhân, song chùy giáng xuống như núi đổ.

Các cao thủ khác của Khổng Tước Bang đã nhanh chóng rời bàn, đến đứng vây lấy bàn của bang chủ phu nhân để quan chiến. Họ rất vui khi được chứng kiến trận đấu này. Nhưng lòng họ chùng xuống khi nghe Đại Quận Chúa phán:

- Hứa Hộ Pháp! Không được đả thương đứa bé ấy. Hãy bắt sống cho ta! Chính vì mệnh lệnh này mà Lạc Dương Bá Đạo rất vất vả với Phi nhi. Tuy cậu bé mới mười lăm tuổi nhưng thần lực không thua gì một nam nhân có hai mươi năm tu vi. Đôi thiết chùy giáng tới tấp vào màn đao quang khiến tay họ Hứa tê rần, và gã suýt trúng đòn sáu bảy phen.

Phi nhi đánh mãi không giết nổi đối phương, động nộ gầm lên, xuất chiêu Tử Mẫu Phi Chùy. Hai khối thép nặng nề rời tay cậu bé, bay vào ngực Hứa Kỳ Phương. Họ Hứa vung đao đánh bật trái thứ nhất, rồi thứ hai. Nhưng long thủ của Phi nhi đã phóng liên mấy mũi Bát Túc Phi Tiên.

Lạ thay, đường đao liên lạc kia bỗng khựng lại, để lộ sơ hở và họ Hứa rú lên thảm khóc, ngã ngửa trên sàn lầu, dẫy dụa mấy cái rồi tuyệt khí. Phi nhi cười khanh khách, chạy đi nhặt lại song chùy. Nhưng Hắc Diêm La đã đứng lên, nhìn về phía Phiêu Trần quát vang:

- Kẻ nào đã ám toán Hứa Kỳ Phương?

Đám thực khách ngồi gần Phiêu Trần nhìn nhau. Hà Đại Quận Chúa lên tiếng:

- Phó bang chủ bỏ qua việc ấy đi. Hãy bắt Tư Đồ Lan và đứa bé kia đưa về tổng đàn cho ta!

Thế là đám cao thủ Khổng Tước Bang vây chặt Tiêu Tương Thần Nữ và Phi nhi.

Phiêu Trần kinh hãi đứng lên quát:

- Khoan đã!

Chàng bước đến trước bàn Hà Quận Chúa, lộ mặt nạ rồi nghẹn ngào nói:

- Xin phu nhân hãy bắt tại hạ và tha cho hai người ấy!

Gặp lại con trai, Hà Tường Anh giật mình, nhìn chàng không chớp mắt. Bà run rẩy nói:

- Con không gọi ta là mẹ được sao?

Phiêu Trần sa lệ đáp:

- Ngày nào phu nhân rời bỏ lão ác ma Trương Tự Thanh thì tại hạ mới có mẹ!

Hà Đại Quận Chúa cắn môi suy nghĩ rồi cương quyết nói:

- Trương tướng công tốt hơn cha mi gấp trăm lần, ta đã chọn lựa tất không

bao giờ hối hận! Người cứ ở gần Trương bang chủ một thời gian sẽ thấy ta quyết định chẳng sai!

Phiêu Trần cười như điên dại:

- Dù gia phụ không ra gì, bà cũng đâu cần phải giết chồng và ném con xuống vực thẳm.

Hà Đại Quận chúa giận giữ mắng:

- Hồ đồ!

Rồi bà lướt đến tát vào mặt Phiêu Trần. Nhìn bộ pháp cũng đủ biết bản lĩnh của bà khá cao siêu. Như vậy là Trương Tự Thanh đã tận tâm dạy võ cho bà. Phiêu Trần không hề dám chống đỡ, cắn răng chịu đựng cái tát như trời giáng, má trái chàng sưng lên và máu miệng rỉ ra. Đại Quận Chúa sững người, vuốt ve chỗ đau rồi nức nở kể:

- Cha người là một kẻ tiểu nhân hẹp hòi, chỉ được cái mã anh tuấn chứ bên trong thì trống rỗng. Lão đưa ta đến Mã Sơn, bắt ta phải làm việc trong nhà, còn bản thân thì suốt ngày ngâm thơ, uống rượu, khi người tròn tuổi, Sở Quân sa ngã, ngày nào cũng xuống núi ăn nhậu đến say mềm mới về. Ta bảo lão đóng rào chặn bờ vực thẳm lại lão cũng không làm. Do vậy, chiều ngày tám tháng chạp. Trong khi ta đang chăm sóc lão chồng say khướt thì người chập chững đi ra phía sau và rơi xuống khe núi. Khi ta phát hiện ra, lay gọi Sở Quân dậy thì lão giận giữ đánh đập ta tàn nhẫn, lại dùng chung sứ ném vào mặt!

Nói đến đây, bà vén tấm sa đen lộ một vết sẹo sâu, dài trên gò má trái. Lòng Phiêu Trần đau như cắt, biết mẹ mình nói thực. Hà Đại Quận Chúa ghen ngào tiếp lời:

- Sau đó, Sở Quân còn cầm vò rượu năm cân định đập vỡ đầu ta. Thời may, Trương Tự Thanh đến chơi, từ ngoài cửa phóng Khổng Tước Mao giết Sở Quân để cứu mạng ta. Do đau đớn vì cái chết của chồng con, ta đã phát điên suốt một năm ròng. Trương tướng công tận tâm chạy chữa. Cảm ân nghĩa ấy ta đã lấy làm chồng. Kể từ ngày ấy ta mới biết thế nào là hạnh phúc của một người vợ.

Hà Tường Anh gạt nước mắt bảo:

- Sự việc là như vậy đấy! Người có còn oán hận ta nữa không?

Phiêu Trần tê tái, không ngờ vụ huyết án năm xưa lại éo le như thế. Chàng bỗng mừng vì mẹ hoàn toàn không có lỗi, và có lẽ là chính Trương Tự Thanh cũng vậy. Nếu lão không kịp ra tay giết Sở Quân thì chưa chắc mẹ chàng đã toàn mạng. Phiêu Trần quỳ xuống gọi:

- Mẫu thân! Hải nhi vì không hiểu nên đã vô lễ với người!

Hà Tường Anh bật khóc, cúi xuống đỡ chàng dậy rồi ôm chặt vào lòng, miệng thì thầm:

- Trần nhi! Con có biết lòng mẹ đau đớn thế nào mỗi khi nhớ đến con

không?

Phiêu Trần cũng khóc, lệ rơi ướt đầm mái đầu Đại Quận Chúa. Chàng nhìn thấy những chân tóc bạc, hiểu rằng mẹ mình chẳng hề vui như biểu lộ bên ngoài. Có lẽ mỗi đêm về, bà lại nhớ đến hình bóng đứa con trai bé bỏng.

Chàng buông mẫu thân ra, vẫy Tư Đồ Lan và Phỉ nhi:

- Hai người hãy lại đây bái kiến gia mẫu!

Tất nhiên vòng vây của bọn Hắc Diêm La phải dẫn ra. Tiêu Tương Thần Nữ bước đến, quì xuống thỏ thẻ:

- Hải nhi là Tư Đồ Lan xin ra mắt A Nương!

Hà Tường Anh mỉm cười:

- Con rất xứng đáng làm vợ Trần nhi!

Bà cũng là một nữ nhân bất hạnh, tái giá ngay trong kỳ tang chế, nên đặc biệt đồng cảm với Tư Đồ Lan. Phỉ nhi nhanh nhẩu lạy:

- Nội Tổ Mẫu! Tiểu tôn là Sở Phỉ!

Đại Quận chúa mỉm cười, tát yêu cậu bé:

- Người quả là láu lỉnh khiến lòng ta khoan khoái!

Hắc Diêm La và Bạch Phán Quan bước đến, Hắc Tôn cười ha hả nói:

- Lão phu mừng cho phu nhân mẫu tử đoàn viên!

Lão vỗ vai Phiêu Trần:

- Từ nay chúng ta đã là người một nhà khiến lão phu nhẹ nhõm. Thú thực là lão phu rất e ngại khi phải đối phó với một chàng trai dũng cảm lợi hại như công tử!

Bạch Phán Quân Cát Dự cũng cười bảo:

- Lão phu đã tám mươi lăm, vùng vẫy giang hồ hơn sáu mươi năm chưa hề bị một vết thương. Thế mà công tử tuổi chưa đến đôi mươi lại đâm thủng bảy lỗ trên người lão phu, quả đáng khâm phục!

Phiêu Trần chỉ mỉm cười, quay sang Đại Quận Chúa:

- Mẫu thân! Vì sao Trương Bang chủ lại có mặt đúng lúc để cứu mẫu thân như vậy!

Chàng được bá phụ Kim Nhân Điều dạy nghề phá án nên gặp việc gì cũng suy nghĩ chu đáo. Chàng lại có ác cảm với Trương Tự Thanh nên nghi ngờ rằng chính lão ta đã đưa Sở Quân vào đường rượu chè sa ngã, để đoạt vợ!

Hà Tường Anh trả lời:

- Lúc người được mười tháng tuổi thì Trương Tương công đến một sơn động trên núi Mã Sơn luyện pho Toàn Cơ bí kíp. Vì vậy, hai bên trở thành láng giềng. Năm ấy ông ta đã bốn mươi lăm. Thỉnh thoảng Trương Tự Thanh mới ghé thăm vợ chồng ta một lần, và rất thủ lễ. Do đó, việc ông ta có mặt hôm ấy hoàn toàn là tình cờ!

Phiêu Trần hỏi tiếp:

- Tiên phụ có nói xuống núi ăn nhậu với ai không?

Đại Quận chúa cười mỉa:

- Sở Quân bảo rằng có một danh sĩ, tên gọi Tào Tử Viên, rất ngưỡng mộ tài làm thơ của lão, nên tha thiết mời mọc, chẳng thể từ chối!

Đã nắm được manh mối quan trọng, Phiêu Trần thề sẽ điều tra ra sự thực.

Chàng vòng tay nói với mẹ:

- Mẫu thân! Nếu hài nhi không tìm ra những chứng cứ có hại cho sự vô can của Trương Bang chủ thì bỏ qua mối thù giết cha! Bằng ngược lại, hài nhi sẽ không tha cho lão. Lúc ấy, mong mẫu thân lượng thứ cho!

Đại Quận Chúa giật mình:

- Chẳng lẽ con lại nghi ngờ nhân phẩm của Trương Tự Thanh?

Phiêu Trần hạ giọng:

- Mẫu thân cứ về hỏi lại họ Trương xem Tề Châu Đại Hiệp, cha của lão ta chết thế nào? Trương Tự Thanh đã giết sạch ba mươi mấy mạng người Tri Thủ Môn để đoạt họa đồ Toàn Cơ Cốc, một người tàn nhẫn như vậy, không đáng nghi ngờ sao được?

Hà Tường Anh tái mặt:

- Hai việc ấy trước đây ta cũng tình cờ hỏi đến, nhưng lão chỉ trả lời hàm hồ, không rõ ràng. Lần này ta sẽ bắt lão phải nói thực!

Bà ra lệnh rút lui, và bảo Phiêu Trần:

- Các con cứ ở lại Nam Dương bao lâu tùy thích. Không một ai trong Khổng Tước Bang dám xúc phạm đến bon người cả!

Bà xoa đầu Phỉ Nhi:

- Còn người nếu muốn ăn thịt công cũng chẳng sao, cứ bảo tửu lâu làm thịt mấy con dưới vườn kia!

Phỉ nhi cười toe toét:

- Tiểu tôn có nội tổ là Thái Thượng Bang chủ Khổng Tước Bang, đâu dám phạm húy mà ăn thịt nữa!

Ai cũng cười vì quả thực Trương Tự Thanh rất nể sợ người vợ xinh đẹp, trẻ trung của mình. Trong bang, mọi người vẫn gọi Quận Chúa là Thái Thượng Bang chủ! Hà Tường Anh véo mũi Phỉ nhi rồi rời tửu lâu! Phỉ nhi lập tức nũng nịu Phiêu Trần:

- Phụ thân! Hài nhi chưa kịp ăn gì đã đấu với gã Lạc Dương Bá Dao nên giờ rất đói bụng!

Chàng mỉm cười gọi tiểu nhị, và chỉ lát sau, bàn đã đầy những thức ăn ngon lành nhất Nam Dương. Nhưng dĩ nhiên không hề có món thịt công. Từ ngày Khổng Tước Bang xuất hiện, lâu quán, tiểu hiệu nào cũng nuôi vài con chim công trong vườn. Lũ chim diêm đúa này được chăm sóc, nâng niu như báu vật. Có người còn đề nghị tổ chức một cuộc thi rầm rộ, để xem chim của ai đẹp nhất.

Thói đời vẫn thường như thế, sau này, nếu Khổng Tước Bang suy vong, một

bang hội khác có tên Thanh Ngưu Bang xuất hiện, nắm quyền sinh sát ở đất Nam Dương thì không biết chừng bách tính không còn ăn thịt trâu, và nhà nào cũng nuôi loài vật thô kệch, xấu xí ấy! Còn như Bang hội ấy là Bạch Tượng Bang thì sao nhỉ? Voi trắng đâu phải loài dễ tìm?

Nhắc lại, trong lúc Phi nhi hùng hổ múa đũa thì Tư Đồ Lan ăn rất nhỏ nhẹ, đôi mắt nhưng huyền luôn nhìn Phiêu Trần với vẻ tha thiết, say đắm! Chàng cười hỏi:

- Sao hai người lại liêu lĩnh đến nơi hang hùm này?

Tiêu Tương Thần Nữ then thùng đáp:

- Phi nhi nhớ Tướng công nên bắt thiếp phải giả vờ xin phép lão gia, đưa nó về Hành Dương tảo mộ, thực ra là để đi tìm tướng công!

Phi nhi tức tối, nuốt vôi để nói nên mắc nghẹn, mắt trợn ngược trông rất tức cười. Cậu bé vớ bình trà tu một hơi trôi rồi phân bua:

- Đúng là làm ơn mắc oán. Chứ không phải do Nhị nương cứ mãi thờ dài vì nhưng nhớ, nên hài nhi mới phải bày thần mưu! Giờ gặp được người trong mộng lại còn đổ lỗi cho hài nhi!

Phiêu Trần bắt bẻ:

- Vậy té ra bản thân ngươi cũng chẳng hề nghĩ đến ta?

Phi Nhi lúng túng:

- Hài nhi cũng rất thương nhớ phụ thân nhưng... không bằng Nhị nương và Tam nương!

Phiêu Trần tủm tỉm cười, hỏi Tư Đồ Lan về tình hình Trường Sa. Mọi người vẫn bình yên khiến chàng yên lòng.

Thấy Thần Nữ có vẻ buồn, Phiêu Trần biết nàng tủi phận vì chưa đem lại tin vui cho Sở gia. Chàng ghé tai nàng thì thầm:

- Kể trước người sau là hợp lý, nếu hai nàng cùng mang thai một lượt, ta sẽ phải ngủ một mình sao?

Hơi nóng bỏng của chàng khiến Thần Nữ sao xuyên. Nàng đỏ mặt nói:

- Tướng công chỉ nghĩ cho mình thôi! Nàng bèn bắt Phiêu Trần kể lại mọi tao ngộ từ lúc rời nhà đến nay. Nghe nói trượng phu đã nhận một nữ nhân làm nghĩa muội. Nàng hờn giận bảo:

- Chắc Diệp Tú Châu đẹp lắm phải không?

Phiêu Trần cười hà hà:

- Để ta về bên kia điểm gọi Châu muội ra mắt nàng!

Chàng rời tử lâu, đi vào phòng trong quán trọ đối diện, giật mình không thấy Tú Châu còn ở đó mà bọc hành lý cũng biến mất. Nhìn thấy tờ giấy hoa tiêu trên bàn, Phiêu Trần cầm lên đọc thử:

“Đại ca nhà giám! Tiểu muội đã âm thầm lên tử lâu, biết chàng đã gặp lại ái thiếp là Tiêu Tương Thần Nữ. Đại tẩu đẹp như thiên nga chắc sẽ không vui vì có một nô tỳ xấu xí như tiểu muội. Hơn nữa, tiểu muội vừa chợt nhớ ra bà

con xa, có thể nương tựa được. Vì vậy tiểu muội nuốt lệ cáo từ, xin chúc đại ca luôn hạnh phúc!

Diệp Tú Châu bái bút!”

Phiêu Trần thần thờ như người mất hồn, trở lại tửu lầu, đưa bức thư cho Tư Đồ Lan xem, chàng xót xa nói:

- Châu muội có gương mặt sần sùi, nám đen lại còn cụt, không chôn nương thân. Ta vì lòng nhân nên đã định đưa nàng về Sở gia trang. Không ngờ Châu muội mặc cảm xấu xí nên đã bỏ đi. Biết cô gái bạc mệnh ấy có sống nổi với người bà con nào đấy hay không? Thói đời đen bạc chẳng sao lường trước được! Tư Đồ Lan buồn rầu nói:

- Nếu biết trước có sự này, thiếp đã không đi tìm tướng công. Tội nghiệp cho Châu muội quá! Tiêu Tương Thần Nữ cũng là một cô nhi khi rời Kiếm Bảo chẳng biết phải về đâu. Nàng may mắn được Sở Quyền giữ lại trở thành vợ của Phiêu Trần. Nhưng Tú Châu xấu xí như vậy, làm gì có cơ hội nữa?

Phỉ nhi đã ăn no bụng đùa cười hì hì:

- Nhị vị đừng lo! Hải nhi sẽ nhờ Cái Bang tìm ra Diệp cô cô!

Phiêu Trần nghi hoặc:

- Sao ngươi dám đại ngôn như vậy?

- Hải nhi là bạn vong niên của Bang chủ Cái Bang Túy Lúy Tiên Ông Lệnh Hồ Trú, lẽ nào không nhờ được lão ta?

Tư Đồ Lan xác nhận:

- Đúng là có việc ấy tướng công! Lúc bọn thiếp vào thành Chương Phàm, đã gặp Lệnh Hồ tiên bối. Ông ta thật là một quái nhân, tuổi đã bảy mươi mà kết bằng hữu với Phỉ nhi!

Từ bao đời nay, Cái Bang vẫn được tôn xưng là thiên hạ đệ nhất Đại Bang, nhân số lên đến mấy chục vạn, có mặt trên khắp đất Trung Hoa. Nếu họ chịu giúp đỡ thì việc tìm kiếm Diệp Tú Châu sẽ dễ như trở bàn tay!

Điều này khiến cho Phiêu Trần và Tư Đồ Lan vui lên, không còn áy náy, cùng nhau thò chuyện vui vẻ!

Tỳ Bà Sương Khúc Mạc Sầu đã hứa sẽ có mặt ở Cửu Châu đại tửu lầu trước giờ Ngọ, thế mà Phiêu Trần chờ đến cuối giờ Mùi mà vẫn không thấy lão ta đâu. Phiêu Trần thở dài lo lắng cho an nguy của họ Khúc. Chàng gọi tiểu nhị tính tiền rồi đưa Tư Đồ Lan và Phỉ nhi về lữ điếm.

Chàng muốn thêm một phòng trọ cho cậu bé vì nó đã lớn chẳng thể ngủ chung với chàng và Tư Đồ Lan được! Trong bữa ăn, Phỉ nhi có uống mấy hớp rượu nên lăn ra ngủ ngay, Phiêu Trần và Tư Đồ Lan về phòng mình, phu thê xa cách nhau lâu ngày, đắm đuối nhìn nhau. Tư Đồ Lan hổ thẹn, xin phép được vào trong tắm gội để tẩy trần!

Hơn nửa khắc sau, nàng trở ra thân thể tỏa mùi thơm dễ chịu của chất Phỉ tạo và Bách Hoa Tinh. Phiêu Trần nghe nhột nhột cả người, tim đập nhanh

và huyết quản căng phồng. Chàng mở vạt áo ngủ mong manh, vuốt ve thân hình quyến rũ của nữ nhân! Cuộc ân ái buổi tương phùng nồng thắm không bút nào tả xiết, cho đến hơn canh giờ sau mưa gió trong phòng mới chịu tạnh.

Phiêu Trần nằm cạnh Thần Nữ, lắng nghe cảm giác mệt mỏi dễ chịu thấm vào cơ thể. Chàng bỗng nhớ đến những lần ân ái với Hồ Ly Tinh Du Huệ trong mơ, chàng thoáng băng khuâng. Đó là mộng hay là thực khi công lực chàng đã tăng tiến vượt bậc? Phải chăng đất Vũ Lăng quả có một con chồn tinh đáng yêu như vậy? Chàng nhủ thầm rằng sẽ đến đây một chuyến xem sao. Gia dĩ, chàng muốn tìm hiểu địa hình cầu Sách Khê, để chuẩn bị cho cuộc tử chiến với Trương Tự Thanh vào cuối tháng tám tới đây!

Tiêu Tương Thần Nữ cười hỏi:

- Tướng công đang nghĩ đến ai vậy?

Chàng tủm tỉm đáp:

- Ta đang mơ đến ả Hồ Ly Tinh xinh đẹp!

Tư Đồ Lan tưởng tượng phu bốn cột mình, nũng nịu trách móc:

- Sao tướng công dám ví thiếp là Hồ Ly Tinh?

Ánh mắt nồng nàn và gương mặt đỏ hồng quyến rũ đã khiến Phiêu Trần động tình. Chàng cắn nhẹ đôi môi đỏ thắm kia rồi gây lại cuộc mây mưa. Tuy sử sách không nói gì về những nụ hôn của người Trung Hoa, nhưng trên gương mặt nữ nhân, đôi môi là vật gợi cảm nhất. Vì vậy, lẽ nào người cổ Trung Hoa chỉ biết hôn lên má, lên mắt mà không biết môn man đôi môi dịu ngọt!

Đêm ấy, trăng xuân tuy chưa tròn nhưng cũng đủ soi sáng cho cuộc truy hoan của đôi vợ chồng trẻ, vì cửa sổ nhìn ra vườn mở toang! Cuối canh ba, Phiêu Trần và Thần Nữ ôm nhau ngủ vùi, bỗng có một vật tròn bay qua song cửa, rơi vào sàn nhà.

Phiêu Trần bật dậy, chụp lấy trường kiếm, mắt đảo quanh để tìm vật lạ.

Chàng lập tức phát hiện một viên tròn bằng giấy. Chàng tin lời Hồ Ly nữ lang Du Huệ nên không sợ độc, nhặt lên xem thử. Tư Đồ Lan đã kịp khêu cao tim ngọn đèn dầu mờ:

- Tướng công! Hay là Khúc đại ca gởi thư cho chúng ta?

Phiêu Trần mở ra, vắt bỏ viên đá cuội bên trong rồi đến bên đèn đọc thư:

“Đại ca nhĩ giám! Tiểu muội xuôi Nam, bỗng phát hiện mấy chục cao thủ mai phục ở hẻm núi Hằng Sơn. Họ là người của Khổng Tước Bang, dù không mặc bang phục! Tiểu muội cho rằng, Trương Tự Thanh đã quyết giết lén chàng để bịt đầu mối, cũng như để chiếm trọn tình cảm của lệnh đường. Tiểu muội vội trở lại đây báo tin, mong đại ca đưa đại tẩu và Phỉ nhi rời ngay Nam Dương đi về hướng Đông đánh lạc hướng kẻ thù, và lại Tỳ Bà Sương không thể đến phó ước, nghĩa là đã bị Thần Kiếm Bang chủ bắt giam.

Đại ca nên đến Bắc Sơn dò la thử xem sao.

Diệp Tú Châu kính bút!”

Tiêu Tương Thần Nữ hồ thẹn nói:

- Hỡi ôi, cô nương họ Diệp này hư thật! Đã đến đây mà không chịu vào, vẽ chuyện gởi thư làm gì?

Nàng đoán rằng Tú Châu đã đứng ngoài vườn trong lúc vợ chồng nàng ân ái.

Phiêu Trần tát yêu nàng:

- Tại nương tử chẳng chịu buông tha ta đấy thôi!

Tư Đồ Lan ngượng chín người, loay hoay xếp hành lý, còn Phiêu Trần sang phòng bên gọi Phi Nhi.

Thời bình, cửa thành mở rất sớm, cho bách tính ngoại ô mang rau quả vào bán. Vì vậy, giữa canh tư bọn Phiêu Trần đã cách Nam Dương tám chín dặm.

Chiều ngày mười tám tháng hai ba người đến Trấn Bắc Châu ở bờ Bắc sông Hoài, gần ranh giới Hà Nam, Hung Châu. Ngọn Bắc Sơn nơi Thần Kiếm Bang đặt tổng đàn nằm cạnh bờ sông.

Bắc Sơn là một ngọn núi thấp, chiều cao chỉ độ hai trăm trượng, sườn có nhiều lam thạch ngổn ngang, dễ thủ khó công. Bàng Tinh Hải muốn tranh bá nên mới rời Chiết Giang, chọn nơi đây làm căn cứ. Mấy trăm năm nay, Hà Nam luôn là đất dụng võ của những bậc anh hùng, hoặc gian hùng!

Bàng Tinh Hải đóng đô ở Bắc Sơn là ý muốn dòm ngó đất Trung Nguyên!

Cũng như Khổng Tước Bang dùng Kiếm Bảo vậy!

Giữa canh hai Phiêu Trần đã lên đường đột nhập tổng đàn Thần Kiếm Bang.

Trăng mười tám vằng vặc trời cao. Dầu có chờ đến cuối canh ba thì cũng chẳng ích gì cho khách dạ hành!

Đêm nay, Phiêu Trần có dịp trở những ngón nghề đã học được của Dạ Tri Thù Sách Siêu. Chàng còn đem theo cả sợi nhuyến tiên dài gần trượng của Phi Nhi. Toàn thân hắc y đen kịt, Phiêu Trần nương theo những tảng đá loạn thạch mà thượng sơn. Chàng ngạc nhiên khi nhận ra phòng tuyến mai phục ngủ say như chết, cả đám chim Hạc tinh khôn cũng nằm cứng đờ trên đỉnh những tảng đá cao. Như vậy là đã có người đi trước, vô hiệu hóa hàng rào phòng thủ của Thần Kiếm Bang bằng một loại mê dược cực mạnh. Nhưng người ấy là bạn hay thù và đến Bắc Sơn với mục đích gì? Hay chính Khổng Tước Bang chủ và thủ hạ âm thầm tập kích Bàng Tinh Hải để chiếm phần họa đồ kho báu?

Tuy đầu óc rối ren về những nghi vấn, nhưng Phiêu Trần vẫn lướt mau. Lên đến bình đài lưng chừng núi! Sào huyết của họ Bàng nằm trong cánh rừng rậm lưng dựa vách núi!

Chàng tiếp tục gặp những thi thể bất động của bọn thần ma mai phục, nằm rải rác dưới những gốc cây. Phiêu Trần yên tâm tăng cước lực, vượt khu

rừng cây bốn mươi trượng, vào đến khu tổng đàn.

Khoảng đất giành cho các kiến trúc có kích thước vuông vức mỗi bề hơn ba mươi trượng. Ngoài tòa mộc lâu hai tầng ở cách chỗ Phiêu Trần ẩn nấp chừng mười trượng, tả hữu và phía sau còn có mấy chục dãy nhà gỗ.

Mộc lâu vẫn sáng đèn, cửa sổ mở toang, vọng ra tiếng cười nói. Bọn bang chúng qua lại tấp nập, bá vai nhau chuyện trò vui vẻ. Đa số đi về hướng những dãy nhà phía sau Mộc Lâu, có lẽ là để nghỉ ngơi.

Ánh trăng vàng không hẳn đã soi sáng hết các mái nhà, vì cạnh các công trình đều được chừa lại vài cây phong để che ánh nắng gay gắt của mùa hạ. Nhờ vậy, Phiêu Trần nương theo những khoảng tối ấy mà đột nhập vào khu vực phía sau tổng đàn. Chàng đặc biệt lưu ý đến những dãy nhà kiên cố, nhưng nơi này có đến bảy căn thạch thất giống hệt nhau, làm sao xác định được đâu là cao thất?

Bảy căn nhà đá này có hình dáng rất quái dị. Đó là những tháp tròn cao bốn trượng, đường kính độ hai trượng, mái lợp ngói. Tường thép vẩy bằng đá núi, không tô vữa nên lồi lõm, chung quanh có ba hàng cửa sổ nhỏ như lỗ châu mai. Vậy là mỗi tháp có ba tầng, cửa ra vào bằng gỗ dày, đai sắt được khóa chặt từ bên trong.

Phiêu Trần phi thân lên một cây phong già. Căng mắt quan sát. Tình cờ, chàng nhìn thấy trên rìa mái ngói của tòa chính giữa có mấy bóng trắng. Đó là xác của lũ Hạc. Sáu mái ngói còn lại đều có, nghĩa là bảy Hạc chỉ canh giữ nơi giam giữ tù nhân! Và người bí mật kia đã hạ thủ chúng để mở đường cũng là để báo hiệu cho chàng biết.

Phiêu Trần ngăn người suy nghĩ chợt nhớ đến cao thủ Độc Vật Nương Tử nào đó, người mà Tỳ Bà Sương định nhờ đối phó với bảy công của Kiếm Bảo! Hay là nàng ta đã vào đây để cứu Khúc Mạc Sầu?

Không còn cách lựa chọn, Phiêu Trần âm thầm áp sát chân tòa tháp khả nghi kia, dùng công phu Tri Thủ Phan Bích (nhện leo tường) mà Sách Siêu đã dạy, bò lên mé tường khuất ánh trăng.

Phiêu Trần cởi giày, vận khẩu quyết chữ Hấp, dồn chân khí ra hai lòng bàn tay, hút chặt lấy mặt đá, còn mười ngón chân lần tìm vết lồi lõm trên tường. Tuyệt học này cũng tương tự như Bích Hồ Công thông thường nhưng cao cường hơn vài bậc. Vì đường lối vận khí khác nhau nên hấp lực ở lòng bàn tay Phiêu Trần rất mạnh. Chàng có thể dùng một tay dán vào tường treo mình lơ lửng mà không sợ rơi.

Với bốn mươi năm công lực, Phiêu Trần tiến lên rất nhanh. Mỗi lần đến cửa sổ, chàng đều ghé mắt vào và vận công truyền âm mà gọi Khúc Mạc Sầu. Nhưng mãi đến tầng ba, chàng mới nghe phúc đáp:

- Sở hiền đệ đấy ư?

Phiêu Trần mừng rỡ, đu thành cửa sổ vào trong. Tỳ Bà Sương lết dần đến,

gương đứng lên, đối diện với Phiêu Trần. Gương mặt sưng vù, đầy máu, chứng tỏ lão bị hành hạ rất đau đớn. Họ Khúc cười méo mó:

- Lão phu tự hào mình là người cơ cảnh nên không nghe lời hiền đệ, nào ngờ lại trúng độc thủ của Bàng Tinh Hải. May mà trong người không có họa đồ nên mới còn sống đến hôm nay!

Phiêu Trần an ủi lão:

- Non xanh còn đó, đâu sợ hết củi đun! Tiểu đệ sẽ đưa đại ca thoát khỏi nơi này rồi hỏi tội Bàng Tinh Hải sau!

Khúc Mạc Sâu gật đầu:

- Hiền đệ hãy vào bằng đường mái ngói, rồi ra bằng cửa tầng dưới cùng. Lão phu bị tra tấn đến gần chết nên họ Bàng chỉ cho hai bang chúng canh gác!

Phiêu Trần hiểu ý, bò lên mái ngói, lật ngói, cắt rui, buông mình xuống sàn lầu. Chàng cột chặt Tỳ Bà Sương vào lưng rồi cõng lão đi xuống. Hai gã ngục tốt đang ngái ngủ, bị chặt bay thủ cấp, vui vẻ dắt nhau về âm cảnh!

Đầu canh tư, Phiêu Trần đã về đến lữ điểm trong trấn Bạc Châu. Bảy ngày trước, khi dọn hành lý chàng đã phát hiện lọ sứ đầy chất cao Sinh Cơ Trục Cốt Giao của Diệp Tú Châu để lại. Có lẽ người con gái đáng thương ấy đã tặng Phiêu Trần để sau này có mà sử dụng! Giờ đây, chàng dùng loại linh dược ấy mà băng bó cho nghĩa huynh Tỳ Bà Sương, sau khi đã dùng rượu lau sạch thân thể. Khúc Mạc Sâu nghe khoan khoái ngạc nhiên hỏi:

- Hiền đệ lấy đâu ra loại thuốc kim sang quý này?

Phiêu Trần cười đáp:

- Tiểu đệ tình cờ cứu được một thiếu nữ tên gọi Diệp Tú Châu. Nàng học nghệ của một vị thần y người Miêu ở Vu Sơn nên biết cách bào chế loại cao Sinh Cơ Trục Cốt này!

Khúc Mạc Sâu khẽ giật mình, đôi mày rậm cau lại. Phiêu Trần tưởng mình làm lão đau nên cười hối lỗi:

- Tiểu đệ vụng về khiến đại ca phải đau đớn!

Tỳ Bà Sương lắc đầu, thản nhiên hỏi tới:

- Thế Diệp cô nương ấy có dung nhan đẹp xấu ra sao?

Phiêu Trần tùm tùm đáp:

- Đại ca cho rằng tiểu đệ là kẻ háo sắc hay sao? Châu muội gương mặt nám đen, sần sùi, rất xấu xí! Lúc đầu nàng đồng ý về Sở gia trang nương náu, nhưng sau lại bỏ đi mất rồi!

Khúc Mạc Sâu mỉm cười bí ẩn, hỏi sang chuyện khác:

- Bạc Sơn được canh phòng nghiêm ngặt, lại có bảy Hạc cảnh giới, sao hiền đệ lại vào được dễ dàng như vậy!

Phiêu Trần nhăn mặt:

- Tiểu đệ nào có tài cán gì! Hình như có người nào đó đã đi trước mở đường, dùng mê dược hạ thủ toàn bộ bọn mai phục và đàn Hạc!

Chàng hỏi lại:

- Thế đại ca đã gặp được Độc Vật Nương Tử như đã định hay chưa! Tiểu đệ cho rằng chính nàng ta là người thân bí đêm nay!

Khúc Mạc Sầu lắc đầu:

- Hôm ấy, lão phu về Hứa Xương tìm nương tử nhưng không thấy đâu. Còn việc đêm nay thì có thể là Sở hiền đệ nói đúng. Chỉ có mình nàng ta mới đủ tài phóng độc hàng mấy chục người một cách êm thấm như vậy!

Tiêu Tương Thần Nữ hiếu kỳ hỏi:

- Khúc Đại ca! Độc Vật Nương Tử tính danh là gì? Tuổi tác và dung mạo ra sao?

Khúc Mạc Sầu tư lự:

- Độc Vật Nương Tử tuổi đã ba mươi hai, dung nhan kiều mị. Thuở nhỏ nàng ăn được một con Thất Vĩ Lưỡng Đầu Xà nên trẻ mãi không già và có đến bốn mươi năm công lực. Bản lãnh hạ độc của nàng lợi hại nhất võ lâm, vì là truyền nhân của Độc Vương đất Tứ Xuyên. Nàng ta thường xưng tên là Hồ Tiên nhưng lão phu cho rằng đây là tên giả. Vì nữ lang này luôn thay đổi hình dạng, thay tên đổi họ, đi khắp nơi trừ gian, diệt bạo, giúp đỡ lương dân.

Tư Đồ Lan ngắt lời họ Khúc:

- Nàng ta tốt như vậy sao lại có danh hiệu xấu xa là Độc Vật Nương Tử?

Tỳ Bà Sương thở dài:

- Cái xưng danh ấy xuất phát từ việc Hồ Tiên lấy chồng đã hai lần mà người nào cũng chết chỉ sau lễ cưới vài tháng. Do vậy, hào kiệt võ lâm đều sợ hãi, lánh xa và đặt cho nàng cái biệt hiệu Độc Vật Nương Tử! Bảy năm nay, Hồ Tiên vẫn sống cô đơn, âm thầm hành hiệp để quên đi cuộc đời tình ái long đong của mình!

Phiêu Trần mỉm cười:

- Đại ca quen thân với nàng, vậy có biết vì sao hai người chồng của nàng lại chết non không?

Mạc Sầu gật đầu:

- Lão phu có hỏi thì Nương Tử bảo rằng nàng xui xẻo lấy nhầm hai nam nhân đều có tiền căn của bệnh hẹp mạch. Họ lại không biết tiết dục nên mới chết nhanh như vậy!

Phỉ nhi tuy buồn ngủ đến rú cả mắt, nhưng vẫn cố gượng theo dõi câu chuyện của người lớn. Cậu bé che miệng ngáp dài rồi cười hì hì:

- Phụ thân khỏe mạnh, không bệnh hoạn gì, sao không lấy quách Độc Vật Nương Tử làm vợ cho xong? Bà ta có bản lãnh phóng độc lợi hại như vậy tất sẽ là người trợ thủ đắc lực cho phụ thân! Hơn nữa hài nhi chưa có ai để gọi bằng Đại Nương!

Tư Đồ Lan tức tối, véo vào sườn Phỉ nhi đau điếng rồi mắng:

- Sao ngươi dám xen vào chuyện của trưởng bối?

Quả thực là Phỉ nhi nói rất có lý. Nó quen gọi Tư Đồ Lan là Nhị Nương nên Vệ Yên Hà phải làm Tam Nương, dù Phiêu Trần chỉ có hai vợ. Chàng sửa mãi mà Phỉ nhi vẫn gọi lộn hoai, đành để mặc nó xưng hô tùy thích.

Và lại, việc đột nhập Bạc Sơn đêm nay đã chứng tỏ công phu của Độc Môn kỳ tuyệt của Hồ Tiên. Nếu Phiêu Trần có được người vợ như thế thì chẳng còn phải sợ Không Tước Bang nữa!

Nhưng Phiêu Trần là một nam nhân khí khái, tư cách anh hùng, đâu thể dùng hôn sự mà lợi dụng tài năng của Độc Vật Nương Tử? Chàng cười mát bảo con trai:

- Phỉ nhi quá xem thường ta nên mới đưa ra đề nghị ấy! Ta nào phải kẻ vì ham sống sợ chết mà ép lấy người mình không yêu thương?

Phỉ nhi nghe giọng nghiêm khắc, sợ mất vía, tự tát vào má mình và nói:

- Hải nhi lỗ miệng nói càn, xin phụ thân lượng thứ!

Tỳ Bà Sương mỉm cười cổ quái:

- Hiền đệ nói thế có nghĩa là nếu hai bên có tình cảm với nhau thì hiền đệ cũng chẳng e ngại cái danh Độc Vật Nương Tử chứ gì?

Phiêu Trần ngượng ngừng gật đầu. Tiêu Tương Thần Nữ liếc chàng với ánh mắt sắc như dao cạo!

Đầu canh năm, bọn Phiêu Trần trả phòng, rồi khách điểm qua sông đi về hướng Nam. Khúc Mạc Sầu ngồi sau ngựa với nghia đệ, cẩn răng cố chịu những cú xóc khiến vết thương đau điếng.

Ba con tuần mã phi nước đại đến lúc bình minh đã rời xa sông Hoài được hai chục dặm. Phỉ nhi than đói bụng nên Phiêu Trần dừng chân ở trấn Châu Hoài dùng điểm tâm. Họ ăn uống vội vàng vì sợ truy binh. Nhưng ăn xong thì Tiêu Tương Thần Nữ lại đổ mặt xin vào sau quán để bài tiết.

Thế là mất đứt hai khắc thời gian quý giá, sau đó khi vừa rời Châu Hoài được vài dặm thì tiếng Hạc réo vang trên đầu bọn Phiêu Trần. Tỳ Bà Sương kinh hãi nói:

- Nguy rồi! Bàng Tinh Hải đã cho bày Hạc truy tung chúng ta, và chắc là truy binh đang ở phía sau!

Phiêu Trần ngoái đầu nhìn lại thấy xa xa có bụi bốc lên mù mịt, chứng tỏ có toán quân của Thần Kiếm bang khá đông đảo.

Lưu vực sông Hoài rất phì nhiêu nên hai bên đường toàn là ruộng nước, chẳng có núi rừng mà rẽ vào ẩn thân.

Ba con tuần mã lồng lên chạy bán sống bán chết, lát sau địa hình cao dần lên và bên tả quan đạo có một gò cao toàn lau sậy, xen lẫn với đá tảng. Khúc Mạc Sầu thều thào:

- Hiền đệ hãy giấu ta vào gò đất ấy rồi đưa mọi người đào tẩu cho nhanh.

Lão phu không còn chịu đựng nổi nữa rồi.

Phiêu Trần cười nhạt:

- Địa thế gò đất rất thuận lợi cho việc phòng thủ. Để xem Thần Kiếm Bang làm được gì chúng ta.

Chàng không nói lời tình nghĩa nhưng thà chết chứ không bỏ rơi nghĩa huynh. Tỳ Bà Sương Khúc Mạc Sầu cảm động đến sa lệ, biết không ngăn cản được Phiêu Trần, đành để mặc chàng hành động!

Phiêu Trần dẫn đầu, phi đến chân gò đất, đốc thúc Tư Đồ Lan và Phi Nhi dắt ngựa vào đám lau sậy và loạn thạch. Chàng đặt Khúc Mạc Sầu vào khe của ba tảng đá, giao cho Tư Đồ Lan bảo vệ rồi nói với Sở Phi:

- Phi Nhi! Đây là cơ hội tốt để ngươi trở tài phóng Bát Túc Phi Tiên. Nhưng phải ẩn thân thật kỹ, chỉ ra tay khi kẻ địch đến gần!

Cừ non không biết sợ, Phi Nhi cười đáp:

- Phụ thân yên tâm! Hải Nhi đem theo đến hai trăm mũi ám khí, chỉ sợ thiếu mục tiêu mà thôi!

Nhưng toán tiên phong của Thần Kiếm Bang lại là bầy Hạc hung dữ, chúng lao xuống tấn công bằng chiếc mỏ cứng như thép và đôi cánh mạnh mẽ.

Phiêu Trần biết đôi chùy sắt nặng nề không có tác dụng trong trường hợp này nên quát bảo:

- Phi Nhi hãy nhảy xuống chân tảng đá, dùng ám khí giết Hạc!

Phi Nhi ngoan ngoãn nghe lời, còn Phiêu Trần tháo sợi nhuyễn tiên dài gần trượng mà Phi Nhi đã mang từ nhà đi tạo thành chiếc tán che kín cả một phạm vi rộng lớn.

Bầy Hạc chạm vào lưới roi phỏ đây chân khí hùng hậu, lập tức bị phân thây, lông bay trắng xóa không gian. Tiếng kêu thảm thiết của những con lìa đời đã khiến số còn lại khiếp sợ, bay cả về hướng Bạc Sơn.

Phiêu Trần thu roi, lướt mau ra bìa Tây gò đất để đối phó với toán cao thủ áo xám, ngực đeo ngân kiếm. Đây là lần đầu chàng thi triển pho Thủ Tri Tiên Pháp, nhưng chàng luyện thuở lên năm nên đường roi lợi hại không thua gì bản thân Sách Siêu.

Cộng thân pháp Huyền Huyền Ảo Bộ nhanh như gió thoảng, Phiêu Trần lướt quanh gò, người chưa đến mà mũi roi đã cắm vào thân địch thủ. Phi Nhi không có mục tiêu để trở tài, giận dỗi thét lên:

- Phụ thân nữ tranh công với Phi Nhi sao?

Chàng cười ha hả:

- Hải Nhi chớ lo, bọn chúng đông đến trăm tên, trước sau gì ngươi cũng có phần mà.

Phiêu Trần liếc thấy lão nhân Bạch Bào, râu dài đến rốn, đầu đội ngân khôi, đang ngồi trên lưng ngựa dưới chân gò, chỉ huy cuộc tập kích, liền cao giọng hỏi:

- Khúc Đại ca! Râu họ Bàng dài hay ngắn?

Tỳ Bà Sương gắng gượng đáp:

- Bàng Tinh Hải không có râu, còn lão râu dài đến bụng thì là phó bang chủ Mỹ Nhiệm Tú Sĩ Uất Trì Thử!

Lúc này, bọn thủ hạ Thần Kiếm Bang tràn lên như thác lũ, Phiêu Trần giết không kịp nên chúng ủa vào trong loạn thạch. Phỉ nhi hớn hở phóng ám khí, giết liền sáu tên. Còn Tư Đồ Lan cũng nhảy ra múa kiếm chặn lại đối phương, ngăn không cho chúng tiến vào chỗ của Khúc Mạc Sầu.

Tư Đồ Lan học nghệ Tiêu Tương Ngư Phủ, kiếm pháp khá linh diệu nhưng công lực non kém. Nàng lại ít giao đấu nên kinh nghiệm chiến đấu cũng ít ỏi. Nay gặp cuộc hỗn chiến khùng khiếp này. Thần Nữ rất bối rối.

Phỉ nhi nhận ra điều ấy nên nhảy đến trợ lực, giết liền hai gã đang đấu với Tư Đồ Lan. Nó cười vang:

- Nhị Nương đánh đấm chẳng có chút sát khí nào thì đâu có xứng với một bậc anh hùng như Nga Mi Đại Kiếm Khách! Coi chừng phụ thân sẽ lấy Độc Vật Nương Tử đây nhé!

Quả thực là Thần Nữ do lòng dạ nhân từ, sợ máu me nên xuất thủ không chắc tay. Nay nghe Phỉ nhi mĩa mai. Nỗi ghen hờn biến thành cơn phẫn nộ, nàng nghiêng rằng xuất tuyệt chiêu đâm chết một tên mé tả.

Phần Phiêu Trần cũng đã ném hết ba mươi sáu mũi Bát Túc Phi Tiên của mình, giết hơn hai chục gã khôi y. Bọn còn lại đang ngập ngừng không dám tiến vào thì nghe phó bang chủ gõ chiêng thu quân. Chúng mừng rỡ rút cả xuống.

Và quân tiếp viện của Thần Kiếm Bang đã đến nơi, đông ước hơn trăm, vai mang cung tiễn và hông đeo trường kiếm. Đi đầu toán quân này là một lão già mặt hồng hào, không râu, mặc hoàng bào, đầu đội kim khôi. Sau lưng lão là một đại kỳ to lớn, trên yên dựng đứng là đại kỳ nền xanh da trời, giữa thêu thanh kiếm bằng chỉ bạc.

Đến nơi, lão cho bọn cung thủ vây quanh gò, chĩa những mũi tên quần giẻ tẩm dầu để uy hiếp.

Phiêu Trần thở dài, biết không thể chống cự được nữa. Trên gò này có rất nhiều xác cỏ mục mùa Đông, chỉ trúng vài mũi tên lửa là bốc cháy.

Tuy không đốt chết ai nhưng khói sẽ xua bọn chàng ra. Bàng Tinh Hải vận công gọi:

- Khúc Mạc Sầu! Nếu lão chịu nạp họa đồ thì bốn tọa sẽ tha mạng cho!

Tỳ Bà Sương đau đớn bảo Phiêu Trần:

- Hiền đệ thừa sức phá vây, bảo vệ Lan muội và Phỉ nhi thoát về hướng sau gò. Hãy để mặc ta ở lại đây!

Chàng nghiêm giọng:

- Đại ca phải tin vào sự sắp đặt của tiểu đệ, nếu không chúng ta sẽ chết cả đám một cách vô ích. Đại ca cũng biết rằng khinh công Tư Đồ Lan và Phỉ nhi rất kém, nơi đây lại không có rừng, tất sẽ không thoát nổi! Tiểu đệ sẽ

dùng họa đồ dụ cho Bàng lão tặc thả chư vị đi trước, khi còn lại một mình, dẫu thiên binh vạn mã cũng không ngăn được tiểu đệ đào tẩu!

Tỳ Bà Sương im lặng vì biết không còn đường nào khác cả. Phiêu Trần chính sắc dặn dò Tư Đồ Lan:

- Khi ta thương lượng xong, Nương tử phải lập tức cùng phỉ nhi hộ tống Khúc đại ca đi gấp về hướng thành Nam Dương. Nếu căn cứ của Ma Giáo vẫn còn thì Nương tử ở đấy, và mời đại phu chăm sóc Khúc đại ca. Ta sẽ đuổi theo sau!

Tư Đồ Lan bật khóc:

- Mong tướng công bảo trọng!

Phỉ nhi lại cười khanh khách:

- Nhị Nương lo gì! Phụ thân võ công quán thế, thân pháp lại nhanh như thiểm điện, ai mà cầm chân nổi?

Phiêu Trần hài lòng, xoa đầu cậu bé:

- Người hãy dừng cảm, lạc quan như vậy mới là hảo hán!

Chàng nhảy ra đứng trên tảng đá cao nhất ở bìa gò đất, đồng dặc nói:

- Bàng bang chủ! Tại hạ Sở Phiêu Trần, nghĩa đệ của Tỳ Bà Sương và cũng là người đang giữ mảnh họa đồ kho tàng Tứ ác Ma!

Tất nhiên là Bàng Tinh Hải đã nghe đồn về việc chàng trai này đã thương Bang chủ Khổng Tước Bang. Lão giật mình cổ trần tỉnh nói:

- Té ra là Nga Mi Đại Kiếm Khách! Phải chăng các hạ muốn thương lượng với bản tọa?

Phiêu Trần gật đầu, hỏi lại:

- Võ công của tôn giá so với cang chủ Khổng Tước Bang thì như thế nào?

Họ Bàng cau mày:

- Song phương chưa giao đấu lần nào nên không biết ai hơn. Nhưng bản tọa có Thần Kiếm trong tay quyết không thể thua được! Các hạ còn đã thương được Trương Tự Thanh thì xem ra lão ta đâu đáng sợ!

Phiêu Trần cười nhạt:

- Dù tại hạ không địch lại tôn giá cũng có thể hủy bỏ bản đồ, liều mạng đến cùng. Lúc ấy thở đứt hơi thì chó săn cũng gãy chân. Do vậy, tại hạ đề nghị bang chủ buông tha cho Khúc đại ca và thê tử của Phiêu Trần này. Sau đó, tại hạ sẽ trao báu vật.

Bàng Tinh Hải cân nhắc rồi nói:

- Các hạ có dám lấy danh dự phái Nga Mi ra thề hay không?

Phiêu Trần gật đầu, giơ tay thề thốt. Họ Bàng cẩn thận hỏi lại:

- Họa đồ đâu? Các hạ đưa cao cho bản tọa xem thử!

Phiêu Trần mỉm cười, lấy mảnh da dê cũ kỹ lớn hơn bàn tay, giơ ra cho đối phương xem. Bàng Tinh Hải cũng có một mảnh y như vậy, chỉ khác ở nét vẽ, nên nhận ra ngay của thực! Lão đẹp dạ ra lệnh giãn vòng vây!

Ba con ngựa nẩy giờ ngoan ngoãn nằm im giữa các tảng đá, giờ mừng rỡ hí vang vì được rời chỗ nấp chật hẹp.

Khúc Mạc Sầu tuy rất đau đớn, yếu ớt nhưng trước mặt cừu nhân vẫn cố gượng tỏ ra khoẻ mạnh, hiên ngang. Lão treo lên lưng ngựa chỉ mặt họ Bàng mà mắng:

- Bàng Tinh Hải! Lão phu là tỷ phu mà ngươi nỡ hạ độc thủ, quả không bằng cầm thú!

Bàng Tinh Hải cười dài:

- Chị ta đã chết ba chục năm nay, không chừng đã đầu thai, lấy chồng khác. Lão còn nhận ta là Cữu tử làm gì nữa?

Tỳ Bà Sương cảm hận không nói nên lời, thúc ngựa đi theo Tư Đồ Lan và Phỉ nhi.

Nga My Kiếm Khách

Hồi 9

Tuyệt xứ phùng Tam Sắc

Thất Tinh tâm kim nhân

Phiêu Trần đứng im như pho tượng, mắt dõi theo đám bụi hồng cho đến khi khuất dạng. Hơn khắc sau, Bàng Tinh Hải nóng ruột hồi thúc:

- Họ đã đi xa rồi! Mong các hạ y ước trao hạo đồ cho bốn tọa.

Phiêu Trần cười nhạt:

- Đến người thân như đại ca mà tôn giá còn trở mặt hãm hại thì tại hạ nào dám tin. Cứ chờ họ đi thêm vài chục dặm nữa hãy hay.

Ba khắc nữa trôi qua, ánh dương quang mùa xuân chói lọi khiến bọn Thần Kiếm Bang toát mồ hôi. Phiêu Trần vẫn ung dung vì cạnh tảng đá có một tán cây ngô đồng nhỏ. Tuy thân không to nhưng lá rậm rạp, che mát cho người đứng dưới.

Đến giữa giờ Ty, Bàng Tinh Hải không chịu nổi nữa, hậm hực quát vang:

- Ngươi định bắt bốn tọa chờ đến tối hay sao?

Phiêu Trần điềm nhiên gật đầu:

- Tại hạ chỉ thề rằng sẽ ở lại đây để trao bản đồ chứ đâu nói rõ thời gian?

Mong tôn giá kiên nhẫn một chút.

Biết mình đã bị lừa, Bàng Tinh Hải phần nộ quát thủ hạ vây chặt rồi cùng Mỹ Nhiệm Tú Sĩ rút kiếm tiến lên.

Phiêu Trần cười nhạt:

- Bang chủ động thủ là xem như cuộc giao dịch bất thành đấy nhé!

Bàng Tinh Hải gần giọng:

- Chỉ cần người giữ đúng lời thề, không hủy báu vật thì bọn tọa lo gì không lấy được? Có giỏi thì xuống đây thử vài chiêu?

Phiêu Trần cười rộ:

- Mời tôn giá lên đây! Tại hạ đã thề thì không dại gì hủy đi mảnh da dê quý báu này!

Chàng đã cố vận dụng cách vắn vẹo ngôn ngữ mà bọn phạm nhân thường dùng để đối phó với nha môn. May thay, Bàng Tinh Hải chủ quan, tưởng chàng cũng sợ chết như bao người khác, nên lão mới mắc mưu. Nếu họ Bàng biết chàng luyện được pho thân pháp Huyền Huyền Ảo Bộ thì đã cẩn trọng hơn.

Nay Trương Tự Thanh giữ hai phần, Bàng Tinh Hải một phần, Phiêu Trần không thể để phần cuối cùng lọt vào tay họ Bàng được. Lỡ hai lão ác ma liên thủ thì sẽ tìm được kho báu.

Số tài sản khổng lồ ấy cộng với dã tâm to lớn của hai kẻ tự xem mình là anh hùng, sẽ biến thành mối đại họa cho võ lâm và xã tắc. Triều đình hiện đang suy yếu, dân tình bất mãn và có nhiều tay kiệt liệt đang rắp ranh việc đuổi hươu dành lấy thiên hạ.

Hơn nữa Phiêu Trần phải giữ được phần tư họa đồ của Khúc Mạc Sầu, để có thể dự cuộc phó ước tử vong với bang chủ Không Tước Bang vào ngày cuối tháng sáu tới đây.

Vì những lý do ấy, Phiêu Trần muối mặt làm người trí trá, dùng lời nói lững lờ để gạt gẫm Bàng Tinh Hải. May mà lão không phát giác ra cạm bẫy trong lời thề thốt, nếu không thì dù chàng có bảo toàn được vật báu cũng sẽ chịu nhục suốt đời! Chàng còn rất trẻ nên chưa thoát được sự ràng buộc của quan niệm tín nghĩa Không Gia!

Nhắc lại, Bàng Tinh Hải mắc mưu một tiểu tử đáng tuổi con mình nên giận đến điên cuồng, gầm lên:

- Xạ tiễn!

Hàng trăm mũi tên lập tức bay về phía Phiêu Trần. Đây chỉ là đòn cầm chân để họ Bàng và Mỹ Nhiệm Tú Sĩ áp sát mục tiêu.

Nhưng Phiêu Trần đã múa tít trường kiếm, cười vang:

- Banh chủ đã vi phạm lời cam kết, tại hạ đành phải cáo từ!

Chàng vừa nói vừa ẩn mình vào kiếm quang, lao vút về hướng Đông. Không ai đủ sức để ngăn trái cầu thép đang lướt đi với tốc độ sao băng.

Phòng tuyến lập tức thủng một lỗ lớn và Phiêu Trần đã để lại sau lưng mình bốn tử thi áo xám!

Bàng Tinh Hải quát thủ hạ lên ngựa, còn bản thân thì cùng Mỹ Nhiệm Tú Sĩ Uất Trì Thục dùng khinh công đuổi theo Phiêu Trần.

Lão ta tin rằng với công lực thâm hậu của mình, sẽ bắt kịp đối phương.

Nhưng họ Bàng đã lắm to, vì gã tiểu tử đáng ghét kia cứ nhớn nhor phía trước, cách độ mười mấy trượng.

Phiêu Trần biết Tỳ Bà Sương mang thương tích trầm trọng, tất cuộc trình không thể nhanh được. Do vậy, chàng cố tình dụ Bàng Tinh Hải đuổi mãi, kéo dài thêm thời gian cho người thân.

Vùng đất phía Đông vùng quan đạo này rất cằn cỗi, toàn là đá ong, chỉ có cỏ dại thâm thấp và vài bụi cây lúp xúp. Đây là nơi thả trâu bò của dân trong vùng.

Địa hình tương đối bằng phẳng nên thuận lợi cho bọn kỵ sĩ Thần Kiếm Bang phi ngựa đuổi theo. Tiếng vó ngựa rầm rộ khiến bọn gia súc sợ hãi, chạy tán loạn và kêu vang.

Được năm sáu dặm thì toán nhân mã bắt kịp bang chủ và phó bang chủ. Hai lão nhảy lên lưng ngựa, quyết truy đuổi đến cùng.

Bọn bang chúng dương cung bắn vói theo, nhưng Phiêu Trần lúc nào cũng giữ khoảng cách ngoài tầm tên.

Tận cùng của giải đất hoang hóa này chính là dãy núi thấp Xà Sơn, như con rắn khổng lồ, ngoằn ngoèo nằm dài theo hướng Bắc Nam, và dưới chân núi là một cánh rừng tự nhiên rậm rạp. Kích thước mỗi bề chỉ độ hai chục trượng. Nếu Phiêu Trần vào được cũng sẽ bị vây chặt. Huống hồ còn có một sự bất ngờ đang chờ chàng trai trẻ.

Bỗng con ngựa của Mỹ Nhiệm Tú Sĩ bứt phá đường đua với tốc độ đáng ngạc nhiên, chỉ chốc lát đã bỏ rơi đoàn người nửa dặm và sắp bắt kịp Phiêu Trần.

Bàng Tinh Hải kinh ngạc:

- Lạ thực! Chẳng lẽ con ngựa của Uất Trì Thư lại là một thần mã hãn thế? Phiêu Trần thấy chỉ mình Mỹ Nhiệm Tú Sĩ đuổi theo không hề sợ hãi, tăng tốc chạy trước đầu ngựa của lão. Uất Trì Thư vung chưởng giáng vài phát nhưng không trúng đích, chỉ làm đất đá bay lên.

Phiêu Trần giật mình khi nghe Tú Sĩ nói:

- Trần nhi! Sau cánh rừng là một khe núi sâu, con hãy liệu mà tính toán đường thoát thân. Sư phụ sẽ hỗ trợ cho.

Té ra Uất Trì Thư lại là Thiên Xảo Chân Nhân cải trang. Phiêu Trần mừng rỡ, nhảy lên tránh phát chưởng của ông rồi hỏi:

- Sao sư phụ lại phải thân phục Thần Kiếm Bang?

Chân Nhân mỉm cười:

- Ta đã sao được hai phần tàng bảo đồ của Khổng Tước bang chủ, nên ta phải lấy cho được phần của họ Bàng. Năm nay, Thiểm Tây và vùng Tây Bắc sẽ gặp hạn hán nặng nề. Bàn đạo sẽ dùng số của cải ăn cướp ấy mà cứu tế tai dân!

Lão nói đến đây thì con tuấn mã ngã lăn ra chết, và hai người cũng đã đến

bìa rừng. Phiêu Trần chạy vào, Thiên Xảo Chân Nhân đuổi theo. Quả nhiên cuối cánh rừng là một khe sâu thăm thẳm, chướng khí mịt mờ, rộng đến năm trượng, ngăn cánh rừng Tây với vách núi Xà Sơn. Đây là một khe nứt thường có của sự vận động tạo sơn.

Chân Nhân đưa cho Phiêu Trần một xấp giấy mỏng và nói:

- Đây là khẩu quyết võ công và bản sao hai mảnh tảng bảo đồ. Đã có ba phần, Trần nhi hãy cố tìm cho ra kho báu, đưa hết về Trường Sa. Nếu không được, rằm tháng tư này, bần đạo sẽ đến Sở gia trang!

Phiêu Trần cất vào lưng rồi cười hỏi:

- Nhưng đồ nhi làm sao để thoát khỏi nơi này?

Chân Nhân tư lự đáp:

- Trần nhi hãy thủ sẵn roi da, ta sẽ giúp ngươi vượt độ xa bốn trượng. Sau đó ngươi dùng roi quấn vào gốc cây trên bờ vực mà vượt đoạn còn lại.

Ông đặt tay hữu vào lưng Phiêu Trần rồi đếm một, hai, ba. Chàng phối hợp sức với ông với lực đạo của hai chân mình, lao vút đi. Hết đà bay, Phiêu Trần chỉ còn cách mép vực bên kia nửa trượng. Chàng vung roi da, quấn lấy thân cây, giật mạnh và đáp xuống an toàn.

Chân Nhân giã vờ la hét:

- Tiểu tử kia, có giỏi thì quay lại đây!

Vừa lúc Bàng Tinh Hải và thủ hạ vào đến. Họ ngơ ngác nhìn bóng Phiêu Trần ẩn hiện và mất dạng sau những tảng đá không lồ.

Mỹ Nhiệm Tú Sĩ, tức Thiên Xảo Chân Nhân, thở dài chua xót:

- Sở tiểu tử quả là lợi hại phi thường. Y phóng xa đến hơn ba trượng rồi dùng roi quấn vào gốc cây kia mà sang bờ. Khinh công và đơm lược ấy thật hiếm có.

Tô Bằng Hải không biết rõ chiều dài thực sự của cây nhuyễn tiên nên tin lời Uất Trì Thư. Lão hậm hực chửi vang rồi ra lệnh rút quân.

Nhưng Thiên Xảo Chân Nhân không ngờ rằng mình đã đưa đồ đệ thân yêu vào tử địa. Chỗ chàng nhảy sang không dính liền với Xà Sơn mà chỉ là một mỏm đá rộng lớn bị tách rời khỏi Xà Sơn, bị khe núi vây quanh. Nghĩa là giờ đây chàng những người lạc vào một hòn đảo chơ vơ giữa biển. Không có ai giúp đỡ thì Phiêu Trần sẽ chết vì đói khát mà thôi.

Chàng đi quanh một vòng, mỉm cười chế diễu số phận hẩm hiu của mình!

Chàng chỉ còn cách hy vọng rằng có gã tiểu phu nào đấy sẽ mò đến đây!

Phiêu Trần nghe khát khô cổ họng, liền đi tìm nước uống. Chàng mừng rỡ nhận ra có một hốc đá lớn chứa đầy nước mưa trong trẻo. Nhưng khổ thay trong phạm vi hai chục trượng vuông này chẳng có con thú nào cả. Chàng ngao ngán nghĩ đến việc mình phải ăn đám thần lẩn, sâu bọ để được sống còn.

Phía Tây của hòn đảo cô độc này có vách cao nên người bên ngoài nhìn vào

sẽ tưởng nơi đây dính liền với núi mẹ. Nhưng sau bức vách ấy lại khá bằng phẳng, lác đác những tảng đá hình thù kỳ quái trên thảm cỏ xanh rờn. Lại có những cây cổ thụ già nua, che mát cho chàng trai bất hạnh.

Phiêu Trần nằm dưới bóng râm, thiếp đi vì mệt mỏi. Lúc chàng tỉnh giấc thì ráng chiều đã đỏ rực không gian.

Vách đá phía Tây ngăn không cho chàng thấy bóng kim ô, nhưng rìa vách rực rỡ ánh hồng trông rất đẹp.

Hốc nước nằm dưới chân vách ấy, và nước rỉ rả chảy xuống là do cây cỏ, rong rêu tích tụ sương đêm mà thành vì đã hết mưa mùa Hạ lẫn tuyết mùa Đông!

Gần đây có một hốc đá nhỏ và không thông với hốc lớn. Vì vậy Phiêu Trần yên tâm nhảy xuống mà tắm gội. Chàng mang theo tay nải nên có y phục sạch mà thay đổi.

Nghe đói bụng, Phiêu Trần dùng đá nhỏ bắn vài con thằn lằn núi da dẻ xù xì, lớn bằng cổ tay, gom củi khô nướng lên ăn đỡ dạ.

Canh hai đêm ấy, Phiêu Trần đang ngơ ngẩn ngắm vàng trăng mười chín, tưởng nhớ đến người thân, thì nghe văng vẳng có tiếng khóc nỉ non, từ sau vách đá vọng lại. Nếu không phải là người có công lực thâm hậu và thính giác tinh tường thì khó mà phân biệt tiếng khóc thê thiết kia với tiếng côn trùng ảo não!

Phiêu Trần vui mừng khôn xiết, lần về phía mép vực phía Tây.

Bên kia bờ vực, một bóng trắng đang đứng khóc ròng:

- Sở đại ca! Nếu tiểu muội không bảo chàng đi Bạc Sơn thì đâu đến nỗi bỏ mạng dưới vực sâu lạnh giá này! Đại ca yên tâm, tiểu muội chờ trời sáng sẽ xuống khe núi thu nhật thi hài, đưa về Trường Sa rồi sẽ xuống tóc qui y, sớm tối kệ kinh để đại ca sớm được siêu sinh.

Phiêu Trần đã nhận ra giọng nói của Diệp Tú Châu. Chàng không ngờ người con gái bạc mệnh này lại yêu thương mình tha thiết đến như vậy! Mỗi tình sâu tựa biển Đông kia đã làm trái tim chàng rung động mãnh liệt, quyết lấy Tú Châu làm vợ.

Phiêu Trần khẽ gọi:

- Châu muội!

Tú Châu thét lên như mê sảng:

- Đại ca!

Nàng căng mắt đảo dáo nhìn quanh nhưng chẳng thấy ai. Phiêu Trần đứng cạnh một tảng đá khuất ánh trăng chênh chếch, lại bị sương mờ từ dưới khe bốc lên che mờ, nên rất khó nhận ra.

Phiêu Trần hỏi tiếp!

- Châu muội có yêu ta không?

Tiếng chàng được vực sâu cộng hưởng nên phiêu phưởng như từ dưới đáy

vọng lên. Tú Châu tưởng vọng linh chàng hiện về, liền bật khóc:

- Nay đại ca đã thác, tiểu muội còn giấu giếm lòng mình làm gì nữa. Tiểu muội đã thâm yêu từ lâu rồi.

Phiêu Trần hài lòng bảo:

- Vậy thì nàng hãy đi tìm một sợi dây chèo bền chắc, dài độ sáu, bảy trượng, ném một đầu dây cho ta!

Chàng bước ra mép vực phơi mình dưới ánh trăng. Tú Châu nhìn thấy rú lên:

- Tạ ơn hoàng thiên! Đại ca vẫn còn sống! Tiểu muội sẽ đi lấy dây ngay!

Dứt lời, nàng lướt trở ra với thân pháp kỳ tuyệt, khiến Phiêu Trần phải ngỡ ngàng.

Hai khắc sau, Tú Châu trở lại với vòng chèo lớn và một ôm những cây đuốc nhựa thông. Tú Châu cắm đuốc dọc bờ vực, đốt lên để có thể hành động chính xác hơn.

Nhờ ánh đuốc xua bớt sương mù, Phiêu Trần dễ dàng chụp trúng đầu dây cột đá nặng mà Tú Châu ném sang. Chàng buộc chặt vào gốc cây, bảo Tú Châu cố định bên này rồi bám lấy, chuyển đi nhanh như loài vượn trong rừng.

Sang đến bờ, Phiêu Trần ôm lấy Tú Châu, hôn lên những giọt nước mắt đang lăn dài trên gò má nám đen. Phiêu Trần thì thầm:

- Châu muội hãy hứa đừng bao giờ rời xa ta nữa!

Tú Châu gật đầu, gỡ vòng tay Phiêu Trần ra then thùng nói:

- Tiểu muội chạy khắp nơi tìm đại ca từ trưa đến giờ, thân thể rất hơi hám.

Trong rừng có ao nước nhỏ, chúng ta hãy đến đó mà qua đêm.

Nói xong nàng cầm đuốc dẫn chàng đi về mé tả, đến một hồ nước đường kính chỉ độ hai trượng. Quanh hồ cây cối thưa thớt nên ánh trăng vàng lấp loáng trên mặt nước đang lao xao bởi ngọn gió xuân.

Tú Châu cười bảo:

- Trong tay nải có con gà luộc, đại ca ăn đi!

Phiêu Trần gạt đầu, soi đuốc nhặt cành khô, chát thành đống rồi đốt cả cây đuốc vào để nhóm lửa.

Trong lúc Tú Châu tắm gội, Phiêu Trần mở tay nải của hai người, lấy áo choàng trải lên bãi cỏ cạnh đống lửa. Tất nhiên chàng không quên con gà luộc được gói kỹ trong giấy bản.

Áo choàng là vật thiết thân của khách võ lâm, chứ không đơn thuần là đồ trang sức. Áo choàng thường may bằng lụa dày để có thể thay thế cho chân, chiếu những lúc lỡ độ đường, phải ngủ nơi thiếu tiện nghi.

Tú Châu đã tắm xong, đến ngồi bên ngọn lửa hong khô mái tóc dài óng ả.

Phiêu Trần ngắm gương mặt nhìn nghiêng, nhận ra nét thanh tú của sống mũi và đôi môi gợi cảm. Chàng tự nhủ rằng nếu không có làn da sần sùi, đen nám, Tú Châu sẽ kiều diễm chẳng kém Tư Đồ Lan.

Ánh mắt chàng đọng lại trên những đường cong vẽ nên bởi màn đêm và ánh lửa, chợt nghe xao xuyến trước thân hình thiếu phụ của người con gái mười chín tuổi này.

Tú Châu phát hiện Phiêu Trần đang ngấm mình say đắm, thẹn thùng đứng lên để giấu ánh mắt hân hoan đến ngồi bên chàng, xé thịt gà và cười hỏi:

- Chắc đại ca đói lắm rồi phải không?

Phiêu Trần lắc đầu:

- Không! Lúc chiều, ta đã bắt được năm con thằn lằn núi. Khi đói ăn gì cũng thấy ngon nên đã chén sạch cả xương, Châu muội mới là người cần ăn đấy.

Đúng là Tú Châu rất đói bụng, vì đã bôn ba từ trưa đến giờ. Nàng bẻ cho Phiêu Trần hai chiếc đùi, còn mình thanh toán phần còn lại.

Ăn xong, hai người ra hồ nước rửa tay, trăng đã lên cao tím, sương đêm dày đặc và lạnh lẽo khiến Tú Châu bất giác rung mình.

Phiêu Trần nghiêng người, bế xốc Tú Châu lên tay, đưa trở về bên đồng lửa đã sắp tàn, chàng ngồi xuống tấm áo choàng nhưng vẫn không buông Tú Châu.

Phiêu Trần âu yếm hỏi:

- Châu muội có bằng lòng làm vợ ta không?

Tú Châu cười khúc khích:

- Đại ca đã có hai người vợ đẹp như tiên, sao lại còn tham cả đến một con bé xấu xí như tiểu muội?

Phiêu Trần cười mát:

- Ta nhìn nàng đã quen nên chẳng hề thấy xấu.

Tú Châu lắc đầu:

- Tiểu muội rất yêu đại ca nhưng không nhất thiết phải trở thành vợ chồng. Hai vị thiếu phu nhân sẽ không vui.

Phiêu Trần không ngờ Tú Châu từ chối thẳng thắn như vậy, cay đắng bảo:

- Nàng đã quyết như vậy thì cũng chẳng dám nói thêm.

Tú Châu bật cười:

- Đại ca giận tiểu muội rồi sao?

Nàng rướn người lên hôn Phiêu Trần. Chàng nghe lòng rộn ràng, tưởng Tú Châu đã thuận tình làm vợ mình.

Phiêu Trần háo hức gây cuộc truy hoan và hài lòng khi thấy Tú Châu nồng nàn dâng hiến. Nàng cứ xiết chặt mãi người chàng như vì quá xấu hổ với ánh trăng xuân đang rọi qua khe lá. Phiêu Trần đã nhóm lửa dưới một tàn cây để tránh sương đêm.

Bỗng Tú Châu hỏi một câu chẳng liên quan gì đến ái tình:

- Đại ca! Những con thằn lằn núi mà chàng ăn có màu sắc thế nào?

Phiêu Trần ngơ ngác đáp:

- Da chúng màu vàng tươi, có những chấm đen, đỏ rất đẹp Nhưng sao Châu

muội lại hỏi việc ấy vào lúc này?

Tú Châu không đáp, chỉ mỉm cười và tiếp tục chìm vào hoan lạc.

Sáng ra, ánh ban mai và tiếng chim rừng đã đánh thức Phiêu Trần, Tú Châu đã biến mất, chỉ còn lại những dòng chữ trên tấm áo choàng nhàu nát:

“Đại ca đã vô tình ăn nhầm loại độc vật hãn thế có tên là Tam Sắc Bích Hồ. Từ nay hơi thở và chưởng kinh của chàng có thể giết người. Tiểu muội phải đi tìm thuốc giải cho chàng, hẹn gặp nhau ở Sở gia trang. Trong lúc này, đại ca không nên gần gũi ân ái.”

Tú Châu bái bút!”

Phiêu Trần kinh hãi, vận công kiểm tra kinh mạch, thấy chân khí dường như dồi dào hơn trước, nhưng da thịt chàng tỏa ra một mùi hăng hắc, khó chịu.

Chàng thở dài tự hỏi Tú Châu có bị mình làm hại hay không? Nếu không thì nàng là ai mà lại có khả năng kháng độc mãnh liệt như vậy? Dù biết chàng đã trở thành độc nhân mà vẫn tiếp tục cuộc mây mưa, chẳng hề sợ hãi?

Bốn ngày sau, Phiêu Trần có mặt ở thành Hán Dương. Tìm đến căn cứ mật của Ma Giáo, trên núi Quy Sơn.

Quy Sơn và Hạc Sơn là hai ngọn núi nằm đối diện nhau ở hai bờ sông Hán Thủy. Nghe tên cũng biết núi Quy không cao và đỉnh bằng phẳng, cong xuống như mai rùa.

Tú Châu có để lại cho Phiêu Trần hai chiếc mặt nạ nên giờ đây chàng mang dung mạo của một người tuổi độ năm mươi, khá là đẹp lão!

Chàng lững thững thúc ngựa đi về hướng chân núi, lòng miên man suy nghĩ về hoàn cảnh hiện tại. Chàng bỗng thức ngộ rằng việc Hồ Ly Tinh Du Huê cho chàng uống Linh Đan là hoàn toàn xác thực. Nếu không, chàng đã bỏ mạng khi ăn xong năm con Tam Sắc Bích Hồ kia. Hình bóng yêu kiều lại hiện về khiến Phiêu Trần càng thêm hoang mang!

Cả Phật giáo lẫn Lão giáo đều có nói về ma quỷ, và phần đông dân Trung Hoa đều tin điều ấy. Phiêu Trần cũng không phải là ngoại lệ!

Chàng biết mình chẳng thể chết vì độc vật nhưng nếu sống mà không dám gần gũi người thân thì chẳng đau lòng lắm sao?

Bỗng Phiêu Trần giật mình vì nghe tiếng gầm gừ giận dữ từ sau đám rừng liễu trên sườn núi. Như vậy là căn cứ của Ma Giáo có chuyện bất ngờ.

Chàng tức tốc xuống ngựa, lướt nhanh lên núi, không phải bằng bậc thang của sơn đạo mà là lần vào đám liễu non cạnh đường.

Lên đến mép bình đài, Phiêu Trần nhận ra sân trước của tòa sơn trang đã bị vây kín bởi một lực lượng kiểm thủ đông đến hai trăm người. Họ đều mặc áo đen, đầu chít khăn vàng, mang theo một lá đại kỳ thêu ba chữ Quang Minh Giáo!

Phiêu Trần cau mày, tự hỏi vì sao họ lại dùng tên cũ của Ma Giáo? Trước đây, tổng đàn Ma Giáo đặt trên núi Quang Minh Đỉnh thuộc rặng Hoàng Sơn

và tự xưng là Quang Minh Giáo!

Nhưng từ lúc bị võ lâm liên thủ tiêu diệt, cái tên ấy không còn nữa. Thiên hạ lại gọi họ là Ma Giáo và giáo chủ Vương Nam Điền cũng chẳng thêm cái chính, vì giáo phái của ông thờ Lửa và Thiên Ma.

Giọng nói quen thuộc của Mục Phi Long cất lên, xua tan nỗi nghi hoặc của Phiêu Trần.

- Vương Nam Điền, hai chục năm nay, lão chấp chương quyền giáo chủ mà không chân hưng được uy danh của bốn giáo khiến mấy chục vạn giáo chúng phải giấu mặt, tủi nhục vô cùng. Nay ta là người thừa kế những tuyệt học bí truyền của Tổ sư, thể theo nguyện vọng của đa số giáo chúng mà dương cờ Quang Minh Giáo, sánh vai cùng các võ phái Trung Nguyên! Nếu lão thức thời thì mau trao Thánh Hỏa Lệnh Bài, và từ chức giáo chủ!

Đám hắc y đồng thanh hô vang:

- Quang Minh Giáo vạn tuế! Mục giáo chủ vạn tuế!

Tứ hộ pháp Ma Giáo là Lôi Phủ Thiên Vương Lôi Quì trợn mắt quát:

- Câm ngay! Bọn ngươi là quỷ quái phương nào, sao dám giả làm người của Ma Giáo?

Ngũ hộ pháp Ma Kiếm Thiên Vương Thạch Hải Ba cười gian hoạt:

- Đệ tử đông hàng vạn, làm sao tứ ca biết hết được? Họ là người của phân đà Hà Nam đây!

Phiêu Trần không thấy Tư Đồ Lan, Phỉ Nhi và Khúc Mạc Sầu, đoán rằng họ đang ở trong hậu viện, chàng bí mật đi vòng ra phía sau. Đến vườn hoa ngăn cách đại sảnh và những kiến trúc hậu viện, Phiêu Trần nhận ra nơi này được bảo vệ bởi mấy chục đệ tử Ma Giáo. Như vậy là mọi người đã tập trung cả vào đại sảnh. Vì ít nhân thủ nên không thể dàn mỏng phòng tuyến được.

Chàng nhìn thấy gã đệ tử Thiên Khu Đường, bộ phận phụ trách phòng thủ tổng đàn. Năm ngoái, khi đưa giáo chủ, chàng đã từng gặp Vệ đội trưởng.

Gã tên Vệ Dương, biểu ca của Yên Hà.

Phiêu Trần mừng rỡ, lộ mặt nạ ra gọi:

- Vệ biểu huynh!

Họ Vệ hân hoan rời vị trí:

- Biểu muội phu! Người đến đây quả là đúng lúc!

Chàng nghe gã xưng hô như vậy, biết rằng Tư Đồ Lan đã đến đây và tiết lộ việc hôn nhân của Yên Hà. Trước đây, gã vẫn gọi chàng bằng Sở công tử!

Phiêu Trần cười đáp:

- Tiểu đệ vào thăm mọi người rồi sẽ ra trước hỗ trợ giáo chủ!

Vệ Dương mau mắn dẫn đường. Đám nữ nhân, con trẻ đều tập trung cả ở khách sảnh.

Phỉ Nhi hoan hỉ gọi:

- Phụ thân!

Phiêu Trần mỉm cười với cậu bé và Tư Đồ Lan rồi bảo:

- Tình trạng Khúc đại ca thế nào rồi?

Tiêu Tương Thần Nữ vội đáp:

- Thương thế ở da thịt đã lành cả. Khúc đại ca đã đi Hứa Xương triệu tập tập thủ hạ.

Chàng đã mang lại mặt nạ, cùng Vệ Dương đi ra cửa sảnh. Lúc này Mục Phi Long đang nói:

- Vương Nam Điền, nếu lão đánh thắng tại hạ thì có thể giữ được ngôi giáo chủ!

Phiêu Trần nhận ra ánh mắt họ Mục sáng quắc ánh xanh ma quái, khác hẳn lúc chàng gặp gã ở Cửu Châu đại tửu lâu, lòng rất hoài nghi. Chàng vận công truyền âm, nói với Vương giáo chủ:

- Nhạc phụ! Tiểu tử là Sở Phiêu Trần đã có mặt. Xin người để tiểu tử thử với gã Mục Phi Long vài chiêu.

Vương Nam Điền vui mừng khôn xiết, quay lại nhìn lão già lạ mặt, không râu đang nháy mắt với mình. Ông gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Phiêu Trần bước ra phía trước chỉ mặt Mục Phi Long và mắng:

- Mục tiểu tử kia! Võ công của ngươi được bao nhiêu mà dám khiêu chiến với giáo chủ? Lão phu chỉ cần hai bàn tay không cũng đủ lấy mạng ngươi.

Lục Hộ Pháp Quý Đạo Thiên Vương Thạch Nghệ Mưu cau mày hỏi:

- Ngươi là người của đường nào, sao lão phu không biết?

Tứ Hộ Pháp Thôi Quì đã được giáo chủ cho biết lai lịch người lạ mặt, nên cười ha hả trả đũa:

- Người này là cao thủ ở Dao Quang Đường, thuộc địa phận Quảng Đông, làm sao ngươi biết được?

Vương giáo chủ đã dùng tên bảy vì sao trong chòm Thất Tinh Bắc Đẩu để đặt tên các Đường trong Ma Giáo. Mỗi Đường sẽ phụ trách việc quản lý đệ tử của một hay ba phủ, tùy theo số lượng giáo chúng ở vùng ấy.

Bảy Đường ấy có tên như sau:

- Thiên Khu, Thiên Toàn, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Dao Quang. Quảng Đông và Quảng Tây là địa hạt của Dao Quang Đường.

Mục Phi Long cao ngạo nói:

- Ngươi không xứng để bốn tọa ra tay!

Phiêu Trần lạnh lùng bảo:

- Ngươi không muốn cũng được!

Dứt lời, chàng lướt đến như ánh chớp, xuất chiêu Như Thủy Đồi Sơn (nước mềm lở núi), chưởng kinh âm nhu cuộn cuộn như sóng nước, nối nhau vỗ vào cơ thể đối phương.

Mục Phi Long cười nhạt, vung song thủ đỡ một chiêu trong pho Thiên Tân

chưởng pháp ra chống đỡ. Kinh phong của hai người chạm nhau vang rền và họ cùng lùi hai bước, chứng tỏ công lực tương đương.

Phiêu Trần ngẫm ngẫm kinh ngạc không hiểu bằng cách nào mà chỉ sau vài tháng, chân nguyên Mục Phi Long lại thâm hậu gấp rưỡi trước đây như vậy? Chàng động sát cơ, áp đến xuất chiêu thứ hai. Không ngờ thân hình họ Mục lão đảo, chống cự rất yếu ớt, trúng đòn văng ngược gần trượng, máu miệng trào ra như suối. Gã trợn mắt thều thào:

- Độc... chưởng!

Toàn trường rung động, không ngờ Mục Phi Long lại thảm bại chỉ sau hai chiêu chưởng.

Phiêu Trần cũng sững sờ trước tác dụng của chất độc trong người mình. Cảm giác cay đắng của một kẻ biến thành Độc Nhân hóa thành cơn phẫn nộ ngút trời. Chàng điên cuồng xông đến công Ngũ hộ pháp Ma Kiếm Thiên Vương.

Cùng lúc ấy, Lôi Phủ Thiên Vương Thôi Quì mừng rỡ quát vang:

- Sát!

Thế là đệ tử Ma Giáo ủa ra thanh toán bọn hắc y, mở đầu cuộc hỗn chiến đẫm máu.

Nhưng có một gã áo đen không tham gia trận đánh mà lại chụp lấy Mục Phi Long, lao xuống núi.

Tiếng gào thảm khóc của Ma Kiếm đã cổ vũ tinh thần lực lượng ít ỏi của Ma Giáo. Thạch Hải Ba đã thảm tử dưới độc chưởng của Phiêu Trần.

Quí Dao Thạch Nghệ Mưu đau lòng trước cái chết của bào huynh, nghiêng rặng nương theo đao quang xanh biếc, lao vào kẻ thù.

Phiêu Trần nhẹ nhàng bốc thẳng lên cao tránh đòn và búa lưới chưởng xuống. Chiêu Vân Hải Hữu Lôi (biển mây có sấm) gần mười tám thức chưởng nặng nhẹ không đều, nối nhau theo nhịp liên ba giáng thẳng vào đao ảnh.

Thạch Nghệ Mưu công lực thâm hậu nên đao kinh mạnh mẽ, đánh bật gần hết các đao chưởng phong. Nhưng độc khí đã thấm qua lỗ chân lông, làm tê dại da mặt và đáng sợ hơn cả là hai mắt lão cũng mờ đi.

Họ Thạch nghe lạnh người, nghe cái chết lớn vờn đầu đây. Trong lịch sử võ lâm, chưa hề có loại độc chưởng khủng khiếp như thế này! Lão ta định đào vong nhưng không còn kịp nữa, Phiêu Trần đã lạnh kỳ xuất thủ, vồ liền bốn đao chưởng kinh vào thân đối phương. Nghệ Mưu ngã xuống, lát sau mặt tím đen, thất khiếu rỉ máu.

Phiêu Trần như người say máu, tận dụng Huyền Huyền Áo Bộ, lướt khắp đấu trường, liên tiếp tung ra những chiêu trong pho Nga Mi Vân Thủ.

Đám kiếm sĩ hắc y này đều là đệ tử của Không Tước Môn, ngực đeo Hộ Tâm Giáp phủ cả bụng nên rất lợi hại. Chỉ có lưới búa sấm sét của Lôi Phủ

Thên Vương Lôi Quì mới làm chúng sợ hãi.

Nhưng đối với chủng phong hùng hậu và tỏa mùi hăng hắc chết người của Phiêu Trần thì giáp sắt hoàn toàn vô dụng. Độc khí chui vào phổi, thấm vào da và công phá rất nhanh, trong khoảnh khắc có mấy chục tên chết thảm bởi tay Phiêu Trần.

Ngay cả bọn đệ tử Ma Giáo cũng sợ hãi bỏ chạy khi Phiêu Trần đến gần, vì sợ vạ lây. Họ nhường trận địa cho chàng tung hoành như mãnh hổ quần dương.

Dù kiên dũng đến đâu, bọn thủ hạ Không Tước Bang cũng phải sồn lòng trước cái chết hiển nhiên mà lão già không râu kia đang ban phát. Đám hắc y khiếp sợ, kéo nhau đào tẩu cả.

Phiêu Trần như con thú say mồi định đuổi theo. Vương giáo chủ vội vận công quát như sấm:

- Đứng lại!

Chàng giật mình bừng tỉnh, ngơ ngác nhìn gần trăm xác người trên sân gạch. Phần lớn rong rổ ấy có tử trạng giống nhau: da tím ngắt, thất khiếu rỉ máu đen!

Phiêu Trần đau đớn tự hỏi:

- Phải chăng mình đã trở thành một ma vương hiếu sát?

* * *

Đầu tháng ba, bọn Phiêu Trần về đến Sở gia trang. Mọi người mừng rỡ đón chào. Kim Nhân Điều hân hoan, định bước đến ôm đứa con yêu thì Phiêu Trần lộ vẻ hoảng hốt, xua tay:

- Phụ thân đừng chạm vào người hài nhi!

Sở Quyền ngơ ngác nhìn chàng. Tiêu Tương Thần Nữ thở dài giải thích:

- Lão gia! Tướng công đã ăn nhầm độc vật, ngay hơi thở và mồ hôi cũng có thể giết người.

Dạ Tri Thủ Sách Siêu giật mình:

- Loại độc gì mà khủng khiếp như vậy? Trần nhi hãy vào dược thất để lão phu xem thử.

Tri Thủ Môn cũng thiện nghệ độc dược nên Sách Siêu muốn tìm hiểu để chữa trị cho Phiêu Trần. Nhưng khi nghe chàng nói:

- Hài nhi ăn một lúc năm con Tam Sắc Bích Hồ mới trở thành Độc Nhân thế này đây!

Sách Siêu kinh hãi bảo:

- Tam Sắc Bích Hồ là loại độc vật số một thiên hạ, chỉ cần chạm vào cũng đủ chết, sao ngươi lại còn sống?

Phiêu Trần không thể khai ra việc mình ân ái với Hồ Ly Tinh Du Huệ trong mơ, được nàng tặng cho chín viên Linh Đan, nên đành gượng cười:

- Có lẽ hài nhi đã hai lần trúng Không Tước Mao, uống quá nhiều thuốc giải

nên cơ thể chống lại được Tam Sắc Bích Hồ.

Sách Siêu gật đầu:

- Có lẽ vậy! Nhưng để xem lão phu có giúp được chút gì cho người không? Sau ba ngày, Dạ Tri Thù đã điều chế được một loại bột có tác dụng tẩy được mùi hôi trên cơ thể Phiêu Trần. Mỗi tối, chàng tắm bằng nước có pha bột khử xú tán ấy và mùi hăng hắc bị tan đi trong khoảng một ngày đêm. Ít nhất việc này cũng khiến tâm lý Phiêu Trần được an ủi đôi chút. Chàng bắt tay vào việc rèn luyện hai chiêu kiếm và ba chiêu chương pháp mà Thiên Xảo Chân Nhân đã đưa cho.

Không được gần gũi, thân mật với Tư Đồ Lan và Yên Hà, lòng chàng càng nhớ Diệp Tú Châu da diết, thỉnh thoảng, hình bóng Du Huệ thoáng qua, và Phiêu Trần tự hỏi vì sao đã lâu mình không còn nằm mơ thấy con chồn tinh đáng yêu ấy nữa?

Nhớ tới lời căn dặn của sư phụ, Phiêu Trần đem ba phần họa đồ ra tham khảo ý kiến của Sở Quyền và Sách Siêu.

Khi ghép lại, họ biết ngay phần Bàng Tinh Hải đang giữ, là góc trái bên dưới của tấm tàng bảo đồ. Và chính phần ấy mới đánh dấu vị trí kho tàng, vì ba mảnh này chỉ có những nét gẫy khúc tượng trưng cho núi non, cùng ba con số bí ẩn: sáu, hai, tám.

Mảnh thứ nhất là góc bên phải, có hai ngọn núi. Và cạnh con số sáu là hai chữ Tín Lãng.

Mảnh dưới đó cũng có hai ngọn núi nhưng nằm sát mép họa đồ. Trên đỉnh ngọn ngoài cũng có một vòng tròn có lẽ tượng trưng cho mặt trời. Số còn lại là số hai.

Phần thứ ba gồm hai ngọn núi và số tám. Xét khoảng cách thì mảnh thứ tư sẽ có từ một đến ba ngọn núi nữa. Còn số thì không rõ.

Kim Nhân Điều cau mày:

- Lạ thực! Sao lão phu có cảm giác đây chính là dãy núi Thất Tinh ở Triệu Khách Quảng Đông? Nếu đúng vậy thì còn thiếu ngọn núi Thiên Trụ và kho tàng sẽ nằm ở đây!

Sách Siêu đỡ lời:

- Nhưng nếu mảnh kia có đến ba dấu hiệu hình núi thì sẽ là Cửu Hoa Sơn đất Hung Châu! Nhưng hai chữ Tín Lãng này có nghĩa là gì nhỉ?

Phiêu Trần vỗ đùi reo:

- Hai nhi cam đoan đây là rặng Thất Tinh vì trong bài thơ Hiệp Khách Hành có hai câu thơ tương hợp:

“Triệu khách Nam Hồ Anh

Ngô câu sương Tuyết Minh

Ngân yêu chiều Bạch Mã

Tang đập như Lưu Tinh

Thập bộ sát nhất nhân
Thiên lý bất lưu hành
Sợ liễu Phất Y khứ
Thâm tàng thân dữ danh
Nhàn quá Tín Lăng ần...”

Như vậy, từ Tín Lăng gọi đến bài thơ và từ Triệu Khách ở đầu chính là xác định rằng núi!

Sở Quyền hào hứng khen:

- Đúng thế! Dây Thất Tinh nằm theo hướng Đông Tây. Vân dương ở vị trí này biểu hiện cho hướng núi.

Sách Siêu cười bảo:

- Trần nhi thuộc lòng mấy ngàn bài thơ cổ, xem ra cũng có ích không nhỏ.

Phiêu Trần nghiêm giọng:

- Hải nhi sợ rằng Bàng Tinh Hải và Trương Tự Thanh có ba phần tư họa đồ, không chừng cũng có thể đoán ra núi Thất Tinh. Chúng ta phải sớm ra tay mới được.

Sở Quyền băn khoăn:

- Nhưng còn con số trong phân tứ thiếu thì sao?

Phiêu Trần trầm ngâm đáp:

- Theo thiên ý của hải nhi thì phải đến tận nơi mới phán đoán ra được. Nếu đường vào Kỳ Môn Trộn Pháp thì tùy theo tính chất của trận mà tìm ra cách phá trận bằng những con số này! Ba số đã có đều chẵn, thuộc tính âm, thì số thứ tư sẽ phải là số bốn. Nhưng Tứ ác ma có ba nam một nữ, theo phép Điền Đảo âm dương sẽ thành ba âm một dương. Lúc ấy, ta phải tìm một trong năm số lẻ là: một, ba, năm, bảy, chín!

Sách Siêu cầu nhàu:

- Rắc rối quá! Cứ đến chân núi Thiên Trụ rồi sẽ liệu.

Tối hôm ấy, ba người sang Vương phủ bàn bạc với Bình Nam Vương. Trước là để mượn thêm nhân thủ, sau là nhờ Hà Vương Gia cất giữ giùm số vàng khổng lồ kia, trong lúc chờ đợi Thiên Xảo Chân Nhân.

Hà Hiền Trung và Tiểu Quận Chúa mừng rỡ đón Phiêu Trần. Vương gia khề trách:

- Hải nhi về đến khi nào mà không sang Vương phủ thăm chúng ta?

Phiêu Trần bồi rối đáp:

- Bẩm ngoại tổ. Tiểu tôn về hôm đầu tháng, nhưng do trúng kỳ độc phải chạy chữa nên chưa kịp sang Vương phủ bái kiến.

Tiểu Quận Chúa Hà Vân Bích lặng lẽ nhìn Phiêu Trần bằng cặp mắt ai oán.

Chàng vẫn chưa quên mối tình đầu trái khoáy của mình. Nhưng cuộc hôn nhân với Tư Đồ Lan và Vệ Yên Hà đã làm phôi pha phần nào. Phiêu Trần cố tránh không nhìn Tiểu Quận Chúa.

Khi nghe Kim Nhân Điều trình bày kế hoạch tìm kho báu ở Thất Tinh Sơn để cứu tế tai dân ở vùng Tây Bắc, Hà Vương Gia hoan hỉ nói:

- Bồn Vương rất hân hạnh nếu được Sở trang chủ cho phép được tham gia chuyến tầm bảo này. Nếu quả thực chúng ta tìm được kho báu, kịp thời chấn tế bách tính Tây Bắc thì công đức sánh bằng núi Thái. Bồn Vương sẽ đem trăm thủ hạ cùng chư vị đi Quảng Đông.

Tiểu Quận Chúa cũng ứng tiếng:

- Hải nhi cũng muốn đi!

Kim Nhân Điều cười ha hả:

- Kho báu kia trị giá hàng ngàn vạn lượng, rất cần nhân thủ. Nay Vương Gia đã có hảo ý, lão phu rất vui mừng.

Chín ngày sau, đoàn người vượt đoạn Tần Lĩnh đi vào đất Quảng Đông. Họ đến huyện thành Triệu Khách vào chiều ngày mười sáu tháng ba.

Sáng hôm sau, bọn Phiêu Trần tiến vào chân núi Thiên Trụ Phong. Tổng số nhân thủ của đoàn người chỉ độ hơn ba chục người vì nếu đi quá đông thì dễ gây sự chú ý.

Núi đá Thất Tinh ở Triệu Khách là khu phong cảnh nổi tiếng của Quảng Đông, từ Tây sang Đông, gồm bảy ngọn Thạch Sơn là: Thạch Chuông, Thiềm Thừ, Thiên Trụ, Thạch Thất, Ngọc Bình và Lãng Phong.

Ngoài sơn hình kỳ vĩ, hiểm tuấn, núi Thất Tinh còn lừng danh vì những hang động như: hang Nước, hang Phòng Đá, hang Đá Đen, hang Âm, hang Sương Mai, hang Trúc Tím...

Mỗi năm, có hàng vạn du khách đến tham quan thắng cảnh, nhưng trong bảy ngọn núi thì ngọn Thiên Trụ Phong được ít người lui tới nhất. Lý do là nơi đây ít hang và nếu có thì cũng chẳng hấp dẫn, kỳ ảo bằng sáu ngọn núi còn lại. Đó cũng là nguyên nhân để Tứ ác ma giấu tài sản ăn cướp của mình. Do không có phân họa đồ thứ tư nên bọn Phiêu Trần phải chia nhau lục soát ngọn núi cao vút như cột chống trời này. Mãi tám ngày sau họ mới phát hiện một địa điểm khả nghi.

Đó là một bìnhhững đài nằm trên độ cao ba chục trượng, quay mặt về hướng núi Thiềm Thừ ở phía Tây.

Người phát hiện lại chính là cậu bé Phỉ nhi. Phỉ nhi năng nặc đòi đi theo, viện cớ mình sức khỏe hơn người và quen leo trèo sườn núi hiểm trở kỳ Liên Sơn. Phiêu Trần thấy cậu bé quá thiết tha, đành chấp thuận. Và cả Tiêu Tương Thần Nữ cũng van nài được tham gia để lo ăn uống cho mọi người. Nàng cùng Tiểu Quận Chúa vất vả phục dịch các nam nhân và tự hỏi vì sao Quận Di Hà Vân bích lại luôn hậm hực với mình?

Giữa giờ Thân ngày hai mươi bốn tháng ba, Phỉ nhi chạy đến nói với Phiêu Trần:

- Phụ thân! Hải nhi lên sườn núi kia tìm kiếm, bỗng thấy từ sườn núi xạ ra

một luồng ánh sáng rực rỡ.

Phiêu Trần mừng rỡ, bảo cậu bé dẫn đường. Khi đến nơi, chàng còn kịp nhận ra ánh sáng kỳ lạ lấp loáng sau bãi đá ngổn ngang. Lát sau luồng ánh sáng biến mất và sương mù che kín vùng loạn thạch.

Phiêu Trần ngăn người suy nghĩ, đoán rằng một viên bảo thạch nào đó đã rơi rớt ở đường vào và chiếu ánh dương tạo nên hiện tượng này. Chàng hú lên cao vút, gọi mọi người đến.

Dưới chân núi, Tiêu Quận Chúa hốt hoảng hỏi Tư Đồ Lan:

- Hình như họ đã tìm ra kho báu, chẳng lẽ chúng ta lại chịu ở dưới này?

Tiêu Tương Thần Nữ mỉm cười:

- Nếu Quận Di muốn lên xem, tiểu tước xin được cống người.

Hà Vân Bích là gái đài trang khuê các, tay chân yếu ớt, chẳng thể trèo lên núi được. Nay nghe Tư Đồ Lan nói vậy, mừng rỡ đáp cụt ngủn:

- Hay lắm! Phiền người vậy!

Thần Nữ cúi xuống để Tiêu Quận Chúa trèo lên lưng. Đôi mông nảy nở căng tròn của nàng khiến Hà Vân Bích ghen tỵ, nhưng không nói gì.

Trong lúc Tư Đồ Lan vượt quãng đường núi, Tiêu Quận Chúa nằm trên tấm lưng mềm mại, vững chắc của nàng. Quận chúa nghe mùi hương thơm ngát tỏa ra từ cổ kẻ cống mình, bỗng không đành lòng thò tay sờ nắn nhũ phong Tư Đồ Lan. Vân Bích ngạc nhiên khi thấy ngực Tư Đồ Lan tuy to lớn nhưng săn chắc.

Tư Đồ Lan đã quen nhẫn nhục trước bà di chồng trái tính trái nết này nên cắn môi chịu đựng.

Hà Vân Bích thì thầm hỏi:

- Người đã hai đời chồng sao thân thể không bị xấu đi?

Thần Nữ then thùng đáp:

- Tiểu tước thường xuyên luyện võ công nên giữ được tuổi xuân.

Tiêu Quận chúa thở dài:

- Thế thì ta cũng phải học võ công mới được! Người dạy ta nhé!

Tư Đồ Lan cười khúc khích:

- Điệt tước vẫn sẵn sàng, nhưng chỉ sợ Quận Di không chịu cực khổ được thôi.

Hai nữ nhân lên đến nơi thì bọn Phiêu Trần vẫn còn bàn bạc.

Sở Quyền vuốt râu nói:

- Chúng ta đều dốt về trận pháp, biết đâu là chính hay phản mà đoán ra con số còn thiếu.

Phiêu Trần cả quyết:

- Hải nhi sẽ thử một phen. Với dây chảo buộc lưng, chẳng lẽ lại bị lạc được?

Chàng hăm hở cột đầu dây chảo vào thắt lưng rồi tiến vào trận.

Một linh cảm xấu khiến Tư Đồ Lan rung mình. Nàng buột miệng:

- Tướng công! Nếu trong trận có gài Dịch Lôi thì sao?

Quê Thân Nữ ở Hành Dương, gần với mỏ đá nên cảnh dùng hỏa dược phá núi đã in đậm trong lòng.

Phiêu Trần đình bộ, cười bảo:

- Nương tử khéo lo xa.

Sách Siêu chẳng nói chẳng rằng, vác một tảng đá lớn bằng quả dưa hấu, quăng đại vào thạch trận. Một tiếng nổ kinh hồn vang lên khiến lòng người choáng váng.

Kim Nhãn Điều thở phào khen ngợi:

- Nếu không có lời Lan nhi nhắc nhở thì mạng của Trần nhi đã khó bảo toàn.

Hà vương Gia cười khanh khách:

- Không những cứu được Trần nhi mà cháu dâu của ta đã chỉ ra cách phá trận.

Lão cúi xuống vác đá quăng vào, mọi người hiểu ý làm theo. Hàng trăm tiếng nổ nối nhau làm chấn động cả vùng núi vắng vẻ. Khói bụi bốc lên mù mịt, nhưng lát sau lắng xuống để lộ một động khẩu trên vách núi, cách đây chỉ chừng mười lăm trượng.

Sách Siêu cười khà khà:

- Tứ ác ma chôn hỏa dược để bảo vệ trận pháp, không ngờ lại là phương tiện để chúng ta phá trận.

Dứt lời lão tung mình tiến vào bằng cách nhảy trên đầu những tảng đá. Cả đoàn theo chân lão, bình yên đến được cửa sơn động.

Sách Siêu hăng hái bước vào, chỉ hơn trượng đã tung mình trở ra, mặt tái mét:

- Trong hang có độc!

Lão ngồi ngay xuống, uống liền năm viên giải độc đan và vận công trục độc. Mọi người lo lắng chờ xem kết quả.

Hai khắc sau, Dạ Tri Thù mở mắt cười khi:

- May mà ta phát hiện sớm, nếu đi thêm vài bước, chắc đã bỏ mạng rồi.

Phiêu Trần gật gù:

- Hải nhi là Độc Nhân, lẽ nào lại sợ độc chưởng trong hang?

Chàng chậm rãi vước vào, vừa đi vừa kiểm tra cơ thể. Thấy không có gì lạ, Phiêu Trần mạnh dạn tiến lên.

Thấy chàng mất dạng, Sở Quyên nóng ruột gọi vang:

- Trần nhi! Con có sao không?

Phiêu Trần vội đáp:

- Phụ thân yên tâm! Hải nhi vẫn an toàn.

Đường vào hang chỉ sâu chừng mười trượng, đoạn cuối là một thạch động, rộng rãi, đầy những thạch nhũ trắng muốt, đang ung dung nhỏ từng giọt nước xuống nền hang.

Trên vách động trước mặt Phiêu Trần là một vệt rêu xanh hình chữ nhật. Khe cửa không khít nên nhét đầy bụi đất, là môi trường tốt cho loài rong đá. Phiêu Trần mừng rỡ bước đến quan sát. Chàng nhận ra cạnh khe núi mé hữu có chín ô nhỏ bằng đá Đại Lý, xen kẽ hai màu đen trắng.

Phiêu Trần nhú mày, ấn khế vào ô thứ sáu, thấy chỗ ấy bị lõm xuống. Chàng yện tâm ấn thêm ô thứ hai và thứ tám. Nhưng còn một ô cuối cùng chàng không biết phải chọn lựa thế nào?

Phiêu Trần trầm ngâm suy nghĩ, cố hình dung ra tính cách của Hạc Lão Nhân, chủ của phần họa đồ còn thiếu.

Chàng căng óc suy nghĩ đến toát mồ hôi mà vẫn không tìm ra con số thích hợp. Bỗng một ý niệm lóe lên:

- Nếu trên mảnh cuối cùng kia không có số nào thì sao?

Phiêu Trần liền xuống tấn, ke vai vào mép cửa đẩy mạnh. Kỳ diệu thay, cánh cửa đá ngàn cân kêu răn rắc và chuyển động, cuối cùng mở toang ra. Chàng bật hỏa tập soi đường rồi bước vào thạch thất. Vật đầu tiên chàng nhìn thấy chính là những hỏa dược đặt cạnh cửa, có dây nối với một hộp đồng trên tường. Xem ra hộp đồng này nằm ngang sau chín ô gạch bên ngoài. Nếu chàng liếc mình bấm thêm một ô nào đó, không chừng nơi đây đã thành tro bụi.

Phiêu Trần thở phào, bước quanh xem xét mười lăm rương gỗ lớn đang nằm ngay ngắn trên sàn phòng đá. Chàng mở ra, chói mắt vì ánh chiếu rực rỡ của hàng ngàn viên bảo thạch đủ màu, và những thỏi vàng đỏ rực. Phiêu Trần nhắc thử một rương ước lượng độ trăm cân, như vậy tổng số một ngàn năm trăm cân.

Chàng vác từng rương ra ngoài cho bọn Sở Quyền trút vào túi vải dày. Sau đó Phiêu Trần trả những rương không về chỗ cũ và đóng cửa lại.

Chỉ vài tháng nữa cỏ sẽ mọc đầy thạch trận trước cửa hang và kẻ đến sau sẽ không nhận ra dấu vết của những vụ nổ, chỉ cho rằng đây chỉ là một đám loạn thạch vô nghĩa.

Chiều ngày mùng năm tháng tư, đoàn người về đến Trường Sa, cất hết cả ba mươi túi châu báu, vàng ngọc vào mật thất trong Vương phủ.

Mấy ngày sau, Thiên Xảo Chân Nhân nhờ người mang thư đến Sở gia trang. Trong thư có vẽ phần tư họa đồ mà Bàn Tinh Hải đang giữ. Quả thực là ngoài ngọn núi Thiên Trụ và một chấm nhỏ dưới chân, không còn một con số nào nữa.

Sách Siêu bật cười:

- Làm sao mà Trần nhi lại đoán được không có số thứ tự? Nếu là lão phu thì đã chọn đại một con số nào đó rồi.

Phiêu Trần mỉm cười đáp:

- Hải nhi chỉ gặp may đấy thôi! Khi nghĩ mãi chẳng ra, hải nhi tự hỏi rằng nó

có tồn tại hay không?

Chàng xem kỹ thư của sư phụ, rồi cau mày bảo:

- May mà chúng ta đã nhanh tay, Khổng Tước Bang và Thần Kiếm Bang đã liên kết từ trước khi Mục Phi Long tấn công Quy Sơn. Họ Mục đã được mang về Bắc Sơn và được họ Bàng dùng Tỳ Độc Châu cứu mạng.

Nga My Kiếm Khách

Hồi 10

Sách Khê kiều thượng Hồ Ly hiện

Quân sơn hào kiệt đả tà ma

Đêm mừng mười, Phiêu Trần tỉnh giấc nửa chừng vì nghe đàn điện nóng như lửa đốt. Và cơ thể như bị ngàn mũi kim châm chích. Tuy không đau đớn lắm nhưng cũng đủ chàng biết rằng chất độc của Tam Sắc Bích Hồ đang bắt đầu công phạt.

Phiêu Trần vận khí điều tức cũng không làm hiện tượng kia biến mất. Chàng nhớ đến tử trạng của những người chết vì độc chưởng của mình, không muốn người thân chứng kiến cảnh thương tâm ấy.

Chàng viết một phong thư để lại âm thầm đi các phòng nhìn mặt mọi người lần chót, rồi thu xếp hành lý ra đi.

Phiêu Trần không dám lấy ngựa vì sợ lộ. Chàng nhẹ nhàng vượt tường vây, ngơ ngẩn tự hỏi mình sẽ đi đâu đây? Hình bóng Diệp Tú Châu hiện ra và chàng quyết định đi Vu Sơn tìm nàng.

Phiêu Trần chỉ võ đoán rằng Tú Châu học nghệ ở Vu Sơn, tất phải trở lại nơi ấy để cầu sư phụ ban thuốc giải độc Tam Sắc Bích Hồ cho chàng!

Vả lại, chàng có thể thuận đường ghé vào núi Vũ Lăng để tìm hiểu về ả chồn tinh Du Huệ. Trước khi chết chàng không muốn mang theo nỗi hoài nghi nào cả. Nhớ đến những giấc vu sơn nồng thắm với Du Huệ, Phiêu Trần đã hiểu rằng gương mặt kia đã chiếm một góc trong trái tim mình!

Chàng tự chế diều mình đã mang tình ái của bản thân, rốt cuộc cũng chẳng có ai bên cạnh lúc lìa đời.

Khi đến một trấn lớn cách Trường Sa vài dặm, Phiêu Trần mua một con tuấn mã để cỡi. Chàng không thể đi bộ để những giọt mồ hôi tanh tươi kia làm nhức mũi thiên hạ!

Vùng phía Nam Trường Giang đã bước vào mùa hạ, gió Nam hiu hiu làm mát mặt anh hùng!

Hai ngày sau Phiêu Trần đến núi Vũ Lăng vào buổi xế chiều, chàng không

biết phải tìm Du Huệ ở đâu trong dãy núi rộng lớn, hiểm trở này, liền tìm đến Sách Khê Cốc ngắm Thạch Kiều.

Chiếc cầu đá thiên nhiên kia như giải lụa giăng ngang đầu hai mỏm núi, ẩn hiện trong sương lam và rạng rỡ bởi ánh tà dương, cảnh vật quả là kỳ thú, lãng mạn vô song. Phiêu Trần vận công gọi vang cả vùng núi:

- Du Huệ! Có Phiêu Trần đến thăm đây!

Chàng chỉ gọi cầu may vì mộng và thực lẫn lộn, chẳng có gì là chắc chắn!

Sự hiện hữu của Hồ Ly Tinh Du Huệ vẫn còn là một nghi vấn!

Nhưng lạ thay từ mỏm núi bên kia bờ vực thẳm, có bóng trắng lướt ra đứng trên Thạch Kiều chênh vênh, mừng rỡ cất tiếng gọi thánh thót:

- Sở công tử! Chàng đến đây tìm thiếp đây ư? Mời công tử lên!

Giờ đây Phiêu Trần mới tin rằng Du Huệ hoàn toàn có thực, chàng hăng hái lướt sơn đạo, lên đỉnh núi mé hữu. Bước lên Thạch Kiều, hội ngộ với người trong mộng.

Đúng là dung nhan mà chàng vẫn thường mơ tưởng. Du Huệ còn đẹp hơn cả trong mơ, nàng nhìn chàng đắm đuối mặt đỏ hồng vì e thẹn, nhưng vẫn bước đến định ôm lấy Phiêu Trần. Chàng kinh hãi bảo:

- Không được! Thân ta đầy chất độc, nàng đừng đến gần!

Du Huệ che miệng cười khúc khích:

- Thiếp là Hồ Ly Đại Tiên, lẽ nào lại sợ độc?

Phiêu Trần ngượng ngừng thú nhận:

- Chất kỳ độc đã khiến thân thể ta rất hôi hám!

Du Huệ vẫn bước đến, choàng hai tay lên vai chàng, tình tứ đáp:

- Chàng không chê thiếp hôi mũi chồn là tốt lắm rồi!

Đôi môi mềm mại thơm tho kia không ngần ngại hôn lên má Phiêu Trần.

Trong hoàn cảnh tuyệt vọng, như một kẻ bệnh phong không dám gần gũi ai này, Du Huệ trở thành cái phao cứu vớt đời Phiêu Trần. Ngoài Diệp Tú Châu, nàng là người duy nhất dám thân cận với chàng.

Phiêu Trần cảm kích vô hạn, cúi xuống hôn phớt lên đôi môi chín đỏ, ngọt ngào. Hai người đứng trong vòng tay nhau, tuy không nói gì nhưng tình yêu rục rịch và đẹp như ánh dương quang đỏ hồng cuối trời tây! Phiêu Trần thở dài nuối tiếc:

- Nếu ta không chết thì bắt tất phải đợi đến kiếp lai sinh!

Du Huệ ghệt đầu vào ngực chàng cười nhe nhò:

- Kiếp này công tử đã có hai tuyệt đại hồng nhan, chẳng lẽ lại tham cả ả Hồ Ly như thiếp?

Chàng giật mình, nhớ rằng Diệp Tú Châu cũng đã từng nói một câu tương tự như thế! Phiêu Trần tư lự:

- Không phải hai mà là ba! Đó là cô gái họ Diệp vẫn thường có mặt cạnh ta!

Du Huệ bật cười:

- Công tử quả là đa tình, mê cả đến con bé mặt nám xấu xí ấy sao?
- Đúng vậy! Ta đang định đi Vu Sơn để tìm Tú Châu đây! Trước khi chết ta muốn được gặp nàng lần sau cuối!

Du Huệ im lặng rất lâu mới nói:

- Tướng công không chết được đâu! Thiếp đã có cách bảo toàn mạng sống cho chàng!

Con sâu cái kiến còn ham sống hưởng hồ một chàng trai trẻ như Phiêu Trần. Chàng hân hoan đi theo Du Huệ sang mồm núi bên kia, vào một sơn động rộng rãi. Giữa động là một nồi đồng lớn đang sôi sùng sục, tỏa mùi được thảo thơm lừng!

Chàng cười hỏi:

- Nàng đang luyện tiên đan đây ư?

Du Huệ nũng nịu đáp:

- Thiếp biết tướng công đang gặp nạn nên nấu sẵn thuốc cho chàng đây! Trong suốt bảy ngày sau đó, Phiêu Trần phải uống những chén thuốc đắng nghét ở trong nồi. Nhưng bù lại, những cuộc ái ân với Du Huệ lại rất ngọt ngào.

Mùi hôi trên người chàng đã biến mất hoàn toàn, và cảm giác bị kim chích cũng vậy! Chiều mười chín, trong lúc hai người ngồi trên Thạch Kiệu ngắm cảnh hoàng hôn, Phiêu Trần nghiêm nghị bảo:

- Sáng mai, nàng hãy cùng ta đi Vu Sơn gặp Tú Châu, rồi trở về Sở gia trang tổ chức hôn lễ!

Du Huệ chỉ mỉm cười không nói, đêm ấy nàng cuồng nhiệt hơn trong ân ái! Và sáng ra khi Phiêu Trần thức giấc thì người đẹp đã biến mất, để lại một mảnh hoa tiên:

“Công tử nhã giám! Hiện nay chất kỳ độc đã tụ cả vào đan điền, nên chỉ khi nào chàng vận khí đánh nhau với ai thì chuồng kinh mới có độc. Chàng cứ yên tâm gần gũi với người thân. Tú Châu sẽ về Trường Sa, chàng không cần phải đi Vu Sơn nữa.

Du Huệ bái bút.”

Phiêu Trần chết điếng người, nghe lòng trống vắng như sa mạc. Chàng lặng lẽ thay áo, khoác tay nải rời núi Vũ Lăng đi về hướng Trường Sa. Gương mặt kiêu diễm và thân thiết của con chồn tinh Sách Khê Cốc luôn vấn vương trong tâm tưởng, và gọi nên nỗi bi thương. Chàng yêu nàng và chẳng muốn chờ đến kiếp lai sinh. Nhất là khi chỉ được sống đến mùa hạ năm sau! Phiêu Trần hoàn toàn tin lời Du Huệ vì đã nhiều lần thấy nàng khóc trong vòng tay mình. Chàng có hỏi nhưng nàng không nói!

Phiêu Trần là người dũng cảm, phóng khoáng nên không để cái chết ám ảnh mãi. Chàng tự nhủ rằng dù sao Du Huệ cũng đã kéo dài cuộc sống của mình thêm một năm nữa. Thời gian ấy để chàng nhanh chóng thanh toán mọi ân

oán và tiêu diệt lũ tà ma. Với luồng chân khí cực độc, chàng tự tin mình có thể giết nổi Khổng Tước Bang chủ Trương Tự Thanh và Bang chủ Thần Kiếm Bang Bàng Tinh Hải.

Trưa hôm sau nữa, Phiêu Trần về đến Sở Gia Trang. Cổng trong không đóng nên chàng nhận ra dưới rặng mai già mé tả sân gạch có bốn con ngựa lạ.

Chàng đoán rằng có khách đến thăm.

Phi nhi đang tâm sự với lồng chim anh vũ ở trước hiên, nhận ra chàng, mừng rỡ rú lên:

- Phụ thân!

Nó chạy đến và định ôm lấy chàng. Nhưng chợt nhớ ra người của cha nuôi đầy chất độc, vội đứng sững lại mắt nhặt nhòa:

- Phụ thân bỏ đi khiến cả nhà sầu héo ruột gan! Nếu không có người bí mật nào đó gửi thư về trấn an thì hải nhi đã đi tìm phụ thân rồi!

Phiêu Trần nhú mày, đoán rằng chính Du Huệ đã gửi bức thư ấy! Ả Hồ Ly Tinh núi Vũ Lăng này quả là chu đáo. Chàng mỉm cười bước đến ôm Phi nhi vào lòng:

- Ta đã hết bệnh, ngươi không còn phải sợ nữa! À! Có khách nào đến thăm vậy?

Phi nhi cười đáp:

- Hải nhi nghe loáng thoáng rằng khách là người của Động Đình Bang. Họ đến tìm phụ thân, và hiện đang ở thư phòng của Gia Gia!

Chàng hỏi tiếp:

- Diệp cô nương đã đến chưa?

Phi nhi gật đầu:

- Bẩm có! Diệp cô cô đến vào lúc sáng nay, đang ở trong hậu viện với Nhị Nương và Tam Nương!

Cậu bé hạ giọng, trợn mắt nói với vẻ bí mật:

- Phụ thân tiêu rồi! Tam Nương có vẻ không vui, chỉ lạnh lùng gật đầu với Diệp cô cô!

Phi nhi đổi giọng cười hì hì:

- Nhưng hải nhi lại thấy thích Diệp cô cô, vì nàng ta cũng xấu xí như tiên mẫu vậy! Nếu phụ thân chịu lấy Diệp cô cô, hải nhi sẽ đứng về phe người để đối phó với Nhị Nương và Tam Nương!

Chàng phì cười, cốc yêu lên cái đầu trọc lóc của cậu bé láu lỉnh, rồi cùng nó đi vào hậu sảnh.

Khi đi ngang qua giếng nước, chàng giật bắn mình khi thấy Tú Châu đang ngồi giặt thau quần áo to tướng. Chàng cũng nhận ra đây là y phục của Tư Đồ Lan và Vệ Yên Hà!

Phiêu Trần động nộ bước đến hỏi Tú Châu:

- Ai bảo Châu muội làm việc này vậy? Trong trang thiếu gì tỳ nữ?

Tú Châu vội đáp:

- Tiểu muội đã cam tâm làm nô tỳ cho đại ca và nhị vị phu nhân, thì việc giặt giũ có gì là lạ!

Phiêu Trần đầu đón ngửa cổ cười vang:

- Ta còn sống đến hôm nay là cũng nhờ có hiền muội. Nhưng không phải vì ân nghĩa mà ta ngỏ lời cầu hôn, chẳng lẽ hiền muội không hiểu lòng ta?

Tiếng cười điên cuồng của chàng đã đánh động mọi người, cả nhà mừng rỡ chạy ra. Kim Nhân Điêu và Sách Siêu dẫn bốn người khách áo xanh, xuất hiện chỉ sau Tư Đồ Lan và Vệ Yên Hà một chút. Phiêu Trần vòng tay bái kiến khách và trưởng bối rồi nghiêm nghị hỏi Vệ Yên Hà:

- Hà muội! Nếu ta lấy Tú Châu làm vợ thì nàng tính sao?

Ánh mắt chàng như có lửa khiến Yên Hà khiếp sợ, run rẩy đáp:

- Bẩm tướng công! Thiếp tuyệt đối chẳng dám ghen hờn. Chỉ vì Diệp cô nương tự nguyện xin làm nô tỳ đây thôi!

Tú Châu vội đỡ lời:

- Đại ca! Đây là lỗi của muội, chẳng phải do Tam phu nhân đâu!

Tư Đồ Lan cũng nói vào:

- Mấy hôm nay, Hà muội vì lo lắng cho tướng công nên không được khỏe, cách xử sự có phần thiếu sót, mong tướng công lượng thứ!

Phiêu Trần nhìn cái bụng nhô cao của Yên Hà, nghe lòng dịu lại. Chàng nói với giọng tha thiết:

- Chắc hai nương tử cũng biết ta lấy Tú Châu không phải vì hiếu sắc. Từ nay ba người phải hòa thuận với nhau, nếu không ta chết mà không nhắm mắt đây!

Yên Hà sa lệ khóc:

- Tướng công đừng nói gở như vậy? Thiếp sẽ yêu thương Diệp cô nương như chị em ruột của mình!

Phiêu Trần đẹp dạ, bước đến ôm Yên Hà, vỗ về:

- Nếu được như thế, ta rất vui lòng!

Chàng quay lại, nắm tay Tú Châu, quì xuống trước mặt Sở Quyền và Sách Siêu:

- Bẩm lão gia và Nhị thúc! Hài nhi xin phép được cưới Tú Châu làm vợ! Sở Quyền thấy con mình dám ôm Yên Hà, biết con mình đã hết bệnh. Ông hân hoan vuốt râu cười khà khà:

- Trần nhi quả là bậc kỳ nam tử, kết lương duyên chẳng vì nhan sắc, khiến lão phu rất hài lòng!

Sách Siêu cũng giơ ngón tay cái khen ngợi:

- Hảo hài tử! Nhị thúc xin chúc mừng. Sau này, nếu Châu nhi sinh con trai, lão phu sẽ xin làm người nối dõi họ Sách.

Bốn vị khách Động Đình Bang bước ra, một người ha hả:

- Hành vi của công tử vượt cả lễ thường, khiến bọn lão phu phải dê đầu bái phục.

Bất ngờ, cả bốn lão vung song thủ rải độc phần phủ kín cả Phiêu Trần và Tú Châu. Sở Quyền và Sách Siêu kinh hãi, giáng chưởng vào lưng đối phương. Tiếng va chạm vào lưng rất khác lạ, chứng tỏ bốn lão này đã mặc áo giáp bằng khoen sắt. Bốn lão tặc trúng đòn nhưng bị đẩy văng về phía trước chứ không thọ thương. Thuận đà ấy họ vung chưởng bồi thêm một đòn để giết vợ chồng Phiêu Trần.

Nào ngờ Phiêu Trần và Tú Châu không hề sợ độc, cùng nhau bốc lên độ cao hơn trượng giáng chưởng phản kích.

Bốn lão tặc vội cử song chưởng đỡ đòn. Tiếc rằng Phiêu Trần đã sử dụng đến chiêu đầu trong Huyền Tam Chưởng mà chàng mới học xong. Chiêu này có tên là Thái Sơn Kỳ Đồi Hồ, chuyên dùng để đánh từ trên cao xuống. Chiêu thứ hai là Lương Mộc Kỳ Hoại Hồ dùng trong trường hợp đối mặt. Chiêu thứ ba tên Triết Nhân Kỳ Nung Hồ để đánh người trên cao.

Ba cái tên chiêu thức cổ quái này xếp lại thành câu hát cuối cùng của Không Tử trước khi mất.

Thiên Xảo Chân Nhân trước theo Đạo Lão, sau về với cửa Thiền nên không ưa học thuyết nhập thế của Khổng Gia. Cộng thêm tính hài hước sẵn có, ông đã dùng câu hát kia đặt tên cho ba chiêu tuyệt chưởng!

Nhắc lại, tuy Phiêu Trần luyện chưa bao lâu nhưng cũng phát huy được bảy phần uy lực vì Huyền Huyền Chưởng Pháp, chưởng ảnh của chàng mềm mại của chàng trông có vẻ nhẹ nhàng, nhưng chạm vào lực đối kháng bỗng trở nên nặng như núi đổ, xuyên thủng lưới chưởng của đối phương, giáng thẳng vào ngực của ba lão áo xanh.

Họ khẽ rên vì đã có giáp hộ thân. Tuy nhiên, chưởng phong của Phiêu Trần mang theo chất độc chết người đã thấm qua da và chui vào phổi nạn nhân.

Cái chết ập đến thật mau chóng.

Lão thứ tư đứng cách xa ba lão kia và là mục tiêu của Diệp Tú Châu.

Chưởng kinh chạm nhau nổ vang. Tú Châu bị đẩy văng ngược lên. Nàng ung dung hạ thân cách đối thủ hai trượng, nhìn lão ngã quỵ dần. Lão ta đã kịp thều thào tiếng cuối cùng:

- Độc!

Cả bốn tử thi đều có dung mạo ghê rợn của kẻ chết vì chất độc. Sách Siêu thở phào nói:

- Không ngờ Châu nhi cũng là cao thủ Độc Môn. Nếu không ta và Sở đại ca sẽ phải ân hận suốt đời. Chúng ta trò chuyện với họ cả canh giờ mà không phát hiện ra gian tế!

Phiêu Trần cúi xuống lục soát các xác chết, tìm được bốn tấm thẻ đồng bài của Không Tước Bang. Tú Châu thở thê:

- Bẩm nhị vị lão gia! Họ là Vân Nam Tứ Độc đấy!

Nàng bước đến dùng móng tay khều rơi các tấm mặt nạ, để lộ bốn gương mặt thô ráp, khác hẳn người Hán tộc.

Sở Quyền tư lự:

- Vậy là Khổng Tước Bang đã liên kết được với Xà Giáo ở Vân Quý, lực lượng càng thêm hùng mạnh.

Phiêu Trần vòng tay hỏi:

- Bẩm lão gia! Vì sao họ lại cải trang thành người Động Đình Bang, và đến đây nhân danh lý do gì?

Sở Quyền rầu rĩ đáp:

- Khổng Tước Bang đã gửi tối hậu thư cho Động Đình Bang, bắt họ phải qui phục vào ngày hai mươi lăm tháng tư này! Động Đình Bang chủ Thiết Chương Lã Vọng Vân là bậc anh hùng cương liệt, không chịu cúi đầu, hiệu triệu hào kiệt Hồ Nam chống cự. Bốn lão gian phi này xưng là hộ pháp Động Đình Bang, xin cầu kiến Trần nhị để mời người đến trợ chiến! Lão phu và Sách Siêu đâu ngờ họ đến để giết người!

Phiêu Trần cười nhạt:

- Vậy thì chúng ta sẽ đi Động Đình Hồ đánh cho Khổng Tước Bang một trận!

Phỉ nhi gãi đầu nói:

- Phụ thân! Vậy hài nhi phải gọi Diệp cô cô là Đại Nương hay Tứ Nương?

Sách Siêu cười bảo:

- Cũng vì người mà thứ bậc rối tung cả lên, Tam, Tứ, thật nực cười!

Đêm ấy, sau khi vui vầy với Tư Đồ Lan và Vệ Yên Hà xong, Phiêu Trần về phòng mình ân ái cùng Diệp Tú Châu. Thấy ngực trái của nàng có một vết thương nhỏ chưa lành, chàng ngỡ ngàng hỏi:

- Châu muội bị sao vậy?

Tú Châu cười đáp:

- Chỉ là chút mụn nhọt nhỏ nhỏ mà thôi, tương công bận tâm làm gì?

Sáng hôm sau, Tư Đồ Lan đưa Vệ Yên Hà sang Vương phủ gửi gắm cho Hà Vương gia và Tiểu Quận Chúa rồi trở về Sở gia trang, theo mọi người đi Động Đình Hồ. Tất nhiên là không thể vắng mặt cậu bé hiếu động Phỉ nhi! Ra đến cửa Tây thành, bọn Phiêu Trần gặp mấy chục hào kiệt Hồ Nam đang kéo nhau đi.

Từ ngày đả thương Khổng Tước Bang ở chùa Thiếu Lâm. Thanh danh Nga Mi Đại Kiếm Khách Sở Phiêu Trần lừng lẫy võ lâm Trung Nguyên. Đó là họ chưa biết việc chàng dùng độc chưởng tàn sát toán quân Khổng Tước Bang ở Quy Sơn. Phiêu Trần đã yêu cầu nhạc phụ là Vương giáo chủ giữ kín để tạo thế bất ngờ cho chàng đối phó với Trương Tụ Thanh.

Sáu mươi hào khách thấy mặt Phiêu Trần và Kim Nhãn Điều, nhất tề vòng

tay bái kiến. Một lão cao tuổi hân hoan nói:

- Có Sở lão huynh và Sở công tử chủ trì thì Động Đình bang vững như bàn thạch. Lão phu là Phàn Tam Giang, xin thay mặt lão hiền đệ cảm tạ Sở gia trang!

Lão già này sử dụng một cây roi đan bằng thép luyện, có danh hiệu là Cương Tiên. Họ Phàn là báỉ huynh của Động Đình Bang chủ Lã Vọng Vân nên đã đưa các huynh đệ đến trợ chiến!

Sách Siêu ẩn mặt đã mười tám năm nên không ai biết lão là Dạ Tri Thù. Do vậy mọi người đối với lão không trọng vọng lắm.

Sáo lễ của võ lâm rất nhiều khê. Ai cũng xưng danh để làm quen với bậc anh hùng là Sở Phiêu Trần! Phải mất gần khắc mới xong thủ tục giới thiệu. Bọn Phiêu Trần gật đầu nói câu cứu ngưỡng cũng đủ gây cổ, mỗi miệng. Đến lượt Kim Nhãn Điều giới thiệu phe mình. ông chỉ Dạ Tri Thù và nói:

- Đây là nghĩa đệ của lão, tên gọi Sách Siêu!

Khi biết họ Sách là chú bác của Phiêu Trần, mọi người bắt đầu cung kính với lão. Tiêu Tương Thần Nữ thì ai cũng biết. Nhưng Diệp Tú Châu là vợ của Phiêu Trần thì ai cũng gật bắn mình!

Phỉ nhi dương dương tự đắc, chờ Sở Quyền giới thiệu đến mình, nào ngờ ông chẳng nói gì đến cả. Phỉ nhi không chịu nổi, vòng tay nói oang oang:

- Vãn bối là Tam Tuyệt Đồng Tử Sở Phỉ, ái tử của Nga Mi Đại Kiếm Khách, xin bái kiến chư vị!

Bọn hào kiệt Hồ Nam ngớ ngàng, nhưng “vị thần nể cả cây đa” nên họ cũng vòng tay đáp lễ và nói:

- Cứu ngưỡng! Cứu ngưỡng!

Phiêu Trần phì cười:

- Do đâu mà Phỉ nhi lại có danh hiệu Tam Tuyệt Đồng Tử như vậy?

Phỉ nhi đắc ý:

- Phụ thân nghĩ xem, hài nhi biết đánh chùy, đánh roi và phóng ám khí, chẳng phải là Tam Tuyệt hay sao?

Vẻ mặt vênh váo của cậu bé đã khiến ai cũng phải mỉm cười! Thế là bọn cao thủ Hồ Nam tiên hô hậu ủng hộ tống bọn Phiêu Trần đi Động Đình Hồ.

Nhân số càng lúc càng đông vì thu nạp thêm hào khách dọc đường.

Tuy nước Trung Hoa đã thống nhất từ lâu, nhưng do lãnh thổ rộng lớn, mỗi tỉnh lớn bằng cả một nước nhỏ, và có ngôn ngữ riêng. Do đó, tinh thần địa phương còn rất nặng. Người Hồ Nam tự hào về quê hương mình nên xem Sở Phiêu Trần như niềm vinh quang của cả đất Hồ Nam.

Trưa hôm sau, đoàn người đến bờ Nam Động Đình Hồ, nơi có cửa sông Tương Giang chảy vào hồ thì tổng số nhân thủ đã lên đến gần hai trăm, thanh thế cực kỳ hùng hậu.

Mấy chục thuyền lớn của Động Đình Bang đã chờ sẵn, đưa khách vào núi

Quân Sơn ở giữa hồ. Núi Quân Sơn như hòn đảo lớn của hồ Động Đình. Căn cứ của Động Đình Bang đặt tại núi này!

Động Đình Hồ ngày xưa có diện tích rộng đến bốn vạn dặm vuông, vốn là một chỗ trũng trong bồn địa hạ du sông Trường Giang, chưa được phù sa lấp đầy.

Trong hồ phong phú các loại thủy sản trở thành chốn mưu sinh của hàng vạn ngư dân quanh hồ. Để bảo vệ quyền khai thác những ngư dân này đã tập hợp lại thành Động Đình Bang.

Người Trung Hoa rất mẫn cảm, nên chẳng bao lâu nhân số trong các gia đình ngư phủ tăng lên, nguồn lợi từ Động Đình chỉ đủ nuôi họ sống qua ngày chứ không khá nổi. Nay Khổng Tước Bang muốn chia phần tức là đẩy họ vào cảnh đói kém. Vì vậy, Động Đình Bang thà chết chứ không hàng!

Đoàn thuyền trở khách đi vòng ra mặt Bắc Quân Sơn, vì tổng đàn Động Đình Bang nằm ở khu vực này, hướng mặt ra Trường Giang.

Bang chủ Lã Vọng Vân đã được thủ hạ dùng thuyền con vào phi báo nên ra tận bến thuyền đón thượng khách! Những cao thủ đến trước cũng hiếu kỳ theo, họ ra để xem mặt Nga Mi Đại Kiếm Khách Sở Phiêu Trần!

Họ ngỡ ngàng khi thấy chàng trai anh hùng này còn quá trẻ trung và anh tuấn nhưng không có vẻ gì hiên ngang, oai vũ. Họ xầm xì bàn tán về hai nữ lang một xấu một đẹp đi hai bên Phiêu Trần. Lã bang chủ cười ha hả:

- Sở Đại hiệp đưa cả nhà đến đây trợ chiến khiến tiểu đệ vô cùng cảm kích. Xin mời Sở đại hiệp và Sách đại hiệp cùng chư vị anh hùng!

Té ra lão đã được thông báo rõ lai lịch của khách. Thấy Lã bang chủ coi trọng Sở Quyền và Sách Siêu hơn mình, Phiêu Trần rất hài lòng và khâm phục tính cách lão ta.

Vọng Vân theo đúng bề bậc mà đối đãi chứ không trọng tài mà bỏ nghĩa.

Lão đứng tại chỗ vái chào, hỏi han từng người, rồi theo vào trong.

Kẻ dẫn đường là phó bang chủ Thủy Thượng Phi Xoa Giã Phục. Họ Giã to béo, râu ria xồm xoàm, mắt lộ, mũi lân, chỉ nhìn qua cũng biết là người nóng nảy!

Ngược lại Lã bang chủ tuổi độ năm mươi, dáng người nho nhã, mảnh khảnh, dung mạo tuấn tú. Nhưng đôi mắt sáng và chiếc cằm bạnh biểu hiện về cương quyết bất khuất của bậc trượng phu!

Sáu người của Sở Gia Trang được mời ngồi vào bàn chủ vị, cùng với bang chủ. Phi nhi khoan khoái bởi vinh quang, cố vẻ nghiêm trang, chững chạc.

Võ lâm cũng có tôn ti trật tự của mình. Họ biết thân phận, tự tìm chỗ ngồi thích hợp. Càng gần bàn chủ vị, vai vế càng cao. Tiệc được bày lên, chủ yếu là tôm cá, đặc sản của Động Đình Hồ. Lã Vọng Vân đứng lên vòng tay cao giọng:

- Kính cáo đồng đạo! Nay Khổng Tước Bang nuôi già tâm thống lĩnh các

phái trong thiên hạ, mưu đồ bá nghiệp. Bồn bang tuy nhỏ bé nhưng quyết không chịu phục, nguyện liều thân tử chiến. Nay được chư vị trượng nghĩa bạt đao giúp đỡ, Lã mỗ vô cùng cảm kích, có bữa tiệc mọn để tỏ lòng biết ơn, mong chư vị chiếu cố cho! mời cạn chén!

Quần hùng hoan hỉ uống rượu và động đũa. Phi nhi quyết học hỏi phong cách của cha nuôi nên chăm chú quan sát. Chàng gấp món nào thì cậu bé gấp món ấy. Lúc chàng bận đàm đạo thì Phi nhi ngồi yên nuốt nước miếng! Tú Châu tinh ý nhận ra cười bảo:

- Phi nhi cứ ăn thoải mái. Chẳng ai bắt lỗi trẻ con đâu!

Phi nhi nhăn nhó:

- Tứ Nương kỳ quá! Hải nhi đã là khách võ lâm, xưng danh Tam Tuyệt Đồng Tử trước mặt mọi người, đâu còn là trẻ con nữa!

Có lẽ do tên đệ tử quên chẳng nói đến nữ lang mặt nám này, nên Lã Vọng Vân không biết Tú Châu là vợ Phiêu Trần!

Giờ nghe Phi nhi xưng hô như vậy, lão thâm kinh ngạc, nhìn nàng chăm chú rồi thở dài nói với Phiêu Trần:

- Khí độ của công tử khiến Vân tôi phục sát đất!

Phiêu Trần hiểu ý lão, chỉ mỉm cười. Bỗng ngoài cửa vang lên giọng nói oang oang như chuông bể của phó Bang chủ Giã Phục:

- Lão hồ ly đến đây làm gì? Đây đâu phải chỗ để lão lường gạt mọi người? Thủy Thượng Phi Xoa đã từng bị lão đạo sĩ tinh quái này trêu ghẹo một lần nên rất chán ghét! Phiêu Trần mừng rỡ khi nhận ra ân sư Thiên Xảo Chân Nhân. Chàng thấy Trang Thứ nháy mắt với mình, biết rằng đang muốn đùa giỡn với Giã Phục nên vẫn ngồi im. Chân Nhân cười khanh khách đáp:

- Bàn đạo là người cao niên nhất võ lâm, nghe nói Động Đình Bang gặp tai họa nên đến để giải nguy. Đúng ra thì chủ phải cung kính rước vào, sao lại vô lễ và hung hăng như vậy?

Giã Phục cười nhạt:

- Dù đúng là lão đã hơn trăm tuổi, nhưng bắt tài thì giúp được ai? Mau xuống thuyền rời Quân Sơn, nếu không đừng trách ta không biết kính lão!

Quần hùng cũng đồng thanh cười bảo:

- Đi mau thôi lão hồ ly ơi! Còn nán ná không chừng gãy mất mấy lóng xương già đấy!

Chân Nhân cười dài:

- Thôi được! Động Đình Bang đã không chịu thì bàn đạo đành gọi đồ đệ mình về luôn vậy!

Có người buột miệng:

- Thầy chẳng ra gì thì trò cũng nên về quách cho rồi!

Phiêu Trần truyền âm nói với người thân rồi đứng lên rời bàn. Ai cũng tưởng Nga Mi Đại Kiếm Khách sẽ đuổi cổ lão già khó thương kia. Họ nhấp nhồm

muốn xem cho rõ. Nào ngờ Phiêu Trần vén áo quỳ xuống bãi cỏ, thi đại lễ:

- Đồ nhi bá kiến ân sư!

Chàng nói không lớn lắm nhưng ai cũng tưởng như sét đánh ngang tai. Té ra lão đạo sĩ cổ quái này lại là sư phụ của một bậc đại anh hùng, danh vang tứ hải! Bọn Kim Nhân Điều cũng đã đứng sau lưng Phiêu Trần. Sở Quyền

vòng tay cúi đầu:

- Tiểu diệt Sở Quyền bá kiến sư bá!

Chân Nhân là bằng hữu của Kim Đỉnh Thượng Nhân, Sư phụ của Kim Nhân Điều, nên họ Sở xưng hô như vậy! Sách Siêu cũng nói:

- Văn bối Sách Siêu ra mắt Chân Nhân!

Còn Tư Đồ Lan và Diệp Tú Châu thì quỳ xuống lạy:

- Tiểu nữ tham kiến ân sư!

- Đồ tôn là Tam Tuyệt Đồng Tử Sở Phi bá kiến Sư tổ!

Phỉ nhi chọn được danh hiệu đặc ý nên luôn rình cơ hội để khoe khoang.

Thiên Xảo Chân Nhân xua tay:

- Thôi được rồi! Lạy lục mãi càng khiến bản đạo tổn thọ mà thôi!

Ông lại gật gù:

- Trần nhi có phúc nên lấy toàn vợ đẹp!

Cử tọa tưởng ông điều cột nên cười thảm! Chân Nhân trợn mắt:

- Sao lại cười! Bản đạo sắp thành tiên nên nhãn quang khác hẳn người phàm xa lắm!

Lúc này, Lã Vọng Vân đã kéo Giã Phục đến chịu tội. Họ Giã cung kính nói:

- Bọn văn bối có mắt như mù, mong tiên trưởng tha lỗi cho!

Trang Thứ cười khà khà:

- Bản đạo vốn bất tài, chỉ nhờ may mắn mà có được một đồ đệ anh hùng thế thôi. Nhị vị hà tất phải áy náy!

Chợt ông nghiêm giọng:

- Khổng Tước Bang cho thuyền ngược dòng Trường Giang khoảng giờ sáng sớm mai sẽ đến đây. Tổng cộng là năm giang thuyền!

Lã Bang chủ kính cần đáp:

- Mời Tiên Trưởng vào trong yến và chỉ giáo cách ngự địch!

Trong lúc Thiên Xảo Chân Nhân ăn uống, Lã Vọng Vân báo cáo lại việc phòng thủ. Lão đứng lên cao giọng:

- Bẩm chư vị! Tại hạ đã bố trí mai phục ở cả bốn cửa Trùng Tư, Thái Bình, Ngẫu Trì và Diệu Huyền. Thuyền của đối phương muốn vào Động Đình Hồ tất phải đi qua một trong bốn cửa ấy. Trên bờ là quân cung nỏ, dưới có dũng sĩ đục thuyền. Giả như Khổng Tước Bang có vượt qua được cũng gặp phải Trường Xà Thủy Trận do hơn trăm thuyền con của bốn bang hợp thành. Vị nào giỏi thủy tính xin cứ ở yên trên núi Quân Sơn này để bảo vệ phòng tuyến cuối cùng!

Thiên Xảo Chân Nhân buông đũa lẩm bẩm:

- Lạ thực! Trương Tự Thanh là người thông minh, gian hoạt, lẽ nào lại không biết Động Đình Bang giỏi thủy chiến mà lại dùng sở đoản của mình đối phó với sở trường của đối phương? Nếu không có điều sở cậy, chẳng bao giờ Khổng Tước Bang dám đưa thuyền vào Động Đình Hồ:

Kim Nhân Điều cất tiếng:

- Bẩm sư bá! Có thể đối phương cho lót đồng dưới đáy thuyền để chống thủy công?

Chân Nhân lắc đầu:

- Không có đâu! Bàn đạo đã kiểm tra rồi, chỉ toàn là thuyền gỗ bình thường mà thôi!

Lã bang chủ lo lắng, cho thủ hạ đưa thuyền nhỏ ra Trường Giang dò thám. Sau bữa cơm chiều, quần hào chia nhau tập trung cả bốn cửa thông với Trường Giang. Chỉ còn bọn Phiêu Trần, Lã bang chủ và vài chục cao thủ ở lại Quân Sơn!

Đêm ấy trôi qua yên tĩnh, nhưng khi bình minh ló dạng thì thuyền liên lạc về cấp báo như thoi đưa trên mặt hồ. Ba khắc sau, tin dữ khiến Bang chủ Động Đình Bang tái mặt:

- Bẩm Bang chủ! Khổng Tước Bang đã bắt Lã công tử đặt ở mũi thuyền. Vì vậy, chẳng ai dám động thủ, chỉ chặn lại ở cửa sông!

Lã Vọng Vân có người con trai duy nhất tên là Lã Đăng Dung, đang trau dồi võ nghệ ở Lạc Dương, chờ ngày thi võ Trạng Nguyên. Không ngờ Khổng Tước Bang biết được, bắt Đăng Dung uy hiếp Động Đình Bang. Lã Vọng Vân nghiêng rằng, sa lộ bảo:

- Thà lão phu tuyệt tự chứ không phụ lòng anh em Động Đình Bang. Hãy ra lệnh tấn công ngay!

Thiên Xảo Chân Nhân bác ngay:

- Chẳng cần phải quyết liệt như vậy. Cứ để Trương Tự Thanh đưa quân vào đây rồi sẽ tính. Bàn đạo đã có diệu kế để cứu Lã công tử!

Lã Vọng Vân đang đứt từng khúc ruột, nghe Chân Nhân nói vậy mừng như sống lại. Lão ra lệnh:

- Người ra bảo Giã Phục rút toàn quân về, để cho thuyền đối phương đi qua! Lát sau, hàng trăm thuyền con về đến. Thấy bang chủ vẫn ung dung đàm đạo. Thủy Thượng Phi Xoa Giã Phục nóng nảy hỏi:

- Lã đại ca! Trương Tự Thanh đã bắt Thiếu bang chủ, ta tính sao bây giờ?

Họ Lã nghiêm giọng:

- Ta đã có phương cách! Nhưng dù có cứu được Đăng Dung hay không, chúng ta cũng phải giết sạch Khổng Tước Bang!

Quần hào vô cùng khâm phục định lực vững như núi của Lã bang chủ. Ái tử bị bắt mà lão vẫn không hề nao núng! Cương Tiên Phàn Tam Giang gơ

ngón tay cái khen ngợi:

- Lã hiền đệ khiến ngu huynh phải bái phục đây!

Lão chợt nhận ra Phiêu Trần và vợ con đã biến mất, liền cau mày hỏi:

- Ủa! Sở công tử sao chẳng thấy?

Vọng Vân cười đáp:

- Phiêu Trần đã ẩn dưới nước, chờ cơ hội giết Trương Tự Thanh!

Đoàn thuyền của Khổng Tước Bang đã cập bờ. Trương Tự Thanh oai phong lẫm liệt trong bộ hoàng bào và kim khôi trên búi tóc. Theo sau là lão Hắc Diêm La, Bạch Phán Quan. Lã Đăng Dung bị giải áp bởi một lão già cổ quái, da đen xạm, tai đeo hai vòng ngà voi to tướng.

Quần hùng nhận ra lai lịch của lão già là người Miêu, ồ lên khiếp sợ. Lão ta là Độc Ông Sài Tật, Phó Giáo chủ Xà Giáo Vân Quý.

Lã công tử không nói được, chỉ nhìn thân phụ bằng ánh mắt bi thương.

Trương Tự Thanh cười nhạt:

- Lệnh lang đã uống kỳ độc của Xà Giáo, dù Lã bang chủ có cướp lại được cũng vô ích thôi. Hãy suy nghĩ cho kỹ rồi quyết định đánh hay hàng!

Lã bang chủ mất hẳn vẻ thản nhiên. Lão ta rầu rĩ nhìn con yêu như đang cân nhắc. Cuối cùng Lã Vọng Vân nghiêng răng nói:

- Lão phu công nhận tôn giá đã chiếm được thượng phong, Động Đình Bang đành chịu lép. Nhưng trước khi xếp giáo quy hàng, lão phu muốn thử với tôn giá một chiêu chưởng pháp! Có như thế lão phu mới không hổ thẹn với mấy ngàn thủ hạ. Tôn giá cứ thả Dung nhi ra đi!

Trương Tự Thanh cười khanh khách:

- Lã bang chủ quả là bậc anh hùng thẳng thắn, lão phu xin tuân mệnh. Sau trận này, bang chủ cứ cho người đến Nam Dương mà lấy thuốc giải!

Độc Ông mỉm cười hiểm ác, thả Lã Đăng Dung ra. Chàng trai loạng choạng đi về phía cha mình, nét mặt cực kỳ đau khổ. Vọng Vân lạnh lùng gọi:

- Giã nhị đệ! Mau đưa Dung nhi vào trong tắm gội!

Thủy Thượng Phi Giã Xoa vội chạy ra bồng Lã Đăng Dung. Trương Tự Thanh cao ngạo nói:

- Lã bang chủ nổi danh là Thiết Chưởng, chắc không dùng đến binh khí. Lão phu cũng xin đem Toàn Cơ Chưởng Pháp lĩnh giáo các hạ mấy chiêu. Nếu các hạ đây được lão phu lùi nửa bước, Khổng Tước Bang sẽ nhận bại, rút lui ngay!

Khẩu khí của họ Trương khiến ai cũng tức tối, nhưng vẫn thầm lo cho Lã Vọng Vân. Trương Tự Thanh có trăm năm công lực và tuyệt học của Toàn Cơ Thượng Nhân Công Tôn Chí, Liệu Vọng Vân sẽ làm được gì? Họ hỏi hớp theo dõi diễn biến của cuộc so tài, lòng nặng trĩu ưu tư! Họ cũng không biết Lã bang chủ sẽ ra lệnh đánh hay hàng? Lã Vọng Vân cười mát:

- Lão phu nhỏ tuổi hơn xin phép ra chiêu trước!

Dứt lời, họ Lã lao vút đi nhanh như ánh chớp, song thủ múa tít tạo nên những màn ảnh chưởng dày đặc, và chẳng hề phát ra chút âm thanh nào. Trương Tự Thanh thông minh tuyệt thế, gian hoạt có thừa, lập tức nhận ra sự ảo diệu của chiêu chưởng, vội đem chiêu Toàn Tinh Vi Nguyệt (Sao Toàn Vây Trăng) ra đối phó. Một màn chưởng kinh lấp lánh, những chấm sao xuất hiện, vây kín thân hình họ Trương. Lão ta không muốn giết Lã bang chủ, gây phản nộ trong đệ tử Động Đình Bang nên chỉ thủ chứ không công! Chưởng kinh song phương chạm nhau nổ vang rền như sấm. Lã Vọng Vân đội ngược ra vì phản chấn. Nhưng Trương Tự Thanh thực sự kinh hoàng trước công lực thâm hậu của đối phương. Lão đã điều tra kỹ càng, biết rõ Lã Vọng Vân chỉ có chừng ba mươi năm tu vi, sao nay lại hơn vài bậc như vậy? Lã Vọng Vân đã không để đối phương có thời gian suy nghĩ thêm. Ông ta bốc lên cao, giáng xuống đầu kẻ địch. Lần này Trương Tự Thanh không còn dám coi thường, vội phản công bằng chiêu Thiên Cơ Quyển Nhật (Sao Cơ Cuốn Mặt Trời). Chưởng kinh cuộn cuộn xoáy tít như cơn lốc, quyền lấy lực đạo của đối phương.

Chiêu thức này đã hóa giải gần hết những chiêu thức chưởng của họ Lã, nhưng không ngăn được một đạo kinh phong vỗ nhẹ vào vai trương Tự Thanh.

Đòn này không phá được lớp cương khí hộ thân của Khổng Tước Bang chủ, chẳng hề gây thương tích. Tuy nhiên, Trương Tự Thanh bỗng nghe choáng váng, và chân khí có hiện tượng đứt đoạn. Lão kinh hoàng thét lớn:

- Độc chưởng!

Trương Tự Thanh chưa kịp tháo lui đã phải đón chưởng thứ ba của đối phương. Lần này Lã Vọng Vân chỉ ra có năm thức nhưng lực đạo cực kỳ mãnh liệt.

Trương Tự Thanh chỉ dồn được ba thành chân khí nên thất cơ, trúng đòn vào ngực, văng về phía sau nửa trượng, máu phun thành vòi.

Quần hùng mừng rỡ reo hò trước chiến thắng của Động Đình Bang chủ.

Riêng Cương Tiên Phàn Tam Giang, vì hiểu rõ bản lĩnh của nghĩa đệ nên rất hoài nghi. Và từ phía sau lưng quần hào có người đồng dạ quát lên:

- Sát!

Một Lã vọng Vân thứ hai xuất hiện, ra lệnh cho cuộc hỗn chiến! Trương Tự Thanh đã được Độc Ông Sài Tật đỡ lấy, nhét vào miệng một nắm dược hoàn. Còn Hắc Diêm La và Bạch Phán Quan chặn đánh Lã Vọng Vân giả. Nãy giờ chắc các bạn độc giả đã đoán ra ai đóng vai Động Đình Bang chủ. Người ấy là Sở Phiêu Trần, chàng đang hồi tiếc vì chiêu Phạt Tánh Hà Tại không giết được kẻ thù.

Phiêu Trần tận dụng Huyền Huyền Ảo Bộ di chuyển và liên tiếp tung ra những đạo chưởng phong độc địa. Hai lão ma chỉ chịu được vài chục chiêu

chương đã bị chất kỳ độc thấm vào da thịt, kinh hãi thoái lui. Hắc Diêm La quát vang:

- Rút thôi! Độc chương của gã này đáng sợ thật!

Hai lão và Độc Ông mang Trương Tự Thanh nhảy xuống nước, để hai trăm thủ hạ ở lại làm mồi cho Động Đình Bang và các hào kiệt Hồ Nam.

Lã Vọng Vân ra lệnh cho thuyền con lục soát khắp mặt hồ, nhưng cũng chẳng ai tìm ra tung tích bốn lão ma đầu cả! Đám kiếm thủ Khổng Tước Bang thấy nguy, nhảy cả xuống nước đào tẩu, lại càng chết nhanh hơn. Đệ tử Động Đình Bang bản lãnh cao nhưng thủy tính lợi hại vô song.

Đến cuối giờ Tỵ thì chẳng còn một tên Khổng Tước Bang nào sống sót. Máu nhuộm đỏ nước hồ, mùi tanh thoang thoảng khắp nơi.

Tuy chiến thắng oanh liệt như vậy nhưng Lã bang chủ vẫn buồn phiền vì ái tử Lã Đăng Dung bị hạ độc tuyệt kỹ của Xà Giáo Vân Quý lừng danh thiên hạ, đã phóng độc thì chỉ có trời cứu! Họ Lã vòng tay, cắn răng nói:

- Dù Dung nhi có chết bởi chất độc, tại hạ cũng hài lòng vì đã đánh cho Khổng Tước Bang một trận nhớ đời bảo vệ được cơ đồ Động Đình Bang. Tại hạ xin cảm kích chư vị đồng môn đã xả thân tương trợ!

Thiên Xảo Chân Nhân cười khanh khách:

- Sao Lã thí chủ lại nói cái giọng đưa đám ấy? Muốn cứu lệnh lang thì nào có khó gì?

Lã Vọng Vân mừng rỡ nhìn Chân Nhân dò hỏi. Trang Thứ vẫy Tú Châu:

- Con bé kia! Người định chờ khổ chủ lay sứt trán mới chịu ra tay hay sao?

Tú Châu then thùng đáp:

- Tiểu nữ đang suy nghĩ xem nên dùng thuốc giải nào?

Nàng bước đến, đưa cho Lã Vọng Vân hai viên giải hoàn có màu xanh, đỏ và dạn dò:

- Bang chủ cho công tử uống viên màu xanh trước, nếu chưa ra mồ hôi và nói được thì cho uống tiếp viên đỏ!

Lã Bang chủ nhận lấy, tất tả chạy vào trong. Lát sau, Lão hớn hờ chạy ra, chấp tay vái tạ:

- Tứ phu nhân quả là Hoa Đà tái thế. Ôn cứu mạng khuyển tử, Vân tôi xin tạ dạ!

Quần hùng ồ lên, nhìn Tú Châu với ánh mắt khâm phục. Thủy Thượng Phi Xoa hào hứng nói:

- Sở công tử có được người vợ như Tứ phu nhân đây, chẳng khác gì Tề Vương có Chung Vô Diệm tài ba quán thế!

Thiên Xảo Chân Nhân cười ngất:

- Cái gì mà Chung Vô Diệm! Người đứng là ngốc tử!

Tú Châu vội giật tay áo Ông:

- Xin ân sư đừng chế giễu tiểu nữ nữa!

Chân Nhân đổi giọng ngay:
- Ủ phải! Bần đạo chỉ nói đùa thế thôi!

Nga My Kiếm Khách

Hồi 11

Hà Tây đại hạn phùng Cam Vũ

Vạn lý cầu sinh lộ ngộ tứ ma

Suốt tháng năm và tháng sáu, Sở gia trang và Vương phủ bận rộn với việc mua lương thực đưa đến vùng Tây Bắc để chẩn tế cho tai dân hạn hán. Hàng trăm thuyền lương thực từ Giang Nam, ngược dòng Hán Thủy đến Trướng An, sau đó hàng hóa được đưa lên xe ngựa chở đến Lan Châu, Ngân sơn rồi tỏa đi khắp nơi.

Trăm vạn bách tính Thiểm Tây, Cam Châu, Túc Châu, Tây Hạ hết lòng tri ân, nhưng lại không biết ân nhân của mình là ai?

Những người tha gia việc chẩn tế đều che kín mặt và không hề xưng danh tính. Nhưng cuối cùng cái kim trong bọc cũng lòi ra. một cậu bé béo tròn để bí mật rỉ tai vài người, cho biết cậu ta là Tam Tuyệt Đồng Tử Sở Phi, con trai Nga Mi Đại Kiếm Khách Sở Phiêu Trần, người chủ sử cuộc cứu trợ hạn hán này.

Thế là tin tức loan nhanh như gió. Đến cuối tháng bảy thì ai cũng nhắc đến Sở Phiêu Trần và Tam Tuyệt Đồng Tử.

May cho Phi nhi là đoàn người đã rời Tây Bắc về lại Giang Nam. Nếu không, cậu bé đã bị một trận đòn nhớ đời.

Gần một ngàn người của Ma Giáo và phái Nga Mi đã tham gia cuộc phát chẩn vĩ đại này.

Bang chủ Khổng Tước Bang Trương Tự Thanh không chết vì chất độc Tam Sắc Bích Hồ. Lão gọi thư nhắc Phiêu Trần cuộc phó ước ngày hai mươi tám tháng tám này.

Chàng muốn từ chối cũng không được vì tin này được loan báo khắp giang hồ và hào kiệt Trung Nguyên hồ hởi chuẩn bị đi quan chiến.

Kim Nhãn Điều lo lắng bảo:

- Hai tháng nay, Trần nhi tham gia chẩn tế, bê trễ việc luyện võ, làm sao địch lại lão họ Trương?

Sách Siêu cũng thở dài:

- Khổng Tước Bang và Thần Kiếm Bang đã liên minh với nhau. Nếu họ Trương mượn được viên Ty Độc Châu của Bàng Tinh Hải thì Trần nhi nguy

mất.

Tiêu Tương Thần nữ phụng phịu giật áo Thiên Xảo Chân Nhân:

- Ân sư thần thông quảng đại, xin hãy nghĩ cách cứu Sở lang!

Trang thứ cười mát:

- Tất nhiên là bản đạo đâu nỡ để học trò mình đoán mệnh! Sáng mai Trần nhi sẽ theo ta đi, đúng ngày phỏ ước sẽ có mặt ở Sách Khê Cốc.

Sáng hôm sau, tức ngày mừng ba tháng tám, Phiêu Trần theo sư phụ đến Trường Sa. Đi được mười dặm, Chân Nhân rẽ vào cánh rừng hạnh ven đường, xuống ngựa, đứng bên dưới bóng râm. Phiêu Trần biết ân sư có chuyện muốn nói, liền hạ mã vòng tay hỏi!

- Phải chăng sư phụ có điều muốn chỉ giáo?

Trang Thứ gật đầu:

- Ta xem thần khí Trần nhi phát tác, chứng tỏ không còn sống được bao lâu nữa. Phải chăng có điều giấu sư phụ?

Phiêu Trần ngượng ngừng gật đầu, mỉm cười ảm đạm:

- Phật nhãn của ân sư quả là sắc bén. Đồ nhi ăn nhầm loại độc vật tuyệt thể tên là Tam Sắc Bích Hồ. Chỉ sống được đến mùa Hạ sang năm nữa thôi!

Trang Chân Nhân nắm tay chàng xem mạch. Ông gật gù bảo:

- Hiện tượng thì đúng như vậy. Nhưng khi dùng phép Thái Tổ để chẩn đoán hậu vận, ta cho rằng con chưa thể hết số trời. Trần nhi cứ đi sang sông, đi về hướng Tây Bắc sẽ gặp kỳ duyên! Dọc đường, muốn ghé đâu hay làm gì cũng chẳng sao. Khi nào con gặp người hay vật gì mang số bốn thì hãy trở về.

Phiêu Trần băn khoăn:

- Còn cuộc phỏ hội của Trương Tự Thanh thì sao? Đồ nhi sợ mình không về kịp.

Chân Nhân cười khà khà:

- Bản đạo đã có diệu kế, Trần nhi chớ lo!

Biết sư phụ mình là bậc thần tiên, Phiêu Trần an lòng cáo biệt, nhắm hướng Bắc mà đi.

Hôm sau, chàng vượt Trường Giang đến Giang Lăng lúc sẩm tối. Tuy lòng cũng muốn gặp lại mẫu thân, nhưng chàng chưa điều tra ra lai lịch lão Tào Tử Viên trong trấn Mã Sơn nên có gặp cũng vô ích. Vì vậy, Phiêu Trần qua đêm ở Giang Lăng, mờ sáng khởi hành theo hướng Tây Bắc.

Sau trận Động Định Hồ, thanh danh Sở Phiêu Trần chói lọi như mặt trời xuân. Võ lâm tôn xưng chàng là Trung Nguyên Đệ Nhất Thủ vì đã đánh bại truyền nhân của Toàn Cơ Thượng Nhân chỉ với ba chiêu. Họ đâu hiểu rằng bản lãnh Phiêu Trần còn kém Trương Tự Thanh đến hai bậc. Họ Trương bị độc bất ngờ nên mới thảm bại chứ chẳng phải kém tài.

Người có danh như cây có bóng, được thiên hạ tôn kính, ngưỡng mộ và muốn làm quen để có chỗ sở cậy. Vì vậy, Phiêu Trần đã mang mặt nạ để

tránh mọi phiền phức. Và lại, chàng đã trở thành kẻ thù của Khổng Tước Bang, chẳng thể ngang nhiên chường mặt để bị ám toán và vây đánh. Thiên Xảo Chân Nhân đã là gương sáng để Phiêu Trần noi theo. Trang Thứ có bản lĩnh thông thần như bậc địa tiên mà suốt đời chỉ bỏ chạy, bảo toàn sinh mạng để lo việc tạo phúc cho lê thứ. Thế thì chút tự ái còn con của Phiêu Trần có đáng gì?

Dung mạo của chàng hiện nay rất tầm thường, với da mặt tái xanh bệnh hoạn, điểm vài nốt ruồi đen xấu xí, bất thường nơi gò má. Nga Mi tâm pháp là tinh túy của hai tôn giáo Phật, Lão nên nhu hòa, tiềm ẩn chứ không rực rỡ, phát lộ như những phái khác. Phiêu Trần đã luyện xong lớp thứ tám, có thể thu thần nội liễm khiến nhân quang bình thường, hoặc lơ dờ mờ nhạt.

Do đó, tuy có trường kiếm bên hông, nhưng Phiêu Trần cũng chẳng làm ai coi trọng hay sợ hãi. Thói đời thường xem mặt bắt hình dong, có khi cũng hữu lý, nếu không thì khoa tướng pháp đâu còn tồn tại?

Phiêu Trần cứ theo một hướng đi, bất kể đại lộ hay tiểu lộ. Vì vậy, năm ngày sau chàng nhìn thấy ngọn Võ Đang Sơn.

Phái Võ Đang phát nguyên từ phái Toàn Chân của Vương Trùng Dương ở Hoa Bắc, nhưng không phải do Toàn Chân Thất Tử sáng lập.

Tổ sư phái Võ Đang là một đạo sĩ tên Trương Quân Bảo, đạo hiệu là Tam Phong Chân Nhân. Họ Trương là một bậc anh tài kiệt xuất, thông minh trác tuyệt. Vào đầu thời nhà Nguyên, phái Toàn Chân được người Mông Cổ trọng vọng, điển hình là Khưu Xử Cơ, một trong Toàn Chân Thất Tử.

Trương Tam Phong bất mãn, đến núi Võ Đang mở đạo quán, thu nhận môn đồ. Họ Trương sáng tạo hai pho Thái Cực Kiếm và Thái Cực Quyền kỳ ảo tuyệt luân, khiến thanh danh phái Võ Đang lẫy lừng không thua gì Thiếu Lâm Tự.

Hầu hết các trai tráng cư ngụ quanh chân núi đều là đệ tử tục gia của phái Võ Đang. Tổng số không dưới ngàn người.

Phái Võ Đang tuy thờ Chân Võ Đế Quân, một vị thần trong Đạo giáo! Có lẽ do chịu ảnh hưởng của Thiên Sư Giáo (Đạo giáo phương Nam) nên đệ tử Võ Đang tuy mặc đạo bào nhưng không bắt buộc phải ăn chay, trừ chưởng môn và các trưởng lão.

Cùng với phái Hoa Sơn ở Sơn Tây, Võ Đang là chi nhánh cuối cùng còn lại của phái Toàn Chân.

Phiêu Trần không có giao tình với các đạo sĩ Võ Đang, chỉ thuận đường nên định ghé vào trấn dưới chân núi để ăn uống nghỉ ngơi rồi đi tiếp.

Chàng ngạc nhiên khi thấy hàng đoàn xe hàng do lừa, ngựa, trâu, bò kéo đi cùng hướng với mình. Mùi hôi nồng của hùng hoàng, diêm sinh từ những bao hàng tỏa ra nức mũi.

Theo áp tải đoàn xe có cả những đạo sĩ Võ Đang, chứng tỏ không phải

chuyện bán buôn của bọn thương lái. Nhưng hùng hoàng và diêm sinh là nguyên liệu để chế tạo thuốc nổ, sao phái Võ Đang lại cần đến nhiều như thế?

Và từ hướng ngược lại, có những toán người gồng gánh tài sản đi ra, có lẽ như muốn rời xa vùng núi Võ Đang. Đám này khá đông đàn bà trẻ con. Cha anh của chúng vẫy chào các đạo sĩ, gọi bằng sư huynh, sư thúc, chúng tỏ họ là đệ tử tục gia Võ Đang.

Phiêu Trần không dẫn được lòng hiếu kỳ, thúc ngựa đi song song với một đạo sĩ đánh xe. Vòng tay hỏi lão:

- Bẩm đạo trưởng! Chẳng hay núi Võ Đang phát sinh quái sự gì mà mọi người bỏ đi như vậy?

Đạo sĩ già râu rĩ đáp:

- Hai ngày trước, từ khu rừng mé tả xuất hiện một đàn độc xà đông đến mấy vạn con. Tuy chúng chỉ dài độ gang tay, thân to bằng cọng hương nhưng cực kỳ nhanh nhẹn. Bầy rắn len lỏi khắp nơi, chỉ trong một đêm đã cắn hơn trăm người. Tuy nạn nhân không chết ngay nhưng đau đớn vô cùng. Cũng may là ban ngày bầy rắn rút cả vào rừng. Bách tính sợ hãi lần lượt di tản khỏi những thôn xóm ở phía trước núi Võ Đang. Nếu không trừ được lũ độc xà thì không chừng cả bốn phái cũng phải dời đi.

Phiêu Trần cau mày, đoán rằng đây là thủ đoạn của Khổng Tước Bang. Họ muốn bành trướng sang Hồ Bắc tất phải nhổ cái gai là phái Võ Đang. Tấn công trực diện thì Trương Tự Thanh không dám, nên nhờ đến đàn rắn của Xà Giáo Vân Quí.

Chàng nghiêm giọng nói:

- Sao chư vị không đốt rừng để trừ tuyệt độc xà?

Lão đạo cười khở:

- vùng Tây Bắc lâm đại hạn thì Hồ Bắc cũng khô cằn. Các khu rừng nối liền nhau, lên đến tận lưng chừng núi Võ Đang Sơn. Nếu đốt rừng thì xem như tự sát. Do đó, bốn phái mới phải mua mấy ngàn cân hùng hoàng, diêm sinh rải quanh khu vực tổ đường, để ngăn chặn lũ độc xà.

Phiêu Trần hỏi tiếp:

- Dám hỏi khi bầy độc xà từ rừng tràn ra thì có âm thanh gì kèm theo không?

Lão đại nhăn trán suy nghĩ:

- Những cư dân gần đây kể lại rằng họ có nghe thấy tiếng rít cao vút, đứt đoạn, nhưng khẳng định không phải tiếng huýt sáo hay tiếng còi do người thổi. Âm thanh này tương tự tiếng huýt của loại rắn Tỳ Bà vậy. Bốn phái đã cho người đến xem xét cánh rừng nhưng không sao vào được vì đâu cũng có độc xà. Chúng nép dưới lá khô và trên cả tàn cây.

Phiêu Trần diêm đạm đáp:

- Tại hạ sẽ giúp quý phái tiêu diệt tai họa này.

Lão đạo nghi hoặc bảo:

- Bần đạo là Châu Thanh Tử, sư đệ của chương môn. Dám hỏi tính danh của thí chủ?

Chàng lộ mặt nạ và đáp:

- Tại hạ là Sở Phiêu Trần, đệ tử phái Nga Mi.

Châu Thanh Tử cười ha hả:

- Bần đạo nghe danh Sở thí chủ đã lâu, không ngờ lại được gặp chốn này.

Rồi lão hỏi lại:

- Tuy thí chủ võ công quán thế nhưng làm sao giết được hết đàn độc xà đông đúc thế kia?

Phiêu Trần trầm giọng nói sơ về cục diện võ lâm và mối liên minh giữa

Không Tước Bang và Xà Giáp Vân Quý! Chàng kết luận:

- Rắn tuy hung dữ nhưng không bao giờ vô cớ rời rừng, vào khu dân cư để cắn người. Tại hạ sẽ vào cánh rừng ấy tìm kẻ điều khiển bầy độc xà.

Châu Thanh Tử đã hiểu rõ nguồn cơn, mừng rỡ giao xe cho gã sư đệ, lên ngựa cùng Phiêu Trần đi trước.

May thay, Thành Tâm Tử, chương môn phái Võ Đang đã thống lĩnh các đạo sĩ, đứng ngay chân sơn đạo, chờ vận chuyển hùng hoàng, diêm sinh lên núi.

Nghe sư đệ Châu Thanh Tử giới thiệu, Thành Tâm Tử hoan hỉ chào đón Phiêu Trần. Cả Võ Đang Lục Tử cũng có mặt ở đây. Họ đã từng gặp chàng ở Bình Nam vương phủ.

Sau khi bàn bạc kỹ càng, đoàn người kéo đến phía trước khu rừng độc xà.

Phái Võ Đang vây chặt bên ngoài, còn Phiêu Trần tiến vào rừng.

Chỉ được vài trượng, chàng đã bị đàn rắn tấn công, hàng trăm con treo lưng lẳng khắp người, Phiêu Trần vẫn êm ái lướt đi, cố không đánh động người trong rừng.

Hơn khắc sau, Phiêu Trần đến một khoảng rừng cây cối thưa thớt. Trên bãi cỏ xanh rì là một hán tử áo đen, tuổi độ hai mươi lăm đang ngồi điều tức.

Tuy da dẻ đen xạm nhưng dung mạo gã rất tuấn tú, hiên ngang và không giống người Miêu.

Đặc trưng của chủng tộc Hán biểu hiện qua gương mặt chữ điền, mũi thẳng, chuẩn đầu nhỏ, môi mỏng và đôi lông mày kiếm xanh đậm nhưng thanh mảnh gọn gàng.

Phiêu Trần bất giác sinh lòng yêu mến, không muốn lợi dụng cơ hội này mà sát hại hay khống chế gã. Chàng đứng cách gã hai trượng mà chờ đợi.

Có vài con rắn nhỏ trên người Phiêu Trần chán chê con mỗi khó chơi, buông mình xuống đất, bò đi nơi khác. Tiếng cỏ khô sột soạt đã đánh động hán tử áo đen. Gã giật mình nhưng cố trấn tĩnh giữ cho chân khí lưu chuyển hết một vòng chu thiên để không bị tẩu hỏa nhập ma.

Gã biết có người đang đứng trước mặt mình nên lo sợ đến toát mồ hôi trán,

mãi nửa khắc sau gã áo đen mới xả công, mở mắt ra nhìn Phiêu Trần. Gã cau mày bảo:

- Các hạ là cao nhân phương nào mà vượt qua được lũ Kim Xuyên Xà vào đến tận đây?

Về mặt gã rất lạnh lùng, cao ngạo, nhưng ngôn từ lại hòa nhã. Dầu sao, chàng trai kia đã tỏ rõ khí độ anh hùng khi không ám toán gã.

Phiêu Trần vận công, dùng lớp cương khí hộ thân đẩy bật tất cả những con Kim Xuyên Xà ra rồi cười đáp:

- Tại hạ là Sở Phiêu Trần! Còn các hạ phải chăng là người của Xà Giáo Vân Quí?

Gã áo đen đứng lên, ngửa cổ cười ha hả:

- Ta là Linh Xà Lang Quân Đoàn Vĩnh Thanh ở Đại Lý, từ lâu vẫn ngỡ rằng Nga Mi Đại Kiếm Khách chỉ nhờ thủ đoạn mà thành danh. Nhưng hôm nay các hạ đã khiến Thanh này phải bái phục đây!

Phiêu Trần nghiêm giọng:

- Các hạ oai trấn Vân Nam, khí độ đáng mặt trượng phu. Sao lại nỡ thả răn giết hại lương dân vô tội như vậy? Họ đâu có dính dáng gì đến ân oán võ lâm?

Lời lẽ đầy chí khí của Phiêu Trần đã khiến cho Linh Xà Lang Quân hổ thẹn.

Gã ngượng ngùng bào chữa:

- Tại hạ chỉ mới dọa cho họ sợ hãi, rồi khỏi chân núi Võ Đang mà thôi. Nọc của Kim Xuyên Xà chỉ gây đau đớn trong bảy ngày rồi tan đi chứ không giết người.

Phiêu Trần cười mát:

- Trong trăm nạn nhân kia, hơn nửa là trẻ thơ vô tội. Chúng có đáng phải chịu đau đớn hay không? Làm thân võ sĩ, dù chính hoặc tà cũng chẳng bao giờ chạm đến đàn bà con trẻ.

Đoàn Vĩnh Thanh xuất thân từ một giòng dõi tôn quý, đã từng làm vua đất Đại Lý thời nhà Tống. Gã lại kiêu ngạo hơn người nên không thể chịu được những lời công kích của Phiêu Trần. Họ Đoàn cười nhạt:

- Đừng nói nữa! Tại hạ sẽ rút đàn độc xà về và treo được phương giải độc. Đó là để đền đáp việc các hạ không hạ thủ trong lúc Đoàn mỡ tọa công. Sau đó, chúng ta sẽ cùng nhau quyết đấu một trận xem sao. Có được thủ cấp của Nga Mi Đại Kiếm Khách, tại hạ mới yên tâm trở về phác đáp với giáo chủ và Trương Tự Thanh.

Phiêu Trần gật đầu:

- Tại hạ sẵn sàng! Xin trao giải được trước đã!

Linh Xà Lang Quân lấy ra bảy viên dược hoàn đen sì lớn bằng hột nhãn, lạnh lùng nói:

- Các hạ hãy bảo bọn đạo sĩ Võ Đang ngâm bảy viên Xà Đan này vào thùng

nước lớn, cho mỗi nạn nhân uống một hớp là đủ.

Dứt lời, gã ném bảy viên thuốc về phía Phiêu Trần, nhắm vào bảy phương vị từ mặt đến bụng dưới. Đoàn Vĩnh Thanh đã dồn chân khí nên các viên được hoàn kia bay đi với tốc độ kinh người và trở nên rất nguy hiểm.

Phiêu Trần vào sanh ra tử mấy lượt nên lúc nào cũng cảnh giác. Chàng múa tit song thủ tạo thành một màn lưới chưởng mềm mại làm giảm lực đạo của bảy viên ám khí bất đắc dĩ kia và hốt gọn chúng dễ dàng.

Đây là chiêu Vân Thông Tróc Tinh, trong pho Nga Mi Vân Thủ, chuyên để bắt ám khí.

Phiêu Trần không hề lộ sắc giận, mỉm cười:

- Đa tạ Đoàn các hạ!

Linh Xà Lang Quân cố nén tiếng thở dài, thản nhiên bảo:

- Té ra ngoài kiếm pháp, các hạ vốn tinh thông cả quyền chưởng và ám khí nữa. Hãy mang thuốc giải ra đưa cho bọn đạo sĩ rồi quay lại đây so kiếm.

Phiêu Trần lắc đầu:

- Không cần đâu! Tại hạ đánh không lại sẽ bỏ chạy chứ chẳng ở đây chịu chết.

Linh Xà Lang Quân ngăn người:

- Lẽ nào các hạ không vì thanh danh mà tử chiến đến cùng?

Phiêu Trần dịu giọng:

- Thanh danh cũng ví như vầng dương. Tuy chói lọi nhưng rồi cũng khuất cuối trời Tây. Hà tất phải vì chút hư ảo ấy mà lụy thân.

Đoàn Vĩnh Thanh trầm ngâm một lúc lâu rồi chậm rãi nói:

- Cao luận các hạ đã khiến ta phải suy nghĩ. Nhưng chẳng lẽ bậc trượng phu chịu mai một dưới váy thê thiếp, không sống cuộc đời hào hùng, oanh liệt!

Như để củng cố niềm tin cho tư tưởng của mình, Linh Xà Lang Quân rút phát trường kiếm ra, gần giọng:

- Xin mời!

Phiêu Trần cũng rút kiếm thủ thế. Họ Đoàn vung kiếm tấn công trước, lưới kiếm run rẩy, uồn lượn như rắn độc, phong tỏa khắp mười tám đại huyệt trên thân trước đối phương.

Phiêu Trần hào hứng trước pho Linh Xà Kiếm nổi danh khắp vùng Tây Nam Trung Hoa, chú tâm chiết giải, thủ nhiều hơn công.

Pho Linh Xà Kiếm Pháp này do Linh Xà Chân Nhân, quốc sư nước Đại Lý sáng tạo ra, dạy cho người người trong hoàng tộc họ Đoàn.

Sau khi nước Đại Lý bị Hốt Tất Liệt tiêu diệt, giòng họ Đoàn bị tàn sát gần hết và lưu tán khắp nơi. Đoàn Vĩnh Thanh là con cháu duy nhất thừa kế được pho tuyệt kiếm này.

Năm mươi bảy tuổi, Đoàn Vĩnh Thanh đã nổi danh Vân Nam Đệ Nhất Kiếm Thủ. Năm gã hai mươi tuổi, gã được mời làm hộ pháp của Xà Giáo!

Sau vài lần chạm kiếm, Phiêu Trần biết rằng Linh Xà Lang Quân có không dưới ba mươi năm công lực. Vậy là gã cũng ăn được kỳ trân như chàng nên tu vi mới cao hơn tuổi.

Kiểm thuật khác với quyền, chương ở chỗ không phải ai có công lực thâm hậu hơn là tất thắng. Sắt thép là vật cứng rắn, mức độ hấp thụ chân khí rất thấp, nên dù tu vi chênh lệch hai ba chục năm, kẻ lão thành cũng chẳng dễ đánh bay vũ khí thiếu niên.

Gia dĩ, đường kiếm nhanh như chớp, thời gian của mỗi lần va chạm rất ngắn, lực phản chấn ít ỏi. Do vậy, khi đánh nhau bằng đao kiếm, chiêu thức kỳ ảo là điều tiên quyết, rồi mới đến công lực.

Mà Linh Xà Kiếm Pháp thì không thiếu yếu tố linh diệu, biến hóa. Đoàn Vĩnh Thanh liên tục tung ra những đợt hùng kiếm, quyết chẳng để đối phương kịp đổi hơi. Phép khoái kiếm của gã quả đã đến mức thượng thừa. Nhưng tiếc rằng đối thủ của Lang Quân lại là một bậc đại hành gia về kiếm thuật. Phiêu Trần rèn luyện từ lúc còn rất nhỏ nên pho Nga Mi kiếm pháp hòa cả vào tâm ý. Vả lại, sau này chàng học thêm được ba chiêu tuyệt kiếm của Thiên Hạ Độ Nhất Kỳ Nhân Trang Thứ, nên tiến một bước dài trên kiếm đạo.

Giờ đây Phiêu Trần dùng phép Dĩ Tịnh Chế Động, Hậu Phát Chế Nhân, đứng yên một chỗ mà giải phá những đòn vũ bão của đối phương.

Đến chiêu thứ năm thì mồ hôi của Linh Xà Lang Quân túa ra ướt sũng y phục. Gã đã đem hế sở học gia truyền ra thi thố mà không làm gì được Phiêu Trần, lòng vô cùng chán nản.

Bỗng ngoài bìa rừng có tiếng của Thành Tâm Tử gọi vang:

- Sở thí chủ có sao không?

Phiêu Trần vội đáp:

- Tại hạ vẫn bình yên!

Song phương tử kiếm chỉ sơ hở một sát na là mất mạng. Linh Xà Lang Quân không bỏ lỡ cơ hội hiếm có, xuất liền ba mươi sáu thức kiếm khổng chế tâm thất kẻ địch.

Trong lúc Phiêu Trần đang bận đối phó với chiêu kiếm hiểm ác thì Đoàn Vĩnh Thanh vuốt bụng rút sợi dây lưng, ném vào chân đối phương.

Giải thắt lưng đen bóng và thấp thoáng ánh đỏ kia kỳ thực là một độc vật hiếm có đất Miêu Cương, tên là Hồng Điểm Hắc Xà, con rắn này dài nửa trượng, thân to bằng ngón tay cái, da đen bóng, điểm những vết tròn màu đỏ tươi. Nọc của nó độc gấp mười lần rắn Tỳ Bà, sức công phạt nhanh như điện, giết người trong thời gian vài cái chớp mắt. Hồng Điểm Hắc Xà còn quý ở chỗ không sợ đao kiếm, chương kình.

Đòn bất ngờ này của Đoàn Vĩnh Thanh đã thành công. Linh Xà mồ liền hai nhát vào đùi Phiêu Trần và quần lầy chân hữu chàng.

Linh Xà Lang Quân chưa kịp đắc ý thì thấy trước mắt hiện ra trăm kiếm ánh chớp chờn, và luồng kiếm khí dài hơn gang xé không gian, theo đà đi của mũi kiếm đang xạ vào ngực mình.

Đây chính là tuyệt học Tá Vật Truyền Nhân của phái Nga Mi, khiến kiếm pháp của phái này đứng đầu thiên hạ. Nhưng chỉ có những cao thủ có trên ba mươi năm tu vi mới thi triển nổi. Và tùy theo mức độ thâm hậu của công lực mà luồng kiếm khí dài hay ngắn. Phiêu Trần nhờ mấy lần ăn được kỳ trân nên có đến hơn bốn mươi năm công lực, đạt được thành tựu hôm nay.

Đoàn Vĩnh Thanh kinh hoàng chờ chết. Nhưng lạ thay, mũi kiếm của Phiêu Trần dừng lại cách ngực trái của gã chừng hai gang. Chàng thu kiếm tra vào vỏ rồi điềm đạm nói:

- Nhân tài như các hạ, võ lâm chẳng có mấy người, tại hạ luyện tài nên chẳng nỡ xuống tay. Các hạ hãy đi đi!

Hồng Điềm Hắc Xà thấy da thịt Phiêu Trần có mùi khó chịu, buông mình xuống đất, trườn lên người chủ nhân, quấn thành vòng quanh bụng.

Linh Xà Lang Quân hồ thẹn và cảm kích trước lòng đại lượng của Phiêu Trần, thở dài nói:

- Vì sao công tử lại có khả năng kháng độc kỳ diệu như vậy? Hồng nhi là con rắn độc nhất thiên hạ đấy!

Phiêu Trần cười buồn:

- Tại hạ ăn nhầm năm con Tam Sắc Bích Hồ nên người toàn chất độc, còn sợ gì độc nữa?

Đoàn Vĩnh Thanh giật mình, tiếc nuối:

- Thế là tại hạ chẳng còn cơ hội phục hận nữa rồi! Các hạ không sống được bao lâu nữa đâu!

Phiêu Trần gật gù:

- Sau khi tại hạ chết đi, các hạ sẽ là kiếm sĩ giỏi nhất trong hàng ngũ những hào kiệt trẻ tuổi. Món nợ hôm nay chẳng cần phải đòi đâu.

Đoàn Vĩnh Thanh cười bi thiết:

- Tại hạ muốn tự tay đánh bại các hạ! Có ngày tại hạ sẽ tìm đến Sở gia trang. Xin cáo biệt!

Phiêu Trần mỉm cười:

- Xin đến sớm cho! Tại hạ chỉ còn sống đến mùa Hạ sang năm mà thôi.

Họ Đoàn gật đầu, bóp mạnh đuôi Hồng Điềm Hắc Xà. Linh vật rít lên cao vút hai tiếng sáo. Đàn Kim Tuyến Xà lập tức ùn ùn đi theo bước chân của Linh Xà Lang Quân.

Phiêu Trần nhìn theo bóng họ Đoàn khuất dần trong rừng cây, thở dài luyến tiếc một bậc anh tài sớm sa chân vào tà đạo.

Chàng trở ra, thuật sơ cuộc tao ngộ với Đoàn Vĩnh Thanh, trao giải dược cho chàng môn phái Võ Đang rồi cáo biệt.

Thành Tâm Tử hết lời mời mọc Phiêu Trần lên núi qua đêm, nên sáng hôm sau chàng mới rời võ Đang Sơn.

Sau chín ngày rong ruổi, Phiêu Trần đến Trường An. Vừa qua khỏi cửa thành hơn dặm, vào đến khu phố sầm uất, chàng thấy đoạn đường trước cửa tòa nhà ba tầng, tên Tây Đô Đại Tửu Lâu, bị bít chặt bởi dân chúng và quan quân.

Phiêu Trần thúc ngựa đến gần hỏi một gã tiểu nhị, khăn vải vắt vai:

- Này tiểu huynh đệ, quý điểm xảy ra việc gì?

Gã này chỉ độ mười sáu, mười bảy tuổi, gương mặt tái xanh như tàu lá. Thấy khách đeo kiếm, phong thái hiên ngang, liền mỉm cười cầu tài, kể lể:

- Bẩm đại hiệp, sáng nay bốn hiệu xui xẻo nên chưa kịp bán buôn đã gặp tai ương. Số là có bốn lão nhân cổ quái, ba nam một nữ, y phục rách rưới như tổ đĩa, vào bốn điểm đòi dọn một mâm thượng hạng gồm đến ba mươi món. Nhưng họ còn mang dây xích cổ, tức là trọng phạm của triều đình, nên bốn điểm đâu dám chứa chấp! Thế là họ đập phá tan tành, đuổi hết mọi người ra ngoài, chỉ để lại đầu bếp và chương quỹ. Hai người ấy phải phục vụ cho họ. Quan quân đến nơi, vừa ủa vào đã bị một luồng gió vũ bão thổi văng ra ngoài. Đại hiệp là người thân vũ, oai phong. Xin hãy đánh đuổi giùm bốn lão quái vật kia.

Phiêu Trần cau mày hỏi thêm:

- Họ độ bao nhiêu tuổi và hình dáng có đặc điểm gì?

- Bẩm đại hiệp! Bốn lão nhân này chắc đến trăm tuổi vì râu tóc bạc trắng, da dẻ nhăn nheo như vỏ cây. Có điều lạ là họ bị xích chung với nhau, cổ người này xích với cổ người kia bằng một sợi thiết luyện dài nửa trượng.

Gã tiểu nhị dừng lại lấy hơi rồi nói tiếp:

- À! Theo thiên ý của tiểu nhân thì họ không được tỉnh táo lắm. Một lão cầm trên đầu vài chiếc lông công. Lão thứ hai ôm con Hạc nhỏ đã chết khô. Lão thứ ba quàng nguyên con rắn Tỳ Bà lên cổ. Còn bà già thì son phấn đầy mặt, ỏng ẹo như con gái mười tám vậy.

Phiêu Trần chấn động, nghĩ:

- Chẳng lẽ Tứ ác ma chưa chết, chỉ bị giam cầm nơi nào đó ở Mông Cổ, giờ thoát ra đã trở lại Trung Nguyên.

Chàng không thể bỏ qua việc quan hệ đến vận mạng võ lâm, vào xem sao.

Nếu đúng là Tứ ác ma, chàng phải tiêu diệt ngay, không cho họ trở thành hậu thuẫn cho Khổng Tước Bang và Thần Kiếm Bang.

Phiêu Trần nhờ gã tiểu nhị giữ hộ tuần mã rồi bước đến nói với viên lãnh đội:

- Tại hạ sẽ giúp chư vị đối phó với bốn lão quái này!

Chàng cố tình vận công cho đôi mắt sáng quắc loang loáng hàn quan, viên lãnh đội hân hoan đáp:

- Mặt tướng rất vui mừng trước sự tương trợ của bậc anh hùng.
 Gã ra lệnh cho hàng rào quân sĩ mở lối để Phiêu Trần tiến vào cửa tầng trệt của tửu lâu. Thấy có người dám vào, lão già thấp nhỏ ngồi ngoài vẩy hữu thủ. Một đạo chưởng phong mãnh liệt xô về phía Phiêu Trần. Chàng cử song thủ đỡ đòn, chưởng kinh chạm vào nhau nổ vang rền.
 Thấy chàng trai trẻ mặt trắng kia không lùi nửa bước. Lão già kinh ngạc hỏi:
 - Người chỉ độ hai mươi sao lại có đến hơn bốn mươi năm công lực?
 Phiêu Trần mỉm cười:
 - Cảm tạ Phó lão tiên bối đã nương tay.
 Chàng đoán lão già Tỳ Bà Tú Sĩ Phó Phúc Thuần, sư phụ của Tỳ Bà Sương nên nói thế để dọa dẫm.
 Quả nhiên lão nhân ngó người ra:
 - Bọn lão phu vắng bóng Trung Nguyên đã ba mươi năm, sao tiểu tử ngươi lại nhận ra?
 Nói xong lão tự trả lời:
 - Thì ra oai danh của anh em ta vẫn lẫy lừng Trung Nguyên, ngay cả một đứa bé cũng biết!
 Ba người kia tán thành ngay, mặt vênh lên trông ngốc nghếch và khôì hài.
 Phiêu Trần thức ngộ rằng họ đã phải sống một cuộc đời khổ ải suốt mấy chục năm nên tinh thần không còn minh mẫn nữa. Vả lại, ở tuổi bách tuế, họ dễ trở nên ngây ngô như trẻ nhỏ.
 Sát khí trong lòng chàng giảm đi nhiều. Chàng quyết định tìm cách thu phục họ chứ không tiêu diệt làm gì.
 Phiêu Trần mỉm cười:
 - Văn bối là nghĩa đệ của Khúc Mạc Sầu đại ca nên vừa thấy chư vị đã nhận ra ngay.
 Tỳ Bà Tú Sĩ hơn hờ nói:
 - Tuyệt lắm! Vừa về đến đây đã gặp người nhà, thật là may mắn. Tiểu tử ngươi mau lại đây.
 Phiêu Trần lắc đầu:
 - Đề văn bối giải quyết xong vụ lộn xộn này đã.
 Độc Phụ Nhân Đồ Thuyên nãy giờ cứ ngấm nghĩa dung mạo anh tuấn phi phàm của chàng trai, lòng thâm tiếc rằng mình không trẻ lại tám chục năm.
 Bà yếu điệu nói:
 - Phải đấy! Tiểu tử mau đuổi đám quan quân ấy đi. Bọn lão thân dính chùm với nhau thế này, làm sao chống lại được loạn tiễn, nếu không thì chúng ta đã bỏ đi từ lâu rồi.
 Người đàn bà xảo quyệt, tàn ác nhất võ lâm giờ đây thực thà như trẻ nhỏ, quả là không thể tin được.
 Phiêu Trần hòa giải trấn an:

- Đại Nương yên tâm, vẫn bồi có thể thu xếp được.

Đúng ra chàng phải xưng hô là lão thái hay lão tiên bồi, nhưng vì đã từng nghe Tỳ Bà Sương bảo rằng Đỗ Thuyền rất sợ già, nên chàng mới dùng hai chữ Đại Nương. Hơn nữa, chàng đã tận mắt thấy bà già chín mươi ba tuổi này tô son, trát phấn, cổ lấp đầy những nếp nhăn.

Quả nhiên, Độc Phụ Nhân hài lòng, đẹp dạ. Bà lén vuốt mái tóc bạc phơ, thừa thớt rồi trách móc ba lão già:

- Tại ba lão quý các người đều bất tài, nếu không thì chúng ta đã có một đứa con xinh đẹp và dễ thương như tiểu tử này rồi.

Phiêu Trần giật bắn mình, vội quay bước để giấu nụ cười. Té ra do bị xiềng xích với nhau, Độc Phụ Nhân đã trở thành vợ chung của ba lão ác ma kia.

Đám đông trước cửa thấy chàng ra đến, mừng rỡ hỏi han. Phiêu Trần giải thích rằng bốn lão nhân kia là người thân của mình, vì già cả, lẫn thẩn nên tự xích với nhau rồi trốn nhà đi rong. Lời đảm bảo của chàng trai và hai tấm ngân phiếu năm trăm lượng bạc đã làm hài lòng cả quan quân lẫn người của tửu lâu.

Mọi người giải tán và Tây Đô Đại Tửu Lâu sinh hoạt lại bình thường. Không những thế, sanh ý lại khá hơn vì rất đông người hiếu kỳ, vào ăn uống để xem rõ mặt bốn lão nhân trăm tuổi, điên khùng, đương nhiên họ ngồi khá xa để còn dịp đào tẩu.

Phiêu Trần trở vào bàn, được Phụ Nhân kéo ghế mời mọc:

- Tiểu tử hãy ngồi đây với đại Nương! À! Người tên là gì?

Phiêu Trần ngồi xuống, vòng tay đáp:

- Bẩm đng, vẫn bồi là Sở Phiêu Trần, quê Trường Sa!

Hai lão nhân người mảnh khảnh, râu cằm dài đến rốn nhưng đầu hói bóng.

Lão cau mày bảo:

- Bọn lão phu từ sa mạc Đại Qua Bích đi ngang qua Tây Hạ, Cam Túc, Thiểm Tây. Thấy nhà nào cũng lập bài vị thờ sống một người có tên Nga Mi Đại Kiếm Khách Sở Phiêu Trần. Phải chăng chính là người?

Chàng nường ngừng đáp:

- Có lẽ như vậy! Mấy tháng trước vùng Tây Bắc đại hạn, vẫn bồi có tham gia phát chẩn. Tuy đã bịt kín mặt nhưng không hiểu sao danh tánh tại hạ bị tiết lộ thế này.

Tỳ Bà Tú Sĩ nheo mắt:

- Té ra người cũng giàu lắm nhỉ?

Khổng Tước Thần Ma Liên Tân Khai cười đắc ý:

- Nhưng làm sao giàu bằng chúng ta được?

Hạc Lão Nhân Lam Cương khen phải:

- Đúng thế! Lão phu sẽ mua ngay trăm tỳ thiếp trẻ đẹp cho bổ những năm thiếu thốn!

Độc Phụ Nhân dùng dùng nổi giận, hất nguyên tô canh vào mặt họ Lam. Bà rú lên:

- Người quả là lão già bạc bẽo, bất nhân! Ba mươi mấy năm nay lão thân một lòng dâng hiến, cung phụng. Giờ lão chê ta già, muốn kiếm gái tơ hay sao? Đồ Thuyền này không để lão yên đâu.

Lam Cương vượt nước canh trên mặt nguyệt ngừng nói:

- Nương tử chớ giận! Lão phu chỉ nói đùa thôi chứ làm gì còn sức lực nữa! Mười năm nay, lão phu có gần bà đâu?

Phiêu Trần bối rối suy nghĩ, không biết làm sao để thu phục bốn lão giả người này. Tính khí si ngốc, thất thường, làm sao không chế được?

Chàng ngồi quay lưng ra cửa nên không nhận ra ai đang bước đến, chỉ cho rằng hay thực khách. Người ấy ngồi xuống bàn phía sau Phiêu Trần, gọi một mâm cơm nhỏ.

Giọng nói trong trẻo của nữ nhân này rất quen thuộc, chàng khẽ giật mình, định quay lại, nhưng đã nghe tiếng truyền âm vo ve:

- Tướng công đừng vọng động, cứ trò chuyện với họ. Thiếp sẽ thả cỏ độc để không chế Tứ ác nhân. Nếu tướng công không thuyết phục được họ cải tà quy chánh thì chỉ cần niệm chú là tiêu diệt được mầm họa cho võ lâm.

Phiêu Trần hoan hỉ phi thường, lòng biết ơn Diệp Tú Châu đã có mặt đúng lúc, giúp chàng giải quyết vấn đề nan giải này.

Phiêu Trần suy nghĩ một lúc rồi nghiêm giọng:

- Nay mình chủ Công Tôn Chí đã qui tiên, nhưng thế lực các phái bạch đạo còn rất hùng mạnh. Chư vị công khai trở về Trung Thổ thế này, chỉ e rằng không có chốn nương thân.

Không Tước Thần Ma cười hăng hắc:

- Lúc đến thành Ngân Nguyên, bọn lão phu nghe đồn rằng Thanh nhi đã thành lập Không Tước Bang và Hải nhi dựng nên Thần Kiếm Bang. Hai bang ấy hùng mạnh nhất võ lâm, nếu được bọn lão phu hậu thuẫn, lo gì không chiếm được cả võ lâm?

Phiêu Trần cười nhạt:

- Trương Tự Thanh giờ đây luôn khoe khoang mình là truyền nhân của Toàn Cơ Thuợng Nhân Công Tôn Chí, bản thân không thèm dùng đến sở học của lão tiên bối mà đem ra dạy cho bang chúng. Vả lại, họ Trương bất nhân đến mức sát hại cả cha ruột, liệu có còn xem trọng một vị sư phụ võ công kém hơn mình hay không?

Thần Ma kinh hãi:

- Té ta Thanh nhi đã tìm ra Toàn Cơ Cốc rồi ư?

Chàng gạt đầu, quay sang nói với Tỳ Bà Tú Sĩ và Độc Phụ Nhân:

- Nếu Đại Nương và lão bá thức lòng qui ẩn, vẫn bối thê sẽ phụng dưỡng suốt đời. Thanh danh của phái Nga Mi đủ để võ lâm xóa tan thù hận cũ.

Hai người này nhìn nhau dò hỏi rồi cùng gật đầu:

- Trần Nhi đã có lòng, bọn ta xin đến Sở gia trang gởi nắm xương già vậy!

Diệp Tú Châu lại truyền âm:

- Ân sư có dạy rằng Tru Tiên Tiểu Kiếm là thần vật hãn thế, lúc bình thường thì sắc bén, nhưng khi dồn đầy chân khí, chặt sắt như chặt bùn.

Phiêu Trần mừng rỡ, rút Tru Tiên Tiểu Kiếm ra rồi nói:

- Văn bối sẽ chặt thiết luyện, tách rời chư vị ra, để mỗi người có thể tự đi theo con đường mà mình đã chọn.

Bốn người kia đứng thành hàng ngang chờ đợi.

Phiêu Trần dồn hết công lực vào Tiểu Kiếm, khiến ánh nước thép tỏa ánh xanh và mũi lập lòe kiếm khí! Chỉ với ba nhát chặt, Tứ ác ma được tách rời, nhưng trên cổ vẫn lòng thòng một đoạn dài phân tư trượng.

Ba mươi mấy năm gắn bó bởi xích xiềng và tình nghĩa phu thê với Độc Phụ Nhân, giờ đây phải chia lìa, lòng Khổng Tước Thần Ma và Hạc Lão Nhân không khỏi hụt hẫng, bùi ngùi.

Độc Phụ Nhân sụt sùi nói:

- Giờ thì hai lão có quyền mua bao nhiêu gái đẹp tùy thích. Lão thân chẳng thèm cảm lão nữa đâu.

Thần Ma mếu máo:

- Bà đừng nói vậy. Lão phu muốn xem thử lòng dạ học trò mình thế nào thôi. Nếu gã không tốt, lão phu sẽ đến ở với bà.

Hạc Lão Nhân sực nhớ đến kho tàng:

- Còn chuyện kho tàng thì sao? Lão phu định rằng rằm tháng chín này sẽ gặp nhau ở Trường Sa, rồi cả bốn người cùng đi Quảng Đông.

Phiêu Trần cố nín cười, tự hỏi khi họ đến núi Thất Tinh thấy kho báu trông trống thì thái độ sẽ thế nào? Chàng đưa cho Thần Ma và Hạc Lão Nhân hai chục nén vàng:

- Nhị vị tiền bối cảm ít lộ phí đi đường! Nếu sau này đổi ý, muốn đến Sở gia trang dưỡng già thì văn bối luôn sẵn sàng nghinh tiếp.

Cuộc chia tay của bốn lão nhân trăm tuổi thật cảm động và có chút hoạt kê.

Hơn canh giờ sau, Tỳ Bà Tú Sĩ và Độc Phụ Nhân đã thoát khỏi đoạn xích bằng huyền thiết, xênh xang áo mới, cỡi con ngựa tốt nhất.

Độc Phụ Nhân Đỗ Thuyên sắm một lúc hai mươi bộ xiêm y diêm dúa sắc sỡ và không ít hoa tai, trâm xuyên, vòng vàng châu báu.

Tú Sĩ hơi ngượng khi thấy bà vợ già vung tay xài tiền của Phiêu Trần. Ông mở miệng can ngăn thì Đỗ Thuyên bác ngay:

- Lão thân chỉ mượn tạm Trần Nhi thôi. Sau này sẽ hoàn lại gấp mười lần.

Phiêu Trần mỉm cười:

- Đây là chút quà mọn của văn bối, Đại Nương bắt tất phải hoàn lại.

Vừa rời cửa thành được vài dặm, Tú Châu xuất hiện từ hướng ngược lại, có

lẽ lúc này nàng vào tửu lâu với dung mạo giả nên giờ đây hai lão nhân không nhận ra. Họ sững sốt khi nghe nữ lang xấu xí này âu yếm gọi Phiêu Trần:

- Tướng công! Thấy chàng đi mà không dặn lại. Thiếp vội đuổi theo xem chàng có giận hờn gì không?

Phiêu Trần vội giới thiệu:

- Bẩm Đỗ Đại Nương và Phó lão bá, đây là Diệp Tú Châu, chuyết thê của vãn bối!

Đỗ bà bà ngấm nghĩa gương mặt xấu xí của Tú Châu, cười hi hi bảo:

- Người xấu quá nên Trần Nhi trốn đi là phải! Ngày xưa lão thân đẹp hơn người gấp ngàn lần, mà còn bị Công Tôn Chí chê đấy.

Té ra mấy mươi năm trước, Độc Phụ Nhân đã từng ái mộ Toàn Cơ Thượng Nhân mà không quyến rũ được ông ta.

Phó Phúc Thuần cầu nhàu:

- Bà còn nhắc đến lão chết tiệt ấy làm gì nữa?

Tuy nhiên, do Tú Châu xấu xí nên lại được Độc Phụ Nhân yêu mến. Bà không thích ai đẹp hơn mình cả.

Tú Châu lại có giọng nói dịu dàng, ngọt ngào nên chinh phục được hai lão nhân ngớ ngẩn này.

Dọc đường, Đỗ Thuyên đã kể lại thiên cổ sự Đại Qua Bích:

“Năm ấy bọn lão nhân bị Công Tôn Chí và các phái bạch đạo truy đuổi sát nút, chỉ còn cách trốn sang Mông Cổ ẩn náu vài năm. Nào ngờ vừa tiến vào sa mạc Đại Qua Bích vài trăm dặm đã gặp một trận bão khủng khiếp. Nhờ công lực thâm hậu, bốn người nắm chặt tay nhau lướt đi, cố tránh xa vùng nguy hiểm. Nhưng một cơn lốc đã cuốn bọn lão thân lên không trung, quăng xuống cách đây vài dặm. Tuy không chết nhưng ai cũng thọ thương, mê man cả. Lúc tỉnh lại, bọn lão thân tiếp tục đi, nhưng không có nước và lương thực, chẳng bao lâu đã kiệt sức, nằm chờ chết. Thời may, có một đoàn người ngựa rầm rộ đi ngang qua, đưa về một ốc đảo gần đây. Chủ nhân của nơi này là một người Mông Cổ, tuổi độ bốn mươi, tự xưng là Sa Mạc Chi Vương, danh tánh là Kim Mãn Lộ.

Vì cảm ơn cứu mạng nên bọn lão thân khai thật tính danh. Ngờ đâu, họ Kim lại là bào huynh của một chủ mục trường trên đất Tây Hạ. Gã này đã bị bọn lão thân giết cả nhà để đoạt tài sản.

Thế là Sa Mạc Chi Vương cho xích cổ bọn lão thân lại đưa đến làm việc trong mỏ vàng, ở vùng núi đá rìa sa mạc. Do bị uống chất độc đặc chế nên chân khí chỉ còn độ hai thành, bọn ta không thể nào thoát đi được.

Suốt ba mươi năm ấy, bốn người chúng ta chịu biết bao nhiêu đòn roi khổ ải. Sa Mạc Chi Vương còn bắt bọn lão thân phải truyền hết lại sở học của mình, nếu không sẽ bị bỏ đói. Kim Mãn Lộ có căn cơ võ học rất tốt nên đã thâm

tóm tuyệt học của cả Tứ ác ma.

Có lẽ do nghiệp quả nên dù khổ sở cùng cực, bọn lão thân vẫn sống rất thọ và chẳng hề đau yếu, để kéo dài thời gian bị trừng phạt.

Mới hai tháng trước đây, lão thân tình cờ bắt được một con Lục Túc Hoàng Xà, báu vật của vùng sa mạc. Bốn người chia nhau ăn, khôi phục được sáu thành công lực. Vội thoát ly khỏi cái địa ngục ấy mà trở về Trung Nguyên.”

Tỳ Bà Tú Sĩ cười thắm:

- Trong cảnh đây ải ấy, bọn lão phu chỉ còn cách sống bằng những giấc mơ và vui đùa, cải cọ như trẻ thơ để quên đi cay đắng.

Tú Châu cười hỏi:

- Thế tam vị có đánh nhau để giành Đại Nương không?

Phó Phúc Thuần cười hô hô:

- Giành mà làm gì? Lúc đầu, bà lão này chỉ thích có mình Không Tước Thần Ma vì lão cao lớn, cường tráng. Nhưng bốn người dính với nhau, đâu thể tách ra mà ân ái, vì vậy, người đẹp đành phải lấy cả ba.

Độc Phụ Nhân đỏ mặt lườm Tỳ Bà Tú Sĩ rồi khoe:

- Năm ấy lão thân đã sáu mươi mà vẫn xinh đẹp, thon thả như tam thập. Ba lão quỷ này có phúc lắm mới lấy được lão thân!

* * *

Sáng ngày hai mươi tám, trong lúc bọn Phiêu Trần đang ăn điểm tâm ở Phàn Thành thì mấy ngàn hào kiệt tập trung núi Vũ Lăng để chứng kiến Nga Mi Đại Kiếm Khách và bang chủ Không Tước Bang.

Các phái bạch đạo như Nga Mi, Thiếu Lâm, Võ Đang, Hằng Sơn, Cái Bang đều hiện diện, để hậu thuẫn cho Phiêu Trần.

Ngược lại, Không Tước Bang chủ Trương Tự Thanh có Thần Kiếm Bang chủ Bàng Tinh Hải và long đầu các bang hội như: Thần Thương Bang, Trường Dao Phái, Giang Thủy Trại, Phi Hồ Môn...

Đứng bên cạnh Trương Tự Thanh chính là Đại Quận Chúa Hà Tường Anh. Bà có vẻ vui mừng khi không thấy Phiêu Trần xuất hiện, dù đã cuối giờ Thìn.

Phe Sở gia trang gồm Sở Quyền, Sách Siêu, Tư Đồ Lan và Phi nhi. Họ cũng nóng ruột, không hiểu sao Thiên Xảo Chân Nhân chưa đưa Phiêu Trần đến phó ước.

Quần hào bắt đầu bức bối, xầm xì bàn tán rằng: có thể Sở Phiêu Trần sợ chết nên không đến phó ước. Một số khác hết lòng tin tưởng vào bản lĩnh của chàng liền lên tiếng bênh vực. Cái nắng cuối Hạ chiếu gay gắt trên đầu đã làm mọi người nóng nảy, dễ sinh hiềm khích.

Trương Tự Thanh cười nhạt hỏi:

- Sở trang chủ! Chẳng lẽ cả ông cũng không biết con trai mình đi đâu?

Sở Quyền điềm tĩnh đáp:

- Mong túc hạ cố chờ thêm một lát. Trần Nhi là người trọng chữ tín, tất sẽ có mặt thôi.

Phỉ nhi nghe được những lời chê bai phụ thân mình, tức tối thét lên:

- Chắc cha ta mắc bận nên không đến được. Để Tam Tuyệt Đồng Tử này thay người đấu với Khổng Tước Bang vậy!

Quần hùng ồ lên chê nhạo:

- Cỡ người thì chẳng bỏ cho nhét kẽ răng!

Phỉ nhi xua tay, bước đến hỏi Trương Tự Thanh:

- Tiểu gia biết võ công mình không bằng lão. Nhưng liệu lão có dám cùng tiểu gia tỷ thí khinh công và đờm lược không?

Họ Trương hiểu kỳ hỏi:

- Thế nào là khinh công và đờm lược?

Cử tọa cũng hiểu kỳ, im lặng cả và lắng nghe Phỉ nhi giải thích. Cậu bé cười hì hì:

- Dễ hiểu thôi! Ta và lão chia nhau đứng dưới chân hai ngọn núi. Khi có hiệu lệnh, ai nhanh chân lên đến Thạch Kiều và từ đó nhảy xuống, chạm đáy vực trước là thắng.

Mọi người ôm bụng cười hô hô vì biết Tam Tuyệt Đồng Tử đang bốn cột Khổng Tước Bang chủ! Với chiều cao hơn ba mươi trượng, dù có là thiên hạ đệ nhất nhân cũng phải tan xương nát thịt.

Trương Tự Thanh giận tái mặt nhưng vẫn cố mỉm cười:

- Nếu tiểu tử ngươi dám làm như vậy thì lão phu xin nhận bại ngay.

Sở Phỉ đồng dạ đáp:

- Chỉ cần lão lập trong thế giải tán Khổng Tước Bang suốt đời qui ẩn là Tam Tuyệt Đồng Tử trở tài ngay.

Trương Tự Thanh bị gài chết cứng, giả vờ phần nộ quay sang Kim Nhân Điêu:

- Sao trang chủ lại để một đứa bé con nói năng vớ vẩn như vậy?

Sở Quyền thần nhiên đáp:

- Nếu túc hạ chê y nhỏ tuổi thì lão phu xin thay Phỉ nhi để tỷ thí đờm lược và khinh công.

Phỉ nhi được ông nội tán thưởng, hào hứng quát vang:

- Trương bang chủ nên biết rằng người họ Sở chẳng hề sợ chết! Lão không có cái dũng khí ấy thì hãy kéo quân về đi.

Quần hùng bất giác sinh lòng mến mộ láu lỉnh và anh hùng, vỗ tay hoan hô nhiệt liệt.

Trương Tự Thanh then quá hóa giận, gầm vang:

- Con không sợ chết nhưng biết đâu cha lại sợ? Phiêu Trần còn mặt mũi nào mà cầm kiếm nữa?

Mọi người im lặng, biết lão nói chẳng sai. Sau lần thất ước này, thanh danh

của, m sẽ bị chìm xuống bùn nhơ. Chẳng thà đang đánh mà bỏ chạy vì kém thế, nhưng hèn mà không đến thì ô nhục suốt đời.

Tiếng quát của họ Trương được Sách Khê Cốc vọng vang lại. Khi những âm thanh phản hồi vừa chấm dứt, mọi người nghe có tiếng nói từ trên cao vọng xuống:

- Tại hạ đến trễ, mong Trương bang chủ lượng thứ cho!

Quần hùng ngược nhìn lên, thấy Phiêu Trần đang đứng trên Thạch Kiêu, ẩn hiện trong đám chướng khí. Phải nhĩ hoan hỉ reo lên:

- Phụ thân! Hải nhĩ biết thế nào người cũng đến mà!

Đại Quận Chúa run rẩy gọi:

- Trần Nhĩ! Ta không muốn ai trong hai người phải chết cả.

Phiêu Trần im lặng một lúc rồi thở dài nói:

- Vì phu nhân, tại hạ sẽ tha mạng cho Trương Tự Thanh một lần.

Toàn trường chấn động vì khẩu khí cao ngạo của Phiêu Trần. Họ lại nghe chàng nói tiếp:

- Trương giáo chủ! Nếu tại hạ từ đây nhảy xuống vực thẳm mà vẫn sống sót trở lên, thì các hạ có nhận bại và giao nộp hai mảnh tàng trân đồ hay không?

Tiêu Tương Thần Nữ rú lên sợ hãi:

- Tướng công đừng nhảy!

Trương Tự Thanh bán tín bán nghi, sợ chàng cho giăng lưới dưới đáy vực, liền sai thủ hạ ôm đá ném xuống. Quả nhiên, chỉ toàn những tiếng động chói tai của đá chạm nhau. Họ Trương yên tâm, quả quyết nói:

- Được! Lão phu đồng ý!

Quần hùng bắt đầu lo lắng cho Phiêu Trần, tưởng chàng đã mất cả sáng suốt. Phiêu Trần gật gù:

- Hay lắm! Nhưng tại hạ lại không cần đến tàng trân đồ, vì còn thiếu một phần tư mà bang chủ Thần Kiếm Bang đang giữ thì cũng là vô dụng. Tại hạ đề nghị thay vật đặt cược của tôn giá bằng thanh kiếm mà Bàn Tinh Hải đang đeo kia. Vật ấy trước đây vốn là của tại hạ! Đổi lại, dù thắng cuộc, tại hạ cũng xin tặng phần họa đồ của mình cho bang chủ.

Thần kiếm dù quý giá nhưng chẳng thể so với kho tàng khổng lồ của Tứ ác ma. Trong canh bạc này, Trương Tự Thanh hoàn toàn nắm ưu thế, thua cũng lợi mà thắng cũng lợi.

Bàn Tinh Hải dù tiếc đứt ruột nhưng cũng phải đồng ý.

Phượng trượng chùa Thiếu Lâm Tuệ Nghiêm thiền sư bước ra:

- Lão nạp xin đứng ra làm trọng tài. Hai bên hãy trao vật cược cho lão nạp giữ.

Uy tín của phượng trượng chùa Thiếu Lâm cao quý, to lớn nhất Trung Nguyên, chẳng ai có thể làm trọng tài tốt hơn được.

Bàn Tinh Hải tháo thanh Vô Danh Kiếm trao cho thiền sư. Sách Siêu cũng

phi thân lên núi, đến đầu Thạch Kiều nhận mảnh họa đồ. Họ Sách rầu rĩ nói mau:

- Trần Nhi muốn chết hay sao lại bày ra trò quỷ này?

Phiêu Trần nháy mắt cười tinh quái, quay lưng bước ra giữa cầu đá.

Dạ Tri Thù trao mảnh da dê cho thiền sư xong, trở về đứng bên Kim Nhân Điều, lòng cứ miên man suy nghĩ về nụ cười và cái nháy mắt của Phiêu Trần. Lát sau, lão hiểu ra, mừng đến phát cuồng nhưng không dám biểu lộ.

Trương Tự Thanh cao giọng:

- Vật cược đã đủ, người có thể nhảy được rồi đây.

Phiêu Trần gật đầu, nhưng vẫn đứng im như chưa đủ dũng khí. Lát sau, chàng bất ngờ gieo mình xuống làn chướng khí mịt mù. Đại Quận Chúa và Tiêu Tương Thần nữ cùng rú lên thảm thiết.

Quần hùng cùng nhất tề thở dài náo nức. Chỉ có Phi nhi là một lòng tin tưởng vào bản lãnh của phụ thân nên căng mắt quan sát. Nhờ vậy, nó là người đầu tiên phát hiện Phiêu Trần đang trôi lên, song thủ liên tục vỗ ra những đạo chưởng kinh mạnh mẽ, trông như đại bàng đang đập cánh. Cuối cùng, thân hình chàng bay chéch lên, đáp xuống mép vực bên tả. Toàn trường reo hò như sấm trước khinh công vô thượng của Phiêu Trần.

Tuệ Nghiêm thiền sư run giọng tuyên bố:

- Sở thí chủ thắng cuộc! Mời Trương thí chủ đến nhận mảnh họa đồ!

Trương Tự Thanh và Bằng Tinh Hải như không còn tin vào mắt mình nữa.

Khinh công kia làm gì có trong nền võ học Trung Nguyên?

Họ Trương hậm hực bước đến nhận mảnh da dê, lặng lẽ kéo quân đi, chẳng nói được lời nào.

Đại Quận Chúa liếc nhìn Phiêu Trần bằng ánh mắt yêu thương rồi cũng đi theo họ Trương. Bà đang tự hỏi vì sao Phiêu Trần không gọi mình bằng hai tiếng mẫu thân nữa?

Quần hùng nán lại chúc mừng, tán dương rồi cáo biệt. Phi nhi khoan khoái nói:

- Phụ thân! Không chừng sau trận này, võ lâm sẽ thêm hai chữ Phi Thiên vào danh hiệu của phụ thân đấy!

Không ngờ cậu bé đoán đúng, từ nay mọi người đều gọi chàng là Nga Mi Phi Thiên Kiếm Khách.

Nga My Kiếm Khách

Hồi 12

Tri Thù khả thực nhân nam tử

Hứa địa Bằng Quân mệnh bất toàn

Đoàn người phóng ngựa rất nhanh vì Vệ Yên Hà sắp đến ngày khai hoa nở nhụy. Thấy Phiêu Trần không mở miệng, Tiêu Tương Thần Nữ nhân lúc mọi người đang ở phía trước, thò tay捏 hông phu tướng, nũng nịu nói:

- Tướng công bỏ đi đâu biệt gần tháng nay, giờ gặp thì thiếp sao chẳng nói cười? Hay là chàng đã bị nữ nhân nào đó hớp hồn rồi phải không?

Phiêu Trần cầu nhàu:

- Tiểu nha đầu có chịu bỏ tay ra khỏi người bản đạo hay không? Chờ Trần Nhi về rồi người tha hồ nhõng nhẽo!

Giọng nói khàn khàn kia đúng là của Thiên Xảo Chân Nhân. Tư Đồ Lan then chín người, ập ứng:

- Té ra ân sư! Thế Sở lang đâu?

Chân Nhân cười khanh khách:

- Chỉ vài ngày nữa là y về đến Trường Sa, đừng nóng ruột vô ích! Ta đã bảo Châu Nhi đi gọi y rồi!

Đúng như lời Trang Thứ đoán, chỉ sáu ngày sau, Phiêu Trần, Tú Châu và hai lão nhân lạ mặt bước vào Sở Gia Trang!

Phiêu Trần hỏi ngay:

- Lan muội, Yên Hà đã sanh chưa?

Tư Đồ Lan cười đáp:

- Hà muội đang chờ tướng công đây!

Chàng yên lòng giới thiệu Tỳ Bà Tú Sĩ và Độc Phụ Nhân với mọi người.

Thiên Xảo Chân Nhân cười khanh khách:

- Hai người gieo nhiều ác nghiệp nên chịu quả báo suốt ba mươi mấy năm.

Nhưng nhờ có nhân lành kiếp trước nên sống thọ và cuối đời được an lạc.

Hãy cố giúp Trần Nhi giáng ma vệ đạo, tạo phúc cho đời!

Giọng ông điềm đạm nhưng chất chứa đầy pháp lực, tựa những nhát tuế kiếm vạch toang màn u linh trong tâm thức hai lão ác ma. Chỉ họ mới nhìn thấy ánh hào quang tỏa quanh gương mặt Thiên Xảo Chân Nhân.

Hai người quỳ sụp xuống:

- Đệ tử xin tạ Chân Nhân đã điểm hóa!

Phiêu Trần chạy vào hậu viên thăm Vệ Yên Hà. Nàng đang ngồi dựa đầu giường, hân hoan nói:

- Thiếp những tưởng con trẻ ra đời không được thấy mặt cha!

Chàng âu yếm xoa bụng nàng và hôn lên mắt lên môi người vợ hiền lành.

Yên Hà then thùng thở thở:

- Có mặt tướng công, thiếp thêm dũng khí, chẳng còn sợ hãi nữa! Thiếp nóng lòng muốn biết con mình là trai hay gái!

Phiêu Trần cười xòa:

- Nam nữ gì cũng tốt cả, nương tử chớ lo lắng!

Yên Hà hài lòng, nhìn chàng say đắm rồi nói:

- Tướng công, Tú Châu quả là người tuyệt diệu. Nhờ nàng ấy mà thị giác của thiếp đã hồi phục được chín phần rồi đấy!

Phiêu Trần đắc ý bảo:

- Hay lắm! Xem ra ta cũng tinh mắt đấy chứ!

* * *

Trong bữa tiệc tẩy trần chiều hôm ấy, Thiên Xảo Chân Nhân bị thúc ép phải nói ra bí ẩn của phép màu Sách Khê Cốc. Từ hôm ấy đến nay, ông không hề giải thích, chỉ cười đắc ý mà thôi!

Hôm nay, đông đủ mọi người, Trang Thứ vui vẻ kể:

- Bần đạo không thể dùng kiếm chưởng đánh với Trương Tự Thanh nên đã nghĩ đến việc thủ hòa. Sau nửa tháng tìm hiểu địa hình Sách Khê Cốc, bần đạo phát giác ra rằng dưới đáy vực có một luồng gió rất mạnh, thổi ngược lên trên.

Ngày nào cũng vậy, cứ khoảng đầu giờ Tỵ là quái phong nổi lên. Bần đạo đã buộc dây vào người, làm quen dần với luồng gió ấy, nên hôm phó ước mới bay lên được!

Cả nhà hết lòng tán phục vì phải có một bản lĩnh phi thường mới cỡi gió mà bốc lên cao hàng chục trượng như Trang Thứ đã làm!

Khi bàn đến cục diện võ lâm Tỳ Bà Tú Sĩ nói:

- Trần nhi hãy gọi dùm Khúc Mạc Sầu đến đây để sư đồ gặp gỡ, lão phu rất nhớ gã!

Phiêu Trần cười đáp:

- Phó lão bá yên tâm! Phỉ nhi quen với Cái Bang, sáng mai sẽ nhờ họ chuyển thư, chỉ vài ngày là Khúc đại ca có mặt ở đây!

Dạ Tri Thủ Sách Siêu nghiêm giọng:

- Mấy tháng nay Tỳ Bà Sương tập hợp thủ hạ đánh phá, quấy nhiễu tổng đàn Thần Kiếm Bang ở Bắc Sơn, khiến Bàng Tinh Hải tổn thất rất lớn. Chưa chắc Khúc Mạc Sầu đã rảnh rang để đến Trường Sa!

Tỳ Bà Tú Sĩ Phó Phúc Thuần kinh ngạc:

- Sao Sầu nhi lại đánh nhau với đệ tử của Hạc Lão nhân?

Phiêu Trần vội kể sơ qua việc Trương Tự Thanh và Bàng Tinh Hải ám hại Tỳ Bà Sương để đoạt phần họa đồ!

Độc Phụ Nhân mỉm cười:

- Không ngờ học trò của lão thân lại sớm hồi đầu, giao nộp phần họa đồ cho Công Tôn Chí! Ai bảo cây đấng không sánh được trái ngọt!

Kim Nhân Điều tùm tùm hỏi:

- Đối với kho tàng ở Quảng Đông, nhị vị tính sao?

Tỳ Bà Tú Sĩ cắn môi suy nghĩ, lát sau hớn hờ đáp:

- Lão phu nghĩ ra rồi! Chúng ta sẽ đi núi Thất Tinh vét sạch vàng bạc châu

báu, chờ lúc bá tính gặp thiên tai, mua lương thực mà bố thí! Như thế cũng là chuộc lại phần nào tội lỗi ngày xưa!

Độc Phụ Nhân tán thành:

- Lão nói phải! Chúng ta đã có chốn dưỡng già, còn cần của cải làm gì nữa! Cả nhà phá lên cười khiến hai lão nhân ngơ ngác. Thiên Xảo Chân Nhân nói:

- Buông đao đồ tể xuống là có thể thành phật! Ý nguyện của hai thí chủ đã được thực hiện rồi. Cuộc chiến tế vùng Tây Bắc hạn hán mùa Hạ vừa qua có được là nhờ số tài sản ăn cướp của Tứ Ác Nhân đấy!

Độc Phụ Nhân cười toe toét:

- Thế thì lão thân cũng đỡ áy náy!

Phó Tú Sĩ nhăn mặt:

- Chết rồi! Chúng ta đã hẹn Không Tước Thần Ma và Hạc Lão Nhân đi núi Thất Tinh vào giữa tháng chín này, làm sao ăn nói đây!

Dạ Tri Thù lắc đầu:

- Nhị vị đừng lo! Khi hai người ấy gặp đệ tử của mình, tất không đến đây đâu. Họ sẽ âm thầm đi Thiên Trụ Phong để độc chiếm kho tàng! Trương Tự Thanh đã có đủ bốn mảnh họa đồ, đâu cần đến nhị vị nữa!

Phó Phúc Thuần ôm bụng cười:

- Lão phu cũng mong như vậy! Nghĩ đến gương mặt méo mó của họ khi đứng trước kho tàng trống rỗng, lão phu thật khoan khoái!

Phỉ nhi từ ngoài chạy vào khoe:

- Phụ thân! Hải nhi mới bắt được chú dế rất kiên dũng ở ngoài vườn!

Tú Sĩ hăm hở nói ngay:

- Đâu! Cháu ngoan cho lão phu chơi với!

Thế là lão bỏ bàn tiệc, cùng Phỉ nhi ra vườn bắt thêm vài con dế, chơi trò đá dế.

Độc Phụ Nhân ngượng ngùng biện bạch:

- Ở vùng Thạch Sơn cũng có dế, chúng ta chẳng biết làm gì để khuây khoả nên chơi cho vui!

Nói xong, bà cũng đi ra để xem! Thiên Xảo Chân Nhân biết mọi người kinh ngạc, liền giải thích:

- Khi rơi vào hoàn cảnh tuyệt vọng, con người thường phản ứng bằng cách chết đi, hoặc mơ tưởng tới những kỷ niệm tươi đẹp đã qua. Tứ Ác Nhân suốt đời chém giết, cướp đoạt và lẩn trốn, nên chỉ có tuổi thơ là đáng nhớ nhất!

Do vậy họ mới trở thành lũ tiểu đồng khi tuổi đã cao!

Chiều hôm sau, Vệ Yên Hà lâm bồn, sanh ra một nam hài kháu khinh, nặng đến sáu cân. Theo tục lệ Hồ Nam, phải chờ đến lễ thôi nôi mới đặt tên chính thức. Do vậy, cả nhà tạm gọi đứa bé là A Bảo!

Trong thời gian này, Thiên Xảo Chân Nhân tận lực chỉ dạy võ nghệ cho

Phiêu Trần, bổ xuyến những gì còn thiếu sót, Trang Thứ nghiêm giọng:

- Trần nhi đã có sở học của phái Nga Mi nên bản đạo chỉ dạy cho người ba chiêu kiếm và ba chiêu chưởng pháp. Nhưng đây chính là tâm huyết một đời của bản đạo, tinh ảo hơn cả tuyệt học của Toàn Cơ Thượng Nhân. Nay con lại có thần kiếm trong tay, dù công lực không bằng Trương Tự Thanh nhưng chẳng đến nỗi thua thiệt đâu!

Phiêu Trần băn khoăn:

- Nhưng đệ tử chỉ sống được đến mùa Hạ sang năm, sợ không có thời gian để tiêu diệt lão họ Trương!

Chân Nhân dùng phép Thái tổ chặn mạch Phiêu Trần. Ông cười ha hả:

- Bản đạo cam đoan Trần nhi sẽ thọ đến trăm tuổi!

Phiêu Trần mừng rỡ ôm lấy Chân Nhân:

- Ân sư quả là bậc thần tiên, đã chỉ giáo phương hướng giải nạn cho Trần nhi.

Trang Thứ tư lự:

- Theo lời con kể lại thì có thể chính nọc độc của loài Kim Tuyền Xà, hoặc Hồng Điểm Hắc Xà đã trung hòa độc tính của Tam Sắc Bích Hồ!

Phiêu Trần tán thành và xin phép được đem pho Huyền Huyền Áo Bộ truyền lại cho Phi nhi và thê thiếp. Chân Nhân đồng ý:

- Phi nhi căn cơ rất khá, sau này sẽ là một bậc anh hùng. Nhưng Diệp Tú Châu mới là cánh tay phải của con đấy!

Giữa tháng chín, Tỳ Bà Sương Khúc Mạc Sầu tìm đến Sở Gia Trang. Tỳ Bà Tú Sĩ ôm lấy đồ đệ khóc như mưa.

Yến tiệc lại được bày ra để chiêu đãi khách. Tỳ Bà Sương khoan khoái kể lại cuộc chiến với Thần Kiếm Bang. Bằng chiến thuật du kích, lão và thủ hạ đã tiêu diệt được khá nhiều bang chúng của Bàng Tinh Hải. Hồi cuối tháng tám vừa rồi, nhân lúc họ Bàng đi núi Vũ Lăng xem cuộc phó ước giữa Phiêu Trần và Trương Tự Thanh. Tỳ Bà Sương đã ám tập Bạc Sơn, thiêu hủy tổng đàn Thần Kiếm Bang. Vì vậy, hiện nay Bàng Tinh Hải đã phải dời về Nam Dương, sát nhập với Khổng Tước Bang. Không còn Thần Kiếm, họ Bàng đành phải nhận chức phó bang chủ Khổng Tước Bang!

Tỳ Bà Tú Sĩ hỏi ngay:

- Thế Sầu nhi có biết Khổng Tước Thần Ma và Hạc Lão Nhân hiện đang ở đâu không?

Họ Khúc nhíu mày đáp:

- Bẩm ân sư! Trinh sát của đồ nhi ở quanh Kiếm Bảo đã phát hiện có hai lão nhân lạ mặt đi vào tổng đàn Khổng Tước Bang, hôm hai mươi sáu tháng tám. Theo sự mô tả thì có lẽ là Thần Ma và Hạc Lão Nhân, vì trên cổ họ còn lòng thông đoạn xích sắt!

Độc Phụ Nhân Đỗ Thuyên thương hại hai ông chồng cũ, thở dài bảo:

- Trần nhi, rằm này, nếu họ đến đây thì ngươi hãy cắt giùm thiết luyện ra. Mang thứ của nợ ấy quả là một cực hình!

Bà tháo giải khăn quanh cổ cho mọi người xem những vết sẹo đỏ hỏn. Ai cũng rùng mình và nảy sinh cảm giác bất nhân!

Tỳ Bà Tú Sĩ kể lại:

- Năm xưa, Sa Mạc Chi Vương đã đánh thuốc mê bọn ta rồi cho thợ rèn gài mắt xích cuối cùng vào. Cổ chúng ta bị phỏng nặng, hơn tháng sau mới lành hẳn! Nay muốn chặt ra lại càng khó hơn, vì dây xích sát da cổ, không thể dùng lửa mà nung được. May mà Trần Nhi có được thần binh, nếu không cũng phải bó tay thôi!

Độc Phụ Nhân băng khuâng nói:

- Xuân rồi, Sa Mạc Chi Vương Kim Mãn Lộ có đến thăm mỏ vàng. Trong bữa tiệc với thủ hạ, họ Kim say sưa nói rằng sẽ có ngày vào Trung Thổ, dựng cơ đồ ở vùng Tây Bắc, tranh hùng với các phái võ lâm. Không chừng chúng ta còn gặp lại lão ta đấy!

Thiên Xảo Chân Nhân nhắm mắt lại, nửa khắc sau mới mở ra. Ông nghiêm giọng:

- Đồ thí chủ nói không sai! Chỉ vài tháng nữa con người nguy hiểm và đầy dã tâm ấy sẽ bỏ sa mạc vào đất Thiểm Tây! Nếu để Kim Mãn Lộ bành trướng ở Tây Bắc, quân Mông Cổ sẽ theo chân hắn tràn vào! Bàn đạo sẽ phải đi ngay Trường An mới được!

Chân Nhân xách tay nải nhỏ, lên ngựa rời Sở gia trang với dáng điệu hấp tấp ít khi có ở ông. Điều này chứng tỏ Sa Mạc Chi Vương là mầm họa to lớn, hơn hẳn Khổng Tước Bang!

Tỳ Bà Sương nán lại Trường Sa vài ngày. Quả nhiên rằm tháng chín trôi qua mà Khổng Tước Thần Ma và Hạc Lão Nhân không thấy đến. Độc Phụ Nhân hết lời chửi rủa hai lão chồng bạc bẽo phản phúc.

Trưa mười chín, Dạ Tri Thủ Sách Siêu từ Triệu Khánh, Quảng Đông trở về. Lão đã đi núi Thất Tinh để xem Khổng Tước Bang tầm bảo.

Tỳ Bà Tú Sĩ hỏi ngay:

- Sách lão đệ! Bọn họ có đến không?

Sách Siêu ngồi xuống, tùm tùm cười kể lại:

- Sáng mười hai, lão phu đến ẩn mình trên sườn núi Thiên Trụ. Chỉ lát sau, lực lượng của Khổng Tước Bang đến nơi, có cả Thần Ma và Hạc lão Nhân! Thấy Thạch trận trước của hang đã bị phá hủy, bọn họ tái mặt. Bốn thầy trò thay phiên ngâm Tỵ Độc Châu, tiến vào hang, chỉ lát sau đã trở ra, chửi rủa um sùm. Khổng Tước Thần Ma và Hạc Lão Nhân khóc như cha chết, trách móc hai đồ đệ đã lấy kho tàng mà còn giả đồ chưa! Trương Tự Thanh và Bàn Tinh Hải phải giải thích mãi họ mới chịu thôi. Nhưng điều quan trọng nhất là đối phương hoàn toàn không nghi ngờ gì chúng ta.

Phiêu Trần cười nghi hoặc:

- Trước sau gì họ cũng đoán ra thôi! Cả vùng Tây Bắc đều biết người đứng ra cứu tế là Nga Mi Đại Kiếm Khách và Tam Tuyệt Đồng Tử.

Cả nhà đều dồn nhãn quang vào Sở phỉ. Cái tật háo danh của cậu bé này quả là tai hại!

Phỉ nhi xanh mặt, cúi đầu run rẩy. Phiêu Trần nghiêm giọng:

- Phỉ nhi! Người họ Sở không biết sợ chết nhưng cũng không tự cao tự đại, kể lể công ơn với thiên hạ. Lần này phụ thân bỏ qua, nhưng nếu còn tái phạm thì người hãy trở về Kỳ Liên Sơn!

Phỉ nhi thất kinh hồn vía quì xuống khóc:

- Hải nhi đã biết lỗi, thề bỏ tật háo danh! Xin phụ thân đừng đuổi hải nhi đi! Tư Đồ Lan đỡ cậu bé lên, an ủi:

- Cha người nói lần sau chứ đâu phải lần này mà người khóc ròng như vậy!

Phỉ nhi mếu máo đứng lên, tự tát bôm bốp vào má mình:

- Cái miệng thối tha này đã hại tiểu gia, thực đáng đánh đòn!

Cả nhà cười vang, chẳng còn ai giận nữa!

Hôm sau, Tỳ Bà Sương và hai lão nhân lên đường đi Hứa Xương. Họ đến thăm cơ ngơi của Khúc Mạc Sầu, và sẽ giúp họ Khúc đối phó với Không Tước Bang!

Sách Siêu cũng đi Mã Sơn để điều tra lai lịch Tào Tử Viên, nhân vật quan trọng trong vụ án mười tám năm trước.

Vệ Yên Hà mới sanh nên Phiêu Trần phải ở lại với thê tử, chẳng thể bỏ đi ngay được!

Bình Nam Vương và Tiểu Quận Chúa thường xuyên sang thăm cháu chắt và tặng rất nhiều gấm lụa.

Hà Vân Bích vẫn gọi đến Phiêu Trần những ánh mắt ai oán và tràn đầy ân ái, khiến chàng vô cùng bối rối!

Trong những cuộc đàm đạo, Kim Nhân Điều Sở Quyền đã nói rõ rằng Đại Quận Chúa Hà Tường Anh còn sống, hiện là vợ Trương Tự Thanh và cư trú ở Nam Dương, thế mà Hà Vương Gia vẫn thản nhiên, không nói gì đến việc đi thăm, hay gọi trưởng nữ về!

Sở Quyền nghi hoặc hỏi:

- Vì sao Vương gia lại có vẻ dửng dưng với Đại Quận Chúa như vậy?

Hà Hiến Trung cười nhạt:

- Năm xưa, Anh nhi bỏ nhà trốn đi khiến vợ chồng bốn Vương nhục nhã và đau đớn. Nay nó còn sống sao không biết tự về chịu tội, hà tất bốn Vương phải đi tìm?

Sắc mặt ông rất thê lương, khiến Phiêu Trần hổ thẹn cho cha mẹ mình, chàng ứa lệ thừa rằng:

- Ngoại tổ! Tiểu tôn chịu tội thay cho huyện đường!

Kim Nhân Điều chính sắc:

- Bẩm Vương gia! Lão phu định để Bảo nhi mang họ Hà, nổi dõng tông đường Vương phủ!

Hà Hiến Trung hờ hững từ chối:

- Bất tất phải làm thế! Bỏn vương sẽ để cho con trai Tiểu Quận Chúa thừa tự họ Hà!

Vân Bích then thùng liếc Phiêu Trần rồi nói:

- Hải nhi đã quyết nương vào cửa phật, vương phụ đừng mong đợi uổng công!

Hà Vương gia cười mát:

- Ta sẽ gả con cho người mà con không thể từ chối được!

Tiểu Quận chúa hiếu kỳ hỏi!

- Ai vậy vương phụ!

Vương gia mỉm cười bí ẩn:

- Thánh Thượng đang lâm trọng bệnh nên ta chưa thể xúc tiến việc hôn lễ cho con được!

Mọi người đều nghĩ rằng lão sẽ gả Hà Vân Bích cho Thái tử!

Phỉ nhi nãy giờ nép sau lưng Sở Quyền để nghe lén, liền thò mặt ra cười khanh khách, vòng tay nói:

- Tiểu tôn xin chúc mừng Di Bà! Sau này mong Di Bà đưa vào cung chơi một chuyến! Tiểu tôn mơ ước được ngồi thử ngai vàng một lần cho biết!

Tiểu Quận chúa vừa giận vừa then, trợn mắt quát:

- Tiểu tử đừng lảm lời, coi chừng ta đánh đòn bây giờ!

Phỉ nhi le lưỡi chạy mất. Thấy mặt Phiêu Trần có sắc giận, Hà Vương Gia cười bảo:

- Trần nhi đừng trách phạt thằng bé làm gì, y lớn lên nơi chốn núi rừng nên tâm tánh tự nhiên, phóng khoáng, nghĩ sao nói vậy!

Phiêu Trần vội hứa bỏ qua.

* * *

Giữa tháng mười, tin tức từ phía Bắc bay về. Thứ nhất là việc Tỳ Bà Sương đã liên thủ cùng Ma Giáo tấn công tổng đàn Khổng Tước Bang nhưng thất bại. Thứ hai, ở vùng giáp ranh ba phủ Hà Nam, Hồ Bắc, Thiểm Tây vừa xuất hiện một bang hội mới họ đặt trên sườn núi thấp Thiểm Sơn, chung quanh có đồi cao và rừng rậm, đầm lầy nên địa thế rất hiểm ác, dễ thủ khó công. Nghe đâu bang chúng Thần Võ đông đến hơn ngàn. Giỏi cả đao pháp lẫn thuật bắn cung. Bang chủ là ai không rõ. Nhưng quân sư lại chính là Mỹ Nhiệm Tú Tú Sĩ Uất Trì Thục, người đã từng giữ chức Phó bang chủ Thần Kiếm Bang!

Phiêu Trần đoán rằng Thiên Xảo Chân Nhân đã giả làm Mỹ Nhiệm Tú Sĩ, gia nhập dưới trướng Sa Mạc Chi Vương để dễ bề lũng đoạn!

Sanh ý của Sở Gia Đại Tửu Lâu không thịnh vượng bằng lúc trước, vì Phiêu

Trần và mỹ nhân vắng bóng, giao mọi việc lại cho Sở Hoàng.
Đêm rằm tháng mười, Sở Hoàng về báo thêm tin tức mới. Đó là Thiếu Lâm Tự phát võ lâm thiếp mời anh hùng thiên hạ đến dự Đại Hội bầu Minh Chủ vào ngày mười tám tháng hai sang năm. Tin sau khiến cả nhà ngõ ngàng, khi nghe nói Không Tước Bang đã đổi tên thành Toàn Cơ Bang.

Kim Nhãn Điều Sở Quyền vuốt râu tư lự:

- Trương Tự Thanh sợ không tham gia cuộc tranh cử nên đổi tên bang phái, phủ nhận quan hệ với Không Tước Thần Ma. Vì theo qui củ giang hồ hậu duệ hoặc truyền nhân của công địch võ lâm, không có quyền thượng đài!

Diệp Tú Châu mỉm cười:

- Không hiểu Không Tước Thần Ma và Hạc Lão Nhân sẽ nghĩ sao đây, khi bị đồ đệ chối từ?

Sáng hôm sau, trong bữa điểm tâm thấy sắc diện Sở Quyền buồn rầu và ánh mắt đầy vẻ ưu tư, Phiêu Trần vội hỏi:

- Phụ thân! Vì sao dung nhan người lại kém tươi như vậy?

Sở lão thở dài:

- Đêm qua ta nằm mộng thấy Sách nhị đệ toàn thân đầm máu, rơi xuống khe núi Mã Sơn! Ta lo rằng Nhị thúc người đã ngộ nạn!

Phiêu Trần cau mày!

- Hải nhi cũng cảm thấy lòng bất an, mỗi khi nghĩ đến nhị thúc. Nay đã có điềm bất thường như thế, hải nhi sẽ đi ngay Mã Sơn xem sao!

Phi nhi phụng phụ đòi theo, bị cha nuôi từ chối:

- Khi nào người luyện pho Huyền Huyền Ảo Bộ đến lớp thứ tư, mới đủ sức theo ta. Nay Phi nhi khinh công kém cỏi, lúc biến sự chỉ làm vướng chân người khác mà thôi!

Giọng Phiêu Trần nghiêm khắc khiến cậu bé không dám cãi.

Ngay sau bữa ăn sáng, Phiêu Trần khởi hành đi Mã Sơn ngay. Chàng nương theo ánh trăng thu đi cả đêm, nghỉ ngơi rất ít, cố đến nơi càng sớm càng hay. Sách Siêu ẩm bông, dạy dỗ Phiêu Trần từ tấm bé nên tình thân như ruột thịt. Chàng kính yêu lão chẳng kém gì Sở Quyền.

Dong ruổi suốt mấy ngày đêm mà không thấy mệt mỏi, Phiêu Trần thầm cảm ơn trời xanh đã ưu ái đãi mình. Tam Sắc Bích Hồ là độc vật tuyệt thế nhưng cũng là kỳ trân quý giá. Sau khi được nọc của Hồng Điềm Hắc Xà trung hòa, được tính cô đọng lại thành nội đan, hóa tán dần, bổ sung cho chân nguyên. Tú Châu đã khẳng định rằng ngày nào nội đan tan hết chàng sẽ có thêm công lực thâm hậu khôn lường!

Một mình với ánh trăng vàng, Phiêu Trần bỗng nhớ Du Huệ vô hạn. Ả Hồ Ly Tinh xinh đẹp và nồng nàn ấy vẫn nằm sâu trong trái tim chàng.

Phiêu Trần không hề cho ai biết về mối tình lãng mạn, hư ảo kia. Chàng ôm ấp nó như điều bí mật ngọt ngào của riêng mình. Thiên Xảo Chân Nhân

là một hiện tượng siêu tự nhiên, vì vậy, chàng cũng chẳng nghi ngờ sự hiện hữu của một Hồ Ly Tinh trên thế gian này.

Có lần, vết sẹo trên vú trái của Tú Châu đã khiến chàng nghi hoặc vì vị trí hoàn toàn đúng với nốt ruồi son trên ngực Du Huệ. Nhân lúc Tú Châu ngủ say, Phiêu Trần quan sát rất kỹ gương mặt xấu xí kia. Nhưng đó lại là gương mặt thật, chẳng hề có dấu vết gì của một chiếc mặt nạ da người. Hơn nữa, Du Huệ có phong cách hiền dăng cuồng nhiệt chứ không e ấp như Diệp Tú Châu.

Sáu ngày sau, Phiêu Trần đến trấn Hoài Nam, ghé vào Dịch Trạm đổi ngựa. Trên nguyên tắc, những trạm dịch này chỉ phục vụ cho việc chuyển văn thư triều đình. Nhưng do quốc khố thiếu hụt, lương bổng đã kém lại còn về trễ, nên các dịch thừa, dịch tốt phải tự cứu lấy mình! Họ sẵn sàng cho lữ khách đổi ngựa để lấy vàng bạc. Tùy theo chất lượng tuần mã của khách và trạm mà giá cả thay đổi từ vài lượng đến vài chục lượng.

Hệ thống dịch trạm được thiết lập từ thời nhà Chu, là phương tiện liên lạc, truyền tin và cũng là hình thức quán trọ cổ xưa nhất ở Trung Hoa.

Dịch trạm phát triển mạnh nhất vào thời nhà Nguyên. Trên các con đường chính, cứ cách sáu hoặc tám chục dặm lại có một dịch trạm kiến trúc đồ sộ, hoa lệ. Ngoài việc tiếp đãi sứ giả, bưu tốt, còn tiếp đãi thương nhân quan lại, Vương Hầu Mông Cổ.

Thời Đường, dịch trạm được gọi là Dịch quán, do bộ Giá (bộ chủ quản xe cộ) quản lý. Thời Minh mới gọi là dịch trạm, thuộc Bộ binh.

Mỗi trạm có một diện thừa, một đầu bếp và chín trạm tốt. Tùy theo chức tước, dịch trạm cung ứng việc ăn nghỉ và phương tiện giao thông cho khách. Cuối đời Minh, do tài chính Triều đình yếu kém nên các dịch trạm đều tiêu điều, thiếu thốn, đành phải sống dựa vào việc kiếm chác thêm bên ngoài.

Thấy Phiêu Trần dừng cương, gã Dịch Thừa mau mắn chạy ra:

- Phải chăng công tử muốn đổi ngựa?

Phiêu Trần gật đầu:

- Mong các hạ đổi cho một con ngựa thật tốt. Tại hạ còn phải đi rất xa!

Gã Dịch Thừa cười hì hì, liền thoắt đáp:

- Công tử thật là may mắn! Bỏn trạm có một con tuần mã thuộc loài Đại Uyển, sức đi ngàn dặm!

Phiêu Trần cười mát:

- Ngựa quý như vậy sao lại lọt vào tay chư vị được?

Gã Dịch thừa nói với giọng bí ẩn:

- Bẩm công tử, chẳng qua chỉ là sự tình cờ thôi! Hai tháng trước, có một hán tử người Mông ghé vào đây xin đổi ngựa. Tuần mã của gã tuy quý nhưng vì vấp phải đá nên chân trước thọ thương không đi được nữa. Gã ta hẹn rằng sau một tháng sẽ quay về đổi lại nếu quá hạn thì Dịch trạm có toàn quyền

quyết định! Nay đã hơn hai tháng tại hạ còn để lại làm gì nữa?

Phiêu Trần gật gù:

- Phiền túc hạ cho ta xem ngựa!

Gã Dịch thừa bảo một tên dịch tốt đưa tuần mã ra! Phiêu Trần không sánh tướng ngựa nên thấy con ngựa hồng cũng bình thường như bao con ngựa khác. Chàng cau mày hỏi:

- Túc hạ định giá bao nhiêu?

Gã Dịch thừa ngắm nhìn con ngựa của chàng rồi đáp:

- Ngựa của công tử cũng khá vì vậy, tại hạ chỉ xin tám trăm lượng mà thôi.

Phiêu Trần cười nhạt:

- Thần câu vốn vô giá, tại hạ đồng ý, nhưng nếu túc hạ giờ trò lường gạt thì đừng mong sống sót! Chàng đặt tay lên cọc rào, vận công ấn mạnh chiếc cọc gỗ lún sâu xuống đất hơn gang. Gã dịch thừa sợ chết khiếp, lắp bắp nói:

- Tiểu nhân tuyệt không hề dám dối gian. Đại hiệp cứ yên tâm!

Phiêu Trần trao ngân phiếu cho gã, tháo yên cương đưa sang, rồi hỏi:

- Túc hạ có nghe chủ cũ gọi con ngựa này thế nào không?

Gã Dịch thừa vội đáp:

- Bẩm đại hiệp! Người ấy bảo tuần mã là Lặc nhi!

Phiêu Trần lên ngựa phi nước đại, nghe gió vù vù bên tai, lòng mừng rỡ vì mua được ngựa quý!

Ngay trưa hôm ấy, chàng vượt sông Hoài, đi lên hướng Bắc. Càng đến sông Hoàng Hà, tiết trời càng lạnh. Ở Giang Nam giờ mới là cuối Thu nhưng ở Hoa Bắc đã vào Đông, tuyết rơi cả nửa tháng nay!

Chiều ngày hai mươi lăm Phiêu Trần đến tiểu trấn Mã Sơn. Chàng vào quán trọ để dò la tung tích Sách Siêu. Trấn nhỏ nên chỉ có hai lữ điểm qui mô khiêm tốn, cơ ngơi xập xệ. Nhưng chẳng phải vì nghèo mà chủ nhân không có quyền đặt tên cơ sở của mình là Trạng Nguyên Điểm!

Phiêu Trần dừng cương, bước vào cái quán trọ có tên hay ho ấy. Lão chủ quán quỳ đang ngái ngủ vì ế ẩm, tươi tỉnh hẳn lên, xum xoe chào đón:

- Mừng thiếu hiệp giá lâm tề điểm, phải chăng người muốn nghỉ chân!

Phiêu Trần gật đầu và nói:

- Tại hạ sẽ trọ ở đây, nhưng xin các hạ cho biết tin tức về một người!

Chàng bèn miêu tả tên tuổi, dung mạo, hình dáng của Dạ Tri Thù cho lão ta nghe. Sắc mặt tái mét của lão chủ quán quỳ đã tỏ cáo rằng Sách Siêu đã từng ở nơi này. Phiêu Trần trấn an:

- Người ấy là nhị thúc của tại hạ. Nếu ông ta có thiếu tiền trọ tại hạ xin trả đủ!

Lão chủ quán quỳ, khiêm điểm chủ yên tâm đáp:

- Bẩm thiếu hiệp! Quả thực là Sách đại gia đã từng trọ trong bốn điểm.

Nhưng mười một ngày trước đây, ông ta đi mà không thấy trở lại. Lão phu

đành phải giữ hành lý và tuần mã để trừ tiền trợ!

Phiêu Trần cố trấn tĩnh, móc ra đỉnh bạc hai mươi lượng, đặt lên quầy:

- Số bạc này có đủ chưa? Mong túc hạ cho ta nhận lại bọc hành lý của người thân, và mướn luôn cả phòng đó!

Lão già hơn hờ cười:

- Sách đại gia chỉ thiếu lão phu có tám lượng, thiếu hiệp sẽ là thượng khách của bốn điểm!

Lão mau mắn mở cửa sổ, nhả nhận nói:

- Lão phu là Đặng Nhất, dám hỏi đại danh của thiếu hiệp?

Chàng biết lão hỏi khéo thế đỉnh của mình, liền đưa ra. Đặng Thất gật gù:

- Phải rồi! Sách đại gia cũng là người Trường Sa!

Phiêu Trần nhận phòng, xem xét tay nải của Sách Siêu, thấy chỉ có vài bộ y phục sáng màu. Điều này chứng tỏ Dạ Tri Thù đã mặc bộ Hắc y và ra đi vào lúc nửa đêm. Lão mang theo cả túi ám khí Bát Túc Phi Tiên chắc là định do thám một nơi nguy hiểm!

Đặng chương qui gõ cửa hỏi:

- Sở thiếu hiệp có dùng cơm rượu gì không! Phạn điểm đối diện là của bào đệ lão phu, thức ăn nổi tiếng vùng này!

Phiêu Trần gật đầu:

- Phiên túc hạ đặt giùm một mâm thượng hạng. Nhưng tại hạ không quen độc ẩm. Phiên túc hạ cùng ăn có được chăng?

Đặng Thất cười toe toét:

- Lão phu rất vinh hạnh được hầu rượu quý khách!

Chỉ gần khắc sau, Phiêu Trần vừa tắm gội xong là tiểu nhị của Phạn điểm đã bung mâm sang!

Đặng Thất chẳng tội gì hà tiện giùm kẻ khác, lão gọi toàn những món đắt tiền. Đến đầu canh hai, Đặng Thất say mềm, loạng choạng cáo từ. Phiêu Trần ngồi lại, suy nghĩ về những điều lão chương qui đã thổ lộ.

Thì ra Tào Tử Viên không phải là nhân sĩ đất này. Lão ta xuất hiện chỉ một thời gian ngắn, mướn nguyên tòa tiểu viện của Tô Viên Ngoại để ở và tiếp bằng hữu, sau đó biệt tăm!

Nhưng ngay sau khi Sách Siêu đến trấn Mã Sơn này, thì nửa đêm Tô gia trang bốc cháy, không một ai thoát chết cả. Có thể do tàn lửa bay xa nên hai chục căn nhà dân chúng quanh trang viện cũng cháy rụi.

Sáng ra, người ta phát hiện chủ hiệu tiệm thuốc bắc Tế An Đường chết cứng trên giường, dù trước đó lão ta hoàn toàn khỏe mạnh!

Phiêu Trần toát mồ hôi, đoán rằng Trương Tự Thanh cho cao thủ đến đây giết người diệt khẩu, để mãi mãi giữ được lòng tin yêu của Đại Quận Chúa! Chàng rất lo lắng cho nhị thúc nhưng không biết phải tìm ở đâu. Cuối cùng, chàng nhớ lại giấc mơ của Kim Nhãn Điêu, quyết định lên núi Mã Sơn ngay.

Tuy không có chút cơ sở nào, nhưng chàng tin rằng Dạ Tri Thù và cha nuôi của mình tình thân như thủ túc biết đâu sẽ có sự tương thông tâm linh?

Chẳng thà tin là có còn hơn không tin!

Phiêu Trần bảo tiểu nhị mua giùm dây chảo và đuốc, rồi tức tốc trèo lên ngọn Mã Sơn.

Mấy khắc sau, Phiêu Trần đã có mặt trước căn nhà cũ của song thân. Sau mười tám năm, nơi chàng chào đời đã sụp đổ, cỏ mọc lẫn với gạch ngói! Phiêu Trần đốt một lúc bốn cây đuốc, xem xét nền đất trên bình đài, quả nhiên cỏ ở mảnh vườn phía sau nhà, cạnh phía khe sâu, bị dấu chân người dày xéo nhàu nát. Lại có cả dấu máu đen sẫm, nổi bật cạnh những mảng tuyết đầu mùa.

Chàng biết chắc nơi đây đã xảy ra cuộc chiến quyết liệt. Phiêu Trần ứa nước mắt, đến bên bờ vực khóc gọi:

- Nhị thúc! Hải nhi đã hại người rồi!

Nỗi thông khổ chợt biến thành cơn giận dữ. Phiêu Trần điên cuồng hét vang:

- Trương Tự Thanh! Sở mỗ thề sẽ phanh thây lão để báo thù!

Chàng đang tuyệt vọng thì nghe tiếng ai rất nhỏ:

- Trần nhi! Trần nhi!

Phiêu Trần vui mừng khôn xiết, cột dây vào gốc cây mép vực rồi tuột xuống rất nhanh. Chỉ lát sau chàng đã đến mỏm đá ở lưng chừng vách, nơi mà mười tám năm trước chàng đã rơi vào!

Sách Siêu chỉ còn da bọc xương, hơi thở yếu ớt như tơ nhện. Phiêu Trần nhét vào miệng lão sáu viên linh đan mà Tú Châu đã đưa lúc lên đường.

Chàng bốc tuyết, vận công nung thành nước, giúp thuốc mau tan, trôi xuống cổ họng.

Luồng chân nguyên hùng hậu của Phiêu Trần cuộn cuộn trút vào người Sách Siêu, giúp lão hồi tỉnh! Lão mỉm cười mà như khóc:

- Ta đã ăn đến con nhện cuối cùng! May mà Trần nhi đến kịp!

Chàng sa lệ nói đùa:

- Biết thế ngày xưa Trần nhi chừa lại ít nắm Thiên Niên Thạch Nhi để nhị thúc lót dạ!

Nửa canh giờ sau, Phiêu Trần đã cõng Sách Siêu về đến Trạng Nguyên Điểm.

Lão chủ quán Đặng Thất nhận ra người khách mất tích, kinh hãi đến tỉnh cả cơn say rượu, hỏi Phiêu Trần:

- Công tử tìm thấy Sách đại gia ở đâu vậy?

Chàng vui vẻ đáp:

- Dưới khe núi Mã Sơn! Gia thúc đã nằm ở đấy mười một ngày đêm rồi!

Đặng Thất giật mình:

- Thế ông ta ăn gì để sống?

Sách Siêu bực bội đáp thay:

- Nhện độc!

Sau bảy ngày thuốc thang tĩnh dưỡng, và được Phiêu Trần truyền chân khí, Dạ Tri Thủ đã hồi phục được bốn phần, có thể di chuyển bằng xe ngựa. Phiêu Trần bèn nhờ Đặng Thất mua giùm một cỗ xe độc mã, Chàng sẽ thắng con ngựa Lạc nhi vào và đánh xe chở họ Sách về Trường Sa!

Trước khi họ rời Mã Sơn, Đặng Thất bày tiệc tổng hành để tiễn thượng khách. Lão rất tò mò muốn biết chuyện đã xảy ra. Thế nào, và vì sao Sách Siêu không ăn hơn mười ngày mà vẫn sống?

Dạ Tri Thủ khề khà kể:

- Lão phu đến đây ngày mười ba, chưa kịp điều tra gì thì bọn Khổng Tước Bang xuất hiện, phóng hỏa Tô gia trang. Lão phu điên tiết xông vào chém giết, đâu biết rằng trong đám người bị mất kia có cả Hắc Diêm La, Mục Phi Long và Linh Xà Lang Quân. Lão phu trúng một chưởng và hai kiếm của Mục Phi Long, vội đào tẩu. Tất nhiên bọn chúng đuổi theo sát nút. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc ấy, lão phu nhớ đến mồm đá đầy lá khô dưới khe núi Mã Sơn, Liền chạy lên, ba người kia cũng truy sát đến cùng. Đánh được vài chiêu, lão phu giả đồ thất thế, rơi xuống vực. Nhưng chưởng lực của Mục Phi Long chứa âm độc nên khi phát tác làm chân tay lão phu tê cứng, không sao trở lên được nữa. Chẳng có gì ăn, lão phu gọi lũ nhện đến để làm thực phẩm. Nước uống là những bông tuyết đầu mùa. Sức lực ngày càng yếu đi, lão phu đang xuôi tay chờ chết thì Phiêu Trần xuất hiện!

Đặng chương quý ngà say, gật gù bảo:

- Té ra nhện cũng ăn được! Bữa nào lão phu thử xem sao.

* * *

Trưa mùng hai, Phiêu Trần đánh xe ngựa rời trấn Mã Sơn, Sách Siêu bỗng nói:

- Trần nhi! Hay là chúng ta đi Hứa Xương, ghé nhà Khúc Mạc Sầu để lão phu tĩnh dưỡng thêm vài hôm. Trong tình trạng này, nếu phải vượt hơn ngàn dặm đường để về Trường Sa, chỉ e ta không kham nổi. Từ đây đi Hứa Xương chỉ chừng hai trăm dặm thôi!

Phiêu Trần nghe hữu lý, tán thành ý kiến của nhị thúc, nhắm hướng Tây mà đi.

Xe chở người bệnh chẳng thể đi nhanh. Tuyết lại rơi mù mịt, khiến đường phủ băng trơn trượt nên cước trình bị hạn chế.

Mãi sẩm tối ngày mùng năm hai người mới đến Hứa Xương. Họ không vào Thành mà tìm đến Đông Môn Gia Trang ở cách cửa Đông thành hai dặm.

Với vỏ bọc Tiểu Diện thư sinh Đông Môn Thúc là nơi ẩn náu kín đáo của Tỳ Bà Sương.

Theo lời mô tả của Khúc Mạc Sầu thì Đông Môn gia trang nằm trên một khu đất cao ráo, chung quanh được vây kín bởi vườn cây xum xuê, mát mẻ. Cơ ngơi này nằm cách đường quan đạo một dặm nên rất yên tĩnh, vắng vẻ.

Nhưng giờ đây, tòa gia trang xinh đẹp ấy sáng rực đèn đuốc và vang rền những âm thanh của một cuộc chiến khốc liệt. Phiêu Trần kinh hãi gọi:

- Nhị thúc ra mà xem! Có lẽ Khổng Tước Bang đã phát hiện nơi đây là sào huyệt của Khúc Mạc Sầu nên đem đại quân đến tiêu diệt!

Sách Siêu thò ra quan sát, hậm hực nói:

- Trần nhi mau đánh xe vào rừng rồi đi giúp Tỳ Bà Sương một tay! Ta chỉ hận mình đang thọ thương không thể tham chiến được!

Phiêu Trần vội rẽ vào cánh rừng mé hữu để đảm bảo an toàn cho Sách Siêu, rồi xách kiếm lướt như bay.

Có lẽ gia trang có tường cao và hào nước bao bọc nên phe đối phương đánh thẳng vào cổng chính. Giờ đây cuộc chiến đang diễn ra trên khoảng sân cỏ rộng, phía trước tòa đại sảnh và các kiến trúc bên trong.

Tiếng gầm bi thương của Tỳ Bà Sương và giọng cười đắc thắng của Hoàng Long Động Chủ Bàng Tinh Hải đã biểu hiện được tình thế nguy ngập. Phiêu Trần nghiêng răng rút kiếm đánh thốc vào.

Chàng dắt bao kiếm vào thắt lưng để tay tả rảnh rang mà xuất chiêu, hỗ trợ cho thần kiếm ở tay hữu.

Thanh vô danh kiếm rít lên vo vo, liên tiếp chặt phăng vũ khí, hay đâm vào cơ thể bọn môn đồ Khổng Tước Bang.

Có thần kiếm trong tay, Phiêu Trần như hổ thêm cánh, dũng mãnh tuyệt luân. Khi chàng vào đến giữa sân thì đã có hơn hai chục xác người nằm lại sau lưng. Tiếng rên la thảm khốc của những kẻ bị thương đã khiến đám cao thủ đầu não của Khổng Tước Bang giật mình quay lại nhìn.

Bọn họ gồm ba phó bang chủ: Bàng Tinh Hải, Hắc Diêm La Hân Tôn, Bạch Phán Quan Cát Dự. Và đặc biệt là có cả Khổng Tước Thần Ma Liên Tân Khai và Hạc Lão Nhân Lam Cương.

Hai lão già bất tử này đang đấu với Độc Phụ nhân Đỗ Thuyên và Tỳ Bà Tú Sĩ Phó Phúc Thuần. Bốn người bị xiềng chung với nhau hơn ba mươi năm, hàng ngày đánh nhau để giải khuây nên chẳng lạ gì sở học của nhau. Giờ đây, họ chẳng khác gì lũ trẻ con, đánh đấm thì ít, mà cãi cọ chửi bới thì nhiều.

Người lớn tiếng nhất chính là Đỗ Thuyên. Bà hết lời nguyên rủa hai lão chồng của mình và tấn công tới tấp. Thần Ma và Hạc Lão Nhân chẳng dám mở miệng hay phản kích, chỉ lo chống đỡ, tránh né mà thôi. Thịnh thoảng họ cũng trúng đòn của bà vợ già, thét oai oái.

Tuy nhiên, bằng cách đó hai lão chết tiệt kia cũng cảm chân được Tỳ Bà Tú Sĩ và Độc Phụ Nhân, khiến Khúc Mạc Sầu, Vương giáo chủ và tứ Hộ Pháp

Lôi Thủ Thiên Vương Thôi Quì phải chịu lép trước bọn Bàn Tinh Hải! Do vậy, ba người, đều đã thọ thương, máu ướm đầm y phục!

Phiêu Trần phân tích nhanh cục diện, lướt về phía trận địa của Tứ ác ma. Chàng vận công niệm chú, phát động cổ trùng trong người Khổng Tước Thần Ma và Hạc Lão Nhân. Hai người này lập tức ôm đầu, ngã xuống đất lẫn lộn, miệng kêu cha kêu mẹ:

- Ôi chao! Sao đầu lão phu lại đau nhức thế này!

Tỳ Bà Tú Sĩ và Độc Phụ Nhân không bỏ lỡ cơ hội, điểm huyết họ rồi chạy đến mừng Phiêu Trần. Đỗ Thuyền cười hỏi:

- Sao Trần nhi đến đúng lúc vậy? Là người đã dùng thủ đoạn gì khiến hai lão chết tiệt kia phải đầu hàng?

Phiêu Trần vội nói:

- Đại Nương và lão bá mau đến hỗ trợ Khúc đại ca. Họ đã nguy lắm rồi! Hai lão nhân sức nhớ ra, lướt đi ngay. Tú Châu đã thu hồi cổ trùng nên họ không bị ảnh hưởng bởi câu thần chú!

Sự tham gia của hai người này đã đảo lộn cán cân cuộc chiến. Tỳ Bà Tú Sĩ lao vào Bạch Phán Quan Cát Dự, song thủ chập chờn như bóng độc xà, bám lấy đối phương. Pho Tỳ Bà Thủ của Phó Phúc Thuần cũng lừng danh chẳng kém Linh Xà kiếm pháp đất Miêu Cương.

Phản Độc Phụ Nhân thì chọn Hắc Diêm La Hân Tồn. Bà sử dụng đôi đoản kiếm, chiêu thức cực kỳ độc ác và quỷ dị.

Đỗ Thuyền là người duy nhất trong võ lâm nắm được tinh túy của phép đánh song đoản kiếm. Vũ khí càng ngắn càng lợi hại khi áp sát được đối phương, mà thân pháp của Độc Phụ Nhân thì nhanh hơn hẳn Hắc Diêm La.

Sau nhiều năm bị đầy ải, sức lực của Tỳ Bà Tú Sĩ và Độc Phụ Nhân giảm đi chứ không tăng theo tuổi tác. Xem ra công lực họ chỉ ngang với đối phương, hoặc kém hơn một chút. Nhưng việc phân thắng bại cũng phải ngoài ba trăm chiêu.

Thời gian ấy cũng đủ để Hoàng Long Động Chủ Bàn Tinh Hải lâm nguy.

Mình lão phải đối phó với ba cao thủ, quả là không dễ.

Tỳ Bà Sương phấn khởi quát vang:

- Sở hiện đệ hãy xem lão phu lấy mạng Bàn Tinh Hải!

Dứt lời, Khúc Mạc Sâu vỗ liên bốn chuông và ập vào. Hai bàn tay lão chụm lại như đầu độc xà, mổ vào sáu đại huyết trên ngực họ Bàn. Cùng lúc ấy, Giáo chủ Ma Giáo Vương Nam Điện cũng vung kiếm điểm nhanh vào mặt và thân tả đối phương. Còn Tứ Hộ Pháp Thôi Quì giăng lưới búa bao phủ thân sau Bàn Tinh Hải.

Ba mặt thọ địch, cái chết thấp thoáng khiến gương mặt không râu hồng hào của Bàn Tinh Hải tái xanh. Lão nghiêng rằng xuất chiêu Thủy Lăng Cường Lưu, trong pho Thủy Lăng kiếm pháp của Giang Nam Quái Hiệp.

Tuyệt học thời Bắc Tống quả lợi hại phi thường, đẩy lùi Vương giáo chủ, tạo khoảng trống cho họ Bàn lách sang mé hữu, tránh lưỡi búa sau lưng. Đồng thời, tay tả của lão khoa nhanh, đỡ cú mổ của tay trái Tỳ Bà Sương.

Nhưng pho Tỳ Bà Thủ còn sử dụng song cước như những đòn quất đuôi của độc xà. Vì vậy, chân phải của Khúc Mạc Sầu đã bất ngờ chọc thẳng vào sườn trái của kẻ thù.

Bàn Tinh Hải rú lên vì rẻ sườn non gãy rụp, ép vào nội tạng. Lão lăn tròn trên mặt cỏ, tránh lưỡi búa khủng khiếp của Thôi Quì, nhưng lại bị Vương giáo chủ rạch một kiếm trên lưng.

Tỳ Bà Sương nhếch mép cười thù hận, tung mình lên giáng song chưởng xuống. Họ Bàn đâu dễ chịu chết ngay, buông kiếm vung song thủ đỡ chiêu, hai chân đạp mạnh vào mặt đất, mượn lực phản chấn lướt đi trên cỏ, rời xa đấu trường.

Tiểu rằng Phiêu Trần đã chặn đầu vung kiếm chém. Bàn Tinh Hải kinh hãi múa chưởng vô liên. Lão thọ thương khá nặng, chân khí dồn lên tay chẳng được bao nhiêu, nên Vô Danh Kiếm dễ dàng xé nát chưởng kinh và tiện phẳng đôi tay họ Bàn.

Khúc Mạc Sầu chưa quên được những đòn tra tấn dã man của Hoàng Long Động Chủ nên nhảy đến bồi thêm hai chưởng vào hậu tâm Bàn Tinh Hải, lão ngã xấp xuống chết ngay, chẳng kịp trối trăn.

Bốn người rảnh tay, định đến hỗ trợ Tỳ Bà Tú Sĩ và Độc Phụ Nhân. Nhưng Hắc Diêm La và Bạch Phán Quan đã khôn hồn đào tẩu. Đám thủ hạ Không Tước Bang cũng co giò chạy theo.

Bộ Tỳ Bà Sương truy đuổi đến tận quan đạo mới thu quân.

Phiêu Trần ghé vào rừng, đánh xe ngựa đưa Dạ Tri Thù vào Đông Môn gia trang.

Mọi người tay bắt mặt mừng rồi tiến hành việc trị thương cũng như dọn dẹp các tử thi.

Nhưng chỉ gần khắc sau, bọn đệ tử Ma Giáo cảnh giới bên ngoài hốt hải chạy vào báo:

- Bẩm giáo chủ! Có một đoàn nhân mã đông ước ba trăm tên đang tiến về phía chúng ta!

Phe Tỳ Bà Sương và Vương giáo chủ ở nơi đây chỉ độ hơn trăm, nên rất kém thế. Họ Vương lo lắng hỏi Tỳ Bà Sương:

- Khúc lão đệ tính sao?

Khúc Mạc Sầu là lão Hồ Ly đa mưu túc trí nên điềm tĩnh đáp:

- Đẳng nào thì nơi đây cũng đã lộ, chúng ta sẽ theo đường ngầm thoát ra khu rừng phía sau. Giáo chủ cứ thống lĩnh thủ hạ di tản trước, bọn lão phu ở lại làm kế nghi binh rồi sẽ theo sau! Hẹn gặp nhau ở Lỗ gia trang cạnh chùa Bạch Mã, phía Đông thành Lạc Dương!

Vương giáo chủ cười mát:

- Lão phu tuy bị thương nhưng chưa đến nỗi nào. Để Tứ đệ đưa anh em đi là đủ!

Ông quay sang dặn dò Lôi Phủ Thiên Vương, Thôi Quì liền cõng Sách Siêu, dẫn quân xuống đường hầm. Khi đoàn người đông đảo của Khổng Tước Bang đến nơi thì Đông Môn gia trang tối om, chẳng một ánh đèn. Họ nghi ngại dừng lại, chẳng dám tiến vào.

Người dẫn đầu chính là Khổng Tước Bang chủ Trương Tự Thanh, Cạnh lão có hộ pháp Mục Phi Long, Hắc Diêm La và Bạch Phán Quan.

Trương Tự Thanh ra lệnh cho thủ hạ đốt thêm đuốc rồi ngạo nghễ gọi lớn:

- Sở Phiêu Trần! Lão phu đã đến, sao không ra mà báo phụ thù?

Qua hai lão hung thần Phó bang chủ, họ Trương đã biết sự có mặt của Phiêu Trần.

Tỳ Bà Sương từ trong bóng tối nói vọng ra:

- Nếu lão không chịu rút quân thì ta sẽ giết Khổng Tước Thần Ma và Hạc Lão Nhân đây.

Trương Tự Thanh cười khanh khách:

- Xin các hạ cứ tùy tiện! Đối với lão phu thì hai lão già ngớ ngẩn ấy chẳng có giá trị gì!

Trong này Thần Ma và Hạc Lão Nhân nghe rõ câu nói bạc bẽo của họ Trương, buồn bã cúi đầu. Độc Phụ Nhân đây nghiêng:

- Hai lão đã thấy chưa? Trần nhi đã từng cảnh báo mà hai lão chẳng chịu nghe. Một kẻ dám hại cả cha mình thì nào có coi sự phụ ra gì?

Bà giải huyệt cho họ rồi bảo:

- Lão thân chẳng muốn nhìn thấy hai cái bản mặt đáng ghét này nữa, hãy về với Trương Tự Thanh đi.

- Vì tình phụ thê! Mong bà cho bọn lão phu theo với!

Họ lại quy sang cầu xin Phiêu Trần:

- Trần nhi! Hãy thương bọn ta già cả, không nơi nương tựa mà thu nhận cho. Phiêu Trần mỉm cười:

- Vãn bối luôn sẵn sàng nghênh tiếp nhị vị!

Thần Ma cười toe toét:

- Lão phu sẽ giặt giũ quần áo, rửa dít cho con Trần nhi.

Phiêu Trần cô nín cười, nói với cả bọn:

- Tại hạ sẽ ra thử với Trương Tự Thanh vài chiêu! Khi thấy tại hạ bỏ chạy thì chư vị cũng phải rút đi bằng mật đạo.

Vương giáo chủ vội dặn dò:

- Hiền tề hãy tùy cơ ứng biến, đừng sinh cường mà uổng mạng. Thù này để dịp khác báo cũng được.

Chàng cung kính hứa sẽ đào tẩu ngay khi thất thế!

Ngoài kia, Trương Tự Thanh khích bác:

- Phiêu Trần, người sợ chết đến quên cả thù cha sao?

Phiêu Trần lẳng lẳng bước ra, đứng cách đối phương ba trượng, chàng cười nhạt:

- Trương Tự Thanh! Lão định đơn đấu cùng ta hay quần công?

Họ Trương xuống ngựa, ngạo nghễ đáp:

- Chút trò tiểu xảo ở Sách Khê Cốc không dọa được lão phu đâu. Dầu người có bảo kiếm cũng đừng hòng thoát chết.

Dứt lời, lão rút phăng trường kiếm của mình ra khỏi vỏ. Thanh kiếm này có màu trắng đục, điểm ánh vàng, chẳng hiểu làm bằng kim loại gì! Tự Thanh vuốt ve lưỡi kiếm rồi nói:

- Đây là thanh Toàn Cơ Thần Kiếm, vũ khí tùy thân của Công Tôn Chí, nếu người chặt gãy được thì lão phu nhận bại ngay.

Phiêu Trần lạnh lùng bảo:

- Ta chỉ muốn chặt đầu lão chứ chặt kiếm làm gì?

Chàng rút kiếm chỉ về phía trước, chân lướt đi như hoa trôi xuôi giòng.

Trương Tự Thanh chẳng ngại ngừng thân phận hay tuổi tác, xuất thủ ngay để chiếm tiên cơ.

Lão xem Phiêu Trần là kinh địch số một của mình, chiêu đầu đã dùng đến phép ngự kiếm.

Toàn Cơ là tên hai ngôi sao trong chòm sao Bắc Đẩu, nên không lạ gì khi kiếm quang đầy những chấm sáng như sao trời. Đám mây sao ấy chụp lấy đối phương với một sức mạnh vũ bão của hàng trăm năm công lực.

Nhưng Phiêu Trần không có ý định liều mạng nên bốc thẳng lên không trung khi thép lạnh vừa chạm vào thân. Tuy mạo hiểm nhưng rất đắc dụng vì đối thủ sẽ không kịp biến chiêu. Kinh công là thứ duy nhất mà chàng hơn được kẻ thù.

Và từ trên không trung, chàng lao xuống, đánh chiêu Lạc Diệp Lạc Phi Thu.

Đây là chiêu thứ hai trong ba chiêu tuyệt kiếm của Thiên Xảo Chân Nhân, chủ từ trên đánh xuống.

Trương Tự Thanh dường như đã tiên liệu trường hợp này, khi thấy mục tiêu biến mất, lập tức cử cao bảo kiếm, xuất chiêu thứ hai. Nếu không có công lực thâm hậu vô thượng, lão khó mà phản ứng thần tốc được như thế.

Toàn Cơ kiếm pháp danh bất hư truyền, chỉ vẽ nên bảy kiếm ảnh nhưng kiếm kinh cuộn cuộn, và mũi kiếm xạ ra bảy tia kiếm khí dài hai gang. Thân hình họ Trương bay vút lên, đón lấy màn kiếm quang của Phiêu Trần.

Lão biết kinh công chàng trai này rất cao siêu nên quyết đánh đòn chớp nhoáng, không cho Phiêu Trần có cơ hội đào vong. Trong tư thế lao xuống, chàng bát buộc phải đổi đòn, không thể né tránh. Tu vi của lão thâm hậu gấp đôi Phiêu Trần, chẳng lo gì không đắc thủ.

Nhưng sở học của Thiên Xảo Chân Nhân chứa đựng huyền cơ của Phật môn và cả tinh túy đạo giáo nên có thể dĩ nhu thắng cương. Từ mũi kiếm của Phiêu Trần xạ ra một luồng lực đạo xoắn lấy vũ khí của họ Trương, đẩy lệch đi một chút. Và tất nhiên sơ hở lộ ra để kiếm của chàng xuyên qua.

Không tước bang chủ hồn phi phách tán vung tả thủ vô liên một chương lôi đình. Phản ứng của lão thật đáng khâm phục vì rất kịp thời.

Phiêu Trần cũng biến hóa không kém, gạt nhẹ cổ tay, đâm vào giữa lòng bàn tay họ Trương. Huyệt Lao Cung bị đâm thủng, phát chương đứt đoạn ngay. Trương Tự Thanh đau đớn rút tay về, bị thần kiếm rọc đứt bàn tay, tiện luôn ngón út. Lão thoát chết, hạ thân xuống mặt cỏ, gằm gù múa kiếm tấn công ngay.

Song phương giáp chiến, liên tiếp tung ra những đòn như chớp giật, tiếng thép ngân dài trong đêm vắng.

Trương Tự Thanh biết chiêu kiếm thần kỳ lúc này không phải là của phái Nga Mi, tất Phiêu Trần chẳng học được nhiều. Lão dùng phép cận chiến để bắt đối thủ phải dùng đến sở học Nga Mi kiếm pháp. Năm xưa, Công Tôn Chí đã dùng Toàn Cơ kiếm pháp đả bại Kim Đỉnh Thượng Nhân.

Họ Trương đã tính toán rất đúng. Sau trăm chiêu lão đã đâm trúng vai trái Phiêu Trần. Công lực lão quá cao cường nên chàng phải dồn hết chân khí vào tay phải để chống đỡ, tả thủ trở thành vô dụng.

Phiêu Trần biết mình không địch lại đành tính kế rút lui. Chàng bất ngờ xuất chiêu kiếm Hải Cô Chu của Trang Thứ, kiếm kinh cuộn cuộn xô đẩy đường kiếm của họ Trương tựa như từ thạch.

Trương Tự Thanh sợ hãi lùi mau nên chỉ bị hót đứt miếng thịt cảm cùng với chùm râu đẹp.

Phiêu Trần dải bộ lướt nhanh đến chân tường, tung mình lên đỉnh nhảy xuống, nương theo đêm tối mà biến mất.

Trương Tự Thanh điên cuồng gào thét, ra lệnh truy sát và thiêu hủy Đông Môn gia trang. Tất nhiên không còn ai trong ấy cả.

Khi những tên đốt nhà bỏ đi cả, Phiêu Trần nhảy xuống từ một tàn cây cao, cách tường trang viện vài trượng, chàng chạy nhanh vào khu vực cuối cùng, nơi không có nhà cửa mà chỉ toàn cây cối.

Chiếc xe ngựa nằm chơ một chỗ còn tuần mã nòi Mông Cổ chẳng thấy đâu. Phiêu Trần thử huýt sáo gọi, con vật thông minh từ sau chòm cây rậm rạp đứng lên hí vang và chạy ra liếm mặt chủ nhân.

Chàng mừng rỡ ôm cổ con vật vỗ về khen ngợi, lấy bộ yên cương trong xe thắng vào tuần mã.

Phiêu Trần từ nhỏ đã thấm nhuần tư tưởng từ bi hỉ xả của Phật môn, được Sở Quyền dạy rằng loài vật cũng là chúng sinh. Do vậy, chàng rất yêu thương loài vật, đối xử tử tế. Lặc nhi về với chủ mới luôn được ăn cỏ ngon

và lúa mạch thượng hạng, được vuốt ve âu yếm nên rất mến Phiêu Trần. Là khách giang hồ, quen vào sanh ra tử, những vật quý giá hoặc ngân phiếu luôn ở trong người, túi hành lý chỉ toàn y phục. Do vậy, dù không có tay nải, Phiêu Trần vẫn yên tâm lên đường.

Lúc trở ra, đi ngang đồng tử thi, Phiêu Trần nhận ra xác của Bàng Tinh Hải vẫn còn đấy, mắt trợn trừng trông ghê rợn dưới ánh lửa sáng rực của đám cháy. Hơi nóng đã làm tan chảy những bông tuyết từ trên không rơi xuống. Phiêu Trần bắt nhãn, đến bên vuốt mắt cho họ Bàng, quả nhiên lão yên tâm nhắm mắt. Chàng bỗng phát hiện có vật gì cộm cộm dưới lớp vải bụng, liền lấy ra. Không có Tỵ Độc Châu mà chỉ có quyển sách cũ kỹ nằm trong túi lụa dày và vài tấm ngân phiếu. Đây chính là quyển bí quyết Thủy Lăng Kiếm Phổ của Giang Nam Quái Hiệp.

Phiêu Trần là kiếm khách nên rất hoan hỉ khi có cơ hội tìm hiểu kiếm pháp của một danh thủ thời xưa. Chàng lên ngựa rời tòa gia trang rực lửa, đi vào thành Hứa Xương. Đây là nơi đô hội, sầm uất, khách thương qua lại tấp nập nên cửa thành mở cả đêm. Các lầu quán, kỹ viện, đồ trường bên trong cũng tiếp khách đến tận sáng. Kinh đô nhà Ngụy thời Tam Quốc, giờ là chốn ăn chơi khét tiếng đất Hà Nam.

Hơi vàng đã xóa tan ánh mắt nghi kỵ của chương quầy Ưc Khôi Đại lữ điếm, về những vết máu trên y phục Phiêu Trần. Vả lại, dung mạo của vị khách quý này chẳng có gì giống ăn cướp cả.

Tắm gội, băng bó vết thương trên, vai xong, Phiêu Trần gọi một mâm cơm và nhờ tiểu nhị mua giùm vài bộ võ phục.

Ngay trong đêm ấy, Phiêu Trần nghiên cứu quyển kiếm phổ Thủy Lăng Chân Kinh. Bìa ngoài ướt đẫm vì máu của Bàng Tinh Hải, nhưng những trang bên trong còn nguyên vẹn, chỉ lấm tẩm vài giọt. Phiêu Trần giật mình vì trang trong của bìa trước, bìa sau hiện lên những chữ màu trắng, nổi bật trên nền máu đỏ sẫm. Những chữ bí mật này có lẽ viết bằng một loại nhựa cây không thấm nước, nên khi bìa sách ướt liền hiện ra. Phiêu Trần hơi hờn đọc:

“Sóng Trường Giang lớp lớp xô nhau xuôi về Đông, liên miên bất tuyệt và không danh tính thứ tự. Đây chính là tinh thần tối cao của kiếm đạo. Thủy Lăng kiếm pháp tuy có mười tám chiêu riêng rẽ, nhưng thực ra có thể phối hợp thành ngàn chiêu kiếm khác nhau không dứt. Đặc biệt là khi dung hòa ba chiêu cách nhau sáu bậc, ví dụ: một, bảy, mười ba sẽ có thêm sáu chiêu uy lực tuyệt luân. Các hạ là người hữu duyên nên mới khám phá ra yếu quyết này, xin hãy dùng Thủy Lăng kiếm pháp trừ gian diệt bạo, tạo phúc cho lê thứ!

Giang Nam Quái Hiệp Hoàng Dương Thức cẩn bút.”

Trong bìa sau chỉ vẽ vắn vắn có hai câu thơ:

“Hoàng Long đặc kiếm phổ
Bồng Lai tầm thạch châu.”

Phiêu Trần cau mày suy nghĩ cố tìm hiểu ý nghĩa của câu thứ hai.

Núi Bồng Lai thuộc huyện Bồng Lai, nằm sát bờ biển của bán đảo Sơn Đông, nhìn ra Bột Hải. Trên mặt biển gần đây thỉnh thoảng xuất hiện cảnh tượng kỳ lạ không kém Nga Mi Quang: lâu đài, thành quách tráng lệ, người ngựa xe cộ chen chúc, như cả một vùng đất phồn vinh trên mặt biển.

Tương truyền rằng Hán Vũ Đế đã từng trèo lên đỉnh núi Đôn Nhai chênh vênh, cố tìm ra Bồng Lai tiên cảnh trên mặt biển xa. Nhưng không thấy đâu nên ngài bèn đặt cho núi Đôn Nhai cái tên Bồng Lai Sơn.

Dân gian đều cho rằng cảnh tượng ấy biểu hiện cho thế giới thần tiên.

Nhưng những bậc tài trí lại chỉ xem là hiện tượng của tự nhiên. Trong Mộng Khê Bút Đàm, nhà bác học thời Tống đã viết: “Khi nơi đó có vân khí, nhìn thấy rõ ràng cung thất, đền đài, thành quách, người vật...” nghĩa là cảnh Hải Thị Thần Lâu chỉ xuất hiện khi hội đủ điều kiện mây và ánh sáng!

Phiêu Trần đoán rằng Thạch Châu trên núi Bồng Lai là một loại kỳ trân quý giá, có thể giúp mình tăng cường công lực. Chàng quyết đi Sơn Đông một chuyến xem sao. Vì với bản lãnh hiện nay, chàng không thể nào giết được Trương Tự Thanh.

Sáng hôm sau, Phiêu Trần viết hai phong thư, định đem đến hãng xe ngựa Hứa Xương lữ vận hàng, nhờ chuyển thư đi Trường Sa và Lạc Dương.

Nghề chuyển thư tín dân gian đã có từ thời nhà Đường. Ở Trường An và Lạc Dương có trạm chuyển thư bằng lừa gọi là Dịch Lữ, chủ yếu phục vụ cho thương nhân.

Đến thời nhà Minh, miền ven biển Đông Nam xuất hiện cục thư tín dân gian, nhận chuyển thư cho bá tính. Và ở các địa phương sầm uất, thuận đường giao thông thì các hãng xe, hãng thuyền đảm nhận việc này.

Trước khi đến hãng xe ngựa, Phiêu Trần phải đi ngang qua tòa Sơn Đông Hải Vị Đại Tửu Lâu. Phía trước cửa chính có dán một mảnh giấy hồng rất lớn, nội dung quảng cáo cho những món đặc sản của vùng biển Sơn Đông. Có cả những món điểm tâm nữa.

Phiêu Trần mỉm cười, ghé vào ăn sáng. Món ăn bữa chính không biết thế nào, chứ đồ điểm tâm chủ yếu là bánh bao, bánh hấp nhân tôm, hương vị chẳng hơn gì thức ăn sáng của Quảng Đông.

Phiêu Trần vừa ăn vừa ngắm bức họa lớn bằng mảnh chiếu trên tường trước mặt. Đó chính là cảnh ngọn Đôn Nhai và ảo ảnh thần tiên trên biển.

Chàng gọi lão chủ quán đến và hỏi:

- Phải chăng lão trượng quê ở Đăng Châu?

Lão tươi cười đáp:

- Thưa phải! Nhà lão phu ở ngay sát chân núi Bồng Lai! Đã mấy lần được

thường thức cảnh thần tiên giáng hạ.

Phiêu Trần hài lòng hỏi tiếp:

- Vậy chắc lão trượng rất thông thuộc địa hình của núi Bồng Lai?

Lão đắc ý đáp:

- Suốt thời trai trẻ, lão phu lên núi chặt củi và săn bắn nên không nơi nào không đặt chân đến.

- Thế lão trượng có biết nơi nào tên Thạch Châu không?

Lão vuốt râu suy nghĩ một lúc rồi đáp:

- Trên đỉnh núi có một tảng đá tròn vành vạnh, đường kính độ hai người ôm; chẳng biết đây có phải là Thạch Châu hay không? Nhưng mùa Đông năm nay rất khắc nghiệt, băng đóng đầy, công tử chẳng thể lên được đâu.

Phiêu Trần cảm tạ và tiếp tục ăn. Ngoài đường có một phụ nhân đi ngang qua. Đứa bé khóc oa oa khiến chàng nhớ con thơ, quyết định không đi Sơn Đông nữa! Và lại thời tiết này, có đến được núi Bồng Lai cũng không lên nổi.

Tuyết rơi dày khiến không gian lạnh giá. Phiêu Trần khép áo lông, uống vài hớp rượu cho ấm áp.

Mái hiên của tửu lâu đưa ra khá xa nên tuyết không bay vào được đến bên trong, cửa mở toang quynh rũ khách đi đường. Tất nhiên khắp quán đều có những chậu than hồng đỏ rực để xua đuổi cái lạnh của mùa Đông.

Nhưng nhà quay về hướng Bắc đều phải đóng chặt cửa hay thả màn vải bạt. Ngọn Bắc Phong bỗng mạnh lên và tuyết rơi mù mịt, báo hiệu một cơn bão tuyết nho nhỏ. Phiêu Trần thần thờ nhìn ra ngoài, nhớ đến những mùa Đông ấm áp ở Trường Sa. Nơi ấy tuyết rơi lất phất, điểm xuyết cho cảnh vật thêm hữu tình chứ không dữ dội, tàn nhẫn như vùng phương Bắc.

Chàng bỗng nhận ra có một chàng trai tuổi quá đôi mươi, trên người phong thanh bộ trường bào thư sinh, vai mang tay nải nhỏ, từ ngoài bước vào, nép bên cửa quán như muốn tìm chút hơi ấm.

Vẻ nghèo nàn của gã khiến tên tiểu nhị chán ghét, chạy ra xua đuổi:

- Mới sáng sớm mà ngươi đã đứng ám ngay trước cửa thì bốn điểm còn làm ăn gì nữa? Có tránh tuyết thì hãy đứng ra mé kia!

Đôi mắt chàng thư sinh lóe lên vẻ phẫn nộ nhưng chẳng dám cãi lại.

Phiêu Trần bắt nhãn gọi:

- Tiểu nhị, ngươi mời người ấy vào đây! Đây là bằng hữu của ta!

Thế là gã tiểu nhị thay đổi sắc diện, tươi cười cúi mình mời chàng thư sinh vào, đưa đến bàn Phiêu Trần.

Chàng ta đã lột chiếc nón tre rộng vành, để lộ gương mặt dễ coi và có chút khách khí trượng phu.

Phiêu Trần đứng lên vòng tay cười bảo:

- Bao năm xa cách, không ngờ lại gặp nhau chốn này, tại hạ rất vui mừng!

Gã thư sinh ngơ ngác vì chưa gặp qua chàng kiếm sĩ trẻ tuổi và anh tuấn phi phàm này bao giờ. Bỗng gã nghe bên tai có tiếng người vo ve:

- Tại hạ là Sở Phiêu Trần. Xin các hạ đừng ngại. Tứ hải giai huynh đệ!

Chàng thư sinh hiểu ý đối phương không muốn người ngoài xem đây là bữa ăn bố thí, nên mới giả đồ như vậy.

Dân gian có câu “Của cho không bằng cách cho.” Nay Phiêu Trần muốn giúp đỡ mà cố tránh cho nạn nhân cái tiếng cùng đường, để tỏ ý tôn trọng vậy!

Chàng thư sinh cảm kích đáp:

- Chu Thanh này cũng rất hoan hỉ được tái ngộ Sở túc hạ!

Phiêu Trần gọi thêm thức ăn và một bình rượu ngon. Nhìn họ Chu ăn ngon lành, chàng biết gã rất đói.

Thực khách trong quán đã thôi giương cặp mắt hiếu kỳ, vì tưởng hai người đúng là cố hữu.

Phiêu Trần nhấp nháp chung rượu và quan sát Chu Thanh. Cách ăn uống chậm rãi, ung dung của gã chứng tỏ bản thân được hưởng một nền giáo dục tốt. Có chút tôn nghiêm nào đó tỏa ra từ những cử chỉ của chàng thư sinh. Ngay bộ áo học trò kia tuy cũ và có nhiều chỗ rách nhưng là loại gấm Hồ Châu hảo hạng.

Chờ Chu Thanh ăn xong, Phiêu Trần hỏi:

- Chu các hạ đi đâu mà lại ghé qua nơi này?

Họ Chu hạ giọng đáp:

- Tại hạ từ Vũ Xương trở về Bắc Kinh, nửa đường bị cường đạo cướp sạch tài sản, nên mới lâm vào cảnh khốn cùng.

Phiêu Trần lấy ra tám ngân phiếu năm trăm lượng đẩy về phía gã:

- Chút lộ phí này, mong Chu các hạ nhận cho!

Chu Thanh sững người, không ngờ họ Sở lại rộng rãi đến mức khó tin như vậy. Gã cười mát:

- Chỉ vài lời sơ ngộ mà các hạ không chút nghi ngờ đại phương đến thế sao?

Phiêu Trần mỉm cười:

- Tại hạ là người giang hồ nên nhãn quang có khác thường nhân. Các hạ là người đọc sách, há chẳng nhớ chuyện Sở Vương đánh rơi cung hay sao?

Chu Thanh giật mình ngẫm nghĩ, lát sau cười ha hả:

- Đúng vậy! Cung rơi thì sẽ có người trong thiên hạ nhặt mà sử dụng, hà tất phải tiếc?

Họ Chu nghiêm giọng:

- Phải chăng các hạ chính là Nga Mi Đại Kiếm Khách, người đã đứng ra chặn tể tai dân hạn hán vùng Tây Bắc? Và cũng là cháu ngoại của Bình Nam Vương Hà Hiến Trung?

Phiêu Trần nghi hoặc:

- Chu các hạ là văn nhân sao lại tỏ tường chuyện võ lâm như vậy?

Chu Thanh nghiêm giọng:

- Tại hạ mạo muội muốn với cao, muốn kết bằng hữu với các hạ!

Phiêu Trần chính sắc đáp:

- Tại hạ cũng mong như vậy! Có dịp, mời Chu huynh đến tề xá ở Trường Sa.

Chu thanh gật gù, đứng lên:

- Xong việc ở Bắc Kinh, tại hạ sẽ đến quý trang quấy nhiễu một phen, xin cáo biệt!

Phiêu Trần vội ngăn lại, trao cho họ Chu một lọ sành:

- Đường xa ngàn dặm! Tiết trời lại rét cắt da thể này, Chu huynh cầm theo ít viên Bảo Mệnh Đan để phòng thân. Mỗi ngày uống một viên, thân thể sẽ khang kiện, ấm áp, không sợ tuyết sương.

Cử chỉ này của chàng biểu lộ mối quan tâm bè bạn, khiến Chu Thanh cảm động:

- Hảo bằng hữu! Chu mỗ sẽ suốt đời không quên các hạ!

Họ Chu đi rồi, lát sau Phiêu Trần rời quán, về khách điểm lấy ngựa và hành lý đi Lạc Dương ngay.

Chiều ngày mùng mười, chàng xuất hiện ở cửa Đông thành, hỏi thăm đường đến Bạch Mã Tự.

Chùa Bạch Mã là ngôi chùa Phật Giáo đầu tiên ở Trung Hoa, trước đây có tên là Hồng Lư. Sau vua Hán Minh Đế đến viếng cảnh, đêm nằm mộng thấy ngựa trắng hiện ra nên đổi tên thành chùa Bạch Mã Tự. Vào thời nhà Đường, tăng nhân trong chùa lên đến hàng ngàn người.

Với kiến trúc hùng vĩ, gồm Thiên Vương Điện, Đại Hùng Điện, Thiên Phật Điện, Tiếp Dẫn Điện... và tháp Tể Lân cao gần tám trượng, cùng nhiều tượng Phật đẹp, Bạch Mã Tự đã trở thành di tích nổi tiếng của Lạc Dương. Do vậy, khi nghe Phiêu Trần hỏi thăm, người đi đường mau mắn chỉ dẫn cho.

Lúc đến nơi, chàng kinh hãi nhận ra tòa Lỗ gia trang cạnh chùa đã cháy rụi và hoang vắng.

Lão già bán bánh bao hấp đi ngang qua thấy vẻ ngơ ngác của chàng liền giải thích:

- Ba ngày trước, nơi này đột nhiên bốc cháy nhưng không có xác chết nào cả! Mời công tử mua bánh hấp, trời lạnh thế này, ăn bánh nóng thì tuyệt lắm. Phiêu Trần gượng cười móc ra đỉnh bạc nhỏ thưởng cho lão rồi bỏ đi.

Chàng không lo lắng vì biết cuộc hỏa hoạn xảy ra trước khi bọn Khúc Mạc Sầu về đến. Tính cước trình cũng biết họ không thể có mặt trước ngày hôm ấy.

Phiêu Trần tìm đến khách điểm gần đấy để trọ và lưu lại ít hôm xem họ Khúc có cho người đến liên lạc hay không?

Hồi 13

**Lạc Dương tuyết hạ phi đao xuất
Đông Hải kỳ nhân lâu thượng bồn**

Sáng hôm sau, chàng lững thững rời khách điểm, tìm chỗ ăn sáng. Tuyết vẫn rơi phủ trắng mặt đường và những mái ngói rêu phong.

Được vài chục bước, Phiêu Trần đi ngang qua chỗ lão già bán bánh hấp và một đám ăn mày đông khoảng tám chín người.

Thấy chàng, lão bán bánh hấp tươi cười bụng rỏ bánh bước đến:

- Hôm qua công tử đưa bạc mà không lấy bánh, khiến tiểu nhân áy náy vô cùng. Sáng nay, công tử phải ăn mới được.

Bất ngờ, lão vung mạnh rổ tre, hất hàng trăm chiếc bánh nóng vào mặt Phiêu Trần. Chàng vội vung song chưởng quạt bay tất cả. Nhưng bọn hóa tử đã nhất tề xuất thủ, phóng những mũi phi đao mỏng như lá liễu vào người Phiêu Trần.

Đòn bất ngờ này đã thành công vì Phiêu Trần chỉ bảo vệ được mặt trước, còn lưng bị cắm ngập ba mũi ám khí. Biết mình đã lọt ổ mai phục, Phiêu Trần nghiêng rống rút kiếm áp đến lão bán bánh. Giờ đây, trên tay đối phương là những thanh đoản đao, lúc trước giấu trong áo lông rộng thùng thình.

Phiêu Trần đã động nộ nên đường kiếm rất mãnh liệt, chặt phăng đao và nửa hộp sọ của đối phương. Đám hóa tử không ngờ chàng trúng ba đao trí mạng mà vẫn kiên dũng như vậy liền xông vào tấn công. Phiêu Trần nghe cổ có vị mặn biết phi đao đã chạm phổi, không dám kiên trì, tận lực phá vây. Chàng vung kiếm lao vào hai gã trước mặt, xuất chiêu Bát Tiên Trạch Hoa, đâm thủng ngực chúng.

Chàng chưa kịp thoát đi thì trước mặt xuất hiện thêm một toán người nữa, phóng ám khí cản đường. Bọn mới đến mặc võ phục đủ màu chứ không giả làm khát cái. Đứng đầu là lão nhân tuổi thất tuần, mặt dài như mặt ngựa, lạnh lùng và thâm độc.

Thấy Phiêu Trần vung kiếm gạt được ám khí, lão cười nhạt:

- Dù bản lãnh ngươi có cao cường đến đâu cũng không thoát khỏi tay của Phi Đao Môn.

Chàng giật mình khi nghe đến tên của tổ chức sát thủ thần bí này. Trong mọi thời đại, võ lâm luôn tồn tại những tổ chức hành nghề giết mướn, và ba chục năm nay, Phi Đao Môn độc quyền khai thác ngành kinh doanh tàn nhẫn này. Phiêu Trần cau mày hỏi:

- Ai đã mượn chur vị?

Lão mặt ngựa lạnh lùng đáp:

- Nể mặt người là bậc anh hùng, lão phu cũng chẳng giấu. Toàn Cơ Bang đã treo giá thủ cấp người là ba ngàn lượng vàng đấy! Giờ hãy yên lòng mà nhắm mắt.

Toàn Cơ Bang tức là Không Tước Bang của Trương Tự Thanh. Từ nay chúng ta hãy làm quen với cái tên mới này.

Phiêu Trần mỉm cười:

- Lão mừng hơi sớm đấy!

Dứt lời, chàng lướt đến xuất chiêu Liên Hoa Cửu Biện (hoa sen xòe chín cánh) như chín cánh hoa bay đến thân trên đối phương. Lão mặt ngựa vung loan đao chống đỡ bằng một chiêu vũ bão. Có lẽ do chẳng nhận được thông tin đầy đủ nên lão không biết vũ khí trong tay Phiêu Trần là thần kiếm. Loan đao gãy ngọt và ngực lão mặt ngựa bị thủng ba lỗ.

Thấy đầu lĩnh gục ngã trên mặt lộ, máu phun hồng tuyết trắng, bọn thủ hạ Phi Dao Môn gầm lên, nhất loạt xông vào. Họ phối hợp cả đao pháp lẫn ám khí liên tục ném ra những mũi liễu điệp phi đao, quyết lấy mạng kẻ thù.

Phiêu Trần vũ lộng trường kiếm, tung hoành giữa hai chục gã sát thủ lợi hại. Nhất thời, chàng không thể phá được vòng vây của những kẻ hung hãn này. Vô Danh Kiếm như thân long bay lượn, chặt phăng vũ khí và xương cốt của bọn Phi Dao Môn. Chưa đầy nửa khắc, Phiêu Trần đã giết và đã thương được tám tên. Nhưng càng cử động, ba vết thương sau lưng càng đau nhức và chảy máu nhiều, mang theo sức lực của chàng trai thần dũng.

Phiêu Trần nghiêng răng đánh chiêu Phật Quang Toàn Hiện, tạo màn kiếm ảnh dày đặc quanh thân rồi thoát đi. Chàng lướt nhanh về phía Lỗ gia trang, vào thẳng tận cuối vườn cây điều tàn, rồi vượt sang chùa Bạch Mã Tự.

Tuyết bỗng rơi mù mịt khiến bọn Phi Dao Môn mất dấu, bỏ đi.

Nhờ sự chăm sóc của các tăng lữ trong chùa, và số linh đan, thuốc kim sang của Tú Châu mà chàng mang theo trong người, nên chỉ bảy hôm sau Phiêu Trần đã hồi phục được sáu phần, khởi hành về Trường Sa.

Chàng mang mặt nạ vì biết qui củ của Phi Dao Môn đã nhận lời thì không bao giờ bỏ nửa chừng. Trong dung mạo của một hán tử tứ tuần khắc khổ, Phiêu Trần ung dung rong ruổi, vượt qua những cặp mắt cú vọ của đối phương.

Mờ sáng ngày hai mươi sáu, chàng vượt sông Hoài, và trưa hôm sau đã có mặt trong thành Tín Dương.

Lúc đi ngang Nam Phong Đại Tửu Lâu, chàng bỗng nghe trên lầu vọng xuống tiếng cười khanh khách của ai đó, sao giống Phi nhi lạ thường. Phiêu Trần dừng ngựa trao cương cho gã tiểu nhị rồi bước lên lầu trên, quả nhiên đúng là đứa con nuôi tinh quái của chàng.

Phỉ nhi đang ngồi bàn với một gã áo đen lạ mặt, hình dung khá tức cười. Người này tuổi độ hơn bốn mươi, đầu nhẵn nhụi chẳng khác gì Sở Phỉ. Râu gã rậm rì nhưng trên đôi mắt đen tròn kia lại chẳng có cọng lông mày nào cả. Nhìn chung, phong thái của gã rất hiên ngang, khí phách và vẻ uy vũ thoát ra từ thân hình chắc nịch, cuồn cuộn bắp thịt. Thế mà Phỉ nhi cứ vỗ vai gã mà xưng huynh đệ.

- Miêu huynh! Tiểu đệ không ngờ bách tính Tây Bắc lại nhớ đến chút công lao nhỏ mọn của giòng họ Sở, cử Miêu huynh đến Trường Sa. Nay giữa đường gặp gỡ, Tam Tuyệt Đồng Tử này xin được đưa Miêu huynh về giới thiệu gia tổ.

Hán tử họ Miêu lộ vẻ băn khoăn:

- Nhưng không hiểu bao giờ Sở đại hiệp mới có mặt ở Sở gia trang? Tại hạ cần gặp cho được người mới thỏa nguyện. Hơn nữa, tại hạ còn phải chuyển lễ vật của bộ tộc Đông Hương đến tận tay Sở đại thiện nhân.

Phiêu Trần ngồi xuống bàn gần đấy, vừa ăn uống, vừa lắng tai nghe câu chuyện. Té ra gã họ Miêu này từ Cam Túc đến, và là người của bộ tộc Đông Hương, một trong những sắc dân thiểu số vùng Tây Bắc. Phỉ nhi hiếu kỳ hỏi:

- Người Đông Hương định tặng gia phụ vật gì vậy? Miêu huynh thử lấy cho tiểu đệ xem thử.

Họ Miêu lưỡng lự:

- Vật quý chẳng nên đem khoe ra giữa chốn đông người!

Phỉ nhi cười nhạt:

- Oai danh của Nga Mi Đại Kiếm Khách bao trùm thiên hạ. Chẳng ai dám làm cản mà ra tay cướp đoạt đâu! Miêu huynh đừng ngại!

Câu nói ngông cuồng của Phỉ nhi đã khiến Phiêu Trần nổi giận, định lên tiếng trách mắng. Nào ngờ có người đã phản ứng trước. Đó là một chàng công tử tuổi độ ba mươi lăm, ba mươi sáu, mặc trường bào bằng gấm Hoàng Châu, ngoài khoác áo lông cáo trắng muốt. Trên chiếc mũ lông hải ly có gắn một viên ngọc nâu to bằng hạt nhãn, mặt gã khá anh tuấn nhưng sát khí loang loáng từ đôi mắt dài đã làm giảm đi vẻ quyến rũ của hàm râu mép tía rất đẹp.

Người này ngửa cổ cười ha hả:

- Thú vị thật! Thú vị thật! Nga Mi Đại Kiếm Khách là cái quái gì mà tiểu tử ngươi dám tán tụng đến mây xanh như vậy? Bỏn công tử từ Đông Hải vào đây, cũng đang tìm gã mà thử vài chiêu!

Phỉ nhi tái mặt:

- Gia phụ không có mặt, tức hạ cứ so tài với Tam Tuyệt Đồng Tử ta cũng được.

Hán tử họ Miêu vội đứng lên nghiêm giọng:

- Tuy Sở hiền đệ đây hơi quá lời, nhưng Sở đại hiệp đúng là bậc kỳ nhân nam tử có một không hai, và là đại ân nhân của trăm vạn dân Tây Bắc. Nếu các hạ xúc phạm đến, đừng trách Miêu mỗ tàn nhẫn.

Chàng công tử áo tím đứng phắt lên cười ngạo nghễ:

- Giống man di mọi rợ mà cũng dám lên mặt với Đài Loan Kiếm Khách ư? Phiêu Trần từng nghe đến danh tự này, biết gã tên gọi Văn Sĩ Luyện. Họ Văn nổi tiếng khắp đảo Đài Loan và các tỉnh Duyên Hải và kiếm pháp nhanh như điện và tàn độc khôn lường.

Như vậy, lão đạo sĩ râu năm chòm bạc phơ cùng bàn với Văn Sĩ Luyện chính là Đông Hải Thần Quân, là cao thủ thuộc phái Toàn Chân, chấp chưởng một đạo quán trên đảo Đài Loan. Tuổi ông gần trăm, kiếm thuật đã đến mức thâm huyền.

Hán tử họ Miêu bị mắng là man mọi, trao tay nải cho Phi nhi rồi bước về phía họ Văn. Những bước chân của gã trầm ầm và thân hình uyển chuyển như loài báo gấm. Các thực khách hiểu sự đã kịp kéo bật bàn ghế tạo chỗ trống làm đầu trường.

Họ Miêu đứng cách đối phương một trượng, gằn giọng:

- Người dám mắng Miêu Vô Mi là không còn muốn sống nữa rồi.

Họ Miêu chậm rãi rút thanh đao bên hông ra, hình dáng của nó khá lạ mắt vì thẳng, có mũi nhọn và sắc cả hai bề như kiếm. Chỉ khác ở chỗ là bản rất lớn và mỏng.

Đông Hải Chân Nhân cau mày nói:

- Luyện nhi chớ khinh thường! Hẳn ta là truyền nhân của Hà Tây lão quái đấy.

Hà Tây là đại danh đề chỉ vùng đất ở nhánh Tây Hoàng Hà. Miêu Vô Mi cười nhạt:

- Dù lão có quen với gia sư hay không thì cũng đã trễ rồi. Quái đao đã rút ra thì phải dính máu mới chịu chui vào vỏ.

Dứt lời, họ Miêu lướt đến tấn công, đao ảnh của gã có màu vàng nhạt và đao kinh xé không gian tạo ra những tiếng rít như xé lụa. Pho Cuồng Sa Đao Pháp của Hà Tây quái lão đã lừng danh sáu chục năm nay.

Đài Loan kiếm khách ỷ tài, vung kiếm đón chiêu. Thủ pháp của gã nhanh như thiểm điện, chặn đứng được đường đao. Nhưng họ Văn cũng phải lùi hai bước, vì đao kinh của đối phương quá mạnh.

Lúc này, Văn Sĩ Luyện mới biết ngán sợ thần lực của họ Miêu. Gã nhủ thầm vận xui của mình, vừa đặt chân vào nội địa đã gặp ngay một đối thủ khó chơi. Miêu Vô Mi không hề để cho đối thủ có thời gian suy nghĩ, dần tiếp đến một chiêu như sấm sét, Đài Loan kiếm khách phải tận lực chống đỡ và lại bị đẩy lùi.

Sau sáu lần va chạm, Văn Sĩ Luyện đã chạm vách lều, không còn đường để

thoát lui nữa. Lúc này Miêu Vô Mi lạnh lùng xuất chiêu tối hậu. Thân hình gã lao đến như mãnh hổ vồ mồi, đao ảnh loang loáng và cuộn cuộn như bão cát. Văn Sĩ Luyện kinh hãi thét lên:

- Sư phụ!

Đông Hải Chân Quân chẳng nề để học trò thăm tử liên phóng đôi đũa trên tay vào lưng họ Miêu. Thủ đoạn đề tiện này quả không xứng với thân phận một đại nhân vật như Chân Quân.

Phỉ nhi vội quát vang:

- Âm khí!

Nhưng đã quá trễ vì đôi đũa bay nhanh như chớp, sắp cắm vào lưng Miêu Vô Mi. Bất ngờ, có một vết tròn đẹp bay đến đẩy bật đôi đũa tre độc hại sang một bên. Và Đài Loan kiếm khách rú lên thán khốc vì thân hình đã bị quái đao của họ Miêu chặt làm đôi.

Đông Hải Chân Quân rụng rời, đứng lên chỉ mặt Miêu Vô Mi:

- Tên man mọi kia, sao ngươi lại hạ thủ tàn nhẫn như vậy? Bần đạo sẽ giết ngươi để đòi nợ cho ái đồ!

Phiêu Trần biết họ Miêu không thể nào địch lại Chân Quân, liền đứng phắt lên cười nhạt:

- Lệnh đồ vô cơ nhục mạ người. Song phương giao đấu công bằng, tiền bối lại phóng đũa ám toán, nay còn trách người là sao?

Chân Quân quay sang nhìn chàng, gằn giọng:

- Té ra ngươi là kẻ đã phóng đũa chặn đôi đũa của bần đạo đấy ư? Muốn chết thì cứ liên thủ với gã họ Miêu, bần đạo rất vui lòng!

Miêu Vô Mi giờ đây mới biết hán tử kia đã cứu mạng mình. Gã vòng tay nói:

- Cảm tạ huynh đài! Việc này tại hạ có thể đối phó được.

Phiêu Trần nghiêm giọng:

- Miêu các hạ có chắc là mình địch lại Đông Hải Chân Quân hay không?

Họ Miêu lúng túng gãi đầu:

- Nếu đúng là lão ta thì tại hạ chẳng dám bì, nhưng dũng sĩ bộ tộc Đông Hương không bao giờ sợ chết mà lùi bước.

Phiêu Trần cười mát:

- Nhưng các hạ còn có nhiệm vụ phải đưa tặng vật đến Trường Sa cơ mà!

Xin hãy nhường cho tại hạ trận này!

Không chờ họ Miêu đồng ý, chàng rút kiếm chỉ mặt Đông Hải Chân Quân:

- Lão đừng tưởng đất Trung Nguyên không có người mà vào đây diễu võ dương oai! Ta dù là kẻ hậu sinh cũng không thềm dùng thủ đoạn ám toán như lão đâu!

Nói xong, chàng vung kiếm tấn công ngay. Đối với Đông Hải Chân Quân, Phiêu Trần chỉ không phục chứ chẳng có oán thù gì, vì vậy chàng dùng kiếm

thuật thông thường mà tỷ thí. Chân Quân từng vào Trung Nguyên luận kiếm ở Hoa Sơn nên nhận ra ngay tuyệt học phái Nga Mi. Ông cười nhạt:

- Té ra ngươi là đệ tử Nga Mi!

Phiêu Trần lẳng lẳng xuất chiêu Tây Phong Thôi Lãng trong pho Thủy Lãng Kiếm Phổ, của Giang Nam Quái Hiệp. Tuy không có thời giờ tập luyện nhưng với một người căn cơ thượng phẩm như Phiêu Trần, dù ngồi trên mình ngựa dùng ngón tay làm kiếm cũng có thể học được mấy thành. Những lúc dừng chân dọc đường, chàng cũng không quên nghiên cứu, đó cũng là thói quen của người kiếm sĩ.

Chân Quân kinh ngạc ồ lên:

- Sao chiêu này lại không phải?

Phiêu Trần thấy lão giải phá dễ dàng, lòng rất khâm phục và không khỏi nảy sinh cảm giác hiếu thắng. Chàng liền tiếp tung ra những chiêu kiếm của hai pho, khiến cho đôi phương chẳng làm sao nhận ra lộ số.

Đông Hải Thần Quân cũng là người mê kiếm, gặp đối thủ xứng tay lão quên cả hận thù, say sưa hóa giải. Miêu Vô Mi xuất thần theo dõi, ồ lên tán thưởng những chiêu lợi hại. Bỗng gã nhận ra Phỉ nhi đã đến đứng bên mình và mặt mày buồn so, đây vẻ sợ hãi, gã hỏi ngay:

- Sao mặt mũi hiền đệ khó coi như vậy?

Phỉ nhi rầu rĩ đáp:

- Phen này tiểu đệ tiêu rồi! Hán tử kia chính là gia phụ đấy! Lần này người đã nghe được lời hênh hoang của tiểu đệ tất sẽ đuổi về Kỳ Liên Sơn thôi!

Miêu Vô Mi mừng rỡ:

- Té ra Sở đại hiệp đấy sao? Hèn gì kiếm pháp tuyệt luân khiến ta phải đề đầu bái phục!

Gã dừng lại, xoa đầu Phỉ nhi an ủi:

- Thôi được! Để ta khẩn cầu đại hiệp tha cho hiền đệ. Nhưng lần sau đừng đại ngôn như thế nghe chưa?

Phỉ nhi ngượng ngịu đáp:

- Tiểu đệ đã tự dẫn lòng, thế mà không hiểu sao cái tật khoe khoang cứ len lén lộ ra.

Họ Miêu cười khì, quay sang tiếp tục quan sát trận so kiếm. Đã đến chiêu thứ sáu trăm mà thấy Phiêu Trần vẫn chưa cạn vốn hay đuối sức, Đông Hải Chân Quân bực bội đánh mạnh một chiêu vũ bão, đẩy lùi đối thủ. Rồi lão nhún chân bốc lên cao, bủa lưới kiếm xuống đầu Phiêu Trần. Chàng biết lão đã động sát cơ, nên kiếm ảnh bao trùm một phạm vi hai trượng vuông, kiếm khí lập loè đe dọa.

Phiêu Trần dồn toàn lực xuất chiêu Liên Phòng Tế Nguyệt (gương sen che trắng) là chiêu thứ ba trong Thiên Xảo Tam Chiêu. Thân hình chàng như mũi tên bay vút lên, và bảo kiếm hóa thành gương sen tròn trịa. Ba mươi sáu

hạt sen trên gương là ba mươi sáu mũi kiếm thập thò.

Đông Hải Chân Quân thấy đối phương biến mất, chỉ còn lại bàn chông tròn đáng sợ, lòng cũng nao núng nhưng không còn cách nào dừng lại được nữa. Hai màn kiếm quang chạm nhau ngân dài và tắt lịm, nhường chỗ cho tiếng thét đau đớn của con người. Đông Hải Thần Quân bị đâm thủng bụng và đùi, phi thân qua cửa sổ đi mất. Còn Phiêu Trần ôm ngực rơi xuống. Mặt tái xanh, nhưng vẫn mỉm cười.

Chàng đã thắng nhờ xuất thủ đúng lúc, nếu kéo dài thêm nữa thì kẻ chiến bại sẽ là chàng. Thấy máu rỉ qua kẽ bàn tay, Phi nhi chạy đến méu máo hỏi:

- Phụ thân có sao không?

Ánh mắt thiết tha của cậu bé đã làm dịu nỗi giận trong lòng, Phiêu Trần lắc đầu:

- Ta không sao, chỉ bị gãy một lóng xương lồng ngực mà thôi!

Mồ hôi tuôn đổ làm ướt lớp da mặt, Phiêu Trần lột mặt nạ, dùng tay áo để lau.

Miêu Vô Mi quỳ ngay xuống:

- Sở đại hiệp! Hơn tháng trước, tù trưởng các bộ tộc miền Tây Bắc đã họp lại và quyết định cử Miêu Vô Mi này đến làm nô bộc cho đại hiệp để đền chút ơn tái tạo. Mong đại hiệp thu nạp cho.

Phiêu Trần điểm huyệt chỉ huyệt xong, điềm đạm đáp:

- Tại hạ dùng tài sản của bách tính để chặn tế bách tính, xét ra chẳng có công lao gì cả. Các hạ cứ về thưa với các tù trưởng như vậy.

Họ Miêu nghiêm giọng:

- Bất kể nguồn gốc của số tài sản kia ở đâu ra, trăm vạn lê dân Tây Bắc đã nhờ đại hiệp mà qua được tai họa. Riêng gia đình tiểu nhân đã có chín người sống sót sau trận hạn hán. Nếu Đại hiệp không nhận lời, tiểu nhân xin chết tại đây chớ không mặt mũi nào trở về Tây Bắc nữa.

Ánh mắt kiên quyết của gã khiến Phiêu Trần không dám từ chối. Người Tây Bắc chất phác, thẳng thắn và không biết sợ chết. Chàng thở dài bảo:

- Thôi được! Nếu các bộ tộc đã muốn thế, tại hạ đành phải lãnh thọ! Các hạ cứ gọi ta là công tử, xưng tại hạ là được rồi.

Miêu Vô Mi hoan hỉ thi đại lễ, đứng lên nói:

- Xin công tử để thuộc hạ trị thương cho.

Gã lục hành lý, lấy ra một lá cao đen sì, vạch áo Phiêu Trần, dán lên miệng vết thương. Xem ra dược lực của loại cao này còn tuyệt diệu hơn cả Sinh Cơ Tục Cốt Giao của Tú Châu nữa. Vết thương lập tức ngưng rỉ máu và cơ hồ bao đau đớn cũng tiêu tan cả.

Phiêu Trần vỗ vai họ Miêu tỏ ý cảm ơn. Chàng gọi chương quỹ, đưa cho lão nén vàng, gọi là bù đắp tổn thất.

Về đến khách điểm, Phiêu Trần gọi Phi nhi:

- Tam Tuyệt Đồng Tử, xin mời đến đây!

Giọng chàng lạnh lẽo khiến Phỉ nhi run lên bần bật. Cậu bé quì xuống, tự tay tát vào mặt mình mấy chục cái. Phiêu Trần cười nhạt:

- Người làm gì vậy?

Phỉ nhi khóc nói:

- Hải nhi biết tội nên tự ra tay trừng phạt cái miệng thói tha này, không dám để phụ thân phải bần tay.

Phiêu Trần gật gù:

- Biết lỗi thì là được! Nhưng thực ra ta muốn gọi người để hỏi thăm tin tức ở nhà thôi!

Phỉ nhi dờ khóc, dờ cười đứng lên lẩm bẩm:

- Té ra mình bị đòn oan rồi!

Phiêu Trần phì cười:

- Không oan đâu, nếu không có mấy cái tát ấy, người đã được phép trở lại Kỳ Liên Sơn để tha hồ múa mép khoe khoang rồi! Lần sau, dù người có đập đầu chảy máu cũng đừng hòng ta tha cho.

Phỉ nhi sợ hãi cười cầu tài:

- Phụ thân yên tâm, không có lần thứ ba đâu.

Cậu bé liền thoáng kể lể:

- Mấy ngày trước, hải nhi lo lắng cho phụ thân nên trốn nhà đi tìm. Hôm kia, lúc còn cách Tín Dương hai chục dặm. Hải nhi có nhìn thấy đoàn người của Sách Nhị Tổ xuôi Nam, nhưng họ không thấy hải nhi. Khi đến Nam Phong Đại Tửu Lâu mới quen Miêu Đại ca!

Biết bọn Sách Siêu đã an toàn, Phiêu Trần yên tâm ở lại Tín Dương một đêm, sáng hôm sau mới khởi hành.

Trên đường đi, Phỉ nhi buột miệng hỏi:

- Hôm qua, Miêu đại ca bảo rằng có lễ vật tặng gia phụ, sao không thấy đưa ra?

Họ Miêu thản nhiên đáp:

- Đối với dân Tây Bắc, con người là bảo vật quý giá nhất trên đời. Bản thân ta chính là tặng phẩm ấy! Miêu Vô Mi từng đoạt danh hiệu Hà Tây Đệ Nhất Dũng Sĩ nên mới được chọn để dâng lên Sở đại hiệp.

Phiêu Trần thở dài:

- Người hãy trở về cố thổ mang vợ con đến Trường Sa chung sống. Có thể ta mới đỡ áy náy.

Miêu Vô Mi:

- Đa tạ công tử đã quan tâm! Thuộc hạ luyện Tuyệt Dục Đồng Nam Tâm Pháp nên suốt đời không có thù tử!

Phiêu Trần giật mình, không thể ngờ họ Miêu lại hiếu võ đến mức từ bỏ lạc thú nhân sinh.

Phỉ nhi cười hì hì:

- Té ra đại ca cắt phăng cái của nợ ấy đi rồi phải không?

Họ Miêu đỏ mặt:

- Người chỉ nói vậy! Gia sư dùng thủ pháp đặc biệt phong tỏa vĩnh viễn huyết liên quan đến cảm giác nhục dục, chứ đâu cần phải thiến như bọn hoạn quan!

Ngay chiều hôm ấy, bọn Phiêu Trần gặp Kim Nhãn Điêu, Tư Đồ Lan và Diệp Tú Châu từ hướng Nam đi ngược lên để tìm Phỉ nhi. Hai phe nhập lại đồng hành về Trường Sa.

Nga My Kiếm Khách

Hồi 14

Xuân khai bắc khứ tâm thân mẫu

Nguyệt hạ uyên ương đảo cử tuyền

Gần cuối tháng mười một, đoàn người có mặt ở Sở gia trang, mừng mừng tủi tủi bởi niềm vui đoàn tụ.

Tiêu Tương Thần Nữ lập tức nọc Phỉ nhi ra đánh mấy chục roi vì tội bỏ nhà trốn đi, khiến mọi người phải lo lắng.

Không dám vận công chống đỡ nên mông cậu bé sưng vù, nằm ngòai gì cũng đau. Phỉ nhi hỏi xin Tú Châu ít cao thuốc thì bị nàng từ chối:

- Ráng chịu đau vài ngày thì mới chữa được tật xấu.

Vương giáo chủ đã trở về Qui Sơn, chỉ có Khúc Mạc Sầu và đám thủ hạ thân tín rút về Sở gia trang.

Nhớ nghề xưa, Khổng Tước Thần Ma nuôi công, Hạc Lão Nhân nuôi hạc, còn Tỳ Bà Tú Sĩ huấn luyện bầy rắn hổ mang. Đám điển xà này sẽ là lực lượng hộ vệ Sở gia trang.

Thần Ma còn đem thủ pháp Khổng Tước Mao ra dạy cho mọi người, để chuẩn bị cho cuộc chiến sắp đến. Bản thân Tứ ác ma cũng ráo riết ôn luyện võ công, vì biết mình đã lạc hậu, ngay cả Hắc Diêm La và Bạch Phấn Quan cũng không địch lại.

Phiêu Trần suốt ngày ở ngoài vườn, khổ luyện pho Thủy Lăng kiếm pháp để nâng cao bản lãnh, đồng thời chỉ bảo thêm cho thê thiếp.

Giữa tháng chạp, trinh sát của Tỳ Bà Sương ở Hà Nam báo về rằng Thần Võ Bang và Toàn Cơ Bang đã chạm trán hai trận, thương vong khá nhiều nhưng không phân thắng bại. Sa Mạc Chi Vương giao đấu với Trương Tự Thanh cũng ngang tài. Hai đại cao thủ ấy bèn đình chiến, hẹn gặp ở Đại Hội bầu

minh chủ, ngày hai mươi tám tháng hai năm tới.

Trong bữa cơm chiều, Phiêu Trần thở dài nói với Sở Quyền:

- Hải nhi không hiểu sao phái Thiếu Lâm lại bày trò bầu minh chủ trong lúc này? Như thế có khác gì đem dâng võ lâm cho Trương Tự Thanh hay Sa Mạc Chi Vương? Hai người ấy võ công cao siêu nhất thiên hạ, còn ai địch lại họ?

Kim Nhãn Điều trầm ngâm:

- Có lẽ Thiếu Lâm và các phái bạch đạo đã có chỗ sở cựa nên mới làm thế. Từ ngày Trần Nhi xuất hiện, thanh danh phái Nga Mi đã lấn át cả Thiếu Lâm Tự lẫn Võ Đang. Sư tổ ngươi có viết thư cho ta, bảo rằng mỗi phái đang khổ công tài bồi cho đệ tử kiệt xuất để có thể tranh hùng với Trần Nhi đấy.

Sách Siêu cười nhạt:

- Công địch không là đối phó, tranh giành chỉ chút hư danh? Phen này mà ngôi minh chủ rơi vào tay Tà Ma thì nguy to!

Khúc Mạc Sâu gật gù:

- Xem ra gánh nặng này lại rơi vào vai Sở hiền đệ mà thôi.

Yên Hà phụng phịu nói:

- Chuyện của thiên hạ, hà tất tướng công phải đưa thân ra gánh vác. Chàng có mệnh gì chỉ khổ cho thê tử mà thôi!

Phiêu Trần mỉm cười:

- Nàng quên rằng Trương Tự Thanh là kẻ thù giết cha ta hay sao?

Chàng quay sang hỏi Miêu Vô Mi đang đứng sau lưng mình:

- Các hạ có biết gì về lai lịch của Sa Mạc Chi Vương Kim Mãn Lộ không?

Từ ngày được trở thành thủ hạ của Phiêu Trần, họ Miêu luôn có mặt đứng im như pho tượng gỗ mà chẳng hề biết mệt mỏi là gì. Ngay cả khi đêm xuống, gã cũng đứng ở cửa phòng, khiến các vị phu nhân thẹn thùng e ngại. Họ sợ gã nghe được những lời ân ái ngọt ngào hay âm thanh của hoan lạc. Phiêu Trần phải giải thích mãi gã mới bỏ những phiên gác đêm oái oăm ấy. Nhưng ban ngày thì họ Miêu luôn túc trực chẳng rời chủ nhân.

Giờ đây, được Phiêu Trần hỏi đến, gã cung kính đáp:

- Bẩm công tử! Kim Mãn Lộ là đệ tử của Thiên Sơn Dao Vương đất Tây Vực. Thuở nhỏ, họ Kim được Dao vương cho ăn chín viên Thiên Sơn Tuyết Liên Tử nên công lực rất thâm hậu. Lão ta lại thông minh tuyệt thế, ngoài đạo pháp còn tinh thông sở học nhiều nhà. Sở thích của lão là vàng và gái đẹp.

Tỳ Bà Tú Sĩ cười khanh khách bảo Độc Phụ Nhân:

- Cũng may năm ấy bà đã sáu mươi, nếu không họ Kim cũng chẳng buông tha đâu.

Đỗ Thuyền vuốt tóc ông ọ:

- Tại lão thân lỗ khai tuổi thực, nên gã chẳng dám làm càn. Chứ nhan sắc

này đã khiến y cứ nhìn ta chăm chăm.

Cả nhà phì cười trước cảnh làm duyên của bà già quá chín mươi.

Ngay hôm sau, Sở gia trang nhận được thư của chương môn phái Nga Mi, yêu cầu đệ tử đời thứ ba Sở Phiêu Trần thay mặt Vạn Niên Tự tham gia cuộc luận võ ở Trung Sơn vào ngày đầu tháng hai. Đại biểu các phái bạch đạo sẽ so tài, chọn ra người có bản lĩnh cao cường nhất để thượng đài tranh chức minh chủ.

Kim Nhân Điều cau mày:

- Đây không phải là ý hay, nhưng cũng còn hơn là đánh nhau trong ngày đại hội! Ra giềng lão phu sẽ đưa Trần nhi đi Trung Sơn!

Sáng ngày hai mươi sáu tháng chạp, trong lúc cả nhà đang rộn ràng chuẩn bị sửa sang, quét dọn để đón xuân, thì cả một đoàn xa mã dừng chân trước cổng Sở gia trang.

Tuy không hô hoán nhưng lá đại kỳ cắm ở cạnh xe song mã có ghi rõ năm chữ Hà Nam Đại Tiêu Cục.

Nếu không tính gã đánh xe thì còn có mười kỵ sĩ, do một lão nhân râu rồng thống lĩnh. Lão xuống ngựa, trao bái thiếp cho người gác cổng.

Do đề phòng Phi Dao Môn và Toàn Cơ Bang nên Sở gia trang được canh gác rất cẩn mật. Một trong bốn gã gia nhân mang thiếp vào trong bẩm báo, Kim Nhân Điều nhận thiếp, nhíu mày ngạc nhiên:

- Lạ thực, sao tổng tiêu đầu Thiên Phương Họa Kích Lương Viễn Chinh lại đến đây vào lúc này nhỉ?

Khúc Mạc Sâu nói:

- Trụ sở của Hà Nam Đại Tiêu Cục ở thành Nam Dương, có thể việc này dính dấp tới Toàn Cơ Bang.

Lệnh báo động được ban bố và các cao thủ chủ chốt tiến ra đón khách.

Khúc Mạc Sâu ở Hà Nam nên nhận ra ngay Lương tổng tiêu đầu. Lão lạnh lùng hỏi:

- Năm hết tết đến, lão không ở nhà đón xuân, còn lặn lội tới đây làm gì?

Họ Lương hỏi lại:

- Vị nào là Nga Mi Đại Kiếm Khách Sở Phiêu Trần?

Chàng bước lên điềm đạm nói:

- Chính là tại hạ!

Lương Viễn Chinh trầm giọng:

- Đêm mười ba vừa rồi, Toàn Cơ bang chủ cùng thủ hạ mặc tang phục, khiêng một cỗ quan tài đến nhà lão phu, bắt phải hộ tống đến Sở gia trang giao cho thiếu hiệp. Lão phu không nhận cũng không được vì sanh mạng toàn gia và cơ nghiệp đều nằm dưới quyền sinh sát của Trương Tự Thanh!

Phiêu Trần rung động hỏi:

- Tổng tiêu đầu có biết danh tánh của người trong linh cửu hay không?

Họ Lương gật đầu:

- Trương bang chủ bảo rằng đây là thi hài của lệnh đường. Đại Quận Chúa Hà Tường Anh!

Hai gã tiêu sư vội vén vải bạt quanh thùng xe, để lộ ra một cỗ áo quan bằng gỗ quý, trên nắp có bát hương nghi ngút và linh vị ghi rõ tên tuổi.

Phiêu Trần choáng váng như bị sét đánh. Chàng hít một hơi chân khí để trấn tĩnh rồi nói:

- Phiền tổng tiêu đầu cho xe vào sân trong.

Trong lúc xe song mã tiến vào, Dạ Tri Thù Sách Siêu nói mau:

- Trần Nhi nên cẩn thận! Đây có thể là độc kế của Trương Tự Thanh, lão rất yêu quý lệnh đường, đâu có lý do gì gọi xác đến cho người!

Miêu Vô Mi lẳng lẳng chạy vào nhà xách hai chiếc ghế dài, để bọn tiêu sư đặt quan tài lên.

Lương tổng tiêu đầu vòng tay cáo biệt:

- Lão phu đã hoàn thành nhiệm vụ, xin được phép quay về, may ra còn được hưởng chút hương xuân.

Biết Hà Nam Tiêu Cục bị cưỡng bách mà làm việc này, giữ lại cũng vô ích, Kim Nhân Điều vòng tay đáp:

- Xin cảm tạ chư vị.

Khi khách đi rồi, mọi người xúm lại bàn bạc. Phiêu Trần nói:

- Những mũi đinh gỗ trên áo quan đã đóng chặt, nhưng chúng ta cũng phải mở ra mới xác định được giả chân.

(Theo phong tục Trung Hoa xưa, quan tài được ghép bằng mộng, nắp đóng lại bằng chốt gỗ chứ không dùng sắt thép)

Tỳ Bà Sương lo ngại:

- Hiền đệ không sợ chất độc, nhưng nếu đối phương gài hỏa dược bên trong thì sao?

Mọi người giật mình, công nhận lão có lý. Chợt Miêu Vô Mi vòng tay nói:

- Bẩm công tử! Thuộc hạ có thể đánh hơi mùi hỏa dược, xin phép được xem qua!

Phiêu Trần gật đầu đồng ý. Họ Miêu nghiêm giọng:

- Mong chư vị lùi cả ra để đề phòng bất trắc.

Ai cũng lui vào hàng hiên, chỉ mình Phiêu Trần đứng im. Chàng hờ hững nói:

- Ta không có thói quen để thủ hạ chết thay cho mình, các hạ cứ ra tay đi.

Miêu Vô Mi dơ ngón cái mỉm cười rồi rút thanh tiểu đao mỏng như giấy, khoét một lỗ nhỏ ở cạnh quan tài. Mùi hôi thối bay ra nồng nặc, vì người này đã chết được ít nhất là mười ba ngày.

Thế mà họ Miêu vẫn thản nhiên kê mũi vào ngửi. Gã nhăn mặt bảo:

- Ngoài mùi thối rửa còn thoang thoảng mùi diêm sinh. Xem ra hỏa dược

được gài ở nắp hòm. Âm mưu này quả là thâm độc.

Phiêu Trần hỏi ngay:

- Nếu chúng ta dùng bảo kiếm rọc đứt mảnh ván dài bên hông, liệu có chạm cơ quan hay không?

Miêu Vô Mi suy nghĩ rồi đáp:

- Bẩm công tử! Có lẽ là không! Theo thiên ý của thuộc hạ, ngòi nổ và bộ phận đánh lửa phải cài ở nắp hòm để không bị ướt bởi nước vàng của xác chết.

Phiêu Trần gật gù:

- Vậy thì các hạ hãy lui ra để ta xuất thủ.

Chàng rút Tru Tiên Tiểu Kiếm, dồn chân khí vào, cắt bốn đường cạnh áo quan, lấy nguyên mảnh ván dài ra.

Mùi hôi hám càng nồng khi chàng và họ Miêu thận trọng kéo xác ra. Dù đã chương sinh, nứt nẻ nhưng với dáng vóc cao lớn cũng có thể xác định tử thi này là nam nhân.

Phiêu Trần thở phào mừng rỡ:

- Không phải là gia mẫu!

Chàng bỗng nhận ra trên ngực xác chết có một gói giấy dầu nhỏ, đẹp và vuông vắn, liền lấy mở ra xem. Trong đấy chỉ có một bức thư:

“Sở tiểu tử! Lão phu cũng không chắc rằng cái bẫy hỏa dược sẽ giết được ngươi, nên mới viết phong thư này. Chiều ngày mười hai tháng chạp, Linh Xà Lang Quân Đoàn Vĩnh Thanh đã tiết lộ việc giết người diệt khẩu ở Mã Sơn cho mẫu thân ngươi biết. Thế là bà ta nổi giận, lén đâm lão phu một nhát vào lưng, và hết lời nguyên rửa.

Dù rất yêu thương bà ta nhưng lão phu cũng phải đoạn tình, đem giam vào Kiếm Tháp. Mẹ ngươi hóa điên, không chịu ăn uống gì cả nên chắc chẳng sống được bao lâu nữa. Nếu ngươi muốn đem thân mẫu về phụng dưỡng thì cứ đến Nam Dương.

Toàn Cơ bang chủ Trương Tự Thanh cần bút!”

Phiêu Trần giao việc xử lý chiếc quan tài nguy hiểm và việc chôn cất xác chết cho Miêu Vô Mi cùng gia nhân, rồi mang thư vào trao cho Kim Nhãn Điêu. Họ Miêu cho nổ chiếc quan tài, gây ra tiếng nổ kinh hồn, khiến cho những nhà xung quanh sợ hãi.

Tám gỏi xong, chàng trở ra thì mọi người đã tề tựu đông đủ. Sở Quyền rầu rĩ nói:

- Trần nhi! Đây là cái bẫy thứ hai của họ Trương, con tính sao?

Phiêu Trần thở dài đáp:

- Dù biết là hung hiểm trùng trùng, hài nhi cũng phải đi Nam Dương một chuyến. Phận làm con chẳng thể vì sợ chết mà bỏ mặc mẫu thân trong cơn hoạn nạn.

Tư Đồ Lan áp ứng:

- Thiếp chỉ sợ họ Trương đặt điều chứ A Nương không hề điên loạn gì cả. Cả nhà đều tán thành ý kiến này. Tỳ Bà Sương bàn rằng:

- Nếu quả đúng là có việc ấy thì sẽ có tin về, trinh sát của lão phu gài đầy quanh Kiếm Bảo, chẳng thể không biết một tin tày trời như thế được.

Sách Siêu gật gù:

- Đúng thế! Cứ chờ tin về rồi sẽ quyết định.

Quả nhiên, ngay tối hôm ấy đã có tin từ Nam Dương đến. Gã là thủ hạ của Tỳ Bà Sương nên trao báo cáo cho lão:

“Bẩm đại ca! Bang chủ phu nhân của Toàn Cơ bang đột nhiên phát cuồng, bị nhốt trên tầng chót của Kiếm Tháp. Trương Tự Thanh còn ra lệnh truy lùng Linh Xà Lang Quân của Xà Giáo Vân Quý!

Khúc Phong kính bứt!”

Gã này là tiểu đệ của Tỳ Bà Sương, chỉ huy đội trinh sát ở Nam Dương

Dạ Tri Thù nghiêm giọng:

- Đáng lẽ ngươi phải về trước đoàn người của Hà Nam Tiêu Cục chứ sao lại trễ hơn?

Lý Cửu biện bạch:

- Tại hạ phụ trách đoạn đường từ Gia Lăng về đây, sáng hôm qua mới nhận được tin, giờ đã đến nơi, việc chậm trễ là do bộ phận phát tin ở Nam Dương hoặc những trinh sát của các cung đường trước đó.

Họ Lý nói rất phải vì đường dây liên lạc chia thành nhiều đoạn, từ tổng đàn Toàn Cơ Bang về đến Trường Sa.

Khúc Mạc Sầu thấy thủ hạ có vẻ uất ức liền an ủi:

- Ngươi mau mắn như vậy là tốt rồi, để ta kiểm tra những anh em còn lại, giờ hãy vào sau nghỉ ngơi đi.

Tú Châu cũng nói theo:

- Mời các hạ theo ta!

Lý Cửu ủ rũ đi vào hậu viện, trông đáng điệu có vẻ mệt mỏi.

Phiêu Trần cười buồn:

- Nguồn tin đã được xác nhận, sáng mai hài nhi sẽ lên đường.

Sở Quyền quát mắt đáp:

- Trần nhi cứ đi trước một bước, ta và mọi người sẽ âm thầm bám theo. Phen này dầu chết cũng phải cứu cho được Đại Quận Chúa về.

Bàn bạc xong, Phiêu Trần vào trong thu xếp hành lý và an ủi thê thiếp. Đêm ấy chàng ngủ ở phòng Vệ Yên Hà, không mang kiếm theo vì phòng chàng đã có Tiêu Tương Thân Nữ thêm thiếp sau cơn ái ân nồng thắm.

Giữa canh tư, Bảo những bật khóc đòi bú khiến Phiêu Trần tỉnh giấc, Yên Hà thì ngủ lại dễ dàng sau khi nhét núm vú vào miệng con thơ.

Phiêu Trần trần trọc nghĩ đến thân mẫu, lát sau rón rén trở về phòng. Chàng

kinh hãi nhận ra thanh Vô Danh Kiếm không còn để ở đầu giường nữa. Chàng thở phào nhẹ nhõm khi thấy ngực Tư Đồ Lan vẫn nhấp nhô đều đặn chứ không đầm máu đào. Phiêu Trần lay nàng dậy:

- Lan muội! Lan muội!

Thần Nữ ngơ ngác ngồi lên, che miệng ngáp rồi cười tình tứ:

- Trời còn tối mịt, tướng công vội đi làm gì?

Phiêu Trần nhăn mặt nói:

- Có ai vào phòng mượn bảo kiếm của ta không?

Thần Nữ biến sắc:

- Bẩm tướng công không ạ!

Chàng lao vút ra ngoài cổng trang hỏi gia nhân:

- Đêm qua ai đã rời khỏi gia trang?

Một gã đáp:

- Bẩm công tử! Lý Cửu khởi hành đầu canh tư để về vị trí, lát sau Miêu hộ vệ cũng xuất trang, dáng điệu rất cấp bách.

Tư Đồ Lan đã đánh động nên mọi người đều dậy cả, xúm lại hỏi:

- Ai đã lấy trộm Vô Danh Kiếm?

Chàng râu rĩ đáp:

- Lý Cửu! May mà Miêu Vô Mi đã đuổi theo. Tiếc rằng chúng ta không biết họ đi về hướng nào?

Độc Phụ Nhân lại nghĩ khác:

- Hay là chính gã họ Miêu đã lấy? Lão thân chẳng có thiện cảm với gương mặt không có một sợi lông mày của gã.

Phỉ nhi bức bối nói ngay:

- Bà Bà đừng nghi oan cho Miêu đại ca. Y là bậc anh hùng chứ đâu phải tiểu nhân.

Cậu bé dừng lại, cười hề hề:

- Còn nếu như vì không có lông mày mà trở thành kẻ xấu thì Bà Bà cũng đâu có cọng nào?

Độc Phụ Nhân gương mặt ngưng ngội:

- Lão thân thì khác, trước đâu vẫn có, nhưng vì già cả nên mới rụng đi thôi.

Tú Châu xuất hiện sau cùng. Nàng đưa cho Phiêu Trần một chiếc còi bằng đồng, dài gần gang tay:

- Tướng công mau nhảy lên nóc sảnh, dồn hết chân khí, thổi một hơi thật dài.

Dù không hiểu nguyên do, nhưng chàng rất tin tưởng ái thiếp nên thi hành ngay. Một âm thanh cao vút và mỏng như tơ lan đi tứ hướng, vì Phiêu Trần quay đủ một vòng.

Khổng Tước Thần Ma cười khà khà:

- Té ra Châu nhi đã thả cổ trùng vào người gã Lý Cửu. Nhưng sao ngươi lại

đoán ra gã là gian tế?

Tú Châu mỉm cười:

- Khi nghe Sách nhị thúc căn vặn, tiểu nữ cũng sinh lòng nghi ngờ nên hạ thủ đề phòng xa, nào ngờ đắc dụng. Nếu y còn trong bán kính ba chục dặm tất sẽ ngã lăn ra và bị Miêu hộ vệ bắt sống.

Khúc Mạc Sầu hồ thẹn nói:

- May mà Tứ muội cơ trí hơn người, nếu không lão phu sẽ phải ân hận!

Cuối canh tư, tiếng vó ngựa lộc cộc khua vang và Miêu Vô Mi về đến, cùng với một xác người vất vẻo phía sau yên.

Thấy vai gã rỉ máu, Phiêu Trần vội hỏi:

- Người thọ thương có nặng không? Sao không băng bó ngay đi?

Thấy chủ nhân quan tâm đến mình chứ không hỏi Thần Kiếm còn hay mất.

Họ Miêu nghe lòng ấm áp, nhảy xuống ngựa cười đáp:

- Chút thương tích nhỏ này chẳng đáng để công tử phải lo lắng.

Gã vác Lý Cửu quăng xuống đất rồi thở dài:

- Thuộc hạ đã sinh nghi nên bám theo chặn lại. Nhưng không ngờ bản lãnh của gã này lại rất cao siêu. Với Thần Kiếm trong tay, gã đã áp đảo được thuộc hạ. May mà đối phương bị tự nhiên ngã lăn ra, nếu không cũng chưa biết kết quả thế nào.

Tỳ Bà Sương ngơ ngác kêu lên:

- Chẳng lẽ đây là người giả? Vì Lý Cửu chỉ thuộc hạng nhị lưu, đâu thể hơn được Miêu hộ vệ?

Tú Châu bước đến soi đuốc quan sát rồi cười bảo:

- Gã này mang mặt nạ!

Đoạn nàng dùng trâm cẩn thận khều một góc rồi lật ra. Chân diện mục của người này trắng trẻo, dễ coi, dù tuổi tác không dưới ngũ thập.

Tú Châu quay sang bảo Tỳ Bà Sương:

- Khúc đại ca hãy dùng thủ pháp Tỳ Bà Thác Cốt hỏi cung lão này, không được để sót một chi tiết nào cả. Sau này ta cho người giả làm lão mà trà trộn vào Kiếm Bảo để cứu ra Hà gia nương!

Ý nghĩ của nàng tuyệt diệu đến nỗi Phiêu Trần tát yêu lên gò má sần sùi:

- Châu diệu kế! Nàng đúng là Khổng Minh của ta vậy!

Tỳ Bà Tú Sĩ Phó Phúc Thuần đắc ý đáp:

- Trò sao bằng thầy được! Để lão phu ra tay cho! Bảo đảm rằng gã sẽ khai đủ lai lịch mười tám đời không sót!

Khổng Tước Thần Ma cười nhạt:

- Tra tấn sao cho kết quả bằng Miêu Du Thần Pháp của lão phu?

Tú Sĩ cười bảo:

- Nếu lão còn nhớ trò quỷ ấy thì cứ làm thử xem?

Đến sáng thì tù binh đã khai hết những chi tiết quan trọng. Té ra lão ta là

Phong Lưu Khách cốc Quân Lạc, một cao thủ hắc đạo Sơn Tây, mới về đầu phục Toàn Cơ Bang. Lão có tài hóa trang rất tài tình nên được Trương Tự Thanh phong chức Đường chủ. Kế hoạch giả làm Lý Cửu đến Sở gia trang trộm kiếm và bắt cóc Bảo nhi cũng do Cốc Quân Lạc đưa ra.

Nhưng vì Phiêu Trần ngủ chung với con thơ nên họ Cốc chỉ dám lấy trộm Thần Kiếm mà thôi.

Họ Cốc khai rằng Toàn Cơ Bang đã khám phá và bắt gọn bốn người trong đường dây liên lạc của Tỳ Bà Sương từ Nam Dương về Trường Sa nhưng lại không tìm ra Vô Ảnh Điều Khúc Phong cùng số thủ hạ còn lại.

Tỳ Bà Sương cho tập trung toàn bộ thủ hạ, tìm người có chiều cao, dáng vóc tương tự với Cốc Quân Lạc, kẻ được chọn là Ngân Bất Thân Hồ Cát Tường. Họ Hồ là tay đao chích lừng danh, tinh minh, quỷ quyết như hồ ly và là đàn em thân tín của Tỳ Bà Sương.

Việc tiềm nhập sào huyệt đôi phương có tầm quan trọng sống còn cho kế hoạch giải cứu Hà Đại Quận Chúa. Do đó, Hồ Cát Tường phải mất đến mấy ngày để học hỏi phong thái, thói quen cũng như những mối quan hệ của Phong Lưu Khách Cốc Quân Lạc.

Mãi đến canh tư sáng mừng một tết Ngân Bất Thân, Trong dung mạo giả, mới rời khỏi Sở gia trang đi Nam Dương. Họ Hồ đã mang theo thanh Vô Danh Kiếm của Phiêu Trần để Trương Tự Thanh khỏi nghi ngờ.

Do sự khai báo của Cốc Quân Lạc, Sở gia trang đã bắt trọn tám gã trinh sát của Toàn Cơ Bang ở thành Trường Sa, họ không chế chúng phải đưa tin giả về tổng đàn cho Trương Tự Thanh.

Nhờ vậy, bọn Kim Nhân Điều có thể cải trang xuất quân mà không sợ đôi phương hay biết. Nhưng mặt khác, Phiêu Trần và Diệp Tú Châu vẫn phải lên đường vào sáng mừng hai để đánh lạc hướng họ Trương. Miêu Vô Mi cũng đồng hành với chủ nhân.

Trinh sát Toàn Cơ Bang ở bờ Bắc Trường Giang đã phát hiện phu thê Phiêu Trần sang sông và báo về tổng đàn. Trương Tự Thanh đặc ý, cho khởi động những chiếc bẫy của mình trên đường.

Tuy không còn Thần Kiếm trong tay nhưng Phiêu Trần vẫn yên tâm khi có Tú Châu đồng hành, nàng có công lực thâm hậu và tài phóng độc kỳ tuyệt thiên hạ, dẫu đôi phương dùng số đông cũng chẳng ngại. Chàng thầm tự hào vì đã chọn được người vợ tài trí vẹn toàn.

Trong chuyện ái ân, Tú Châu có đủ những đức tính của Tư Đồ Lan, Vệ Yên Hà. Lúc thì nồng nàn, lúc thì e ấp. Có khi nàng lại gọi cho chàng nhớ đến Hồ ly Tinh Du Huệ.

Phiêu Trần biết Tú Châu không còn trinh tiết khi về với mình nên chẳng hỏi han quá khứ của nàng. Có lẽ quá khứ ấy chẳng vui vẻ gì vì Tú Châu không bao giờ nhắc đến. Chàng chỉ biết rằng lòng mình càng lúc càng yêu hương

nữ lang xấu xí này hơn.

Sáng ngày sau, phu thê Phiêu Trần đến Giang Lăng, vào Khôi Nguyên Lữ Điểm nghỉ trọ. Họ mượn hai phòng đối diện nhau để dễ bề chiếu cố.

Cơm rượu được dọn lên, Phiêu Trần nghiêm nghị bảo họ Miêu:

- Tuy danh phận là chủ bộc, nhưng Miêu hộ vệ đừng quá khách sáo, cứ ngồi xuống dùng bữa với vợ chồng ta.

Miêu Vô Mi tuân lệnh nhưng chỉ ăn hai chén đã buông đũa. Ra ngoài cửa phòng canh gác.

Tú Châu cười bảo:

- Tướng công đừng bận tâm, bản chất người Tây Vực là vậy. Chàng bắt gã phải cư xử khác đi, tức là gây khó khăn cho gã đấy.

Phiêu Trần cười mát:

- Nàng chỉ bằng tuổi ta, sao kiến văn lại rộng rãi như vậy?

Tú Châu ngượng ngùng thở thê:

- Thiếp mồ côi, sớm phải bôn ba, lại thường theo tiên sư đi khắp nơi hái thuốc nên thu thập được chút thông tin.

Phiêu Trần thở dài:

- Ta có linh cả nàng giấu giếm ta điều gì đó?

Tú Châu liếc chàng:

- Tướng công mới là người thiếu thành thực. Chàng ôm thiếp mà nửa đêm cứ gọi tên Du Huệ vào đấy? Thiếp chưa bắt lỗi tướng công thì thôi.

Phiêu Trần lúng túng:

- Quả có việc ấy sao? Để sau này ta sẽ kể nàng nghe, giờ thì chưa đến lúc.

Tú Châu ranh mãnh nói:

- Dù tướng công không tiết lộ, thiếp cũng đoán ra phần nào. Có phải người ấy ở núi Vũ Lăng và đã từng giúp chàng trấn áp độc tính của Tam Sắc Bích Hồ? Hôm ấy trở về Trường Sa, thấy tướng công chỉ trả lời ậm ừ là thiếp và hai nàng kia nghi ngay rồi.

Phiêu Trần hồ thẹn đánh trống lảng bằng cách vờn vai ngáp dài và nói:

- Không hiểu Lan muội và Hà muội có giữ nổi tiểu quỷ Phỉ nhi không nữa?

Chỉ sợ nó lén trốn đến Nam Dương tham chiến thì nguy to.

Quả thực chàng đoán chẳng sai, nhưng sự việc có khác đi đôi chút. Sau khi Phiêu Trần và Tú Châu khởi hành, Tiêu Tương Thần Nữ dắt díu mẹ con Yên Hà và Phỉ nhi sang Vương phủ tá túc. Bình Nam Vương ngạc nhiên hỏi:

- Mới mừng hai tết mà sao người của Sở gia trang kéo nhau đi đâu hết vậy?

Thay vì giấu giếm như lời Phiêu Trần căn dặn thì Phỉ nhi lại khai ra ngay.

Nó cố tạo ra vẻ buồn rầu, lo lắng, cung kính đáp:

- Vương tằng tổ đã hỏi thì tiểu tằng tôn không dám giấu giếm, cả nhà đã kéo nhau đến long đàm hồ huyết để giải cứu cho gia tổ mẫu là Hà Đại Quận Chúa rồi.

Vương Gia biến sắc nói:

- Lan nhi! Sao việc trọng đại thế này mà các người lại giấu lão phu? Tường Anh vốn là trưởng nữ của ta mà?

Tư Đồ Lan vội thuật lại nguồn cơn và khóc lóc nói:

- Thế lực Toàn Cơ Bang rất hùng mạnh, lại chuẩn bị sẵn bấy rập để đợi chờ. Phen này e rằng họ khó sống sót mà trở về.

Yên Hà vuốt ve con thơ rồi meo meo:

- Xin Vương Tổ nghĩ cách hỗ trợ cho, nếu không Bảo nhi sẽ không còn thấy mặt cha.

Phỉ nhi khoan khoái trong lòng, giả vờ ôm mặt khóc:

- Ôi phụ thân! Ôi gia gia! Phỉ nhi này lại sắp mồ côi lần nữa rồi!

Nói xong, cậu bé giật mình vì viễn cảnh tối tăm ấy đâm ra mũi lòng khóc thật.

Tiểu Quận Chúa bực bội quát:

- Tiểu quỷ có nín đi không? Người chỉ làm cho bọn ta thêm rối ruột!

Tuy mắng người khác nhưng mặt nàng cũng đầm đìa nước mắt. Quận Chúa nín áo Hà Hiến Trung hối thúc:

- Vương phụ! Chẳng lẽ Bình Nam vương phủ lại chịu thua bọn thảo khấu Toàn Cơ Bang?

Hà Vương Gia quát mắt:

- Được! Lão phu sẽ đi Nam Dương, bắt Tổng Trấn quân vụ Hà Nam phải đem quân quét sạch Toàn Cơ Bang!

Ngay trưa hôm ấy, Hà Hiến Trung dương cờ Bình Nam Vương, cùng năm mươi thủ hạ rầm rộ tiến lên hướng Bắc. Các nữ nhân đều ở lại, chỉ mình Phỉ nhi được tháp tùng.

Cậu bé hết lòng nịnh nọt Hà Vương Gia, luôn miệng gọi Vương tằng tổ khiến lòng già cũng vui vẻ. Còn tâm trạng Phỉ nhi thì sung sướng như được lên tiên! Khi có mặt trong đoàn người oai vệ, đi dưới cờ lọng xênh xang, nó hoàn toàn không nghĩ ngờ gì về việc mình đã trở thành một thế gia công tử tôn quý nhất Hồ Nam. Sau này Phiêu Trần được lập lại tước Vương thì Sở Phỉ cũng là cậu ấm.

Giờ thì chúng ta trở lại với bọn Phiêu Trần. Sáng mừng chín, họ rời Giang Lăng, trưa thì đến bờ sông Phố Giang.

Phiêu Trần cau mày:

- Dòng sông Phố này là phụ lưu của Hán Thủy, chắc cũng thuộc đồng minh của Toàn Cơ Bang. Nếu đối phương tấn công giữa dòng thì sẽ hại lây đến khách đi đò. Hay là chúng ta mượn một thuyền để sang sông?

Tú Châu gật đầu:

- Tướng công cứ để thiếp lo việc này!

Nàng xuống ngựa, bước đến gặp một hán tử lực lưỡng, da rám nắng. Dù

tuyết đang rơi mà gã vẫn chỉ mặc phong phanh áo vải không tay, để lộ những bắp thịt cuộn cuộn và chòm lông ngực rậm rạp.

Lúc đầu, hán tử đứng chống nạnh, nhưng chỉ sau vài câu, thái độ của y thay đổi hẳn, vòng tay cúi đầu vâng dạ với Tú Châu. Gã rảo bước đi ngay và trở lại với chiếc thuyền cỡ trung bình, đủ sức chở ba kỵ sĩ.

Thuyền vừa ra đến giữa sông thì có bốn chiếc khác từ hướng Đông chèo nhanh đến. Số người trên mỗi thuyền không dưới tám tên. Một đại hán râu rậm quát vang:

- Quân lão đệ dừng thuyền lại!

Người đang chèo thuyền cho bọn Phiêu Trần là Phó Giang Thần Giải Quân Hoàn Sơn (con của thần sông Phó). Còn đại hán râu rậm vừa gọi chính là Hán Giang trại chủ Nguyễn Phú.

Họ Quân vẫn đẩy mạnh tay chèo và cười khanh khách:

- Nguyễn huynh lượng thứ cho, tiểu đệ gặp mối hời, phải mau chóng đưa khách sang sông, chẳng có thời gian để hàn huyên!

Nguyễn trại chủ giận dữ gầm lên:

- Người không dừng thuyền thì đừng hòng sống ở Phó Giang này nữa!

Dứt lời, họ Nguyễn cho thủ hạ chèo hết tốc lực đuổi theo. Khi còn cách sáu trượng, đám thủ hạ Hán Giang Thủy Trại nhào cả xuống nước.

Quản Hoàn Sơn cũng rút đoản đao định lao xuống ngăn chặn đối phương đục thủng thuyền. Phiêu Trần ngăn lại:

- Không cần đâu! Các hạ cứ để bọn này cho ta!

Chàng đi quanh mạn thuyền, vung chưởng giáng xuống mặt nước, dùng phép Cách Bích Xung Đẳng (thối bên kia tường) đưa lực đạo xuyên qua mặt nước. Chưởng kinh thâm đến độ sâu nửa trượng mới công phá, nổ bùng ra, khiến nước sông cuộn lên ừng ực. Tuy không đánh trúng người nhưng sức ép cũng đủ để vài tên thủy tặc choáng váng, đứt hơi bất tỉnh.

Bọn còn lại khiếp sợ lặn sâu xuống và bơi ra xa. Nguyễn trại chủ giận dữ mắng bọn thuộc hạ:

- Không phá được thuyền thì ta sẽ cắt cổ bọn ngươi.

Ba chục tên thủy tặc liền liều chết xông vào lần nữa. Tú Châu nói ngay:

- Tướng công cũng tìm cách tiêu diệt gã trại chủ, để thiếp và Miêu hộ vệ giữ thuyền.

Nói xong, nàng và họ Miêu nhảy xuống nước. Phiêu Trần nhìn quanh rồi lột một mảnh ván sàn thuyền, ném về phía Nguyễn Phú.

Tấm ván dài nửa trượng, rộng hơn gang kia rơi xuống vị trí giữa thuyền của chàng và thuyền đối phương. Phiêu Trần dồn toàn lực vào song cước nhảy theo, vượt đoạn đường ba trượng, điểm chân vào mảnh ván đang bập bênh trôi trên sóng nước, tiếp tục lướt đi và đến được mục tiêu.

Nguyễn Phú thất kinh hồn vía trước công phu Đẳng Bình Độ Thủy của đối

phương, vung đao đón đánh, quyết không cho Phiêu Trần hạ thân xuống thuyền mình. Chỉ cần chàng rơi xuống nước thì sẽ bị bắt ngay, vì họ Nguyễn tự hào mình là kẻ đánh nhau dưới nước giỏi nhất võ lâm.

Nhưng Phiêu Trần cũng biết điều ấy nên đã dồn hết chân khí vào chiêu La Hán Lạc Tĩnh. Kiếm kinh mãnh liệt như núi đổ.

Loan đao của họ Nguyễn bị đánh bật và thủ cấp của lão bị chẻ làm đôi. Bốn gã thủy tặc chèo thuyền run lên bần bật, tứ chi mềm nhũn trước cái chết thảm thiết của thủ lĩnh. Họ sợ đến nỗi không còn dũng khí để nhảy xuống nước nữa.

Phiêu Trần nghiêm giọng:

- Ta không giết các người đâu, mau đưa thuyền vào bờ.

Bọn ở dưới nước đã có tên nhìn thấy cái chết của chủ tướng, gọi đồng bọn bơi xuôi dòng mất dạng.

Tú Châu và Miêu Vô Mi trở lên thuyền. Thân hình mượt mà và nẩy nở của Tú Châu hiện rõ vì y phục ướt bó sát da thịt. Phổ Giang Thần Giải lúng túng quay đi không dám nhìn nhưng Miêu Vô Mi vẫn thản nhiên nhặt áo choàng lông, đem đến trao cho nữ chủ. Tú Châu mỉm cười:

- Cảm ơn Miêu hộ vệ!

Lúc đến bờ, Phiêu Trần hỏi Quản Hoành Sơn:

- Nay các hạ đã có hiềm khích với Hán Giang Thủy Trại, liệu có thể ở lại Song Phố này nữa không?

Họ Quản cười khanh khách:

- Cảm tạ thiếu hiệp đã quan tâm, nhưng nay Nguyễn Phú đã qua đời thì chẳng còn ai ở vùng này có thể hơn được Quản mỗ.

Tú Châu cất tiếng:

- Theo ta thì các hạ nên nhân dịp này lên làm trại chủ, tiếp quản cơ nghiệp thủy trại, đưa anh em khỏi sự khống chế của Toàn Cơ Bang.

Phổ Giang Thần Giải cung kính vòng tay đáp:

- Phu nhâ đã dạy, Quản mỗ xin tận lực thi hành.

Bọn Phiêu Trần lên ngựa đi tiếp. Chàng cười hỏi:

- Châu muội! Sao họ Quản đối với nàng lại một lòng kính cẩn như vậy?

Tú Châu trả lời:

- Năm kia thiếp đã vô tình cứu mạng cha của gã nên giờ đây mới được chút thể diện đấy thôi.

Ba người rẽ vào cánh rừng hạnh ven đường để Tú Châu và Miêu Vô Mi thay y phục. Trong tiết trời đông giá thế này, mặc áo quần ướt thì thật là khó chịu.

Tú Châu võ nghệ cao siêu nên thân hình gọn gàng, săn chắc. Những bắp thịt dài dọc đùi không thô tháp mà càng tăng phần quyến rũ, còn bụng nàng thanh mảnh, chẳng hề có chút mỡ thừa. Nàng mang vẻ đẹp của một con tuần

mã. Phiêu Trần thở dài bảo:

- Câu 'Tạo hóa ồ toàn' xem ra chẳng hề sai. Trời ban cho nàng một thân hình tuyệt mỹ nhưng lại lấy đi gương mặt.

Tú Châu then thùng đáp:

- Nếu tướng công muốn, suốt ngày thiếp sẽ mang mặt nạ nữ nhân để chàng được vui lòng.

Phiêu Trần mỉm cười:

- Không được! Ta chỉ sợ mình sẽ ốm nặng vì tương tư cái dung nhan quen thuộc của nàng.

Tú Châu khẽ giật mình, lẳng lặng như đang suy nghĩ điều gì.

Hai hôm sau, bọn Phiêu Trần đến chân núi Ô Sơn, cách Chương Phàm sáu chục dặm.

Địa hình đoạn đèo trước mặt đã khiến ba người lo ngại. Với một bên là vách núi dựng đứng và bên kia là rừng già, nếu đối phương đặt mai phục thì rất đáng ngại.

Tuy đã quyết chường mặt ra dụ địch để bọn Khúc Mạc Sầu có điều kiện âm thầm giải thoát Đại Quận Chúa, nhưng Phiêu Trần cũng phải náo lòng khi nghĩ đến Tú Châu và Miêu Vô Mi.

Chàng nghiêm giọng bảo họ:

- Nếu gặp phục binh, hai người phải bỏ ngựa, đánh thốc vào rừng tìm đường thoát thân, hẹn gặp nhau ở Chương Phàm.

Tú Châu nhìn đàn quạ đen đang bay lượn trên những tàn cây phủ tuyết trên lưng đèo, cau mày nói:

- Tướng công! Núi này có một quái nhân danh hiệu là Ô Thước Chân Nhân, tên gọi Lã Long Điền. Hai mươi năm nay lão chuyên tu luyện thần công và nuôi dạy đàn quạ đen độc ác của mình không hề xuống núi. Nhưng nếu Toàn Cơ Bang dâng lễ hậu, mời được họ Lã trấn giữ trận mai phục này thì chúng ta sẽ mệt đấy.

Phiêu Trần mỉm cười:

- Ta chỉ sợ ám tiễn chứ không sợ mình thương. Một mình Ô Thước Chân Nhân thì chẳng đáng lo.

Tú Châu trợn mắt:

- Tướng công chớ khinh thường! Đàn quạ của lão có mang trên lông một loại trùng quái dị, nhỏ li ti. Ai bị chúng cắn phải thì đều ngựa ngáy, gãi nát toàn thân rồi mới chết.

Miêu Vô Mi cười khở:

- Nếu thế thì quả là đáng sợ. Thuộc hạ chịu đau được nhưng lại rất ngán cảm giác ngựa ngáy.

Phiêu Trần tư lự hỏi:

- Chẳng lẽ cả một cao thủ Độc Môn như Châu muội mà cũng chịu thua sao?

Tú Châu gạt đầu:

- Thiếp có mang theo một trái Thiên Mê Cầu, chủ định dùng để đổi phỏ với Toàn Cơ Bang khi chúng ta đến Nam Dương. Nay nếu phải xữ dụng để tiêu diệt đàn quạ thì rất uổng phí. Thiếp sẽ dùng kế khích tướng, sao cho Ô Thước Chân Nhân phải giao đấu mà không xua đàn quạ ra.

Phiêu Trần gạt đầu, thúc ngựa đi trước. Quả nhiên, khi lên đến đỉnh đèo, họ nhìn thấy một lão đạo sĩ già, lão chỉ biểu hiện ở lớp da mặt nhăn nheo vì râu tóc cũng đen nhánh.

Gương mặt tròn trịa kia mang đủ tích chất của tướng mạo ngũ tiêu. Mắt, tai, mũi, hầu, miệng đều nhỏ bé. Ô Thước Chân Nhân đang ngồi xếp bằng tròn trên một tảng đá cạnh bìa rừng, mắt lim dim như nhập định.

Tú Châu xuống ngựa, nghiêng mình thi lễ:

- Tiểu nữ Diệp Tú Châu xin bái kiến Lã tiên bối!

Chân Nhân mở mắt cười nhạt:

- Nữ thí chủ là ai mà lại biết lai lịch của bản đạo?

Tú Châu vui vẻ đáp:

- Tiểu nữ học nghệ ở Vu Sơn, thường được nghe tiên sư kể đến tôn nhan, nên vừa gặp đã nhận ra ngay;

Ô Thước Chân Nhân biến sắc:

- Chẳng lẽ Du lão quý đã chết rồi ư?

- Thưa phải! Gia sư tọa hóa đã bốn năm nay.

Chân Nhân thở dài, quất mắt hỏi:

- Châu nhi! Thế gã Sở Phiêu Trần kia là gì của ngươi?

Tú Châu tươi cười gọi Phiêu Trần:

- Tướng công mau đến ra mắt Lã tiên bối! Người là cố hữu của gia sư.

Phiêu Trần kính cẩn vòng tay:

- Vãn bối ra mắt Chân Nhân!

Lã Long Điền lạnh lùng nói:

- Không ngờ ngươi lại là rể của Độc Vương! Nhưng bản đạo đã lỡ nhận lễ vật của Trương Tự Thanh nên chẳng thể bỏ qua được.

Tú Châu nũng nịu hỏi:

- Họ Trương đã tặng lễ vậy gì mà khiến tiên bối nữ quên cả mối thâm giao ngày cũ?

Lã Chân Nhân hơi ngượng:

- Trương Tự Thanh dâng ta ngàn lượng vàng ròng!

Tú Châu cười khúc khích:

- Quá ít so với thân phận của tiên bối. Nếu người chịu đem đàn Hắc Ô đến Nam Dương, tiểu nữ xin dâng năm ngàn lượng hoàng kim.

Tỳ Bà Sương đã chuyển hết tài sản về Sở gia trang, số lượng lên đến hàng trăm vạn, nên Tú Châu mới dám đưa ra cái giá hấp dẫn ấy.

Ô Thước Chân Nhân giật mình:

- Người định giết cọt ta đây ư?

Phiêu Trần đỡ lời ái ân:

- Bẩm không! Vãn bối xin lấy danh dự giòng họ Sở bảo chứng cho lời nói của Châu muội;

Chàng nghe nói về sự lợi hại của đàn quạ, nếu Lã Long Điền chịu giúp mình thì việc cứu thân mẫu chắc chắn sẽ thành công, mà không phải hao tổn máu xương. Chàng không muốn vì mẹ mình mà những người thân khác phải hy sinh. Sở Quyền, Khúc Mạc Sầu, Sách Siêu đã đến Nam Dương trước, liều mạng đánh tháo Đại Quận Chúa Hà Tường anh! Nếu cứu được bà mà phải mất những người ấy, chàng sẽ rất thương tâm.

Tú Châu thấy Lã Long Điền phân vân, do dự, liền đến bên bám vai lão van nài:

- Lã sư thúc! Không phải chỉ là năm ngàn lượng mà vợ chồng tiểu nữ sẽ phụng dưỡng người cho đến cuối đời, xem như cha mẹ vậy.

Ô Thước Chân Nhân lưỡng lự:

- Nhưng bản đạo đã hứa dùng đàn quạ và pho Hắc Ô Thần Chương hạ sát Sở Phiêu Trần, chẳng thể nuốt lời được.

Tú Châu lấy ra một trái cầu màu vàng, lớn bằng trái chanh. Nàng tùm tùm nói:

- Sư thúc có dám hy sinh đàn chim yêu quý của mình không?

Lão Chân Nhân tái mặt:

- Sao Du lão đầu lại truyền cả thứ vũ khí lợi hại này cho người. Thế còn Du...

Tú Châu cướp lời:

- Sư thúc đừng thắc mắc làm gì, cứ đem bảy mươi hai chiêu Hắc Ô Thần Chương ra thử tài chuyết phu xem sao? Như thế cũng là trọn lời hứa với Trương Tự Thanh rồi.

Lã Long Điền cười nhạt:

- Bản đạo chỉ sợ không qua khỏi đây thôi!

Phiêu Trần nghiêm giọng:

- Vãn bối xin tận lực phụng hầu, dầu chết cũng không dám oán thán. Nhưng nếu may mà vãn bối sống sót, xin tiền bối nhận lời đi Nam Dương tiêu diệt Toàn Cơ Bang!

Lã Chân Nhân gật gù, rồi tặng đá. Thân hình lão nhỏ bé, chỉ cao bằng Tú Châu.

Do hạn định bảy mươi hai chiêu nên Ô Thước Chân Nhân sẽ là người xuất thủ trước. Lão trầm giọng:

- Sở thí chủ rút kiếm ra đi! Bản đạo muốn xem Nga Mi Kiếm Pháp đã tiến bộ đến mức nào?

Tuổi họ Lã đã hơn tám mươi, sở đắc không dưới sáu mươi năm công lực. Phiêu Trần giỏi kiếm hơn chưởng, đành phải dùng sở trường mới mong địch lại. Chàng rút bảo kiếm, vòng tay chào rồi thủ thế.

Thân ảnh Lã Chân Nhân rời mặt đất, lướt đến như cánh quạ đen ngòm, đạo bào trương phình chứa đầy chân khí. Lúc còn cách Phiêu Trần hơn trượng, thân hình lão đột ngột bốc lên cao và ập xuống như ác điều vô mồi. Chưởng kinh giăng mắc tựa lồi giăng.

Phiêu Trần đang cần đối phương giúp đỡ nên không quyết liệt đôi mạng, khiến cả đôi bên cùng tổn thương. Chàng tận dụng Huyền Huyền Ảo Bộ tránh đòn. Chưởng phong của Lã Long Điền giăng xuống mặt cỏ, xới tung cả đất đá lên.

Phiêu Trần lao đến tấn công bằng chiêu Lục Bình Khai Hoa, trong pho Thủy Lăng Kiếm Pháp. Lã Chân Nhân vùng chưởng giải phá, kinh lực hùng mạnh tuyệt luân, chặn đứng đường kiếm của đối phương, lão bất ngờ phát tay áo đạo bào cuốn lấy trường kiếm và tả thủ chụp vào ngực Phiêu Trần.

Nhưng chàng đã nhanh chân lùi lại, phản kích bằng hai mươi nhất kiếm thần tốc. Song phương cứ thế trao đổi những chiêu thức ảo diệu, và ngoài kia, Tú Châu cao giọng đếm, khiến Lã Chân Nhân phần nộ, lão đã xuất ra sáu mươi ba chiêu mà vẫn không sao đả thương được đối thủ trẻ tuổi. Mỗi lúc lâm nguy, Phiêu Trần biến mất như ma mị chứ không trụ lại đối đòn.

Ô Thước Chân Nhân cũng đã nhận ra Phiêu Trần không hề có chút sát khí, nhưng do tự ái, lão quyết phải đả bại chàng mới bỏ công tu luyện suốt mấy chục năm.

Lã Long Điền rú vang như sấm, tấn công tới tấp. Thân hình lão bốc lên, hạ xuống, chưởng kinh bao phủ tứ bề, chỉ sau tám chiêu liên hoàn đã đẩy Phiêu Trần lùi năm trượng, lưng chạm vách đá. Giờ mới là lúc Chân Nhân đánh đòn tối hậu, những chưởng ảnh đen mờ như bóng quạ chập chờn, bay đi không nhanh nhưng cực kỳ quỷ dị.

Phiêu Trần hoàn toàn không nhìn thấy đối phương và có cảm giác màn chưởng ảnh kia chẳng hề có sơ hở. Chàng nghiêng rằng xuất chiêu Giang Thượng Sở Ngư (đem cá trên sông), điểm nhanh tám mươi một nhất kiếm vào giữa những chưởng ảnh âm u, xám xịt. Chàng hành động theo bản năng, không ngờ lại đánh trúng vào chỗ yếu của Hắc Ô Chưởng Pháp. Nhưng nếu không có chiêu tuyệt kiếm của Giang Nam Quái Hiệp thì trong lúc cấp bách, Phiêu Trần chẳng thể nào xoay sở kịp.

Kiểm khí từ mũi trường kiếm đã uy hiếp huyết Lao Cung trên lòng bàn tay Ô Thước Chân Nhân. Lão kinh hãi bỏ dỡ chiêu chưởng nhảy giật lùi vừa lúc Tú Châu đếm đến chiêu thứ bảy mươi hai.

Phiêu Trần ôm kiếm cúi đầu:

- Cảm tạ Chân Nhân đã nương tay! Chỉ thêm vài chiêu nữa là vẫn bối không

còn kham nổi.

Lã Chân Nhân chán nản than:

- Bần đạo khổ công tu luyện mấy mươi năm mà vẫn không thắng nổi Kiếm Pháp Nga Mi, thật là đáng thẹn.

Phiêu Trần vội an ủi:

- Chân Nhân đừng nản chí! Chiêu kiếm kia là của Giang Nam Quái Hiệp, một bậc kỳ nhân thời Bắc Tống. Văn bối may mắn học được nên mới miễn cưỡng đối phó với chiêu chương lúc này.

Lã Long Điền lộ sắc mừng:

- Té ra là Thủy Lăng Kiếm Pháp! Bần đạo có thua cũng chẳng sao.

Tú Châu cười bảo:

- Xin sư thúc thu xếp hành lý đi theo bọn tiểu nữ.

Ô Thước Chân Nhân tư lự:

- Bần đạo còn phải giải quyết vài chuyện riêng nữa! Hẹn gặp nhau ở chùa Thiền Quang, gần cửa Đông thành Nam Dương. Khoảng đầu canh hai ngày mười sáu, bần đạo sẽ đưa đàn Hắc Ô đến!

* * *

Bọn Phiêu Trần rời Ô Sơn, chiều ngày rằm tháng giêng đã đến Nam Dương. Có lẽ Trương Tự Thanh tin vào bản lãnh của Ô Thước Chân Nhân và sự lợi hại của đàn quạ nên không đặt thêm trạm mai phục nào nữa cả.

Tuy nhiên, để đảm bảo tích bất ngờ, Tú Châu đã cải trang cho cả ba, ngay sau khi từ giả Ô Thước Chân Nhân.

Đã có hẹn trước nên ba người tìm đến một nông trang ở phía Đông thành.

Bọn Kim Nhãn Điều, Sách Siêu, Sở Quyền mừng đến sa lộ khi thấy phu thê Phiêu Trần vẫn an toàn.

Khúc Mạc Sầu rầu rĩ nói:

- Ngân Bất Thân đóng vai Phong Lưu Khách Cốc Quân Lạc rất xuất sắc. Gã đã điều tra xong đường đi nước bước, qui củ phòng vệ của tổng đàn Toàn Cơ Bang, nhưng xem ra chúng ta không có cách nào cứu được Đại Quận chúa. Kiếm tháp có bốn tầng, được canh chừng cẩn mật, mỗi tầng đều có đại cao thủ trấn giữ. Còn bản thân Trương Tự Thanh lại ở tầng áp chót, sát với tầng giam giữ lệnh đường.

Phiêu Trần mỉm cười:

- Đại ca chớ lo. Đêm mai chúng ta sẽ đánh thẳng vào Kiếm Bảo!

Chàng kể lại cuộc tao ngộ với Ô Thước Chân Nhân Lã Long Điền, và việc lão ta đến đây vào chiều mai. Với sự hỗ trợ của đàn quạ, dù Kiếm Bảo có đông đến hàng vạn cũng không đáng sợ.

Sách Siêu hoan hỉ nói:

- Người ngay tất có Hoàng Thiên bảo hộ, phen này cơ nghiệp của Trương Tự Thanh sẽ phải tan tành thôi.

Tú Châu thở thê:

- Tiếc rằng tướng công không có Vô Danh Kiếm trong tay, khi đối diện với Trương Tự Thanh sẽ bị thiệt thòi.

Kim Nhân Điều cười khà khà, đứng lên lấy thanh kiếm treo trên tường, đưa cho Phiêu Trần:

- Thân kiếm của con đây!

Thấy chuôi và bao kiếm rất lạ, Phiêu Trần ngơ ngác hỏi:

- Chẳng lẽ phụ thân lại tìm được thanh thân kiếm khác?

Sở lão tùm tùm giải thích:

- Đây chính là thanh Vô Danh Kiếm đấy! Trương Tự Thanh đã ban cho Mục Phi Long, nhưng bị Ngân Bất Thân tráo đổi. Gã chỉ thay đổi lưỡi thép, để lại vỏ và chuôi nên họ Mục không hề nghi ngờ gì cả!

Phiêu Trần mừng rỡ gật gù:

- Hay lắm, cả Trương Tự Thanh cũng không biết, hài nhi sẽ nhân cơ hội này đánh một đòn chớp nhoáng, may ra giết được lão ta.

* * *

Đầu canh một, vợ chồng Phiêu Trần có mặt ở chùa Thiên Quang, ngoài cửa Đông thành.

Ô Thước Chân Nhân chọn địa điểm này là hợp lý vì quanh chùa là một khu rừng tùng rậm rạp.

Tuyết rơi rất nhẹ nên vàng trắng mười sáu còn tỏa được chút ánh sáng nhạt nhòa lên vạn vật. Nhưng vào lúc sắp sang canh hai, một đám mây đen kịt từ hướng Nam bay đến che khuất cả vàng trắng. Và đám mây đen ấy là đàn quạ độc đáo của Ô Thước Chân Nhân.

Quạ là loài chim rất thông minh và ồn ào, nhưng có lẽ do được huấn luyện chu đáo nên giờ đây chúng im như thóc.

Lát sau, tiếng vó ngựa đến gần. Thấy có hai người xách đèn lồng đứng đợi ở cửa rừng, kỵ sĩ kia tiến lại, không phải là Ô Thước Chân Nhân mà là một nam nhân tuổi tam tuần. Gương mặt trắng như ngọc của gã nổi bật trên nền bộ hắc y đen đui. Gã chỉ có bốn điểm giống Ô Thước Chân Nhân là tai, mũi, miệng và yết hầu đều nhỏ, riêng đôi mắt lại to tròn và hơi lộ nên có vẻ lạc lõng, trên vai gã là một con quạ lông trắng!

Hán tử cau đôi mày xanh đậm hỏi:

- Phải chăng các hạ là Sở Phiêu Trần?

Phiêu Trần gật đầu, hán tử nhìn chàng chăm chú như đang đánh giá một đối thủ rồi chậm rãi nói:

- Tại hạ là Lã Long Vân, nam tử của Ô Thước Chân Nhân. Gia phụ không tiện ra mặt nên sai tại hạ mang đàn quạ đến đây trợ chiến.

Phiêu Trần mỉm cười:

- Có đàn quạ là tốt rồi! Tại hạ không dám làm phiền lệnh tôn phải xuất thủ!

Lã Long Vân cười nhạt:

- Các hạ đừng tưởng qua được bảy mươi hai chiêu của gia phụ là có thể cao ngạo! Chỉ vì người chưa phổ Bát Bì Trùng (trùng lột da) vào chương phong đầy thôi.

Phiêu Trần ngưng ngưng:

- Tại hạ tự biết Lã Chân Nhân đã nương tay!

Lã Long Vân hậm hực:

- Để xong việc đại phá tổng đàn Toàn Cơ Bang, ta sẽ thử vùi các hạ vài chiêu.

Phiêu Trần cố nhẫn nại, không nói gì cả. Họ Lã quay sang hỏi Tú Châu:

- Tại hạ muốn hỏi phu nhân về tung tích của một người...

Tú Châu ngắt lời gã:

- Thời gian đã cấp bách, mọi người đang chờ công tử để phát động cuộc tấn công Kiếm Bảo. Sau trận đánh tiêu diệt sẽ hầu chuyện công tử.

Lã Long Vân gật đầu:

- Đi thôi!

Đến canh ba, Phiêu Trần dẫn theo Miêu Vô Mi, Tứ ác nhân, đến cửa tổng đàn Toàn Cơ Bang. Chàng vận công quát vang như sấm:

- Trương Tự Thanh! Sở mỗ sẽ đến đây!

Đèn đuốc trong Kiếm Bảo đột lên sáng rực, bọn bang chúng ùn ùn chạy vào vị trí phòng thủ.

Cửa Bảo mở rộng và Trương Tự Thanh cùng các cao thủ đầu não chuẩn bị đi ra. Nhưng họ vừa đến sân trước thì hàng ngàn con quạ đen hung hăng đã sa xuống tấn công.

Trương Tự Thanh đã biết uy lực của đàn quạ, kinh hãi nói:

- Mau dồn cương khí bảo vệ toàn thân rồi thoát ra ngay. Chỉ vài con Bát Bì Trùng dính vào người là không còn sức mà chiến đấu nữa đâu.

Hắc Diêm La, Bạch Phán Quan, Mục Phi Long... Đều có công lực thâm hậu, lập tức tạo màn cương khí quanh thân rồi theo bang chủ thoát ra hướng cổng.

Như vậy, phe họ Trương có năm người, còn phe Phiêu Trần có sáu. Thấy mặt kẻ đại cừ, Phiêu Trần dồn hết chân khí vào chiêu kiếm Hải Cô Chu, lao vút về phía Trương Tự Thanh.

Tiếng rên la thảm thiết của mấy trăm bang chúng hòa với tiếng quan quát của bảy quạ tạo thành một âm thanh quái dị. Họ Trương biết cơ nghiệp sắp tan tành, lòng đau như cắt và lửa giận bùng bùng, lão quyết giết cho được Sở Phiêu Trần bằng chiêu Toàn Cơ Song Hiên. Lão cho rằng thanh kiếm trong tay đối phương chỉ là thép thường, tất sẽ không chịu nổi sự va chạm với Toàn Cơ Bảo Kiếm.

Đã từng gặp chiêu kiếm Hải Cô Chu, lần này họ Trương vận khẩu quyết chữ

Hấp để chống lại lực đẩy ma quái từ vũ khí của Phiêu Trần.
Hai luồng kiếm quang chạm nhau ngân dài. Vô Danh Kiếm cuối cùng bị hút chặt vào Toàn Cơ Bảo Kiếm. Tự Thanh hân hoan gạt mạnh để chặt gãy thanh kiếm của Phiêu Trần. Nhưng lão đã tính sai một bước nên tự hủy bảo kiếm của mình.

Khi lão dùng khẩu quyết chữ Hấp thì chân khí không bảo vệ lưỡi kiếm như thường lệ, và với lực chặt mạnh mẽ vào cạnh sắc của Vô Danh Kiếm, thanh Toàn Cơ Bảo Kiếm lừng danh đã gãy một đoạn dài hơn gang tay.

Phiêu Trần không bỏ lỡ cơ hội ngàn năm một thuở, thọc kiếm vào ngực kẻ thù. Bỗng chàng nghe sườn trái đau nhói như bị dùi sắt nung đỏ đâm vào, khiến đường kiếm tay phải lệch đi. Thay vì đâm vào tim Trương Tự Thanh lại chéch lên trên một chút.

Thì ra trong lúc hiểm nghèo, Trương Tự Thanh đã kịp xạ ra một đạo Toàn Cơ Chỉ Lực để cứu vãn tình hình.

Hai người cùng rú lên vì đau đớn. Ngực họ Trương bắn máu còn Phiêu Trần gãy hai móng sườn non.

Tự thanh công lực trăm năm, dù trọng thương vẫn dũng mãnh như thần, tiếp tục lao vào đối thủ. Cả hai đều không còn đủ sức để thi triển phép ngự kiếm nên bám lấy nhau bằng những đòn cận chiến.

Phiêu Trần lợi thế nhờ bảo kiếm dài hơn, ngược lại Tự Thanh có công phu Toàn Cơ Chỉ Lực lợi hại khôn lường. Sau hai trăm chiêu, Tự Thanh trúng ba chiêu vào bụng, vai nhưng Phiêu Trần cũng lãnh hai chỉ vào đùi, di chuyển rất khó khăn.

Cuộc chiến giữa bọn Hắc Diêm La với Tứ ác ma ở thế quân bình, nhờ có Miêu Vô Mi chạy quanh hỗ trợ.

Lúc này đàn quạ đã rút theo Bạch Ô Công Tử Lã Long Vân vì chẳng còn gì để làm nữa. Năm trăm gã bang chúng đều ngã gục, cào xé thân thể vì cảm giác ngứa ngáy khủng khiếp. Tiếng rên la của chúng thật não lòng. Bọn Khúc Mạc Sầu, Sở Quyền đã vào được Kiếm Tháp cứu được Hà Đại Quận Chúa, trở ra vây chặt Trương Tự Thanh và bốn thủ hạ.

Diệp Tú Châu lập tức tham chiến. Nàng lướt vào vùng song chưởng tấn công phía sau Trương Tự Thanh. Lão ma cười nhạt cử tả thủ đón chiêu, đánh bật ra. Phiêu Trần đã thọ thương nơi chân nên không thể tận dụng cơ hội này được.

Nhưng chỉ sau mười lần va chạm với Tú Châu, Trương Tự Thanh biến sắc gào lên:

- Tiểu nha đầu dám hạ độc lão phu?

Thân hình lão loạn choạng, đường kiếm rối loạn, mặt nhăn nhó vì sức công phạt của chất kỳ độc.

Phiêu Trần hoan hỉ ập đến, xuất chiêu Tam Nghiệp Chỉ Sinh, trong pho Nga

Mi Kiếm Pháp. Vô Danh Kiếm xuyên qua màn kiếm ảnh mờ nhạt, trở ba lỗ sâu hoắm trên ngực Trương Tự Thanh. Bọn Hắc Diêm La, Bạch Phán Quan, Mục Phi Long, Độc Ông thấy vậy, tấn mạnh vì chiêu rồi đào tẩu.

Họ Trương buông kiếm, khụy xuống, mắt lạc thần nhìn về phía Hà Đại Quận Chúa, thều thào gọi:

- Hà nương tử! Lão phu chỉ vì quá yêu nàng nên mới giết Sở Quân. Lão phu không hề hối hận vì đã được sống mười tám năm hạnh phúc bên nàng.

Hà Tường Anh đã được Tú Châu cho uống Định Tâm Hoàn nên đã tỉnh táo trở lại. Bà bật khóc chạy đến ôm Tự Thanh:

- Tướng công! Lòng chàng thiếp nào không hiểu! Chàng có tội nhưng tình yêu của chàng dành cho thiếp sâu như biển! Thiếp sẽ theo chàng về chốn hoàng tuyền.

Dứt lời, bà nhặt đoạn mũi của thanh Toàn Cơ Bảo Kiếm, đâm mạnh vào tim. Hành động này quá bất ngờ nên không ai can thiệp kịp.

Đại Quận Chúa và Trương Tự Thanh ôm nhau mà chết. Phiêu Trần bật khóc thảm thiết:

- Nếu hài nhi biết có sự thế này thì đã chẳng đến đây làm gì?

Sở Quyền bùi ngùi nói:

- Họ đã nặng tình với nhau như vậy, hãy chôn chung một huyệt để cho hai người được thỏa nguyện.

Sách Siêu trầm giọng:

- Phải rút nhanh thôi, quan quân kéo đến thì phiền lắm.

Phiêu Trần gạt lệ:

- Chúng ta sẽ chôn gia mẫu và Trương Tự Thanh trong khu nghĩa trang sau chùa Thiên Quang.

Tú Châu bỗng xác Hà Đại Quận Chúa còn Không Tước Thần Ma Liên Tân Khai ôm thi hài đồ đệ.

Nga My Kiếm Khách

Hồi 15

Không Tước dĩ vong Ô Thước hiện

Lan sơn hào kiệt khắp ân sư

Kiếm Bảo ở cửa Bắc, còn chùa Thiên Quang ở cửa Đông, đoàn người vừa đi được hai dặm thì lọt vào ổ mai phục. Dọc bờ trường thưa hai bên đường là hàng trăm cung thủ áo vàng, đầu mũi tên lấp loáng ánh xanh, chứng tỏ được bọc sắt và có tầm độc.

Dĩ nhiên, đối phương cũng khoá chặt trước sau, không để bọn Phiêu Trần có lối đào vong. Dưới ánh sáng rực rỡ của đuốc dầu, xuất hiện một lão nhân áo gấm trắng, ngực thêu rồng đỏ. Độc Phụ Nhân Đồ Thuyên sợ hãi thét lên:

- Sa Mạc Chi Vương!

Phiêu Trần nhú mày quan sát tướng mạo oai phong và gương mặt đẹp lão của Kim Mãn Lộ. Mắt lão hơi lộ và sáng quắc, mũi lân, miệng rộng với bộ râu rồng vênh ngược tạo nên khí thế bất phàm. Họ Kim đã từng thủ hòa với Trương Tự Thanh thì võ công đáng xưng vô địch! Phiêu Trần trầm giọng:

- Kim bang chủ chặn đường bọn tại hạ vì mục đích gì?

Họ Kim cười khẩy:

- Bỏn tọa muốn pho Toàn Cơ Bí Kíp và tài sản của Trương Tự Thanh. Ngoài ra, ta còn muốn bắt lại bốn lão già đã bỏ trốn kia!

Phiêu Trần lạnh lùng đáp:

- Tôn giá dùng phục binh nên chiếm được thượng phong, tại hạ đành chịu lép. Sở dĩ sẵn sàng giao lại Toàn Cơ Bí Kíp và của cải, nhưng không thể trao bốn lão nhân được!

Kim Mãn Lộ cười khanh khách:

- Trọng nghĩa khinh tài! Xem ra Nga Mi Đại Kiếm Khách cũng đáng mặt anh hùng! Nhưng bọn ngươi đã ở vào bước đường cùng, không có quyền trả giá nữa!

Khổng Tước Thần Ma buồn rầu nói:

- Trần nhi! Bọn ta đã quá già rồi, có chết cũng chẳng sao! Hãy chấp nhận điều kiện của họ Kim đi!

Sa Mạc Chi Vương cười ghê rợn:

- Bỏn tọa sẽ bắt bốn người bọn ngươi trở lại mỏ vàng Thạch Sơn, tiếp tục cuộc đời khổ sai cho đến chết! Có thể mới đủ đền tội đã giết bào đệ của bỏn tọa.

Tứ Ác Nhân rung mình, tái mặt khi nhớ đến những ngày cơ cực trong địa ngục Thạch Sơn!

Phiêu Trần ngửa cổ cười dài:

- Tâm địa của tôn giá hẹp hòi, nhỏ nhen như đàn bà, khiến tại hạ nực cười. Hạng tiểu nhân như tôn giá mà cũng muốn xưng hùng ư?

Kim Mãn Lộ động nộ, mắt loé hào quang:

- Ngươi đã dám mắng bỏn tọa là không còn muốn sống nữa. Hãy bước ra đây!

Tú Châu đặt xác Hà Quận Chúa lên yên ngựa rồi nhảy xuống, chỉ mặt họ Kim:

- Sở lang đang mang thương tích không thể hầu tiếp tôn giá được. Để ta thay chàng vậy!

Sa Mạc Chi Vương gằn giọng:

- Trương Tự Thanh sợ độc chứ bồn tọa thì không! Nàng muốn chết trước trượng phu thì cứ việc!

Té ra họ Kim đã cho trinh sát theo dõi cuộc chiến ở tổng đàn Toàn Cơ Bang nên biết rõ tất cả diễn biến.

Phiêu Trần âm thầm kiểm tra công lực, thấy đã khôi phục được sáu phần, các vết thương cũng đỡ đau nhờ loại thuốc cao thần diệu của Miêu Vô Mi.

Chàng cao giọng nói với họ Kim:

- Tại hạ đồng ý điều kiện của tôn giá, nhưng chỉ có một yêu cầu nho nhỏ.

Kim Mãn Lộ quắc mắt:

- Người muốn gì?

- Tại hạ có ba chiêu tuyệt kiếm muốn nhờ tôn giá chỉ giáo thêm cho! Dù tại hạ sống hay chết thì cuộc giao dịch vẫn giữ nguyên!

Kim Mãn Lộ cao ngạo cười dài:

- Cà cuống chết đít còn cay. Tiểu tử ngươi muốn chết oanh liệt chứ gì? Bồn tọa cũng xin chiều ý!

Độc Phụ Nhân oà lên khóc:

- Trần nhi gắng gượng làm gì cho uổng mạng! Bọn ta có chịu khổ thêm vài năm nữa cũng là đáng tội! Kim Nhãn Điều bình thản nói:

- Người họ Sở xem sinh tử nhẹ như lông hồng. Trần nhi thà chết chứ không chịu nhục là đúng với ý lão phu!

Tú Châu bước đến ôm lấy Phiêu Trần như để vĩnh biệt. Đôi môi nàng mấp máy những lời gì đấy!

Phiêu Trần hôn lên trán Tú Châu rồi rút kiếm, tiến về phía Kim Mãn Lộ.

Họ Kim cũng đã rút thanh bảo đao nước thép xanh rờn ra.

Bọn Kim Nhãn Điều tiến lên như để quan sát trận tử đấu.

Khi Phiêu Trần vừa vung kiếm thì Khổng Tước Thần Ma và Dạ Tri Thủ Sách Siêu nhất loạt vung tay. Mũi lông công thép như ánh chớp bay vào ngực Sa Mạc Chi Vương, còn mấy chục mũi Bát Túc Phi Tiên thì nhắm vào đám kiếm thủ đứng sau lưng Kim Mãn Lộ.

Đồng thời, Diệp Tú Châu ném trái Âm Thiên Mê Vụ Cầu vào bọn cung thủ ở bìa rừng mé tả. Trừ Tứ Ác Ma hỗ trợ cho Phiêu Trần những người còn lại xông cả vào mé hữu tấn công bọn bang chúng Thần Võ Bang. Phe Sở Quyền chỉ độ gần trăm người, chưa bằng nửa số đối phương.

Nhắc lại mũi Khổng Tước Mao của Thần Ma phóng đi từ khoảng cách khá xa nên uy lực giảm rất nhiều, không biến hoá được nên bị Sa Mạc Chi Vương vung đao đánh bật đi. Nhưng như thế cũng đủ tạo cơ hội cho Sở Phiêu Trần. Chàng xuất chiêu kiếm Hải Cô Chu, ập đến như cơn lốc.

Cùng lúc ấy, Tỳ Bà Tú Sĩ và Thần Ma vung chưởng đến tấn công tả hữu của Kim Mãn Lộ. Riêng Độc Phụ Nhân và Hạc Lão Nhân thì bị hai lão già cao lớn áo xanh đón đánh.

Giờ đây mới thấy được bản lĩnh thần sầu quỷ khốc của Sa Mạc Chi Vương. Thanh bảo đao của lão lồng lộn như thần long, tạo ra luồng đao kinh hùng mạnh, phá tan chiêu kiếm và chưởng phong của bọn Phiêu Trần.

Liên Tân Khai phải liên tiếp phóng ra những mũi lông công hiểm ác mới duy trì được thế quân bình. Phiêu Trần càng đánh càng nghe những vết thương đau nhức và máu rỉ ra. Kim Mãn Lộ nhận biết sự đuối sức của Phiêu Trần, tấn công ráo riết hơn. Chỉ sau ba chiêu đã vạch một đường trên vai trái họ Sở.

Miêu Vô Mi thấy chủ nhân thọ thương liền phá vòng vây, chạy đến tham chiến. Gã ôm đao lẫn xả vào chân Sa Mạc Chi Vương, tấn công từ thất lưng trở xuống. Đấu pháp liễu lĩnh và quái dị này đã khiến Kim Mãn Lộ phải lúng túng lùi hơn trượng.

Mặt trận loạn chiến của bọn Sở Quyền cũng vô cùng khốc liệt, vì sự chênh lệch về quân số, cũng như bản lĩnh của bọn bang chúng Thần Võ Bang đều có đao pháp lợi hại hơn hẳn đám thủ hạ của Khúc Mạc Sầu.

Diệp Tú Châu phải liên tiếp tung những đạo độc chưởng mới duy trì được cục diện. Sở Quyền múa tít trường kiếm, lòng bất nhẫn vì cảnh máu chảy đầu rơi.

Sách Siêu và Khúc Mạc Sầu lồng lộn như hổ dữ, di chuyển khắp nơi đỡ đòn cho thủ hạ, nhưng xem ra cục diện mỗi lúc một hiểm nghèo.

Bỗng từ hướng Kiếm Bảo có một đoàn kỵ sĩ ùn ùn kéo đến, trống lệnh vang trời, cờ xí phấp phới, tổng số dưới năm trăm. Nhìn đội ngũ và y phục cũng biết đây là quân triều đình.

Người đi đầu quát vang:

- Bọn thảo khấu kia! Bỏ vương gia đã đến đây!

Và sau đó là tiếng trẻ con:

- Phụ thân! Hải nhi đã mang đại quân đến tiếp ứng!

Đây chính là giọng của Phi nhi, Sa Mạc Chi Vương không dám diên trì, vội ra lệnh rút quân. Bản thân lão múa tít bảo đao che thân, lướt nhanh vào rừng. Khổng Tước Thần Ma phóng theo một mũi lông công cắm đúng vào bắp chân tả. Nhưng cũng không ngăn được họ Kim.

Chỉ lát sau, Thần Võ Bang rút sạch, để lại mấy chục xác chết.

Hà Vương gia ôm thi hài Đại Quận Chúa khóc vui. Ông quyết định đưa Hà Tường Anh về chôn ở Trường Sa, chứ không cho nằm chung với Trương Tự Thanh.

Phiêu Trần đành bảo bọn thuộc hạ đào huyệt bên đường, vùi thây họ Trương.

* * *

Nếu về Trường Sa thì sẽ không kịp quay lại dự đại hội bầu Minh chủ vào giữa tháng hai, vì vậy, bọn Phiêu Trần ở lại chứ không theo Hà Vương gia.

Di thể của Hà Tường Anh được Tú Châu ướp bằng Cương Thi Tán có thể để lâu hàng năm. Sau đại hội, bọn Phiêu Trần sẽ về Hồ Nam, và lúc ấy mới cử hành tang lễ cho Đại Quận Chúa!

Hôm sau, đoàn người ngựa kéo nhau đi Lạc Dương. Họ sẽ tĩnh dưỡng ở đây để chờ đợi ngày đại hội. Ngoài Sở gia trang, Tỳ Bà Sương còn có cơ ngơi khác trong thành, tên gọi Tào gia trang. Thỏ khôn có đến chín hang, nên chỗ ẩn nấp của họ Khúc rải rác khắp nơi.

Với tài diệu thủ hồi xuân của Diệp Tú Châu, chỉ sáu ngày sau những vết thương trên người Phiêu Trần đã lành lặn. Nhưng chàng có vẻ không vui vì biết bản lĩnh mình thua xa Sa Mạc Chi Vương.

Sở Quyền hiểu thấu tâm trạng con trai, thở dài bảo:

- Mệnh trời đã vậy con cưỡng lại làm gì nữa! Đầu tháng hai, ta đưa con đến Thiếu Lâm Tự bẩm báo tình hình với các chương môn rồi kéo về Trường Sa ẩn dật.

Ai cũng tán thành chỉ mình Phi nhi không hài lòng. Đối với cậu bé thì Phiêu Trần là vô địch, là người bất khả chiến bại. Việc chàng chịu thua Sa Mạc Chi Vương đã khiến oai danh Tam Tuyệt Đồng Tử bị lu mờ theo.

Trong bữa ăn trưa, Phi nhi rụt rè nói:

- Sao Tứ nương không phóng cổ độc để giết lão họ Kim?

Tú Châu cười đáp:

- Đối với người có từ ba hoa giáp trở lên thì cổ trùng không hại được họ! Nếu không thì ta đâu để lão Kim Mãn Lộ sống sót mà tung hoành!

Phi nhi quay sang cách khác:

- Hay là chư vị lão nhân san sẻ năm công lực cho phụ thân để người đủ sức giết họ Kim?

Phiêu Trần biến sắc nạt:

- Người có im đi không? Thủ pháp truyền chân nguyên đã thất truyền từ lâu rồi! Hơn nữa, người cho công lực sẽ bị tổn hại rất nặng nề!

Kim Nhãn Điều thở dài:

- Ý của Phi nhi cũng không phải dở! Để lão phu hỏi ý kiến ân sư Kim Đỉnh Thượng Nhân xem có cách nào không? Lão phu một lòng tu hành, chẳng cần giữ nhiều chân khí làm gì! Sở Quyền lên tiếng vì chỉ mình lão luyện Nga Mi Tâm Pháp như Phiêu Trần!

Khổng Tước Thần Ma góp lời:

- Trong pho Khổng Tước bí kíp có một phương pháp dùng thuốc độc để tăng thêm được năm năm.

Diệp Tú Châu bật thốt:

- Vậy là Trương Tự Thanh đã bằng cách ấy để tài bồi cho gã Mục Phi Long! Hiện giờ họ Mục đã có hơn bốn mươi năm công lực!

Phiêu Trần chỉ nói ngắn gọn và kiên quyết:

- Hài nhi thà chết chứ không nhận chân nguyên của phụ thân! Xin đừng ai nhắc đến việc ấy nữa!

Đêm xuống, Phiêu Trần âu yếm bảo Tú Châu:

- Xưa nay chính vẫn thắng tà, không có ta thì Sa Mạc Chi Vương cũng chẳng hoành hành được bao lâu. Ta lên Trung Sơn xong, sẽ về Trường Sa vui sống với thê tử.

Tú Châu mỉm cười:

- Chỉ sợ tướng công không ở yên được nửa năm là đã xách kiếm đi rồi! Phiêu Trần ngượng ngùng, thầm công nhận ái thể nói đúng. Chàng buột miệng hỏi:

- Nàng từng nói được lực của năm con Tam Sắc Bích Hồ đã biến thành nội đan trong cơ thể ta. Nhưng làm cách nào để nó hòa tan thành chân khí được?

Tú Châu trầm ngâm đáp:

- Theo thiên ý của thiếp thì phải có thêm một loại kỳ trân chí dương nữa mới dung hòa được nội đan kia. Ví dụ như Thiên Niên Tuyết Sâm, Tuyền Liên Tử, Hỏa Giáp Xà...!

Phiêu Trần chợt nhớ đến câu thơ trong Thủy Lăng Chân Kinh. Liền bàn với Tú Châu việc đi núi Bồng Lai ở bờ biển Sơn Đông. Nhưng dẫu sao cũng không thể kịp ngày đại hội Minh Chủ! Họ cố quên nỗi ưu tư bằng cách tìm đến nhau. Khi úp mặt vào ngực ái thê, Phiêu Trần bay bổng trong hạnh phúc chẳng còn chút muộn phiền nào nữa!

Sáng ra, Tú Châu đưa cho Phiêu Trần quyển Toàn Cơ Chân Kinh:

- Tướng công! Sa Mạc Chi Vương võ công tuyệt thế mà còn muốn đoạt bí kíp này, chàng thử nghiên cứu xem sao! Phiêu Trần hiểu võ thành tật, lao vào luyện say mê, võ đạo mênh mông như biển đông, mỗi phái tự tìm cho mình hải trình riêng rẽ. Toàn Cơ Thượng Nhân Công Tôn Chí tài hoa tuyệt thế nên võ thuật cao siêu, kiếm pháp của ông lợi hại bằng ba chiêu Vô Vi Kiếm Pháp của Thiên Xảo Chân Nhân, nhưng cũng có nét độc đáo riêng. Phiêu Trần kiên nhẫn góp nhặt, cố làm phong phú thêm sở học. Sau này, tất sẽ dung hòa làm một giúp chàng tiến xa trên đường võ đạo.

Nhờ căn cơ thượng thặng, đến cuối tháng giêng, Phiêu Trần đã thuộc lòng ba mươi sáu chiêu kiếm, và đã được ba thành Toàn Cơ Chi Lực.

Sáng mừng một tháng hai, Kim Nhãn Điều, Sở Quyền, và Phiêu Trần, Tú Châu lên núi Thiếu Thất.

Đại biểu các phái đã có mặt đông đủ. Họ hết lời ca ngợi việc cha con Sở Quyền tiêu diệt được Trương Tự Thanh và Toàn Cơ Bang.

Nhưng Kim Nhãn Điều rầu rĩ nói với Kim Đỉnh Thượng Nhân:

- Bẩm ân sư! Tối qua đồ nhi vừa nhận được tin chẳng lành. Đó là việc Ô Thước Chân Nhân và con trai là Lã Long Vân đã chiếm cứ Kiếm Bảo, thu phục bọn bang chúng cũ của Toàn Cơ giáo, thành lập Thần Ô Giáo! Lã Chân Nhân là giáo chủ, còn Long Vân giữ chức phó! Với đàn quạ và Béc Bì

Trùng, không lực lượng nào có thể chống lại được!

Mọi người kinh hãi hỏi dồn, Sở Quyền bèn đem kể lại trận đánh ở Kiếm Bảo, và cuộc chạm trán với Sa Mạc Chi Vương Kim Mãn Lộ! Ông khẳng định rằng ngẫu bản thân Kim Đỉnh Thương Nhân cũng không thể địch lại Kim Mãn Lộ hay Ô Thước Chân Nhân.

Tuệ Nghiêm Thần Tăng, phương trượng chùa Thiếu Lâm, nghiêm giọng:

- Trước đây, lão nạp định bày kế Bang Duật Tương Trì, đem chức Minh Chủ ra dụ cho Trương Tự Thanh và Kim Mãn Lộ tương sát. Nay họ Trương đã bị diệt, hóa ra không còn ai để đối phó với Sa Mạc Chi Vương nữa! Có lẽ phải tòng quyền, thay đổi qui củ đại hội, cho phép cả những người quá tám mươi thượng đài. Như thế thì Ô Thước Chân Nhân mới có điều kiện chạm trán với Sa Mạc Chi Vương!

Linh Hựu Thần Ni, chương môn phái Hằng Sơn lên tiếng:

- A di đà phật! Theo ý bản ni thì bạch đạo chúng ta đã tính sai một bước rồi! Hai cộp tương tranh đã chắc gì chết cả hai? Nếu để một trong hai kẻ dã tâm ấy đoạt được ngôi Minh Chủ thì hậu quả khó lường đấy!

Tuý Luý Tiên Ông Lệnh Hồ Trúc cười khà khà:

- Lỗi này là của lão Tuệ Nghiêm đấy thôi! Thiếu Lâm Tự đào tạo được một nhân tài kiệt xuất, muốn đưa lên làm Minh Chủ võ lâm. Họ đã cho người đi Bắc Kinh xin Thiên Tử giáng chỉ hạ giới hạn tuổi thượng đài xuống còn năm mươi, nhưng chẳng may Thánh Thượng đang lâm bệnh nên chẳng ai phê chuẩn!

Tuệ Nghiêm Thần Tăng then đỏ mặt, biện bạch:

- Lệnh Hồ chương môn đã nghĩ sai cho lão nạp rồi! Việc xin hạ tuổi cốt để loại Trương Tự Thanh và Sa Mạc Chi Vương khỏi cuộc tranh tài, lúc ấy còn ai hơn được Sở thí chủ của phái Nga Mi nữa! Nay không xin được thánh chỉ, lão nạp đành liều thân thượng đài đấu với Kim Mãn Lộ và Lã Chân Quân vậy! Bang chủ Cái Bang gật gù:

- Lão phu cũng hiểu nỗi khổ tâm của hòa thượng, chỉ nói đùa thế thôi! Lão phu xin hiến một kế mọn để cứu vãn tình hình! Thành Tâm Tử, chương môn phái Võ Đang, thấy lão Cái không nói ngay mà cứ khề khà nhâm nhi chén trà, liền nóng nảy hỏi:

- Lão say này cứ khệnh khạng mãi, sao không nói quách ra xem?

Lệnh Hồ Trúc tùm tùm nói:

- Có gì đâu! Chúng ta cứ tiến hành đại hội, nhưng một mặt vẫn xin thánh chỉ, giả như sang năm Long nhan chuẩn tấu quy chế mới thì chúng ta tổ chức đại hội khác! Trong vòng một năm thì lão Kim Mãn Lộ kia chẳng thể làm gì được cả!

Ý kiến của lão rất đơn giản nhưng lại là giải pháp duy nhất nên được mọi người tán thành. Được khen ngợi, chiếc mũi đỏ như chu sa của bang chủ Cái

Bang phồng to lên, miệng cười toe toét. Phiêu Trần chợt thấy lão này chẳng khác gì Phỉ nhi, hèn gì kết làm bằng hữu cũng là phải!

Kim Đỉnh Thương Nhân dịu giọng hỏi Tú Châu:

- Giang hồ đồn rằng chính Châu nhi đã dùng độc chưởng giúp Trần nhi giết được Trương Tự Thanh. Vậy đối phó với loại Bặc Bì Trùng của Ô Thước Chân Nhân thì con có cách gì để đối phó hay không?

Tú Châu kính cẩn đáp:

- Bẩm sư tổ! Đồ tôn đã suy nghĩ rất nhiều và cho rằng có thể dùng dầu lạc thoa khắp lên thân để chống lại. Loài Bặc Bì Trùng rất nhỏ và nhẹ, sẽ dính vào dầu và không hoạt động được nữa! Phương pháp thứ hai là đốt lửa tạo khói và gây tiếng động lớn để dọa lũ quạ hoặc dùng cung tiễn để tiêu diệt chúng!

Các chưởng môn thờ phào, nghe lòng bớt ưu tư về đàn quạ độc hại của Thần Ô Giáo:

Sở Quyền xin phép Kim Đỉnh Thương Nhân đưa Phiêu Trần về dự đám tang Hà Quận Chúa.

Trường Nguyên Chân Quân, chưởng môn phái Hoa Sơn, là người say mê tử vi đẩu số của Trần Đoàn lão tổ, và cả pháp bói dịch, nên hỏi ngay tuổi tác người chết, lão nhú mày nói:

- Trong tháng hai này không có ngày nào tốt cho tuổi vong nhân. Nên để sang tháng ba, tháng tư thì hợp cách hơn!

Túy Lúy Tiên Ông bật cười hô hô:

- Cứ kiêng kỵ như lão mũi trâu nguoi thì đám bản dân sẽ sạt nghiệp vì quàng linh cửu quá lâu! Lúc ấy xác chết thối rửa ra, ai mà ngửi nổi?

Trường Nguyên Chân Nhân không hề giận, tủm tỉm nói:

- Lệnh Hồ bang chủ không tin bói toán, nhưng bản đạo xin đánh cược rằng trong vòng một khắc nữa sẽ có người đến mời chúng ta đi dự tiệc đấy!

Lệnh Hồ Trúc hăm hở đáp:

- Được! Nếu đúng thế, lão phu chịu mất mười vò rượu phần thượng hạng!

Lão vừa nói xong thì tri khách tăng chạy vào:

- Kính Bạch phương trượng! Thần Ô Giáo cử sứ giả đến! Tuệ Nghiêm Thần Tăng mỉm cười:

- Mau mời họ vào đây!

Túy Lúy Tiên Ông nhăn nhó:

- Chết rồi! Lão phu quên bằng việc Thần Ô Giáo sắp tổ chức lễ khai đàn!

Thế là thua toi mười vò rượu! Khách đã đến, bốn tùy tùng đứng ngoài cửa, chỉ mình Lã Long Vân vào đại khách xá.

Hôm nay, Bạch Ô công tử mặc bộ lam bào thêu hoa văn vàng nhạt, giữa ngực là con quạ trắng, áo choàng xanh trông rất bảnh bao, vẻ cao ngạo càng lộ rõ trên vầng trán rộng và ánh mắt lạnh lẽo.

Lã Long Vân sang sảng nói:

- Gia phụ là Ô Thước Chân Nhân, giáo chủ của Thần Ô Giáo, biết chư vị chương môn hội họp ở đây nên gởi thiệp mời dự lễ khai đàn. Mong chư vị hạ cố giá lâm!

* * *

Chàng đang miên man suy nghĩ thì Kim Đỉnh Thượng Nhân hỏi:

- Trần nhi! Sư phụ ngươi hiện đang ở đâu?

Chàng bưng tỉnh đáp:

- Bẩm sư tổ, gia sư giả làm Mỹ Nhiệm Tú Sĩ, đang giữ chức phó bang chủ Thần Võ Bang, nhưng không hiểu sao đã lâu không có tin tức gì cả!

Thượng Nhân bảo Trường Nguyên:

- Đạo huynh thử bói một quẻ xem tình hình Thiên Xảo Chân Nhân thế nào? Lão ta tuổi giáp thìn, năm nay đã một trăm hai mươi mốt tuổi!

Trường Nguyên Chân Nhân bấm tay, toát mồ hôi nói:

- Lạ thực! Lạ thực! Theo Tượng quẻ thì người này chết cách nay mấy mươi năm rồi! Hiện tại thì hung nhiều hơn cát, nhưng rất mơ hồ, không sao đoán nổi!

Tuệ Nghiêm Thần Tăng mỉm cười:

- Trang lão thí chủ là La Hán giáng phàm, vượt ngoài vòng luân hồi, nhân quả, làm sao Đạo huynh có thể nắm được?

Trường Nguyên Chân Nhân ngượng ngùng thú nhận:

- Bần đạo đã từng gặp Thiên Xảo Chân Nhân, cố vận khoa Ma Y Thần Tướng để xét đoán, thế mà không sao biết được bản chất của lão?

Kim Đỉnh Thượng Nhân bảo Sở Quyền:

- Nay Thần Ô Giáo đã mời đích thân cha con ngươi, vậy hãy ở lại tham dự lễ khai đàn và đại hội Minh Chủ!

Kim Nhân Điều cúi đầu thụ mệnh, cáo từ để trở về Tào Gia Trang! Ba người vào đến nhà vừa kịp bữa cơm tối. Phỉ nhi nghe nói sẽ ở lại tham gia Đại hội Minh Chủ, hớn hở cười hoài. Tính cậu hiếu động, hiếu danh, chỉ thích những nơi đông đảo, ồn ào!

Phiêu Trần nghiêm giọng hỏi Tỳ Bà Sương:

- Khúc Đại ca! Tiểu đệ nghe nói tên thực của Độc Vật Nương Tử là Du Huệ, chẳng lẽ đại ca không biết?

Họ Khúc gượng cười:

- Ta cũng nghe nói đến tên ấy nhưng cho rằng cũng chỉ là một trong những tên giả của nàng mà thôi!

Đêm đến, Phiêu Trần buồn bã hỏi Tú Châu:

- Sao nàng lại giấu ta việc mình là đệ tử của Độc Vương và là sư muội của Độc Vật Nương Tử?

Tú Châu gồi lên ngực trượng phu thở thê:

- Thiếp sợ tướng công cho rằng thiếp cũng xui xẻo như Du sư tử, nên chẳng dám nói ra!

Phiêu Trần lắm bầm mả:

- Hồ Tiên! Du Huệ! Hồ Ly Đại Tiên!

Chàng nhe người bưng tỉnh sau cơn mê thảng thốt hỏi:

- Châu muội, phải chăng Du Huệ có một nốt ruồi son nơi ngực trái?

Tú Châu thản nhiên đáp:

- Làm gì có! Thiếp thường phải sửa soạn buồng tắm cho Du sư tử biết rõ thân thể nàng ta. Nhưng sao tướng công lại hỏi vậy?

Phiêu Trần hoang mang, đành thuật lại những giấc mộng vu sơn và những ngày sum họp với Du Huệ ở núi Vũ Lăng! Tú Châu nổi ghen, cắn mạnh vai trượng phu, rồi hờn giận:

- Thiếp đã nghi ngờ từ lâu, nay mới biết tướng công là kẻ đa mang, chẳng phải chàng đã ân ái với thiếp mà vẫn tưởng nhớ đến dung nhan Du Huệ?

Phiêu Trần xoa vết cắn ngượng ngùng nói:

- Nương tử hiểu lầm ta rồi! Du Huệ dù có đẹp nhưng ta vẫn yêu nàng hơn!

Tú Châu mỉm cười nguôi ngoai:

- Thiếp chỉ giận tướng công giấu giếm chứ chẳng ghen đâu! Chàng muốn lấy thêm vợ cũng không sao!

* * *

Sáng mười hai, đoàn người của Sở Gia Trang có mặt ở Nam Dương Kiếm Bảo, Tổng Đàn cũ của Toàn Cơ Bang, giờ đã được quét vôi và thay chiều bải. Năm chữ Thần Ô Giáo Tổng Đàn ghép bằng vàng diệp rục rỡ dưới ánh nắng xuân.

Tổng quản của cơ ngơi này lại chính là Đồng Kim Hải, chú ruột của Phi Nhi!

Đêm mười bảy tháng giêng vừa rồi, sau khi bọn Phiêu Trần rút đi thì Bạch Ô công tử xuất hiện, giải thoát bọn thủ hạ Toàn Cơ Bang khỏi cảm giác ngứa ngáy chết người. Trong số đó có cả Đồng Kim Hải. Vì vậy, họ Đồng đã dâng cơ nghiệp cho Lã Long Vân và khuyến dụ năm trăm đồng đảng gia nhập Thần Ô Giáo! Nhờ công lao ấy, Đồng Kim Hải được phong ngay chức tổng quản!

Giờ đây họ Đồng xanh xang trong bộ võ phục màu tím đậm. Tươi cười đón tiếp quan khách. Gặp bọn Phiêu Trần, mặt gã hơi tái đi và không nở nổi nụ cười giả tạo.

Phi Nhi chạy tới, vòng tay cười hi hi:

- Nhị thúc quả là người thức thời, giỏi nghề theo gió trở cò, tổ tiên họ Đồng chắc cũng mỉm cười nơi chín suối!

Phi Nhi nói rất lớn nên nhiều người nghe thấy và bật cười. Đồng Kim Hải hổ thẹn và cảm hận nhưng không hề dám phát tác, sợ ảnh hưởng đến buổi đại

lễ!

Gã cổ nhần nhin, cao giọng xưng danh:

- Kim Nhân Điều đại hiệp cùng thân quyến giá lâm!

Phỉ nhi nói thêm:

- Tứ Tuyệt Đồng Tử giá lâm!

Phiêu Trần bật cười:

- Sao lại là Tứ Tuyệt?

Phỉ nhi đắc ý giơ thanh Toàn Cơ Kiếm ra:

- Miêu đại ca đã mài nhọn thanh kiếm gầy này, tặng cho hài nhi. Gần tháng nay hài nhi khổ luyện Nga Mi Kiếm Pháp, thuộc được tám chiêu miễn cưỡng xem mình là kiếm khách! Vậy thì đổi tên Tứ Tuyệt cũng vừa rồi!

Sở Quyền vui vẻ nói:

- Phỉ nhi có căn cơ khá tốt, đêm nào cũng luyện nên tiến bộ khá nhanh!

Tú Châu tủm tỉm nói:

- Để về đến Trường Sa, ta sẽ dạy Phỉ nhi học chữ, lúc ấy có tiếng xưng hô Ngũ Tuyệt!

Phiêu Trần giật mình:

- Chẳng lẽ Phỉ nhi không biết chữ?

Sở Phỉ gượng cười:

- Hồi nhỏ hài nhi có học, nhưng không hiểu sao chữ nghĩa bỏ đi đâu mất cả!

Phiêu Trần thở dài tự trách:

- Ta thật vô ý, thiếu trách nhiệm với con nuôi. Từ mai, ta sẽ đích thân dạy chữ cho người!

Phỉ nhi biến sắc, ấp úng:

- Phụ thân! Hài nhi nhìn thấy giấy mực là nhức đầu, hoa mắt, có học cũng vô ích! Bậc trượng phu cốt ở võ công để hành hiệp giúp đời, cần gì biết chữ!

Phiêu Trần cười nhạt:

- Không học chữ thì đừng xưng mình là người họ Sở nữa!

Phỉ nhi biết rằng lòng chàng đã nổi giận, sợ hãi hứa sẽ tận tâm học hành. Bị ám ảnh bởi cực hình học chữ, sắc mặt Phỉ nhi ửng đỏ như đưa đám. Tú Châu tội nghiệp liền an ủi:

- Ta có một phương thần dược giúp người học đâu nhớ đấy, đừng lo lắng nữa!

Phỉ nhi rất sợ và kính phục Tú Châu nên hoan hỉ cười ngay:

- Xin Tứ Nương nhớ giữ lời! Nếu không chắc hài nhi phải về Kỳ Liên Sơn mất! Tổ cha cái lão đã đặt ra văn tự để làm khổ tiểu gia!

Cũng như mọi lễ khai giáo khác, nơi đây có một đài cao gần nửa trượng, trên đặt một hương án, để dâng hương, tuyên cáo. Vật tổ là con quạ trắng chân đỏ, mỏ vàng được thêu rất sống động trên nền gấm xanh, rộng bằng hai mảnh chiếu.

Từ mộc đài ra đến gần cổng là hàng trăm bàn tiệc khăn rỗng. Sân Kiếm Bảo có hàng cổ thụ trăm năm tuổi nên râm mát. Cũng may mà đàn quạ đen đã bị đuổi ra phía vườn sau, nếu chúng đậu trên những cây sam già phía trước này thì thật tai hại. Lúc ấy đầu cổ thực khách sẽ toàn phân chim, chưa kể đến thức ăn!

Bàn của nhà họ Sở gần bàn với phái Bạch Đạo, khá sát lễ đài. Mé tả của họ là đoàn đại biểu của các bang hội khi xưa từng thần phục Trương Tự Thanh. Đó là Thần Thương Bang, Trường Dao Hội, Hoài Giang Trại... Nhưng vẫn có một ngoại lệ đó là Hán Giang Thủy Trại chủ chính là Phổ Giang Thần Giải Quân Hoàn Sơn.

Khi vào đến, họ Quân liền kính cẩn thi lễ với phu thê Phiêu Trần và ngồi xuống ngay cạnh bàn đây!

Do tổ chức gấp rút nên số bang hội được mời cũng chỉ có bấy nhiêu. Cuối giờ Ty, vị khách cuối cùng đã đến. Người này đem theo đến mười hộ vệ cho xứng với cương vị của mình: Sa Mạc Chi Vương Kim Mãn Lộ Bang chủ Thần Võ Bang!

Họ Kim không thèm chào ai, ngồi xuống bàn ở mé hữu các phái Bạch Đạo, phong thái lạnh lùng, cao ngạo như Thiên Tử!

Kim Mãn Lộ mặc trường bào lụa trắng, ngực thêu rồng trong mây bằng chỉ ngũ sắc. Bộ râu oai vệ của lão được chải chuốt kỹ lưỡng nên vênh ngược lên. Đôi mắt lộ lấp lánh hàn quang khiếp người, biểu hiện một công lực quán thế!

Mười hộ vệ của lão đều đã quá năm mươi, thân thể cao lớn, râu rậm, da ngăm, mắt sâu, mũi thẳng, có vẻ thuộc giống người Hồi. Họ cũng mặc bạch bào nhưng ngực áo lại thêu ngọn lửa hồng.

Xa xa, dưới hàng Bách già cạnh tường vây là một toán bang chúng Thần Võ cao lớn, áo vàng sậm, đứng thành hàng ngũ nghiêm chỉnh, vai mang cung tiễn, hông dắt đơn đao.

Họ đứng đầy như những pho tượng để khoe khoang sự tinh nhuệ và kỷ luật của đoàn quân Sa Mạc. Hán tử đứng trên cùng của hàng quân dựng ngọn đại kỳ trắng thêu rồng đỏ. Lá cờ rộng bằng mảnh chiếu phát phới trong ngọn gió xuân, khiến con Hồng Long kia như đang uốn khúc.

Phỉ Nhi lấu lỉnh nói với Sở Quyền:

- Gia gia! Tiểu tôn thấy con rồng đỏ của Thần Võ Bang oai phong hơn con quạ ốm yếu của Thần Ô Giáo! Rồng là vật đứng đầu tứ linh, còn quạ là loài ăn xác thối, có hay ho gì đâu!

Giọng cậu bé thánh thót, tương phản với thân hình béo tròn, phúc phịch, nên toàn trường đều nghe thấy. Họ giật mình vì sự chệch biệt, so sánh ấy là điều đại kỵ. Thế mà Khổng Tước Thần Ma cười hô hô tiếp lời Phỉ Nhi:

- Người nói phải! Quạ là loài chim xấu xí, hèn mọn đâu thể sánh với những

con chim công diễm lệ của lão phu!

Tiếng trống vang lên, cắt đứt những lời bình phẩm, giờ dâng hương khai đàn đã đến.

Sau chín hồi trống dồn dập là tiếng sênh phách, đàn sáo du dương, và phe chủ nhà thượng đài. Đi đầu là Ô Thước Chân Nhân Lã Long Điền. Hôm nay họ Lã mặc bộ đạo bào lụa đen, đầu đội đạo quan, nhưng thay vì thêu hình Thái Cực hay Bát Quái thì trên mũ áo lại là biểu tượng quạ trắng. Thân hình lão thấp nhỏ, vẻ oai phong thua xa Kim Mã Lộ.

Phiêu Trần giật mình khi nhận ra những nhân vật còn lại. Hắc Diêm La, Bạch Phán Quan, Mục Phi Long thoát chết trong đêm Toàn Cơ Bang bị tiêu diệt, giờ đây trở về gia nhập Thần Ô Giáo. Chỉ thiếu có Độc Ông Sài Tật, Phó Giáo chủ Xà Giáo Vân Quí!

Người thứ tư chính là Đông Hải Chân Quân, sư phụ của Đài Loan Kiếm Khách. Lão chiếu ánh mắt thù hận vào Phiêu Trần và Miêu Vô Mi.

Hắc Diêm La, Bạch Phán Quan, Mục Phi Long và Đông Hải Chân Quân đều mặc hoàng bào. Còn Bạch Ô công tử Lã Long Vân vận áo lam. Lúc đến Thiếu Lâm Tự đưa thiệp mời. Trên búi tóc gã có cái ngân khôi, tượng trưng cho chức vụ Phó giáo chủ.

Ô Thước Chân Nhân tươi cười vòng tay nói:

- Kính cáo chư vị Chưởng môn, long đầu và các vị anh hùng! Bần đạo nằm mộng thấy Nguyên Thử Thiên Tôn giáng hạ, dạy rằng võ lâm đang rối ren, loạn lạc, cần có người tâm huyết đứng ra chấn chỉnh lại. Vì thế, tuy tuổi đã cao, bần đạo cũng gắng gượng khai tông lập giáo, vì võ lâm mà ra sức. Bần đạo hy vọng các phái và hào kiệt khắp thiên hạ sẽ chung lưng đấu cật với Thần Ô Giáo để giáng ma vệ đạo! Trước khi dâng hương, bần đạo xin giới thiệu những cộng sự của mình!

Lã Chân Nhân chỉ từng người và chức vụ! Vậy là bọn Hắc Diêm La, Bạch Phán Quan, Đông Hải Chân Quân và Mục Phi Long đều là Khách Khanh Hộ Pháp.

Tiếng đàn sáo lại vang lên báo hiệu cho cuộc tế cáo trời đất.

Bạch Ô công tử Lã Long Vân rút chiếc còi vàng thổi một hơi dài. Con quạ trắng, thần vật tượng trưng cho Thần Ô Giáo, từ phương nào không rõ bay về đảo lượn trên đầu thực khách, luôn miệng nói:

- Thần Ô Giáo muôn năm! Thần Ô Giáo muôn năm!

Nhưng bất ngờ, một gã dũng sĩ Thần Võ Bang đứng ở hàng cuối cùng của đoàn quân dưới hàng Bách đã dương cung bắn liền. Tà xạ tiễn của gã đáng mặt Đường Do Cơ nên mũi tên xuyên thủng bụng Bạch Ô, khiến con quạ hiếm có rơi xuống bàn của bọn Trường Dao Phái.

Toàn trường ồ lên kinh hãi! Thần Ô Giáo chưa kịp phản ứng thì hung thủ đã lướt nhanh như gió, chạy qua cổng chính và mất hút trong cánh rừng đào

trước mặt Kiếm Bảo! Ô Thước Chân Nhân chỉ mặt Sa Mạc Chi Vương gầm lên:

- Kim Mãn Lộ! Lão đừng hòng sống mà thoát khỏi nơi này!

Phiêu Trần quan sát thấy Sa Mạc Chi Vương cũng rất ngỡ ngàng, chứng tỏ lão không hề chủ trương việc sát hại Bạch Ô. Và lại, lão chẳng có lý do gì để hành động như vậy cả!

Nhưng tang chứng đã rõ ràng, họ Kim không sao biện bạch được một lời.

Hơn nữa, bọn Ô Thước Chân Nhân đã nhất tề nhảy xuống tấn công Kim Mãn Lộ và mười lão hộ vệ.

Hung hãn nhất là cha con lão giáo chủ. Chương kinh của họ có màu xám nhạt rất quái dị! Tú Châu thánh thốt quát lên:

- Mọi người mau tránh xa ra! Bác Bì Trùng đấy!

Thế là quan khách ùn ùn bỏ chạy, xô ngã cả bàn tiệc, đứng xa xa quan chiến.

Tuệ Nghiêm Thần Tăng thở phào:

- Thiện tai! Thiện tai! Không ngờ chỉ một mũi tên mà xoay chuyển được cục diện võ lâm. Sau trận này, dẫu Sa Mạc Chi Vương có thoát chết thì cũng trở thành kẻ thù của Ô Thước Chân Nhân. Hai phe tương sát sẽ có lợi cho giang hồ!

Thành Tâm Tử cau mày:

- Bần đạo đoán rằng kẻ giết quạ trắng là bậc cao nhân nào đã trà trộn vào Thần Võ Bang để gây ra mối hiềm khích này!

Phiêu Trần không nói gì, chỉ lẳng lặng theo dõi cuộc chiến. Đạo pháp của Sa Mạc Chi Vương khiến chàng khâm phục và nặng trĩu ưu tư. Lão phải chừa bốn thành công lực để tạo màn cương khí chống lại Bác Bì cổ trùng mà vẫn còn dũng mãnh tuyệt luân. Đạo kinh như sấm sét xé nát những luồng chương phong, mỗi lần lão tấn công là đối phương phải lùi lại. Nếu không vì mười lão hộ vệ thì Sa Mạc Chi Vương thoát đi rất dễ dàng.

Bọn lão nhân này phải phân tán chân khí bảo vệ cơ thể nên khá lúng túng trước đường kiếm của Đông Hải Chân Quân, Mục Phi Long và chương kinh vũ bão của Hắc Diêm La, Bạch Phán Quan. Phe Thần Ô Giáo còn vây chặt vòng ngoài bằng mấy chục kiếm thủ kiên dũng.

Mặt trận của bọn võ sĩ Thần Võ Bang ở ngoài càng thê thảm hơn. Với sự tham chiến của đàn quạ đen, bốn mươi chín tên áo vàng mau chóng thảm bại. Bác Bì Trùng đã bám được vào người chúng, gây nên cảm giác ngứa ngáy khủng khiếp, biến nạn nhân thành mồi ngon cho giáo chúng Thần Ô Giáo.

Phiêu Trần quay sang hỏi Tú Châu:

- Châu muội! Sao phe Thần Ô Giáo không bị tác động của Bác Bì Trùng?

Phải chăng họ đã được uống thuốc để chống lại?

Tú Châu mỉm cười:

- Thừa phải! Thiếp cũng đang cố đoán xem đó là loại dược vật gì?

Bồng nàng nói nhỏ:

- Tướng công há miệng ra đi!

Phiêu Trần ngơ ngác làm theo lời ái thiếp. Tú Châu nhanh tay nhét vào miệng chàng một vật mềm tròn, có mùi tanh của máu. Nàng thì thầm:

- Bạch Ô là thần vật mấy trăm tuổi, mật của nó rất quý giá, chàng mau nuốt đi!

Phiêu Trần cảm động cố nuốt vào. Thì ra Tú Châu đã nhân lúc hỗn loạn, chụp lấy xác con quạ trắng và không hiểu bằng cách nào nàng đã lấy được mật của chim thần! Hèn gì nãy giờ nàng cứ núp sau lưng Phiêu Trần và Sở Quyên, còn Miêu Vô Mi, Sách Siêu đứng che chắn!

Phỉ nhi cũng là đồng lõa. Cậu bé hạ giọng:

- Phụ thân! Hải nhi sẽ đem xác con quạ chết tiệt này về nấu măng. Hy vọng thịt nó không quá dai. Cha con Ô Thước Chân Nhân phen này khai giáo đúng ngày xui xẻo nên lỗ vốn to!

Phiêu Trần nhăn mặt:

- Thế thì chúng ta mau rời chốn này, lỡ để Ô Thước Chân Nhân phát hiện ra thì còn mặt mũi nào nữa!

Tỳ Bà Tú Sĩ và Hạc Lão Nhân bỗng nhảy dựng lên, hai tay gãi sồn sột, miệng la oai oái:

- Ôi chà! Sao người lão phu lại ngứa ngứa thế này!

Phỉ nhi tru tréo:

- Tổ bà nó! Mấy con Bác Bì Trùng này đã theo gió mà bay đến đây rồi!

Chúng ta chạy thôi!

Quần hào sợ hãi, kéo nhau chạy vắt giò lên cổ, cố rời Kiếm Bảo càng xa càng tốt. Bọn Phiêu Trần cũng nhân cơ hội ấy mà theo họ.

Thế là buổi đại hỷ của Thần Ô Giáo tan tành, chỉ còn lại mấy chục xác chết và cuộc chiến khốc liệt.

* * *

Chiều hôm sau, đoàn người về đến Lạc Dương, Phỉ nhi tiu nghỉu khi thấy xác quạ Bạch Ô đã bốc mùi, phải quăng bỏ.

Trong bữa tiệc tẩy trần, Sách Siêu cười bảo:

- Không biết Sa Mạc Chi Vương có lành lặn và thoát khỏi vòng vây của Thần Ô Giáo hay không nhỉ?

Tỳ Bà Sương Khúc Mạc Sầu ứng tiếng:

- Kim Mãn Lộ võ công cao cường tất sẽ an toàn, nhưng bọn hộ vệ chắc phải bỏ mạng vì lão không ít!

Sở Quyên tư lự:

- Lão phu luôn tự hỏi vì sao bản lãnh của Bạch Ô Công Tử Lã Long Vân lại có vẻ chẳng thua kém gì cha hắn là Ô Thước Chân Nhân?

Tú Châu đỡ lời:

- Bẩm lão gia! Lã Chân Nhân chỉ có một mụn con, chắc lão đã khổ công sưu tầm kỳ trân dược thảo, bồi bổ cho nam tử. Lão ta cũng rất giỏi về y đạo!

Phỉ nhi cười hỏi:

- Phụ thân nuốt cái mật quạ ấy đã thấy công dụng gì chưa?

Phiêu Trần đáp:

- Để tôi nay tọa công mới biết được. Hiện giờ ta vẫn chưa thấy hiện tượng gì cả.

Đêm ấy, Phiêu Trần điều tức dưới sự giám sát của Tú Châu. Hơn canh giờ sau chàng xả công, biết ái thê mong đợi liền nói ngay:

- Có lẽ trái mật chưa tan hết nên công lực ta vẫn như cũ!

Tú Châu nhú mày:

- Lạ thực, trong y kinh của gia sư có nói rõ về loại kỳ trân chí dương, sao lại không có công hiệu nhỉ?

Phiêu Trần dịu giọng an ủi:

- Châu muội đừng buồn! Ta đã quyết rút chân khỏi giang hồ, đâu cần thêm công lực làm gì nữa!

Chàng âu yếm nói tiếp:

- Biết đâu nó lại có diệu dụng khác thì sao?

Tú Châu đỏ mặt khúc khích:

- Thiếp chỉ thấy tướng công nặng mùi hơn trước mà thôi!

Phiêu Trần tắm gội xong, trở ra khách sảnh. Nghe chàng báo cáo lại ai cũng thất vọng, gượng cười. Sở Quyền nghiêm giọng:

- Lần thượng đài này, Trần nhi không được thượng đài. Xem xong chúng ta về ngay Hồ Nam thôi!

Phiêu Trần vui vẻ tán thành, nâng chén mời cả bàn. Khi nói sang chuyện khác, chàng tự lự bảo:

- Phụ thân! Hải nhi linh cảm rằng gã cung thủ Thần Võ Bang đã bắn chết Bạch Ô chính là Linh Xà Lang Quân Đoàn Vĩnh Thanh. Đáng vốc ấy rất quen thuộc với hải nhi!

Sách Siêu gật gù:

- Trần nhi nói phải! Ta cũng nhận thấy thế! Nhưng vì sao họ Đoàn lại làm vậy nhỉ?

Độc Phụ Nhân len tiếng:

- Biết đâu gã làm theo lệnh Giáo Chủ Xà Giáo Vân Quý? Lão Từ Công Trục cũng là tay thâm độc, tham lam chứ đâu có hiền lành gì!

Mỗi người một ý nhưng chẳng thể kết luận rõ ràng được. Đầu canh ba, Võ Ảnh Điêu Khúc Phong hốt hải chạy vào, trên tay là một mũi trường kiếm, lão đưa cho Tỳ Bà Sương:

- Đại ca! kẻ nào đó đã bắn mũi tên này vào sân trước. Dường như đối

phương muốn gửi thư!

Khúc Mạc Sầu tháo mảnh lụa cột đuôi tên xem thử. Lão tái mặt bảo Phiêu Trần:

- Nguy rồi! Thiên Xảo Chân Nhân đã bị Sa Mạc Chi Vương bắt được!

Phiêu Trần kinh hãi nhận lấy mảnh lụa:

“Sở công tử nhã giám! Bồn tọa vô tình khám phá ra thân phận thực của Mỹ Nhiệm Tú Sĩ Uất Trì Thư. Biết Chân Nhân là ân sư của công tử nên an trí ở một tòa đạo quán xinh đẹp trên sườn núi Lam Sơn, cách thành Lạc Dương chỉ hơn trăm dặm. Mong công tử đem Toàn Cơ Bí Kíp đến đổi lấy Trang Chân Nhân. Nhớ chỉ được đến một mình, nếu không thì cuộc thương lượng sẽ tan vỡ. Thời hạn cuối cùng là đêm mười sáu tháng hai này!

Bang chủ Thần Võ Bang, Kim Mẫn Lộ cần bút!”

Phiêu Trần nghiêng răng cười nhạt:

- Sở mỗ sẽ đi để xem Sa Mạc Chi vương bày quầy kệ gì?

Sở Quyền trầm ngâm:

- Toàn Cơ Bí Kíp có gì quý giá mà họ Kim lại tha thiết lấy cho bằng được như vậy nhỉ?

Hạc Lão Nhân cũng từng xem qua bí kíp, tư lự nói:

- Công Tôn Chí xuất thân từ Không Động, tâm pháp nội công cũng tương tự các phái Võ Đang, Nga Mi. Vậy vì sao lão ta lại luyện thành tám thân kim cương bất hoại nhỉ?

Cả nhà bàn kế sách một hồi lâu. Phiêu Trần đứng lên cáo từ:

- Hải nhi xin phép về phòng xem lại Toàn Cơ Bí Kíp và chuẩn bị hành lý để đi núi Lam Sơn!

Tú Châu cũng rời bàn, đi theo phu tướng. Hai vợ chồng về phòng, xem xét từng trang của quyển Toàn Cơ Bí Kíp, không thấy có gì lạ, Phiêu Trần thở dài:

- Trương Tự Thanh giữ bí kíp này hai mươi mấy năm, nếu có gì bí mật thì chắc lão cũng đã tìm ra rồi. Chúng ta chẳng cần phải hoài công nữa?

Theo kế hoạch đã bàn, sáng ngày mười bốn, ăn điểm tâm xong, Phiêu Trần mới khởi hành, một mình một ngựa đi Lam Sơn. Chàng đi rồi, Tào Gia Trang đóng cửa kín mít và được canh phòng nghiêm mật.

Bọn trinh sát của Thần Võ Bang được rải quanh đây hoàn toàn có thể yên tâm báo về cho thủ lĩnh rằng không có cao thủ nào đi theo Phiêu Trần cả! Gần trưa ngày rằm, Phiêu Trần đến trấn nhỏ gần chân núi Lam Sơn. Chàng vào quán ăn uống no nê rồi mới lên núi.

Lam Sơn chỉ cao hơn hai trăm trượng, cây cối thưa thớt nên Phiêu Trần có thể nhìn thấy mái ngói rêu phong của một toà cổ miếu trên lưng chừng núi.

Chàng xuống ngựa đi theo đường ruột kê, bảo kiếm cầm sẵn trong tay tả.

Nhưng lạ thay chẳng có một móng nào của Thần Võ Bang xuất hiện hời hợt

cả!

Phiêu Trần sinh lòng cảnh giác nhưng chân vẫn lướt nhanh. Khi đến sân cỏ trước hai cánh cửa đóng im lìm, chàng đình bộ, vân công hỏi lớn:

- Sở mỗ đã đến, sao chẳng có ai ra tiếp khách vậy?

Cửa miếu mở rộng nhưng bên trong tối om như mực. Một lão già áo trắng, ngực thêu ngọn lửa đỏ, bước ra, lạnh lùng hỏi:

- Toàn Cơ Bí Kíp đâu?

Phiêu Trần đưa ra và hỏi lại:

- Gia sư đâu?

Có tiếng cọt kẹt và những cánh cửa sổ quanh miếu bật ra. Ánh dương quang rọi vào. Soi rõ dung mạo của một lão nhân đang ngồi dựa cột miếu. Thiên Xảo Chân Nhân bị trói chặt bằng xích sắt, mắt nhắm nghiền nhưng ngực vẫn còn phập phồng hơi thở. Phiêu Trần đau đớn gọi:

- Ân sư! Đồ nhi là Phiêu Trần đây!

Nhưng Trang thứ vẫn im lặng không đáp. Phiêu Trần quắc mắt hỏi lại:

- Bọn người đã làm gì sư phụ ta vậy?

Lão áo trắng cười nhạt:

- Chỉ một chút Mê Hồn Lạc Phách Tán mà thôi! Người cứ giao Toàn Cơ Bí Kíp sẽ có thuốc giải!

Phiêu Trần gật đầu:

- Được! Lão gọi hết đồng đảng ra, song phương trao đổi rồi chia tay!

Lão bạch bào đồng ý, cất tiếng gọi:

- Ngũ đệ! Lục đệ! Mau ra đây!

Hai lão già áo trắng trong miếu đi ra, Phiêu Trần nghiêm giọng:

- Bọn người chỉ có ba người, ta có thể giết sạch rồi cứu ân sư, nhưng Sở mỗ không muốn làm thế! Có điều là ba vị phải giải mê cho gia sư trước đã!

Lão cao gầy mau mắn thi hành, trở vào miếu cho Thiên Xảo Chân Nhân hít một thứ bột trắng. Quả nhiên Trang thứ hồi tỉnh ngay, Phiêu Trần vội hỏi:

- Ân sư thấy cơ thể thế nào?

Chân Nhân mỉm cười:

- Trần nhi đây ư? Thế là số bần đạo chưa mãn trần duyên!

Phiêu Trần mừng rỡ, ném quyển Toàn Cơ Bí Kíp cho một lão già rồi nói:

- Ba vị xuống núi ngay đi!

Lão hói đầu cẩn thận mở ra xem qua, biết là của thực, kéo đồng đảng hạ sơn!

Phiêu Trần bước vào trong miếu vùng kiếm chặt phẳng xích sắt, ôm lấy tấm thân bạc nhược của sư phụ. Bỗng Chân Nhân rùng mình nói nhanh:

- Mau nhảy ra ngoài ngay!

Phiêu Trần giật mình, đem ân sư lao thẳng qua khung cửa sổ phía sau miếu.

Chàng dồn toàn lực vào song cước, nhảy một bước thật dài. Sau lưng Phiêu Trần toà cổ miếu nổ tung, hất chàng và Trang Thứ văng nhanh về phía trước.

Phiêu Trần nghe lưng đau đớn, miệng rỉ máu nhưng biết rằng thương thế không nặng vì đang thuận đà.

Sức ép đã đẩy hai người bay xa đến sáu bảy trượng và rơi xuống khe núi ở hậu sơn. Phiêu Trần vươn tay tả cố chụp lấy sợi dây leo, những bụi rậm trên vách vực, tay hữu vẫn cố giữ chặt ân sư.

Hàng trăm thảo mộc mọc hững hờ bị Phiêu Trần giật đứt, tay chàng toé máu, nhưng đà rơi cũng chậm lại đôi chút. Ánh dương quang chói lợi soi sang vách vực khiến Phiêu Trần dễ dàng nhận ra những mục tiêu để bám víu.

Cuối cùng, chàng cũng chụp được một sợi dây leo lớn bằng cổ tay. Hàng trăm vạn chiếc rễ của loài thân leo này bị nhổ tung khỏi lớp đất đá và khi hoàn toàn rời khỏi vách thì thầy trò Phiêu Trần chỉ còn cách mặt nước đáy vực chừng vài trượng. Cái rơi không nặng nề nhưng cũng đủ khiến Phiêu Trần mê man. Lúc tỉnh lại, chàng nhận ra ân sư đang ngồi xếp bằng tròn dưới chân vách đá. Phiêu Trần lom còm bò dậy, cười hỏi:

- Sư phụ! Đồ nhi bất tỉnh đã bao lâu rồi?

Không thấy Trang Thứ trả lời, chàng kinh hãi chạy đến. Thân hình ông lạnh toát và hơi thở đã tuyệt tự bao giờ. Phiêu Trần bật khóc thê thảm, mãi một lúc sau mới nhìn thấy mảnh vải trong tay Chân Nhân. Chàng sụt sùi mở ra đọc:

“Trần nhi! Sư phụ đã mãn số nên không thể nán lại từ biệt con. Hãy thay ta tạo phúc cho lê thứ, giảm bớt phiền não, khổ ải của chúng sinh! Xác ta cứ để lại đây, không cần phải chôn cất làm gì. Trần nhi cứ đi hướng về Nam sẽ tìm ra lối thoát!

Trang Thứ cần bút.”

Phiêu Trần không nỡ để thi thể ân sư bị lũ chuột bọ xâm phạm, liền chọn chỗ vách mềm, vung chưởng bới sâu vào, trong lúc đau buồn chàng chẳng nhận ra chưởng kinh của mình mạnh hơn trước!

Chỉ sau vài chục chưởng, chàng đã khoét được một lỗ huyết sâu, cao hơn mặt đất gần thân người. Phiêu Trần rút kiếm sửa sang lại, đặt xác ân sư lên và lấp đất lại. Chàng xuống hồ tắm gội xong quì xuống khóc lạy chín lần để vĩnh biệt, rồi đi về hướng Nam.

Khe núi này chỉ dài độ hai trăm dặm và tận cùng là một vách đá không cao, lởm chởm đá tảng, rất dễ leo trèo.

Phiêu Trần thoát khỏi khe núi, lần ra tiền sơn, huýt sáo gọi Lặc nhi. Con tuấn mã trung thành vẫn kiên nhẫn đợi chờ trong cánh rừng chân núi, giờ hân hoan chạy đến!

Phiêu Trần thay y phục, lên ngựa đi vào tiểu trấn. Chàng ăn qua loa vài chén, buông đũa hỏi tiểu nhị:

- Hôm nay là ngày mấy?

Gã ngơ ngác đáp:

- Chẳng lẽ công tử không biết? Hôm nay là đầu tháng ba!
 Phiêu Trần giật mình, tự hỏi vì sao mình lại mê man đến hơn nửa tháng trời?
 Chàng trầm ngâm hỏi lại:
 - Trong thời gian từ giữa tháng đến nay, người có thấy toán người nào đến Lam Sơn, tìm kiếm, lục soát gì không? Trong đó có một nữ nhân mặt nám và một cậu bé đen đúa, đầu trọc, béo tròn?
 Gã tiểu nhị hớn hờ đáp:
 - Bẩm có! Ngay sau khi ngôi miếu trên sườn núi Lam Sơn phát nổ, một đoàn người đông đảo kéo lên xem. Lúc họ trở xuống thì có ghé tề điểm và khóc lóc như cha chết. To hòng nhất là tiểu tử béo mập, đầu trọc, tên gọi Thổ Phi hay cường đạo gì đấy. Một tuần sau, họ lại đến và đều mặc tang phục, đem nhang đèn lên núi cúng tế. Tiểu nhân cùng một số người trong trấn tò mò lên xem, nghe họ nói loáng thoáng rằng sẽ đi về Hồ Nam!
 Phiêu Trần bảo gã tính tiền rồi đi ngay. Chàng phải sớm có mặt ở Sở Gia Trang để thân quyến bớt bi thương.

Nga My Kiếm Khách

Hồi 16

Thước Dực Hoa khai minh chủ hội Thùy tri xú nữ thị Hồ Ly

Có lẽ tin Nga Mi Đại Kiếm Khách chết tan xác ở Lam Sơn đã vang dậy đất Hà Nam, nên chẳng ai nhận ra chàng trai râu ria lởm chởm này là Sở Phiêu Trần. Và lại, sau nửa tháng trời nằm liệt, cơ thể chàng gầy đi nhiều, gương mặt xanh xao trở xương càng thêm xa lạ!

Cuối giờ Mùi, Phiêu Trần đã rời xa Lam Sơn được mấy dặm. Hai bên quan đạo là rừng già rậm rạp, cành lá xanh rì bởi đang là tiết Xuân. Bỗng chàng nghe từ mé hữu vọng ra là tiếng rít của con Hồng Diễm Hắc Xà, linh vật thân thiết của Linh Xà Lang Quân.

Phiêu Trần mừng rỡ thúc ngựa rẽ vào, chỉ vài trượng đã phải xuống đi bộ vì bụi gai chằng chịt, cản chân tuần mã.

Chàng theo tiếng kêu của Linh Xà đi sâu vào rừng, chừng nửa dặm thì gặp một cây cổ thụ cao vút, tàn lá vươn rộng nên dưới gốc cây thoáng vắng, chỉ có cỏ xanh mượt mà. Trên bãi cỏ ấy một người áo đen bịt mặt đang nằm sõng soài, còn Linh Xà cứ bò quanh mà rít lên những tiếng bi thương, lo lắng!

Phiêu Trần kinh hãi rảo bước, Hồng Diễm Hắc Xà vươn cổ ra đe dọa để bảo

vệ chủ nhân. Phiêu Trần nói ngay:

- Hồng nhi! Ta là bạn của Đoàn Vĩnh Thanh đây mà!

Chắc do một lần gặp gỡ không đủ để nhớ nhau nên Hồng nhi quăng mình đến mở vào người Phiêu Trần. Lúc này nó mới nhận ra cái mùi quen thuộc, buông mình rơi xuống cỏ.

Phiêu Trần ngồi xuống, lật ngửa nạn nhân. Vết thương sâu hoắm bên ngực phải mang hình dáng mũi dao. Chàng lật khăn che mặt để họ Đoàn dễ thở, rồi cởi phăng cả áo để băng bó.

Chàng ngạc nhiên khi thấy ngực của Linh Xà Lang Quân bó chặt bằng nhiều lớp lụa, và da bụng y trắng trẻo mịn màng một cách lạ lùng. Máu đã khô dính chặt lụa vào vết thương, Phiêu Trần phải dùng kiếm cắt để không gây đau đớn cho họ Đoàn. Chàng nhắm mắt trước đôi nhũ phong nhỏ nhắn, sẵn chắc. Nhiều năm qua, cả giang hồ đề không biết Linh Xà Lang Quân là gái giả trai.

Phiêu Trần vụng về bôi Sinh Cơ Tục Cốt Giao vào vết thương, rồi nhai nát năm viên linh đan, mớm cho Đoàn cô nương.

Chàng dựng nàng ngồi dựa vào lòng mình rồi áp hữu thủ truyền công lực, thúc đẩy kinh mạch lưu chuyển trở lại. Gần khắc sau, họ Đoàn mở mắt, nhận ra cổ nhân, nàng ứa nước mắt hỏi:

- Có phải tại hạ đã chết và xuống suối vàng đoàn tụ với công tử?

Gió xuân lành lạnh mơn man da thịt thân trước, nàng rung mình nhận ra mình đang lỏa thể, vội đưa tay che ngực.

Phiêu Trần thở dài:

- Tại hạ vì trị thương nên phải mạo phạm đến ngọc thể, mong cô nương lượng thứ!

Đoàn Vĩnh Thanh ngơ ngác lắm bả:

- Té ra chàng và ta đều còn ở dương gian!

Hồng Điềm Hắc Xà vui mừng rít lên để xác nhận điều ấy!

Phiêu Trần cũng nói:

- Tại hạ may mắn thoát chết ở Lam Sơn, định về Hồ Nam, lúc đi ngang qua đây thì nghe tiếng kêu của Linh Xà!

Đoàn Vĩnh Thanh biết lai lịch đã bị lộ, then thùng đổi cách xưng hô:

- Sao công tử không buông thiếp ra?

Phiêu Trần vừa ngưng truyền chân khí thì nàng phun ra một vòi máu tươi. Chàng kinh hãi điềm nhanh vào sáu đại huyệt trực ngực rồi tiếp tục truyền công.

Đoàn cô nương nở nụ cười thê lương:

- Sở công tử! Thiếp tên thực là Đoàn Thanh Hương, gia phụ không có nam tử nên bắt thiếp phải mặc nam trang từ thuở ấu thơ. Đến khi gặp công tử, thiếp nghe lòng xao xuyến, trở lại bản chất nữ nhân! Thiếp yêu công tử mà

không sao thổ lộ được. Lúc nghe tin chàng bị chết bởi quỷ kế của Sa Mạc Chi Vương, thiếp xưa đàn rần tẩn công tống đàn Thần Võ Bang, giết chết mấy trăm tên bang chúng. Nhưng bản lãnh Kim Mãn Lộ thật đáng sợ, vượt qua bầy độc xà mà đâm thiếp một đao. Thiếp đào tẩu được đến đây nằm chờ chết, không ngờ lại gặp được người trong mộng.

Nói xong, nàng từ từ lột lớp mặt nạ. Để lộ một dung nhan kiều mị. Phiêu Trần nghe lòng sôi sục niềm cảm kích, dịu dàng nói:

- Hương muội đừng buông trôi, cố mà sống để cùng ta kết duyên giai ngẫu!

Thanh Hương mỉm cười hạnh phúc, dựa người lên vai Phiêu Trần, lắc đầu:

- Mạng thiếp đã tận rồi, dù muốn sống cũng chẳng được. Nhờ lớp lụa bó ngực nên thiếp mới cầm cự được ba ngày, nhưng phổi phải đã thủng và hư hoại rồi.

Phiêu Trần ứa nước mắt, cúi xuống hôn lên má nàng:

- Hương muội đừng. Ta không muốn mất nàng!

Thanh Hương thều thào gọi Linh Xà:

- Hồng nhi!

Con vật ngoan ngoãn bò đến. Nàng bắt nó trên tay rồi dặn dò:

- Từ nay Hồng nhi hãy theo Sở tướng công! Chàng đã là trượng phu của ta đây!

Nàng ngược lên nói với Phiêu Trần:

- Tướng công! Trong người thiếp có pho Linh Xà kiếm pháp và pho Xà Kinh. Mong chàng đừng để chúng thất truyền!

Biết nàng sắp lìa đời, Phiêu Trần bật khóc, hôn tới tấp lên mắt, lên môi. Lát sau, Thanh Hương đoạn khí.

Phiêu Trần mở bọc hành lý của mình, lấy ra bộ y phục sạch thay cho Thanh Hương. Nàng cao gầy bằng chàng nên mặc rất vừa vặn. Chôn cất xong, Phiêu Trần buồn bã khăn vái:

- Đoàn nường! Ngày nào diệt xong Sa Mạc Chi Vương, ta sẽ đem thủ cấp lão đến đây để tế mộ và đưa hài cốt nàng về Trường Sa.

Nhìn thấy Hồng Điềm Hắc Xà cứ cuốn lấy chiếc mặt nạ Linh Xà Lang Quân, chàng liền nhặt lên, mang vào. Linh Xà mừng rỡ quăng mình quanh lưng chủ mới. Dấu sao dung mạo này đã khiến nó yên tâm hơn.

Phiêu Trần rời khu rừng, lên ngựa phi mau. Sáng hôm sau, chàng có mặt ở thành Nam Dương, vào Cửu Châu Đại Tửu Lâu dùng bữa.

Tầng dưới chật ních người, nhưng tầng trên vẫn còn trống mấy bàn. Bọn hào khách đang trò chuyện rôm rả, bàn luận về cuộc tập kích tống đàn Thần Võ Bang đêm hai mươi tháng hai vừa rồi.

Trong số đó có người quen của Phiêu Trần, đó là Vô Ảnh Điều Khúc Phong, biểu đệ của Tỳ Bà Sương Khúc Mạc Sầu. Lão ta chỉ mới gần năm mươi, thân hình mảnh khảnh, râu cằm hoe vàng, mắt lão liên đầy vẻ ranh mãnh,

quỷ quyết.

Giờ đây Khúc Phong đứng hẳn lên, say mê nói đến vắng cả nước bọt:

- Chư vị biết không! Lão phu ẩn mình giám sát núi Thiên Sơn nên được tận mắt chứng kiến trận tập kích ấy. Linh Xà Lang Quân Đoàn Vĩnh Thanh đã xua hàng ngàn con độc xà đủ loại vào tổng đàn của Thần Võ Bang. Trời tối đen như mực nên phe đối phương chẳng làm sao phát hiện được. Tiếng rên la vang dậy cả đêm trường, xem ra số người bị chết bởi độc xà không dưới bốn trăm. Cuối cùng, Sa Mạc Chi Vương xuất hiện, bị Linh Xà Lang Quân từ chỗ nấp nhảy ra đánh lén. Thế mà Kim Mãn Lộ chỉ bị thương nhẹ nơi vai tả và còn đâm trúng đối phương một đao vào ngực. Tội nghiệp cho họ Đoàn, chẳng là gã không thể sống nổi, dù cho có chạy thoát!

Bỗng lão ngẩn người, há hốc miệng khi nhìn thấy người đang ngồi cách đây mấy bàn. Khúc Phong rú lên:

- Linh Xà Lang Quân! Các hạ còn sống đây ư?

Phiêu Trần gật đầu vẫy gọi:

- Khúc huynh hãy đến đây, tại hạ có chút việc muốn hỏi!

Đám hào khách bật cười hô hô:

- Nói dóc không lựa ngày! Phen này Vô Ảnh Điều tiêu rồi!

Khúc Phong ngượng ngừng gãi đầu, bước đến ngồi đối diện với Phiêu Trần, lão mỉm cười cầu tài:

- Té ra Đoàn đại hiệp bản lãnh cao cường, không hề hấn gì cả! Lão phu kém mắt nên nhìn lầm!

Chàng xua tay, quay sang bảo tiểu nhị dọn thêm chén đĩa, rồi hạ giọng:

- Tại hạ là bằng hữu của Sở công tử nên mới tấn công tổng đàn Thần Võ Bang để báo thù cho Phiêu Trần. Nay sự việc bất thành, tại hạ muốn tìm thân quyến của Phiêu Trần để liên thủ, Khúc huynh đừng nghi ngại.

Khúc Phong hoan hỉ đáp:

- Lão phu từng được nghe Sở công tử kể về mối quen biết với Đoàn đại hiệp nên xem như người nhà vậy. Hiện nay, người của Sở gia trang đã kéo hết về Trường Sa, chờ mãn trăm ngày Sở công tử rồi sẽ xuất quân rửa hận!

Phiêu Trần hài lòng hỏi tiếp:

- Tại hạ không tham dự đại hội bầu minh chủ, mong Khúc huynh kể lại cho. Vô Ảnh Điều như được gãi đúng chỗ ngứa, hân hoan thuật lại diễn biến đại hội. Lão có tài miêu tả và trí nhớ tốt nên câu chuyện rất sống động. Nhưng dẫu sao thì cũng không chi tiết bằng tác giả được!

* * *

Đầu giờ Thìn ngày mười tám tháng hai, đại hội võ lâm khai mạc dưới chân núi Thiếu Thất.

Khu vực này trước đây là rừng rậm rạp, được Thiếu Lâm Tự cho đệ tử đốn bót, tạo thành một chỗ hội họp rộng rãi và mát mẻ. Hào kiệt Trung

Nguyên kéo về như thác đổ, tổng số trên dưới nửa vạn người. Họ hài lòng khi được đứng dưới bóng râm chứ không phải vầng dương gay gắt.

Ngay trong lời tuyên cáo đầu tiên, Tuệ Nghiêm Thần Tăng, phương trượng chùa Thiếu Lâm đã khiến mọi người kinh ngạc. Đó là việc bãi bỏ qui củ giới hạn tuổi tác, người quá tám mươi vẫn được quyền thượng đài.

Các bang hội là phần nổi của võ lâm và nhỏ hơn phần chìm gồm các bậc du hiệp, các kỳ nhân dị sĩ chốn thâm sơn cùng cốc. Mỗi lần qui ẩn lại xuất hiện để quan sát hậu bối, thường lẫn bản lãnh của những bậc anh hùng đương đại.

Sức lực của người học võ không giảm theo tuổi tác nếu chuyên cần luyện tập thường xuyên. Hơn nữa, cảnh núi rừng thâm u tĩnh lặng là môi trường tốt để những bậc tài hoa sáng tạo ra những chiêu thức tân kỳ, lợi hại hơn. Qui chế mới về tuổi tác thượng đài khiến một số cao thủ lão thành muốn thử thách thành tựu võ học của mình.

Đám cao thủ qui ẩn này lần lượt lên đài giới thiệu danh tánh sư thừa để ban giám đài phê duyệt tư cách. Những người từng là công địch hay truyền nhân của công địch thì không được tranh chức minh chủ. Hoặc giả những kẻ độc ác giết người, cướp của, dâm loạn... cũng bị loại.

Đến lượt bang chủ Thần Võ Bang Kim Mãn Lộ thượng đài đăng ký thì bị quần hùng nhất loạt la ó, chửi mắng. Họ đã biết Nga Mi Đại Kiếm Khách Phiêu Trần bỏ mạng ở Lam Sơn do quỷ kế của họ Kim.

Sa Mạc Chi Vương cười nhạt:

- Bằng có đầu mà chưa vị bảo rằng bốn tọa có mặt ở thành Đăng Phong từ sáng ngày rằm?

Kim Nhân Điều nhảy lên đài, trao cho ban giám đài xem phong thư mà họ Kim đã cho thủ hạ bắn vào Sở gia trang.

Tuệ Nghiêm Thần Tăng cùng bốn vị giám đài kia đọc xong, đưa lại cho Kim Mãn Lộ và hỏi:

- Kim thí chủ giải thích sao về phong thư này?

Họ Kim xem qua cười khanh khách:

- Đây rõ ràng là nét chữ của nữ nhân, nào phải của bốn tọa? Vả lại, Toàn Cơ Bí Kíp có gì là quý giá mà bốn tọa phải tìm cách đoạt lấy? Với bản lãnh hiện tại, bốn tọa cũng thừa sức để xưng Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân.

Lời nói cuồng ngạo kia khiến mọi người phần nộ nhưng xem ra cũng hợp lý. Kim Mãn Lộ không có lý do gì để giết Phiêu Trần vì chàng không xứng là đối thủ của lão. Cùng lắm thì lão thực hiện đúng giao ước, thả người đôi lầy Kinh là đủ.

Ban giám đài cũng bối rối, bàn bạc khá lâu, Kim Mãn Lộ đã bố trí âm mưu rất chu đáo nên không thể nào khép tội lão ta được. Và khi lão trở thành minh chủ võ lâm thì được hưởng đặc quyền, không ai có thể đòi nợ cũ.

Miêu Vô Mi chớp đôi mắt sung vù thì thầm với Phỉ nhi. Cậu bé lập tức chạy đến, nhảy lên đài, chỉ mặt Sa Mạc Chi Vương mà xía xói:

- Lão cẩu tặc kia! Người ngoài không biết chữ tiểu gia đây thừa hiểu tâm địa của lão. Năm xưa, sư phụ lão là Thiên Sơn Dao Vương đã từng tiên đoán rằng sau này lão sẽ chết dưới tay một vị La Hán giáng phàm. Chính vì vậy, lão mới bày độc kế giết thân phụ ta và gia sư tổ. Nếu lão khẳng định mình vô can thì hãy hứa rằng khi bọn ta chứng minh được lỗi, lão sẽ từ chức mình chủ ngay.

Quần hùng chấn động nhưng vẫn còn nửa tin nửa ngờ vì Phỉ nhi chỉ là một đứa trẻ.

Sa Mạc Chi Vương cười dài nói:

- Phế ngôn! Người chưa ráo máu đầu sao dám nói rằng biết chuyện của sư phụ ta?

Phỉ nhi hậm hực nói:

- Số trời đã định, lão có cớ cãi cũng không được đâu. Ta sẽ là Tiểu La Hán để thực thi thiên mệnh!

Nói xong Phỉ nhi gạt nước mắt nhảy xuống. Dẫu sao thì cậu bé đã đưa được một ý kiến hay. Thành Tâm Tử, trưởng môn phái Võ Đang, lạnh lùng nói:

- Bần đạo và ban giám đài không có bằng chứng để phủ quyết tư cách của Kim thí chủ. Nhưng do Sở gia quyết khẳng định nên bần đạo chấp nhận lời đề nghị của Sở Phỉ, nam tử của Nga Mi Đại Kiếm Khách. Nếu sau này Sở gia chứng minh được thí chủ có tội, võ lâm sẽ họp lại bầu minh chủ khác.

Quần hào nhất tề tán thành. Sa Mạc Chi Vương thản nhiên đáp:

- Vàng thật không sợ lửa! Bồn tọa chấp nhận quyết định của chư vị!

Ô Thước Chân Nhân đứng dưới mĩ mai:

- Mọi người quá lo xa chứ chắc gì họ Kim đã tranh được ngôi minh chủ?

Có tiếng nữ nhân trong trẻo phụ họa theo:

- Đúng vậy! Bồn cô nương cũng đang muốn thử xem bản lĩnh của Sa Mạc Chi Vương đến đâu mà dám xưng Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân?

Dứt lời, một nữ nhân bạch y bay vút lên đài. Dung nhan kiều diễm như hàng nga giáng thế của nàng khiến mọi người ngơ ngẩn.

Nữ lang chỉ mặc bộ váy trắng không một đường thêu, tóc buông xõa, chẳng trâm cài lược dắt. Gương mặt nàng không chút phấn son và thấp thoáng vẻ u buồn.

Nữ lang vòng tay báo danh:

- Kính cáo ban giám đài và chư vị anh hùng võ lâm. Thiếp là Độc Vật Nương Tử Du Huệ, ba mươi tuổi, quê Tứ Xuyên, là ái nữ của Độc Vương Du Thanh!

Toàn trường chấn động ồ lên khi được diện kiến dung nhan của nữ nhân thần bí nhất Trung Nguyên. Nàng đã ba mươi tuổi mà trông chỉ như mười

chín.

Tuệ Nghiêm Thần Tăng nghiêm trang nói:

- Du cô nương bao năm hành hiệp cứu khổ phò nguy, nhân cách ấy khiến bản tăng khâm phục. Nhưng do quy định của giang hồ, lão nạp mong cô nương giải độc ngay cho đối thủ của mình.

Du Huệ kính cẩn thưa:

- Tiểu nữ xin tuân lệnh phương trượng.

Nàng chột quay sang nói với Sa Mạc Chi Vương:

- Nghe nói tôn giá có tấm thân bách độc bất xâm, chắc đâu xem chút trò mọn của bọn cô nương ra gì?

Kim Mãn Lộ chưa kịp xuống, đang ngẩn ngơ trước gương mặt thiên nga và thân hình mượt mà của Du Huệ, thềm nhủ sao trên đời lại có người xinh đẹp như vậy. Nghe nàng hỏi, lão giật mình, bật cười cao ngạo:

- Bồn tào có chết dưới tay Thiên Hạ Đệ Nhất Nữ Nhân như nàng thì cũng mãn nguyện!

Độc Vật Nương Tử quay xuống hỏi quần hùng:

- Nếu không còn ai đăng ký thượng đài, thiếp sẽ xin phép ban giám đài so tài với Kim bang chủ đây mở màn đại hội!

Mọi người như mê hoặc, đồng thanh đáp:

- Không! Xin mời mỹ nhân!

Ngoài việc muốn được thưởng thức ngay tài nghệ của người đẹp ra, đúng là chẳng còn ai muốn đăng ký cả. Ba mươi người lên trước đều là những cao thủ lão thành, võ nghệ tuyệt luân, đám hậu bối đều ngán sợ.

Không chờ Du Huệ xin phép, ban giám đài đã công bố ngay:

- Trận đấu sẽ do Du cô nương và Kim thí chủ khai mạc!

Lòng họ đang nặng trĩu ưu tư nên rất mong Độc Vật Nương Tử trừ tai họa cho võ lâm.

Du Huệ vòng tay cảm tạ giám đài, quay xuống dưới đài mỉm cười:

- Thiếp không mang theo vũ khí, muốn hỏi mượn thanh bảo kiếm của Tứ Tuyệt Đồng Tử, chẳng hay Sở thiếu gia có vui lòng không?

Sở Phi đang phân vân thì Tỳ Bà Sương hồi thúc:

- Phi nhi lên đi!

Cậu bé hăm hở nhảy lên lôi đài, không trao kiếm ngay mà vòng tay nói với quần hùng:

- Kính cáo chư vị! Tứ Tuyệt Đồng Tử tôi vì thù cha nên từ nay sẽ đổi danh hiệu là Tiểu La Hán, thề sẽ lấy đầu Kim Mãn Lộ để báo phụ cừu và tiêu diệt tai họa cho võ lâm.

Bang chúng Ma Giáo, Động Đình Bang, Hán Giang Thủy Trại, đều là thân hữu của Sở gia trang nên nhất tề hô vang:

- Tiểu La Hán sát Sa Mạc Chi Vương!

Kim Mãn Lộ giận tím mặt nhưng cố nhẫn nhịn, cười ruồi, còn Phỉ nhi dù đang đau lòng vì cha mất nhưng cũng thâm khoan khoái. Cậu bé bước đến cung kính trao thanh Toàn Cơ Kiếm cho Độc Vật Nương Tử rồi đồng dặc nói:

- Nếu Du nữ hiệp giết được Kim Mãn Lộ, tiểu diệt xin tặng cho người thanh bảo kiếm này!

Du Huệ nhận lấy, nháy mắt gật đầu như hứa rằng sẽ không tha cho họ Kim. Sở Phỉ có cảm giá là lạ, quay về chỗ cũ.

Du Huệ rút kiếm, ném vỏ vào góc lồi đài rồi mỉm cười, nói với Sa Mạc Chi Vương:

- Tôn giá tướng bí mật thần công Kim Cương Bất Hoại nằm trong bí phổ nên rắp tâm chiếm đoạt. Nhưng thực ra bí mật ấy lại nằm trong thanh bảo kiếm này đây. Vì vậy tôn giá nên nhẹ tay kéo hủy hoại đi ước mơ của mình. Sa Mạc Chi Vương lần cử tọa đều giật mình kinh ngạc, không ngờ nữ lang thân bí này lại thô lộ ra bí mật động trời.

Phỉ nhi chưng hửng, cuống quýt nói với Kim Nhãn Điều:

- Lão gia! Ai ngờ thanh kiếm gãy ấy lại quý giá như vậy? Tiểu tôn đã lỡ hứa cho Du nữ hiệp rồi!

Sở Quyền buồn bã đáp:

- Nếu nàng ta giết được Sa Mạc Chi Vương thì người còn cần tâm pháp Kim Cương Bất Hoại ấy để làm gì nữa? Lúc ấy dù nàng ta có đòi thêm cả sản nghiệp của họ Sở ta cũng sẵn sàng dâng tặng.

Lúc này, trên lôi đài đã diễn ra cuộc tranh tài. Độc Vật Nương Tử công lực kém hơn nên tận dụng phép du đấu, thân hình yếu điệu kia chập chờn như cánh bướm, vờn quanh làn đao xanh biếc của đối phương.

Thỉnh thoảng Du Huệ mới phản kích nhưng đòn nào cũng hiểm ác và liều lĩnh, chẳng kể gì đến tử sinh. Nhiều lần, nàng thoát chết chỉ trong gang tấc. Quần hùng có cảm tình với người đẹp nên ai nấy toát mồ hôi hột lo lắng cho Du Huệ.

Chắc vì thương hoa tiếc ngọc nên kẻ háo sắc chẳng nở xuống tay. Cổ nhân có câu: Anh hùng nan quá mỹ nhân quan! Họ Kim tự hào mình là Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân, cho rằng chỉ có Du Huệ mới xứng làm người nâng khăn sửa túi. Vì vậy, lão không thể nhẫn tâm hủy hoại đóa Hải Đường mơn mớn được.

Càng tiếp cận lâu, Sa Mạc Chi Vương càng thêm say đắm, đường đao hòa hoãn, không chút sát khí. Mỗi lần Du Huệ tấn công bằng những chiêu kinh ở tả thủ, Kim Mãn Lộ chỉ dùng bốn thành công lực phát ra đạo chiêu phong cũng đủ đánh bật đi.

Đến chiêu thứ một trăm ba mươi sáu thì Du Huệ đã tỏ ra đuối sức. Mồ hôi tuôn ướt áo và chảy dài trên gương mặt trắng hồng. Nàng mỉm cười mê

hoặc, mắt long lanh như trách móc Sa Mạc Chi Vương chẳng biết nương tay. Họ Kim cười ha hả:

- Mỹ nhân hãy chịu thua đi thôi!

Lão vừa nói dứt câu thì Du Huệ ập đến, phóng kiếm vào màng đao quang. Kiếm đã rời tay, không được chân khí bảo vệ thì rất dễ gãy. Hơn nữa lưỡi kiếm nằm dọc, đưa bản chạm bề sắc của lưỡi đao thì khó mà toàn vẹn. Sa Mạc Chi Vương bị ám ảnh bởi bí quyết Kim Cương Bất Hoại nên không dám chặt gãy Toàn Cơ Kiếm, vội giảm bớt mấy thành chân khí.

Và đúng lúc này ngón trở tay hữu của Độc Vật Nương Tử xạ ra một đạo chỉ phong, xuyên qua chỗ sơ hở của lưỡi đao.

Luồng chỉ phong này khá yếu ớt vì công lực Du Huệ không đủ, lập tức bị đao kinh xé nát. Tuy nhiên đoạn đầu đã lọt qua được, thổi rất mặt họ Kim. Lão nghe mùi u hương thoang thoảng nhưng không hề sợ hãi vì tin rằng mình có khả năng kháng độc.

Du Huệ nhảy lùi ra xa, vòng tay nhận bại:

- Võ công của tôn giá quả là lợi hại, thiếp không thể nào bì được.

Nàng bước ra xa nhất Toàn Cơ Kiếm tra vào bao rồi hạ đài.

Theo qui củ thì mỗi người sẽ thủ đài ba trận, kẻ thua bị loại, người toàn thắng được nghỉ ngơi để vào vòng sau. Vì vậy, Kim Đình Thượng Nhân đứng lên mời đối thủ thứ hai của Kim Mãn Lộ thượng đài.

Người này là Thiên Đô Tôn Giả Long Tường Bách, tám mươi lăm tuổi, ẩn cư ở Hoàng Sơn. Họ Long râu tóc bạc phơ, lưng gù nhưng thân hình vẫn cao hơn người thường. Vũ khí của lão là một thanh trường côn đen kịt, nặng không dưới sáu mươi cân.

Độc Vật Nương Tử đã xuống dưới chỗ Phỉ nhi. Nàng cúi chào mọi người rồi trả kiếm cho Sở Phi. Du Huệ tùm tùm nói:

- Chắc Sở thiếu gia đang tiếc thanh kiếm này phải không? Thực ra nó cũng chẳng có bí mật gì cả.

Nhan sắc của nàng đã làm rung động cả trái tim non trẻ của Phỉ nhi. Cậu bé đỏ mặt ấp úng:

- Sao Du tỷ tỷ lại nghĩ vậy? Tiểu đệ sẵn sàng tặng luôn cho tỷ tỷ đấy.

Ánh mắt Phỉ nhi lộ vẻ say mê, đắm đuối. Độc Vật Nương Tử biến sắc, tát mạnh vào mặt cậu bé, rồi nghiêm giọng:

- Ta đáng tuổi mẹ ngươi, sao dám xưng hô như vậy?

Phỉ nhi văng ngược ra sau, được Sách Siêu đỡ lấy, nhưng má trái đã sưng vù.

Tỳ Bà Sương Khúc Mạc Sầu râu rĩ nói:

- Phỉ nhi không đáng trách đâu, Du hiền muội quá xinh đẹp và trẻ trung nên y mới sanh lòng ái mộ như vậy.

Dạ Tri Thủ rất thương Phỉ nhi nên cười nhạt:

- Hồng nhan họa thủy! Mị lực của cô nương khiến cả lão già thất thập như Kim Mãn Lộ còn phải say mê thì trách chi một thiếu niên sắp trưởng thành! Sao cô nương lại nở năng tay như vậy?

Độc Vật Nương Tử cúi đầu:

- Lão gia dạy chí phải.

Rồi nàng sa lệ ngăn người lắm bữa mãi:

- Hồng nhan họa thủy! Chẳng lẽ chính là ta đã hại chàng?

Lát sau, nàng ôm mặt rời khỏi khu đại hội.

Sách Siêu ngơ ngác hỏi Tỳ Bà Sương:

- Nàng ta làm sao vậy?

Khúc Mạc Sâu nhăn mặt:

- Tại hạ không thể nói ra được, mong Sách lão gia lượng thứ cho.

Miêu Vô Mi xoa đầu Phi nhi rồi nói:

- Sau này hiền đệ sẽ biết cái tát hôm nay chẳng oan chút nào cả.

Phi nhi đang thẹn chín người nên chỉ ậm ừ cúi gằm mặt, chẳng dám ngẩng lên. Nó rửa thắm Độc Vật Nương Tử. Thề sẽ không có cảm tình với bất cứ nữ nhân xinh đẹp nào nữa.

Cuộc chiến trên lôi đài đã kết thúc bằng chiến thắng của Sa Mạc Chi Vương. Lão đã chém gãy thanh trường côn và đả thương Thiên Đô Tôn Giả. Như đã bàn bạc từ trước, ban giám đài mời Ô Thước Chân Nhân Lã Long Điền lên đánh trận thứ ba. Sa Mạc Chi Vương được quyền điều tức hai khắc.

Kim Mãn Lộ luân chuyển chân khí, chỉ nửa thời gian cho phép đã đứng lên cười ngạo nghễ:

- Mời Lã giáo chủ!

Ô Thước Chân Nhân như cánh quạ đen lướt lên đài. Mối hận giết Bạch Ô khiến Chân Nhân nóng nảy, tấn công ngay. Lão có vóc người nhỏ bé nên nhẹ nhàng đảo lượn, liên tục giáng xuống những đạo chưởng kinh vũ bảo và độc ác.

Kim Mãn Lộ không chịu kém, chỉ dòn có hai thành chân khí bảo vệ cơ thể, dốc sức chiến đấu. Đạo kinh của lão cắt chưởng phong xoèn xoẹt như xé lụa, liên tiếp đẩy lùi đối thủ.

Nhưng Lã Chân Nhân thân pháp cao cường, vọt lên không tấn công và hạ xuống giữa đài chứ không chịu để rơi xuống đất.

Quần hùng say mê theo dõi cuộc chiến giữa hai đại cao thủ số một, không để ý đến việc Độc Vật Nương Tử đã trở lại, đứng ở ngoài cùng.

Đến chiêu thứ hai trăm linh tám, Ô Thước Chân Nhân gầm vang, bốc cao hai trượng, xuất chiêu tối hậu. Chưởng ánh xám xịt tỏa rộng bao phủ lấy Sa Mạc Chi Vương.

Kim Mãn Lộ vũ lộng bảo đao, nhảy lên, lao vút vào lưới chưởng, chẳng chút ngại ngần. Trong phút giây sinh tử ấy, họ Kim bỗng nghe một âm thanh sắc

nhọn chói tai và não bộ đau đớn vô cùng.

Sa Mạc Chi Vương choáng váng rụng rời, bị chưởng kinh của Ô Thước Chân Nhân đánh văng đao và giáng vào vai. Thân hình Kim Mãn Lộ gieo thẳng xuống sàn lồi đài, máu học ra như suối. Nếu không có bảo y hộ thân thì mạng lão đã nguy rồi. Còn chút tàn lực, Sa Mạc Chi Vương đập thùng sàn lồi đài, rơi xuống gầm đài để tránh chiêu kế tiếp của Ô Thước Chân Nhân.

Lã Long Điền không ngờ mình lại thắng một cách dễ dàng như vậy nên không đuổi theo, đứng ngăn người bồi rồi.

Cơn đau đầu đã biến mất, Kim Mãn Lộ chui ra, cảm hận, chỉ mặt Ô Thước Chân Nhân mà mắng:

- Lão đừng dùng thủ đoạn ám toán, sao đáng mặt anh hùng?

Lã Long Điền cười nhạt:

- Bần đạo còn chưa giờ đến Bác Bì Trùng, nói đến ám toán? Có hàng ngàn cặp mắt của quần hùng làm chứng cho bần đạo.

Cử tọa đồng thanh khen phải. Họ chẳng ưa gì thói cuồng ngạo của Sa Mạc Chi Vương.

Tuệ Nghiêm Thân Tăng đứng lên sang sảng tuyên bố:

- Ban giám đài cũng xác nhận Lã giáo chủ không hề có thủ đoạn ám muội.

Kim thí chủ bị rơi đài xem như bị loại.

Dưới này, Tỳ Bà Sương thất vọng não nề:

- Kim Mãn Lộ không chết, đúng là trời cao không có mắt! Tiếc thực!

Kim Nhãn Điều cau mày:

- Đường như Khúc hiền điệt đã dự đoán trước được việc này?

Khúc Mạc Sầu đau đớn nói:

- Tại hạ đã nhờ Độc Vật Nương Tử thượng đài, thả cổ trùng vào người Kim Mãn Lộ. Tuy không giết được lão ngay nhưng có thể nhất thời làm gián đoạn chân khí, khiến đối phương chết dưới tay đối thủ khác. Tiếc rằng sàn lồi đài quá mỏng nên lão cầu tặc đã thoát nân.

Sở Quyền cảm động nói:

- Không ngờ hiền điệt lại lao tâm khổ trí như vậy! Dầu không giết được kẻ thù nhưng cũng loại được lão ta ra khỏi chức minh chủ võ lâm, sau này chúng ta dễ bề báo hận cho Trần nhi.

Phỉ nhi nghe xong, bức bội chửi liên:

- Đám hòa thượng Thiếu Lâm này quả là bần tiện. Giá mà họ lột ván dày nửa gang thì làm sao lão quỷ họ Kim đập thùng được?

Giọng cười bi thảm của Sa Mạc Chi Vương vang lên lồng lộng. Lão gầm vang:

- Bồn tọa trúng kế đành phải nhận bại nhưng lòng chẳng phục chút nào cả. Xin hẹn Lã Chân Nhân đúng hai tháng sau sẽ gặp lại ở Kiếm Bảo, lúc ấy

mới biết ai giỏi hơn ai?

Lã Chân Nhân là kẻ háo danh tất chẳng thể chối từ. Lão lạnh lùng đáp khéo:

- Nếu bản đạo không tranh được ngôi minh chủ thì sẽ y ước đến phụng hầu.

Lão nói thể rất hợp cách vì theo qui củ thì không ai được khiêu chiến với đương kim minh chủ.

Bổng có tiếng cười trong trẻo thánh thót như ngọc vỡ, từ ngoài vọng vào, khiến quần hùng phải quay ra và dẹp đường cho chiếc kiệu phủ sa xanh tiến vào. Chiếc kiệu này được khiêng bởi bốn người cao lớn, toàn thân phủ kín bằng vải trắng, chỉ chừa hai lỗ cho đôi mắt, ngay hai bàn tay của họ cũng đeo găng da.

Bốn quái nhân mang cả kiệu nhảy lên lôi đài rất nhẹ nhàng. Rồi chủ nhân chiếc kiệu vén rèm chui ra.

Người đàn bà này có dung mạo của tuổi độ bốn mươi, so với Độc Vật Nương Tử thì kém phần trẻ trung, xinh đẹp nhưng mị lực nhiếp hồn thì hơn hẳn.

Quần hùng tròn mắt, nuốt nước miếng ừng ực, cố nhìn cho rõ thân hình nõn nà khiêu gợi đang ẩn hiện dưới lớp sa mỏng manh của bộ y phục màu hồng phấn thướt tha.

Phỉ nhi thảng thốt kêu lên:

- Úi chà! Sao mũ này lại nghèo đến mức không có tiền mua yếm ngực nhỉ?

Mọi người bật cười, tỉnh táo ra đôi chút. Có kẻ cười hô hố:

- Tại Tiểu La Hán chưa nhìn kỹ đấy thôi. Ngay quần lót mũ ta cũng chẳng đủ tiền mua. Thật là đáng thương!

Phỉ nhi cười hì hì:

- Huynh đài quả là sáng mắt! Tiểu đệ chẳng nhận ra điều ấy!

Mặc cho mọi người cười cợt, phu nhân áo sa hồng vòng tay nói với ban giám đài:

- Tiệp thiếp là Thục Dược Tiên Tử, cung chủ đời thứ ba của Thục Dược Thần Cung. Vì đường xá xa xôi nên đến trễ, mong chư vị nể tình gia sư tổ mà cho phép đăng ký trễ.

Bảy mươi năm trước, Hoàng Hoa lão nhân đã từng vì võ lâm mà dẹp tan Bạch Cốt Giáo, công trạng rất lớn. Nay dù không có cảm tình với lối ăn mặc hở hang của Thục Dược Tiên Tử nhưng Tuệ Nghiêm Thần Tăng vẫn phải chấp nhận. Ông bàn bạc với bốn người kia rồi đứng lên tuyên cáo:

- Xét công lao của Hoàng Hoa lão nhân với võ lâm, ban giám đài đặc cách cho phép Thục Dược Tiên Tử được tham gia cuộc tranh cử minh chủ!

Quần hào hoan hô nhiệt liệt vì muốn được thưởng lãm thân hình khiêu gợi kia càng lâu càng tốt. Nắng xuân đang dần đứng bóng, soi rõ pho tượng ngọc ngà.

Thục Dược Tiên Tử cúi đầu cảm tạ và yêu điệu báo danh ;

- Tiệp thiếp tên gọi Tạ Xuân Tiên, ba mươi tám tuổi rưỡi, nguyên quán Dương Châu.

Chữ Xuân Tiên rất gợi tình vì xuất phát từ câu “Xuân tiên nhất khắc thiên kim.”

Đêm xuân mỗi khắc đáng ngàn vàng, hàm ý ái ân nồng thắm giữa gái trai. Cái tên này quả thích hợp với một ưu vật lẳng lơ như Thước Đoạt Tiên Tử.

Tạ Xuân Tiên nói tiếp:

- Đường về bờ biển Đông xa xôi diệu vợi, tiệp thiếp muốn xin được vượt cấp so tài ngay với đạo trưởng đây, nếu thất bại còn sớm lên đường.

Chẳng ai phản đối cả, vì vậy ban giám đài cũng chấp thuận.

Tạ Tiên Tử bảo bốn quái nhân đem kiệu xuống đất rồi quay sang chào đối thủ. Nàng thỏ thẻ:

- Chẳng hay đạo trưởng danh hiệu là gì?

Lã Chân Nhân cố tránh không nhìn vào cặp nhũ phong lồ lộ, cúi đầu đáp:

- Bần đạo là Ô Thước Chân Nhân ở núi Ô Sơn, tục danh là Lã Long Điền.

Tạ Xuân Tiên mỉm cười:

- Chân Nhân già quá rồi chắc không chịu nổi thiếp ba chiêu đầu.

Câu này có đến hai nghĩa nên cử tọa bật cười vang. Đại hán vạm vỡ đứng gần mép đài nói ngay:

- Nữ nhân nói chí phải! Chỉ có Tam Cước Hồ ta đây mới đủ sức tiếp nàng đến sáng!

Lã Chân Nhân cau mày:

- Mời nữ thí chủ xuất thủ cho!

Thước Đoạt Tiên Tử gạt đầu lướt đến, song thủ ve vẩy hóa thành trăm cánh tay trắng nuột. Lã Chân Nhân vội cử chưởng đánh thẳng vào thân trước đối phương, định dùng tu vi thâm hậu để chiếm thượng phong. Lão đã dồn đến tám thành công lực nên chưởng phong mãnh liệt như núi đổ.

Nào ngờ chưởng kinh của Chân Nhân chỉ như trận gió xuân thoang thoảng không hề ngăn được bước tiến của Tạ Xuân Tiên Tử và nàng ta ập đến như cơn lốc.

Ô Thước Chân Nhân thất kinh hồn vía, bốc lên cao để tránh đòn. Từ trên không, lão nghiêng răng bủa xuống sáu đạo chưởng kinh lăng lệ tuyệt luân.

Thước Đoạt Tiên Tử chỉ xoay nhẹ bàn chân đã dời xa vị trí cũ hơn trượng.

Thân pháp kỳ tuyệt này khiến quần hùng ồ lên thán phục.

Chưởng phong của Lã Chân Nhân giáng xuống sàn đài, đánh thủng liền một lỗ lớn. Lão ta vừa hạ thân xuống thì đối phương đã lướt đến, đôi ngọc thủ chập chờn ma quái.

Ô Thước Chân Nhân xuất chiêu Ngân Hà Cửu Hiện, dồn hết tám chục năm tu vi vào chín chưởng ảnh.

Cũng như lần trước, lực đạo hùng hậu kia bạt ra hai bên, không hề chạm

được vào người Tạ Xuân Tiên. Lã Long Điền tuyệt vọng lùi nhanh nhưng đã quá muộn. Đôi bàn tay trắng muốt với những ngón thon dài kia đã vồ vào ngực lão hai chưởng cách không.

Ô Thước Chân Nhân văng khỏi lời đài, máu miệng phun ra thành vòi, mê man bất tỉnh ngay.

Toàn trường chết lặng khi chứng kiến cảnh Thước Dực Tiên Tử đã thương một đại cao thủ như Ô Thước Chân Nhân chỉ với hai chiêu chưởng!

Tạ Xuân Tiên bật cười khúc khích:

- Tiệp thiệp đã nói trước là không đến ba chiêu mà!

Trường Nguyên Chân Quân, chưởng môn phái Hoa Sơn, đứng lên tuyên bố:

- Cung chủ Thước Dực Thần Cung thắng trận này. Mời Xuất Trần Tử trưởng lão phái Không Động thượng đài!

Xuất Trần Tử tuổi chỉ mới sáu mươi, là người nhỏ nhất trong Không Động Ngũ Lão. Sắc diện ông ta đoan chính, anh tuấn nhưng lạnh giá như băng.

Núi Không Động ở tận vùng Bắc nên môn đệ ít khi vào Trung Nguyên.

Nhưng chỉ mình Toàn Cơ Thượng Nhân Công Tôn Chí cũng đủ chứng tỏ võ học của họ chẳng phải tầm thường. Do cuối đời, Công Tôn Chí bỏ đạo giáo qui y phật pháp nên phái Không Động không xem ông ta là đệ tử của mình.

Kỳ đại hội trước, phái Không Động chẳng tham gia, lần này họ cho Xuất Trần Tử đăng ký thượng đài cũng là chuyện lạ.

Thước Dực Tiên Tử cười bảo:

- Đạo trưởng khí chất phi phàm, may ra chịu nổi ba chiêu. Tiệp thiệp chẳng cần phải nghỉ ngơi đâu, đạo trưởng cứ xuất thủ đi!

Không còn ai cho rằng nàng ta khoác lác mà thậm lo cho cao thủ phái Không Động.

Xuất Trần Tử vẫn lặng im như pho tượng, dựng kiếm trước mặt chờ đợi chứ không động trước.

Tạ Xuân Tiên cười nhạt:

- Thuật ngự kiếm của đạo trưởng chẳng làm gì được ta đâu.

Dứt lời, nàng lướt đến tấn công. Lúc này Xuất Trần Tử mới chịu động thân, hóa thành chiếc móng bạc lao vào lưới chưởng.

Khí thế như chẻ núi của chiêu kiếm khiến quần hùng khắp khởi mừng thầm.

Nhưng lạ thay, đạo kiếm quang kia vừa chạm vào màn chưởng ảnh là chuyển hướng sang mé tả như đang bị ai xô lệch đi. Khi Xuất Trần Tử hạ thân xuống sàn đài, mọi người mới thấy mép lão ứa máu.

Xuất Trần Tử tra kiếm vào vỏ, nghiêm nghị nói:

- Bàn đạo nhận bại, chỉ mong nữ thí chủ cho biết tên của loại Thần Công kia?

Thước Dực Tiên Tử cười khanh khách:

- Đạo trưởng không đánh chiêu thứ hai là thức thời đấy! Tiệp thiệp khâm

phục cơ trí ấy nên không giấu giếm làm gì! Sở học của Thước Dực Thần Cung có tên là Hư Vô Tổ Thủ Chương Pháp!

Kim Đỉnh Thượng Nhân thảng thốt lên hỏi:

- Đây là tuyệt học của Hư Vô Thiên Tôn chứ đâu phải Hoàng Hoa lão nhân?

Tạ Xuân Tiên thản nhiên đáp:

- Thừa phải! Bồn cung vốn sở trường kiếm thuật, nhưng từ nay đã có thêm Hư Vô Tổ Thủ Thần Chương! Việc này thường xảy ra, có gì đáng ngạc nhiên đâu?

Kim Đỉnh Thượng Nhân định nói gì đấy nhưng lại thôi. Ông ngồi xuống bàn bạc với bốn giám đài kia, mặt nặng trĩu ưu tư.

Sau giờ nghỉ trưa, Thước Dực Tiên Tử đánh bại thêm người nữa, hợp cách để vào vòng sau. Nhưng không còn ai dám thách đài nên Tạ Xuân Tiên trở thành minh chủ võ lâm.

Nàng tươi cười tuyên bố sẽ dời Thước Dực Thần Cung từ núi Phục Ngưu, Dương Châu về tổng đàn võ lâm ở Hứa Xương! Tiên Tử còn mời hào kiệt võ lâm đến dự lễ khánh hạ vào một ngày lành sắp tới.

* * *

Phiêu Trần nghe xong câu chuyện, từ biệt Vô Ảnh Điều Khúc Phong để đi về Trường Sa. Họ Khúc phải ở lại để giám sát tổng đàn Thần Võ Bang ở Thiểm Sơn.

Phiêu Trần cho ngựa phi nước kiệu, đầu óc bận rộn với bao nỗi ưu tư, nghi hoặc. Cái chết của Thiên Xảo Chân Nhân đã biến Sa Mạc Chi Vương thành kẻ đại cừu của chàng. Dù bản lĩnh không bằng họ Kim, chàng cũng phải tận tâm báo phục. Nhưng điều chàng lo âu nhất chính là lời dặn dò trước lúc lâm chung của ân sư. Ông bảo chàng phải kế nghiệp mà tạo phúc cho bá tánh. Liệu chàng có đủ sức để thực hiện nhiệm vụ to tát ấy hay không?

Theo lời kể của Khúc Phong thì nhân phẩm của Thước Dực Tiên Tử thật đáng ngờ. Với thân võ công tuyệt thế và cương vị minh chủ võ lâm, người đàn bà ấy còn đáng sợ hơn cả Kim Mãn Lộ và Ô Thước Chân Nhân cộng lại! Nếu Tạ Xuân Tiên nuôi dã tâm thống trị võ lâm chứ không đơn thuần là vị minh chủ tốt thì gánh nặng ấy sẽ là của chàng.

Đó là nỗi lo xa xôi, còn điểm hoài nghi trước mắt chính là Độc Vật Nương Tử Du Huệ. Phiêu Trần khao khát được gặp nàng để chứng thực thân phận của ả Hồ Ly Tinh trên núi Vũ Lăng.

Bốn ngày sau, Phiêu Trần dừng chân ở trấn Hán Nam, vào phạn điểm dùng cơm trưa. Quán cơm này nằm cạnh trục lộ chính nên qui mô rất lớn, có thể tiếp vài trăm khách cùng một lúc. Danh tiếng của Lương Giang Đại Phạn Điểm khá quen thuộc với lũ khách ngược xuôi đường Nam Bắc.

Đang là lúc thiên hạ nhiều nhương nên số người mang vũ khí rất đông, trước là để phòng thân, sau để cứu người. Đất nước thanh bình, thịnh vượng thì

người hiệp khách ít có dịp bạt guom cứu khổn phò nguy.

Phiêu Trần trao cương ngựa cho gã tiểu nhị rồi bước vào quán. Chàng giật bắn mình khi thấy người trong mộng đang ngồi độc ẩm. Nữ lang bạch y tóc xõa dài kia chính là Hồ Ly đại tiên Du Huệ.

Chàng phân vân vì chưa biết thực hư nên chỉ dám ngồi xuống bàn gần đấy để quan sát cho kỹ.

Các đĩa thức ăn trước mặt mỹ nhân còn đầy, chứng tỏ nàng chỉ mới ghé vào phạn điểm. Du Huệ ăn rất nhỏ nhẹ, nhu mì nhưng lại cặn chén liên tục.

Men rượu làm hồng da mặt giai nhân nhưng nỗi buồn trong đôi mắt đẹp kia càng sâu thẳm.

Đám thực khách chỉ dám liếc trộm chứ không dám nhìn kỹ hay buông lời bỡn cợt. Họ đã nhận ra lai lịch của Độc Vật Nương Tử.

Phiêu Trần đã khẳng định được cố nhân, định sang hỏi han thì ngoài cửa quán có kẻ bước vào, cất tiếng cười lạnh lẽo:

- Tại hạ bốn ba nửa tháng nay mới tìm được Du mỹ nhân, xin được hầu nàng vài chén rượu.

Gã vừa nói xong thì thân ảnh đã đến bên bàn người ngọc. Đó là một hán tử tam tuần, dung mạo hiên ngang, anh tuấn, râu mép xanh rì, tía tốt cẩn thận.

Đôi mắt sáng khiếp người càng tăng vẻ lạnh lùng, cao ngạo.

Du Huệ nhíu mày hỏi:

- Các hạ là ai và tìm bốn cô nương vì mục đích gì?

Hán tử này quen thói mực hạ vô nhân, khinh thô ngọc vật, nhưng đối với mỹ nhân lại rất hòa nhã:

- Tại hạ là Hoàng Hoa công tử Tạ Ly Tao, phó cung chủ Thục Dược Thần Cung và cũng là bảo đệ của đương nhiệm võ lâm minh chủ! Hôm đại hội, tại hạ được chiêm ngưỡng dung nhan của Du cô nương nên sinh lòng ái mộ. Tại hạ bốn ba ngàn dặm, mong tìm cho được thiên hạ đệ nhất mỹ nhân để kết tình bằng hữu.

Được tán tụng như thế mà Du Huệ chẳng hề lộ sắc vui, lại lạnh lùng đáp:

- Bốn cô nương suốt đời độc hành, chẳng thích kết bạn với ai cả.

Tạ Ly Tao vẫn nhẫn nại nói:

- Mới gặp nhau lần đầu nên chắc cô nương cho rằng tại hạ là kẻ bất tài, không xứng để sánh vai hành hiệp. Thực ra bản lĩnh của Tạ mỗ chẳng kém gì gia tỷ, dám xưng thiên hạ đệ nhất nhân. Tại hạ có thể đem cả võ lâm này đặt dưới chân nàng.

Khẩu khí cao ngạo nhưng nét mặt gã đầy vẻ thành khẩn, thật thà, khiến Phiêu Trần phải rung động, tin là thực. Nếu Tạ Ly Tao cũng luyện Hư Vô Tổ Thủ Chương thì với thể chất của nam nhân có lẽ còn lợi hại hơn Thục Dược Tiên Tử. Nhưng về đường lịch duyệt thì xem ra họ Tạ còn rất kém. Đường như đây là lần đầu gã bước chân ra khỏi Thần Cung vậy.

Độc Vật Nương Tử cũng cùng ý nghĩ như Phiêu Trần nên tư lự nói:

- Nếu quả thật các hạ có bản lĩnh quán thế như vậy, thì hãy mang thủ cấp của Sa Mạc Chi Vương Kim Mãn Lộ đến để làm lễ vật kết giao.

Hoàng Hoa công tử giật mình bối rối:

- Việc giết Kim Mãn Lộ không khó nhưng hiện nay lão ta đã qui phục Thục Dược Thần Cung và trở thành cánh tay phải của gia tử, tại hạ chẳng thể ra tay được.

Phiêu Trần chấn động trước lời tiết lộ của Tạ Ly Tao. Điều này đã biểu lộ phần nào tham vọng của đương kim minh chủ. Nếu không có mưu đồ thống trị thì Thục Dược Tiên Tử đâu cần phải âm thầm khuếch trương lực lượng?

Du Huệ cười nhạt:

- Nếu các hạ không thực hiện được điều ấy thì đừng mong kết giao với ta.

Tạ Ly Tao lúng túng hỏi:

- Nhưng Du cô nương và Sa Mạc Chi Vương có oán thù gì?

Du Huệ hồ hững đáp:

- Thù sát phu! Ai giết được Kim Mãn Lộ ta sẽ lấy làm chồng!

Hoàng Hoa công tử ngạc nhiên:

- Tôn phu là ai? Tại hạ nghe truyền tụng rằng cô nương phòng không chiếc bóng đã nhiều năm rồi mà?

Du Huệ mỉm cười thê lương:

- Người đã chết còn nhắc đến danh tính làm gì? Ta bất tài không báo nổi phu cừu, đành đem thân này ra đổi lấy đầu kẻ thù vậy.

Phiêu Trần xúc động, đứng phắt lên nói:

- Hoàng Hoa công tử không dám nhưng tại hạ sẽ đem thủ cấp của Sa Mạc Chi Vương dâng cho Du nữ hiệp.

Con Linh Xà nơi bụng đã tố cáo lai lịch của chàng. Du Huệ mỉm cười chua chát:

- Linh Xà Lang Quân liệu có đủ tài không mà dám đại ngôn?

Hoàng Hoa công tử nổi giận vì có kẻ dám cạnh tranh với mình. Gã quay sang bảo Phiêu Trần:

- Các hạ đã chán sống hay sao mà dám xen vào chuyện của ta?

Phiêu Trần mền tính thực thà của gã nên hòa nhã đáp:

- Tại hạ thấy huynh đài vì tình chị em mà không thể ra tay nên mới đứng ra gánh vác.

Tạ Ly Tao cười nhạt:

- Nhưng bây giờ ta đã đổi ý, chấp thuận điều kiện nữ nhân. Các hạ hãy xéo đi.

Phiêu Trần nghiêm giọng:

- Tại hạ xin nhận mình đa sự, nhưng trước khi bỏ cuộc, mong công tử chỉ giáo cho vài chiêu Hư Vô Tổ Thủ Chương Pháp. Tại hạ không tham gia đại

hội võ lâm nên bỏ lỡ cơ hội chiêm ngưỡng, lòng vô cùng nuối tiếc. Đây chỉ là cuộc tỷ võ để học hỏi thôi, xin công tử đừng từ chối.

Tạ Ly Tao cũng muốn biểu lộ sở học trước mặt mỹ nhân nên gật gù chấp thuận:

- Được! Ta chỉ cần một chiêu cũng đủ đánh bại các hạ.

Gã quay gót bước ra mảnh sân cỏ cạnh phạn điểm, ung dung đứng chờ. Du Huệ cùng các hào khách ùn ùn nổi gót Linh Xà Lang Quân để xem cuộc tỷ thí.

Sau khi nghe Vô Ảnh Điều kể lại hai trận đấu của Thước Dực Tiên Tử với Ô Thước Chân Nhân và Xuất Trần Tử, Phiêu Trần đã suy nghĩ rất nhiều.

Chàng đoán rằng Hư Vô Tổ Thủ Chương tạo nên những lực đạo quái dị, có tác dụng đẩy lệch ngoại lực sang một bên. Vô Vi kiếm pháp của sư phụ chàng cũng có yếu tố ấy. Vì vậy Phiêu Trần quyết định dùng chiêu Kiếm Hải Cô Chu để thử thách.

Chàng dồn đủ mười hai thành công lực vào lưỡi kiếm rồi xuất thủ. Hoàng Hoa công tử cũng hành động như Thước Dực Tiên Tử, đôi tay gã vẽ loạn trong không gian tạo nên những chương ảnh trắng nuốt, chập chờn ma quái. Phiêu Trần nghe trường kiếm rung động mãnh liệt, như bị hút về mé hữu của đối phương chứ không đi đúng mục tiêu, chàng cắn răng đánh hết chiêu kiếm, vượt qua được lưới chương quỷ dị, đâm vào bẫy đại huyết trên thân trước đối phương. Phiêu Trần cũng trúng liền ba chương, máu miệng ứa ra. Hoàng Hoa công tử đâu ngờ kiếm thuật của Linh Xà Lang Quân lại phá được Hư Vô Tổ Thủ Chương, kinh hoàng đảo bộ lùi nhanh. Hư Vô thân pháp linh hoạt vô song, đã cứu mạng Tạ Ly Tao. Gã bị đâm thủng da thịt nhưng rất nhẹ.

Khách quan chiến reo hò vang dội, hoan hô Linh Xà Lang Quân Đoàn Vĩnh Thanh. Từ ngày họ Đoàn tấn công tổng đàn Thần Võ Bang đến nay, gã được võ lâm yêu mến và ngưỡng mộ. Mọi người biết rằng Linh Xà Lang Quân đã vì chút nghĩa sơ giao với Nga Mi Đại Kiếm Khách mà đơn thân vào hang cọp. Người Trung Hoa rất coi trọng tình bằng hữu, nhất là giới hiệp khách. Sự việc mới xảy ra nhưng hào kiệt hai tỉnh Hà Nam, Hồ Bắc đã nghe tin. Hoàng Hoa công tử hổ thẹn vì đã lỡ đại ngôn, tung mình ra phía trước, nhảy lên lưng ngựa đi mất.

Phiêu Trần quay lại tìm Độc Vật Nương Tử thì nàng đã biệt dạng, chàng cau mày suy nghĩ mà không hiểu vì sao, đành tính tiền cả hai bàn rồi tiếp tục xuôi Nam. Đi chừng mười dặm, Phiêu Trần mừng rỡ nhận ra nữ nhân đang đứng dưới bóng râm của một cây cổ thụ ở bìa cánh rừng mé hữu quan đạo. Chàng rẽ xuống ngựa, vòng tay hỏi:

- Phải chăng Du cô nương đang lên đường về Hồ Nam?

Độc Vật Nương Tử lạnh lùng hỏi lại:

- Sao các hạ lại dám chiếm đoạt tuần mã và bảo kiếm của Nga Mi Đại Kiếm Khách?

Phiêu Trần mỉm cười:

- Cô nương chẳng hề quan hệ gì với Sở Phiêu Trần, hà tất phải thắc mắc việc ấy làm gì?

Du Huệ bất ngờ xạ ra một đạo chỉ phong vào mặt đối phương, nhưng lực đạo yếu, chỉ đủ để đưa chất độc đi chứ không đủ thương được ai cả. Phiêu Trần quì xuống bãi cỏ tranh. Chàng nghe rõ tiếng lẩm bẩm của Du Huệ:

- Nếu là tướng công thì đâu thể mê man vì độc phẫn được? Hay gã này chính là Đoàn Vĩnh Thanh?

Nàng bước đến cúi xuống sờ soạn gương mặt nạn nhân xem có lớp hóa trang hay không? Bất ngờ hai bàn tay của kẻ đáng nghi kia điểm nhanh vào bốn huyệt trên đùi và sườn của Du Huệ.

Mỹ nhân té sấp xuống, đè lên ngực Linh Xà Lang Quân. Gã xiết chặt nàng, rồi hôn lên má, lên môi.

Du Huệ bật khóc gọi:

- Sở lang! Chàng vẫn còn sống đấy sao? Thiếp đã định liều mạng với Kim Mãn Lộ để chết theo chàng.

Những nụ hôn, những vuốt ve quen thuộc đã giúp nàng nhận ra tình quân của mình. Nhưng tiếng kêu lãnh lút của Hồng Điềm Hắc Xà lại khiến nàng cảnh giác, thò tay gỡ mặt nạ Phiêu Trần. Gương mặt quen thuộc khiến nàng xúc động khóc vui.

Phiêu Trần giải huyệt, đỡ nàng ngồi dựa vào mình rồi trách móc:

- Nàng thực lòng yêu ta sao không lộ diện sum vầy mà lại giả làm Hồ Ly?

Du Huệ thẹn thùng đáp:

- Thiếp sợ mình xui xẻo, mang họa đến cho tướng công nên mới dùng Vu Sơn Mộng Du Thần Pháp để kết mối lương duyên.

Phiêu Trần cười hà hà:

- Ta đã mấy lần ngộ nạn mà không chết là do phúc đức của nàng, sao gọi mà xui xẻo được?

Du Huệ hạnh phúc liếc chàng tình tứ. Sực nhớ ra một việc, nàng hỏi ngay:

- Nghe nói tướng công đem Toàn Cơ Bí Kíp đi Lam Sơn chuộc sư phụ, sao không thấy lão nhân gia đâu?

Phiêu Trần mặt hần vẻ vui tươi vì sum họp, buồn bã đáp:

- Gia sư đã tọa hóa dưới khe núi Lam Sơn rồi.

Chàng tuần tự kể lại mọi việc từ lúc lên núi Lam Sơn cho đến nay. Du Huệ sụt sùi khóc thương cho Thiên Xảo Chân Nhân và nữ lang bạc mệnh Linh Xà Lang Quân Đoàn Thanh Hương.

Phiêu Trần nhủ thầm:

- Du Huệ thật là đa cảm và nhân hậu. Dù không hề quen biết sư phụ và Đoàn

Thanh Hương mà vẫn đau buồn như người thân vậy.

Bóng chiều dần ngã về Tây, hai người lên đường để còn kịp tìm chỗ nghỉ qua đêm. Nỗi buồn được gác lại, đôi phu thê tái ngộ vui vẻ chuyện trò cho bỏ nhớ thương.

Họ nhìn nhau cười cợt đăm đuối nên không để ý đến kỵ sĩ đi ngược chiều. Đến khi người này quay ngang ngựa chặn đường thì Phiêu Trần mới nhận ra chàng dũng sĩ Tây Hạ Miêu Vô Mi.

Phiêu Trần đã mang lại mặt nạ Linh Xà Lang Quân nên họ Miêu không thể nhận ra. Gã lạnh lùng bảo Du Huệ:

- Tứ phu nhân! Sở đại hiệp tạ thế chưa đủ trăm ngày mà nàng đã tìm ngay nam nhân, vui vẻ cười cợt ngay trên đường quan đạo thế này khiến Miêu mộ vô cùng đau đớn. Vì vong linh của chủ nhân, tại hạ dễ giết hai người. Phiêu Trần ngơ ngác hỏi lại:

- Sao ngươi lại gọi Du Huệ là Tứ phu nhân?

Miêu Vô Mi cười khẩy:

- Độc Vật Nương Tử hóa trang thành Diệp Tú Châu về làm dâu họ Sở. Lúc đầu tại hạ cũng không biết, đến khi gặp Độc Vật Nương Tử ở đại hội võ lâm mới phát giác ra.

Phiêu Trần đã hiểu rõ nguồn cơn, bật cười ha hả:

- Ta thật là một tên đại ngốc nên suốt đời bị lừa.

Miêu Vô Mi không hiểu nên gật đầu:

- Đúng vậy! Nhà ngươi đã bị con Hồ Ly này lừa gạt rồi đấy! Hãy rút gươm ra tự vệ đi.

Phiêu Trần tủm tỉm bảo:

- Khoan đã, để ta hỏi tội con Hồ Ly này trước đã.

Chàng quay sang nhìn Du Huệ, quắc mắt hỏi:

- Nếu Miêu hộ vệ không nói ra thì chắc nàng sẽ tiếp tục lừa dối ta chứ gì?

Du Huệ sợ hãi đáp:

- Thiếp nhớ câu ‘Hồng nhan họa thủy’, hai lần xuất giá đều góa bụa, tự xem mình là vật bất thường nên mới cải trang cho thật xấu xí, thế không lấy ai nữa. Chẳng ngờ tướng công không tỵ hiềm xấu đẹp mà thu nạp, khiến lòng thiếp phập phồng lo lắng, chẳng dám để lộ chân diện mục.

Phiêu Trần mỉm cười tự trách:

- Phu thê ân ái mặn nồng mà ta không nhận ra sự giống nhau giữa nàng và Du Huệ thì thật là đáng trách, nàng không có lỗi gì đâu.

Miêu Vô Mi run rẩy hỏi:

- Hai người nói gì mà ta không hiểu, chẳng lẽ là...?

Phiêu Trần vuốt mặt, dịu giọng:

- Ta đây, Miêu hộ vệ.

Miêu Vô Mi vui mừng khôn xiết, nhảy xuống đất phục xuống:

- Thuộc hạ mừng công tử thoát nạn!

Khi gã đứng lên thì mắt nhòa lệ anh hùng. Họ Miêu đứng dậy, ngượng ngùng nói với Du Huệ:

- Mong Tứ phu nhân lượng thứ cho tội hồ đồ của Miêu mỗ.

Mỹ nhân mỉm cười:

- Tướng công không bắt tội ta thì Miêu hộ vệ nào có lỗi gì?

Ba người hân hoan phi nước đại, hai ngày sau về đến Trường Sa. Họ đã hóa trang thành Diệp Tú Châu. Việc này làm yên lòng Du Huệ và cũng có lợi cho êm ấm gia đình.

Muốn gây chút bất ngờ nên khi vào Sở gia trang, Tú Châu âu yếm khoác tay Linh Xà Lang Quân, khiến mặt mũi cả nhà trông thật khó coi.

Phi nhi hàm hân chống nạnh, chửi liên:

- Tứ nương quả là người không biết xấu hổ, chồng mới chết mà dám dắt trai về nhà! Ta tưởng người đẹp mới lang tâm trắc nết, nào ngờ kẻ xấu như ma lem cũng sớm ngựa ghề.

Phi nhi thất học nhưng quen chửi lộn với đám con nhà tiều phu nên câu cú gậy gọn, sắc bén!

Vệ Yên Hà lướt đến tát vào mặt Tú Châu, nào ngờ Linh Xà Lang Quân chụp lấy, kéo vào lòng và hôn nhanh lên má. Yên Hà kinh hãi tống một quyền lên mặt đối phương rồi nhảy lùi. Sở Quyền, Sách Siêu ra đến, tròn mắt kinh ngạc trước cảnh con dâu nắm tay người lạ.

Phiêu Trần lật nhanh mặt nạ, quỳ xuống gọi:

- Lão gia! Nhị thúc!

Mọi người ồ lên, lệ đoàn viên như suối, hòa với những tràng cười không dứt.

Nga My Kiếm Khách

Hồi 17

Thiên hạ hữu tàn vương

Võ lâm mai Ô Thước

Vài khắc sau, cả nhà đưa Phiêu Trần sang Vương phủ báo tin vui cho Hà Vương Gia.

Hà Hiền Trung ôm lấy cháu ngoại cười ra nước mắt, cao giọng bảo tổng quản dọn ngay đại yến.

Không thấy Tiểu Quận Chúa đâu, Phiêu Trần liền hỏi thăm. Hà Vương Gia mỉm cười:

- Bích nhi buồn vì cái chết của người nên suốt ngày rầu rĩ, không bước ra

khỏi cửa phòng. Người mau vào thăm đi.

Phiêu Trần vâng lệnh, một mình vào hậu phủ, tìm đến khuê phòng của Vân Bích. Khu vực này cách tiền sảnh đến hơn chục trượng nên tiếng ồn ào phía trước không vọng được đến tại Tiểu Quận Chúa.

Bao nhiêu kỷ niệm xưa sống lại trong hồn Phiêu Trần. Chàng ngại ngừng gõ cửa phòng Quận Chúa, nàng nói vọng ra:

- Vương phụ cứ vào! Hải nhi đang ngắm hoa!

Phiêu Trần đẩy cửa nhẹ nhàng bước vào, lặng lẽ nhìn người ngọc. Hà Vân Bích gây đi nhiều, mất thềm quầng khiến mặt hoa tiều tụy.

Tiểu Quận Chúa đang đứng bên ô cửa sổ tròn, ngắm những khóm hoa thược dược ngoài vườn. Gương mặt nhìn nghiêng của nàng thật thanh tú và diễm lệ, nhưng đầy nét sầu muộn vì giọng lệ đang tràn.

Phiêu Trần thở dài nói:

- Tiểu diệt Phiêu Trần bái biệt Quận Di!

Vân Bích giật bắn mình quay lại, tròn mắt nhìn Phiêu Trần, mỉm cười rồi quì xuống. Chàng vội lướt đến đỡ lấy, xoa bóp những huyết đạo nơi gáy.

Vân Bích hồi tỉnh, bật khóc nức nở:

- Sờ lang! Thiếp không vì cha già thì đã tự sát rồi! May mà chàng về kịp!

Phiêu Trần buồn rầu nói:

- Ta cũng rất yêu nàng nhưng mỗi dây quyến thuộc không cho phép.

Vân Bích then thùng nói:

- Chỉ cần lời thú nhận yêu thương của chàng là đủ để thiếp vui sống rồi.

Chuyện sum họp chẳng cần phải nghĩ đến.

Phiêu Trần xót xa:

- Nàng đâu thể sống mãi với mối tình hư ảo đó. Tuổi xuân rồi sẽ qua đi chứ đâu còn mãi?

Vân Bích kiễng chân lên hôn má chàng rồi thì thầm:

- Đó là chuyện của thiếp! Chàng thường xuyên đến hàn huyên là thiếp mãn nguyện rồi.

Nàng ngừng lại rồi mỉm cười nói tiếp:

- Điều quan trọng là ngôi đại thư của Sở gia trang phải để trống mãi không ai nhận lấy.

Phiêu Trần đỡ khóc đỡ cười, đành phải chiều theo ý mỹ nhân. Cùng căn răng chịu đựng sự dày vò của lương tâm và cố giữ lễ để tự an ủi.

Hà Vân Bích tươi tỉnh hẳn lên, bảo chàng ra trước để nàng thay y phục rồi sẽ theo sau.

Vương phủ thường xuyên có khách nên thực phẩm, rượu ngon luôn sẵn sàng. Ba món đầu đã được đưa lên bàn tiệc.

Phải khi đang hăm hở múa đĩa thì nghe Phiêu Trần hỏi:

- Từ ngày về Trường Sa, người đã học được bao nhiêu chữ rồi?

Cậu bé nghe người lạnh toát, bao nhiêu niềm vui tan biến cả, ấp ứng đáp:

- Bẩm phụ thân! Gia sự rối ren nên hài nhi chưa học được chữ nào.

Sở Quyền phì cười:

- Trần nhi nhắc chi chuyện ấy khiến tiểu quý ăn mất ngon. Ta sẽ lãnh phần dạy chữ cho Phỉ nhi.

Hà Vương Gia chợt cất tiếng:

- Trần nhi, người có vị bằng hữu nào danh tính là Chu Thanh, trú quán Bắc Kinh hay không?

Phiêu Trần kính cẩn đáp:

- Bẩm ngoại tổ, có. Đầu tháng mười một năm ngoái, tiểu tôn kết bạn với y ở Hứa Xương.

Vương Gia gật gù:

- Cách nay bảy hôm, có người đem thư của y đến vương phủ. Lúc ấy, ta cho rằng cháu đã chết nên bóc thư xem thử. Thì ra họ Chu đang lâm hiểm cảnh, tha thiết mong mỗi Trần nhi đi ngay Bắc Kinh để giúp y một tay.

Ông bảo thị tỳ vào thư phòng lấy bức thư ấy. Tiểu Quỳnh mau mắn đem ra ngay, trao cho Phiêu Trần. Chàng đọc xong, thở dài bảo:

- Người này khí chất tôn quý, nhân hậu, khiến tiểu tôn vừa gặp đã sinh lòng cảm mến. Nay y lâm nạn, tiểu tôn chẳng thể khoanh tay được.

Vệ Yên Hà biến sắc, phụng phịu nói:

- Tướng công vừa về đến nhà đã vội đi ngay sao?

Sách Siêu cười nhạt:

- Đòi hiệp khách luôn vì nghĩa mà bỏn ba, đến khi tóc bạc vẫn chưa được yên thân đâu.

Tư Đồ Lan rầu rĩ thở thề:

- Hay là tướng công đưa cả bọn thiếp theo với.

Phiêu Trần bối rối, định nói câu từ chối thì Hà Vương Gia vỗ đùi cười ha hả:

- Hay lắm! Bỏn Vương đã lâu không về đế đô thăm đồng liêu, lần này sẽ đưa hết con cháu lên Bắc Kinh du ngoạn một chuyến.

Các mỹ nhân hoan hỉ tán thành, nhưng người vui vẻ nhất vẫn là Phỉ nhi. Thứ nhất là được vui chơi nơi đất lạ, sau là khỏi phải học chữ.

Vệ Yên Hà băn khoăn:

- Nhưng A Bảo chỉ mới sáu tháng tuổi, liệu có kham được cuộc hành trình ngàn dặm hay không?

Tú Châu trấn an:

- Tam thư chớ lo. Tiểu muội đã cho Bảo nhi uống nhiều linh dược, sức đề kháng của nó rất mạnh mẽ, chẳng sợ gì sương gió nắng mưa.

Phiêu Trần cười mát:

- Đi cứu người mà kéo bầu đoàn đông đảo theo chỉ e Chu Thanh chết mục xương thì chúng ta mới đến nơi.

Hà Vương Gia đặc ý nói:

- Trần nhi yên tâm. Ta đã cho đóng năm cỗ xe tứ mã đặc biệt, sức đi mỗi ngày hai trăm dặm và rất êm ái. Người có đi một mình cũng không thể nhanh hơn được.

Các nàng nhao nhao khen phải khiến Phiêu Trần đành chịu thua.

Tan tiệc, Phiêu Trần trở về Sở gia trang thu xếp hành lý, chuẩn bị cho cuộc viễn du. Yên Hà và Tư Đồ Lan mang theo một bao lớn y phục, phấn son. Tú Châu chẳng sửa soạn làm gì vì với dung mạo hiện tại, y phục càng hoa lệ thì càng khó coi.

Phiêu Trần an ủi nàng bằng trận ái ân nồng thắm. Sau cơn mây mưa, chàng lấy quyển Linh Xà kiếm pháp ra xem thử. Dù đã sở đắc đến ba pho kiếm, chàng vẫn háo hức tìm hiểu thêm.

Dùng hai ngón tay thay kiếm, Phiêu Trần lần lượt thi triển từng chiêu đến tận bữa cơm chiều mới tạm nghỉ.

Sáng hôm sau, đoàn xa mã rầm rộ rời Trường Sa đi lên hướng Bắc, cả Kim Nhân Điều lẫn Tứ Ác Nhân cũng có mặt.

Từ lúc nghe Phiêu Trần thổ lộ tâm tình, Tiêu Quận Chúa vui vẻ và rộng lượng hơn với đám thê thiếp của chàng.

Nàng gọi Tiêu Tương Thần Nữ Tư Đồ Lan sang đi chung xe với mình, để Tú Châu và mẹ con Yên Hà một xe.

Thấy Thần Nữ ngáp ngáp ngáp dài, Hà Vân Bích dăm dăng hỏi:

- Đêm qua sao ngươi không ngủ để giờ này mệt mỏi như vậy?

Tư Đồ Lan then thùng đáp:

- Bọn tiểu nữ rạo rục vì chuyển đi xa nên khó ngủ.

Vân Bích cười nhạt:

- Chứ không phải phu thê tái ngộ nên mây mưa đến sáng hay sao?

Nói xong, nàng cũng đỏ mặt, cười khúc khích rồi tò mò hỏi han chuyện phòng the. Thần Nữ cũng chiều ý bà dì chồng mà kể lễ, quên cả cơn buồn ngủ.

Đường lên kinh dài gần ba ngàn dặm, phải qua hàng trăm con sông và đèo dốc, vì vậy, dù xe tốt, ngựa hay, gần tháng sau đoàn người ngựa mới đến nơi.

Hà Vương Gia thượng kinh lần này vì việc riêng, lại mang theo gia quyến nên không vào dịch xá mà mượn hẳn một tầng của Phượng Hoàng Đại Khách Điểm.

Tắm gội xong là Phiêu Trần đi ngay đến hiệu thuốc bắc Vạn Xuân Đường, cách đây chừng vài dặm nhà, theo lời dặn của Chu Thanh.

Chàng hỏi lão lang trung bán thuốc:

- Tại hạ từ Trường Sa đến, muốn bái kiến Vương đại phu.

Lão hỏi lại:

- Phải chăng công tử họ Sở?

Phiêu Trần gật đầu:

- Tại hạ là Sở Phiêu Trần.

Lão già nghiêm giọng:

- Mong công tử cho xem thư.

Phiêu Trần đưa phong thư Chu Thanh gởi cho mình. Lão lang trung nhận ra nét chữ, hoan hỉ nói:

- Lão phu chính là Vương Hàn Thạch, mời nhị vị vào trong.

Họ Vương giao tiêm cho viên kế toán rồi đưa khách vào hậu sảnh. Trong lúc chủ nhân châm trà. Phiêu Trần quan sát gương mặt hồng hào, phúc hậu và thân hình to béo của lão ta. Chàng nóng ruột hỏi:

- Tại hạ vì công việc riêng nên khởi hành trễ, lòng rất lo lắng cho Chu hiền huynh, mong Vương lão gia đi vào đề ngay cho.

Vương Hàn Thạch mỉm cười:

- Công tử không đến muộn đâu, cứ đàm đạo một lúc rồi sẽ rõ.

Thấy Miêu Vô Mi vẫn đứng sau lưng Phiêu Trần, họ vương vội mời:

- Sao vị anh hùng này không an tọa?

Họ Miêu lạnh lùng đáp:

- Tại hạ đứng đã quen rồi.

Phiêu Trần đỡ lời:

- Y là hộ vệ của tại hạ, Vương lão gia đừng bận tâm.

Họ Vương nâng chén trà mời khách, nhấp một hớp rồi hỏi:

- Sở công tử quen với Nhị hoàng tử Chu Thanh trong trường hợp nào?

Phiêu Trần kinh ngạc:

- Chu Thanh là Nhị hoàng tử sao? Tại hạ chỉ gặp có một lần và hoàn toàn không biết gì về lai lịch của họ Chu.

Vương Hàn Thạch giơ ngón cái khen ngợi:

- Công tử quả là bậc đại hiệp nhân nghĩa ngút trời, dù chỉ sơ giao mà vẫn bôn ba ngàn dặm đến tương trợ. Lão phu xin nghiêng mình bái phục.

Phiêu Trần hiểu ngay lão từng cho rằng chàng vì bã vinh hoa mà đến.

Họ Vương nghiêm giọng:

- Lão phu là bào huynh của Vương nhũ mẫu, người đã nuôi nấng Nhị hoàng tử, có nhiệm vụ tiếp đón công tử và trình bày rõ hoàn cảnh hiềm nghèo mà Chu Thanh đang gặp phải. Số là thánh thượng lâm bệnh đã cả năm nay.

Chắc chắn sẽ băng hà. Do vậy, các hoàng tử tranh ngôi rất khốc liệt. Đại hoàng tử qua đời đã hơn năm nay, thánh thượng chưa kịp lập thái tử thì đã liệt giường. Trong số bốn vị hoàng tử còn sống thì Tam hoàng tử Chu Vệ là dũng mãnh và có thế lực nhất. Chu Vệ háo sắc nổi danh Bắc Kinh, từng gây ra những vụ tai tiếng động trời. Y biết mình sẽ không được chọn kế vị nên đã tìm đủ mọi cách để ám hại Nhị hoàng tử Chu Thanh, người được Hoàng

Thượng và bá quan yêu mến. Hoàng phủ của Chu Thanh không ở trong hoàng cung mà lại nằm ngoài Thiên Đàn. Chu Vệ đã ba lần cho cao thủ vào thích khách Nhị hoàng huynh, may mà Chu Thanh kịp ẩn xuống mật thất nên thoát chết. Hai tháng nay, Nhị hoàng tử không dám rời phủ đệ vì bọn thích khách có bản lĩnh phi thường, chẳng xem đám cấm quân ra gì cả. Ngày mốt này, tức ngày rằm tháng tư, nếu Thánh Thượng không hồi tỉnh để chỉ định người kế vị thì các vị đại thần sẽ họp lại để đề cử Tân Hoàng. Nếu Chu Thanh không có mặt thì chắc chắn ngai vàng sẽ vào tay Chu Đệ. Nay công tử đã đến đây, xin hãy tìm cách đưa Nhị hoàng tử vào cung.

Phiêu Trần nghe xong thở dài đáp:

- Tại hạ là kẻ áo vải trên giang hồ, tưởng Chu Thanh cũng chỉ là thường nhân nên mới kết giao. Nay y là Hoàng tử, lại cùng em ruột tranh giành ngôi báu, tại hạ chẳng muốn dính vào chút nào cả. Sau này, Chu Thanh trở thành trở thành hôn quân, di hại cho xã tắc và lễ thứ thì tội này tại hạ làm sao gánh nổi?

Dứt lời, chàng đứng lên cáo từ. Vương Hàn Thạch tái mặt, quỳ ngay xuống đất van lạy:

- Công tử đừng đi. Lão phu dập đầu thề có hoàng thiên chứng giám cho lòng mình. Chu Thanh đúng là bậc minh quân chứ chẳng phải lão phu nói tốt cho chủ của mình, còn tính tình Chu Vệ như thế nào, công tử cứ hỏi thăm bách tính để đô thì sẽ rõ. Nếu công tử để Chu Vệ lên ngôi hoàng đế thì mới là tội nhân thiên cổ đấy.

Lục họ Vương ngẩng đầu lên thì trán đã tươm máu. Phiêu Trần xúc động đỡ lão ta dậy rồi trấn an:

- Thôi được! Tại hạ sẽ điều tra, nếu đúng như lời lão nói thì tại hạ sẽ tận lực đưa Nhị hoàng tử vào cung.

Họ Vương mừng rỡ gạt lặn, trao cho chàng tấm sơ đồ phủ đệ của Chu Thanh.

Trên đường về, Phiêu Trần hỏi Miêu Vô Mi:

- Ý của ngươi thế nào?

Họ Miêu hờ hững đáp:

- Thuộc hạ cho rằng Vương lão rất thực thà. Người gian dối có mùi hăng hắc.

Phiêu Trần mỉm cười:

- Té ra ngươi nhờ tài đánh hơi mà đoán ra Độc Vật Nương Tử chính là Diệp Tú Châu đấy ư?

Họ Miêu ngưng ngưng gật đầu. Về đến khách điểm, Phiêu Trần thuật lại câu chuyện. Hà Vương Gia thở dài:

- Lúc đầu ta đã có ý nghi ngờ Chu Thanh là Nhị hoàng tử nhưng không dám chắc chắn lắm. Còn về nhân phẩm của Chu Thanh và Chu Vệ thì đúng như

lời Vương đại phu đã nói: nếu Chu Vệ lên ngôi sẽ trở thành bạo chúa tàn ác nhất lịch sử Trung Hoa.

Tỳ Bà Sương cười nhạt:

- Vương Gia đã nói vậy thì đêm nay tại hạ sẽ đến phủ Tam hoàng tử lấy đầu gã là xong.

Sách Siêu gạt đi:

- Theo lời Trần nhi vừa kể thì Chu Vệ đã mời được vài đại cao thủ. Nếu chúng ta hành động mà thất bại thì sẽ khiến Chu Vệ quyết liệt hơn, nguy cho Nhị hoàng tử. Ta đề nghị Trần nhi vào phủ rước Chu Thanh về đây, sau đó mới tấn công nhà Chu Vệ.

Cả nhà đều tán thành kế hoạch này, Phỉ nhi cười hăng hắc:

- Đây cũng là dịp để Nhị hoàng tử làm quen với Di Bà, biết đâu lại thành duyên nợ?

Tưởng câu nói đùa của mình sẽ được tán thưởng, nào ngờ lại bị Tiểu Quận Chúa gõ cán quạt lên đầu, Phỉ nhi kinh hãi la oai oái:

- Tiểu tôn có ý tốt mà Di Bà lại nổi giận. Năm ngoái, chẳng phải Vương tăng tổ đã định như thế hay sao?

Cậu bé nhăn nhó xoa mãi chỗ đau trên chiếc đầu trọc khiến cả nhà cười vang.

Hà Vương Gia vuốt râu cười khà khà:

- Phỉ nhi ăn đòn là đúng lắm rồi! Ta đâu nói sẽ gã Bích Vân cho hoàng tử? Chiều hôm ấy, Tứ Ác Nhân hộ tống Hà Vương Gia đi thăm bằng hữu đồng liêu. Đám còn lại thì dạo phố, thưởng ngoạn thắng cảnh kinh đô.

Tiểu Quận Chúa, Vệ Yên Hà, Tư Đồ Lan thướt tha trong bộ xiêm y mới bằng lụa Hoàng Châu, đeo những món trang sức quý giá. Chúng tinh xảo và lạ mắt khiến đám công nương đế đô phải suýt soa thêm khát.

Tú Châu ăn mặc giản dị, không son phấn nữ trang. Nàng bông A Bảo để nó không làm nhảm chiếc áo đẹp của Yên Hà. Nếu Phiêu Trần không đi bên cạnh nàng và nói những lời tình tứ thì trông Tú Châu chẳng khác một nô tỳ.

Chàng thì thầm:

- Chỉ mình ta biết nàng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân đã đủ chưa?

Tú Châu sung sướng đáp:

- Tướng công quả là khéo nói.

Bỗng chàng cau mày hỏi:

- Số nữ trang đắt giá trên người Hà muội ở đâu ra vậy? Sao nàng không có?

Tú Châu cười khúc khích:

- Trong Sở gia trang có cả một rương đầy những thứ ấy, tại thiếp không thích mang đấy thôi.

Phiêu Trần tưởng của Tỳ Bà Sương Khúc Mạc Sầu đem đến nên chẳng hỏi thêm, nếu chàng biết rõ nguồn gốc tất sẽ ngã ngựa ra mà bất tỉnh.

Đầu canh một, họ lục đục kéo về khách điểm, quây quần bên bàn ăn. Hà Vương Gia nói liền:

- Tả Đô Ngự Sử Đô Sát Viện Ngô Khải Tỷ và Hàng Lâm Thị Tộc Học Sĩ Vi Hồ đã kể cho bốn vương nghe cục diện triều chính hiện nay. Chu Vệ được sự hậu thuẫn của lực lượng cầm y thị vệ, nên đã phong tỏa phủ đệ các hoàng tử và cửu cung để thụ phong. Chư vị đã có kế sách nào để đưa Nhị hoàng tử đến dự buổi họp cổ mệnh đại thần hay chưa?

Phiêu Trần gượng cười:

- Tiểu tôn định sẽ công Nhị hoàng tử đột nhập hoàng cung.

Hà Vương Gia xua tay:

- Không được! Hoàng cung có đến hàng vạn cấm quân, thị vệ ngày đêm tuần tra nghiêm ngặt, dẫu một con chim bay vào cũng bị phát hiện. Phải tìm phương sách khác thôi.

Khổng Tước Thần Ma buông đũa cười hì hì:

- Vương Gia nhắc đến chim khiến lão phu nảy ra một diệu kế.

Độc Phụ Nhân cười nhạt:

- Lẩn thân như lão mà cũng có mưu kế hay sao?

Liên Tân Khai đắc ý đáp:

- Bà chớ coi thường ta! Hãy lắng tai mà nghe.

Thần Ma bèn trình bày kế hoạch của mình. Cả nhà hoan hô nhiệt liệt khiến lão phồng mũi cười chúm chím mãi.

Bình Nam Vương nghiêm giọng:

- Chúng ta vì xã tắc mà lao tâm khổ trí, nhưng việc này rất trọng đại, quan hệ đến tồn vong của cả hai giòng họ Sở, Hà. Do vậy, phải cố hết sức bảo toàn bí mật, phòng khi thất bại không bị Chu Vệ tru di tam tộc. Khi xuất quân chư vị nên cải trang chứ đừng lộ mặt thật.

Kim Nhân Điều tán thành:

- Vương Gia dạy chí phải! Việc này không thể nhắm mắt làm bừa được. Vạn nhất Chu Vệ lên ngôi, biết bọn ta hỗ trợ Nhị hoàng tử tất sẽ không tha.

Dạ Tri Thù Sách Siêu tư lự:

- Nếu vậy thì lão phu và Khúc Mạc Sầu sẽ đến hoàng phủ của Tam hoàng tử do thám qua mới được. Khi nắm rõ địch tình mới mong toàn thắng, không di họa về sau.

Tỳ Bà Sương đứng phắt lên:

- Hay lắm, chúng ta đi thôi.

Hai người vào trong thay y phục dạ hành. Họ là những đạo tặc số một võ lâm, cùng phối hợp thì chẳng thể thất bại được.

Độc Phụ Nhân Đỗ Thuyên lên tiếng:

- Lão thân cho rằng Trần nhi không nên đưa Nhị hoàng tử về đây mà nên an trí nơi khác. Chơi với vua như chơi với hổ, Tư Đồ Lan và Vệ Yên Hà đều

xinh đẹp như tiên, chẳng nên để lọt vào mắt kẻ quyền thế.

Hạc lão nhân phì cười:

- Bà làm như ai cũng háo sắc đến mức đoạt cả vợ của bằng hữu vậy?

Nhưng Hà Vương Gia lại tán thành:

- Đồ lão thái bà rất phải. Lỡ Nhị hoàng tử để mắt đến Tiểu Quận Chúa thì nguy to.

Sở Quyền mỉm cười:

- Chẳng lẽ Vương Gia đã chọn sẵn rể quý nên không muốn làm Quốc Trượng?

Hà Hiền Trung gật gù:

- Đúng vậy! Bôn vương quá rõ nội tình hậu cung nên không muốn con gái mình phải chịu cảnh cá chậu chim lồng, có chồng mà cũng như không.

Thiên Tử có đến ba ngàn cung phi mỹ nữ, liệu Hoàng Hậu hưởng được mấy đêm xuân?

Phỉ nhi cười hăng hắc:

- Vương tằng tổ quả là thông tình đạt lý! Gia phụ chỉ mới có ba vợ mà các bà còn than vãn thờ dài, hưởng hồ gì là Hoàng Hậu.

Yên Hà đỏ mặt mắng:

- Tiểu quỷ thật lắm lời, dám lạm bàn cả chuyện của trưởng bối. Lát nữa mi sẽ biết tay ta. Mau vào phòng quỳ gối ngay.

Thấy Sở Phỉ chần chừ, Tú Châu cười bảo:

- Phỉ nhi khỏi phải quỳ, để ta dạy cho người viết vài chữ.

Sở Phỉ tái mặt xua tay:

- Hải nhi xin quỳ ngay.

Cậu bé ba chân bốn cẳng chạy về phòng, chẳng dám nán lại nữa.

Cả nhà bật cười, nhưng riêng Phiêu Trần lại cau mày:

- Phỉ nhi căn cơ sáng láng, học võ rất nhanh, sao lại gặp khó khăn trong việc học chữ?

Tỳ Bà Sương ứng tiếng:

- Trời sinh như vậy, văn võ nào có giống nhau.

Chợt Ngân Bất Thân Hồ Cát Tường về đến. Lão cười hi hi vòng tay nói:

- Bẩm công tử! Thuộc hạ đã đào một vòng quanh phủ của Nhị hoàng tử ở phía Bắc Thiên Đàn. Phát hiện khá đông những cao thủ giấu mặt.

Họ Hồ thông thạo địa hình Bắc Kinh nên Tỳ Bà Sương đem theo.

Phiêu Trần tư lự:

- Giết chúng mà vào thì không khó, chỉ sợ đả thảo kinh xà, có hại cho kế hoạch ngày mai.

Độc phụ nhân Đỗ Thuyên vui vẻ bảo:

- Để đại nương dạy cho Trần nhi một trò tiểu xảo của phép Vong Tâm Phát Huyệt. Kẻ bị điểm sẽ mơ màng và khi tỉnh lại thì quên hết mọi việc.

Đỗ lão thái đứng lên, yểu điệu đi vào phòng và gọi Phiêu Trần theo. Hạc lão nhân hậm hực:

- Trò trẻ con mà cũng giấu giếm làm gì?

Đỗ Thuyền lườm lão chồng già rồi ngượng ngùng biện bạch với mọi người:

- Tiên sư đã có lệnh cấm nên lão thân chỉ dạy cho một người được thôi.

Sở Quyền hỏi Ngân Bất Thân:

- Người có biết chỗ nào kín đáo để giấu Nhị hoàng tử hay không?

Hồ Cát Tường vòng tay đáp:

- Kim lão gia! Thuộc hạ có bằng hữu khắp kinh thành, lát nữa sẽ hướng dẫn công tử đưa Chu Thanh đến chỗ an toàn.

Hơn nữa khắc sau, Phiêu Trần trở ra với bộ hắc y. Hai người nhảy qua cửa sổ xuống vườn, đi về hướng Thiên Đàn. Miêu Vô Mi thân nhiên đi theo vì gã là hộ vệ của Phiêu Trần.

Thiên Đàn là nơi các hoàng đế Trung Hoa tế trời và cầu được mùa. Thiên Đàn được xây dựng từ thời đầu nhà Minh (năm Vĩnh Lạc thứ mười tám, cùng lúc với Tử Cấm Thành)

Lúc đầu, công trình này có tên là Thiên Địa Đàn. Hơn trăm năm sau, Minh Thế Tông cho xây Địa Đàn ở phía Bắc hoàng thành để tế đất còn Thiên Đàn cũ chỉ dùng để tế trời.

Thiên Đàn được xây trong một khuôn viên rộng hơn ngàn mẫu cổ, gấp bốn lần Tử Cấm Thành. Ba kiến trúc chính nằm theo trục Bắc Nam, gồm: Chính Niên Điện, Hoàng Khung Vũ và Hoàng Khư Đàn, ngoài ra nơi đây còn có những kiến trúc phụ như Lò Đồng Bát Quái, Đình Đồng, các hành lang, Hoàng Câu Điện.

Nửa vạn cây Bách cổ tạo chơ Thiên Đàn vẻ tĩnh mặc, thâm u. Tổng thể Thiên Đàn là một công trình tuyệt mỹ về mặt kiến trúc, là danh thắng và di tích nổi tiếng Trung Hoa.

Phủ đệ của Nhị hoàng tử nằm ở phía Bắc Thiên Đàn, lưng gần với bức tường cong, biểu hiện cho trời. Tường Nam Thiên Đàn có góc vuông vắn tượng trưng cho đất.

Ngân Bất Thân đã dò tra kỹ nên xác định phía tường giáp Thiên Đàn có rất ít cao thủ của Tam hoàng tử. Thứ nhất là vì Thiên Đàn có quan quân canh gác, đối phương không thể vào nhiều được. Thứ hai là tường sau Vương Phủ cao đến hai trượng nên Chu Vệ cho rằng một kẻ yếu đuối như hoàng huynh của mình khó mà trèo qua.

Do đó, Ngân Bất Thân đã đưa bọn Phiêu Trần vào qua lối Thiên Đàn. Ba người thận trọng vượt tường hướng Tây, đi qua Kỳ Niên Điện rồi rẽ trái để đến Nam Vương Phủ.

Trăng mười bốn rực rỡ trên cao, trời trong vắt và ngàn sao lấp lánh. Lác đác vài cụm mây trắng nổi trôi, điểm xuyến cho cảnh đêm trăng buổi cuối xuân.

Ánh sáng không khấn nổi bước chân khách dạ hành vì tàn lá của những cây Bách hơn trăm năm tuổi rậm rạp, che tối cả một vùng đất dưới gốc.

Thủ hạ của Chu Vệ cũng chẳng thể phơi mình dưới ánh trăng nên chia nhau ngồi dưới bóng cây.

Bọn Phiêu Trần dừng lại sau rừng hoa Mộc Cần, cách đối phương sáu trượng để quan sát. Chợt Phiêu Trần phát hiện sau mình có tiếng động liền quay phắt lại. Bóng dáng quen thuộc của Tú Châu khiến chàng ngạc nhiên. Mỹ nhân lướt đến ngồi sát Phiêu Trần thở thê:

- Lão gia không an tâm nên sai thiếp đi trợ chiến.

Chàng mỉm cười gật đầu rồi nói:

- Để ta điểm huyết cho bọn mai phục rồi chúng ta cùng vào.

Phiêu Trần len lỏi dưới gốc cây Bách và những bụi hoa, đến góc Đông của tường. Chàng phải vô hiệu hóa toàn bộ phe đối phương mới bảo toàn được bí mật khi đột nhập. Tường phủ cao vút, lồ lộ dưới ánh trăng vàng vạc. Chỉ cần sót một tên cũng đủ bại lộ.

Đây là lúc phải dùng tới Toàn Cơ Chỉ Lực, hạ thủ từ khoảng cách xa. Từng tên một bị phép Vong Tâm Phất Huyết biến thành những kẻ si ngốc, mơ hồ. Chúng vẫn đứng, vẫn ngồi hoặc đi lại như cũ, nhưng chẳng thấy, chẳng nghe gì. Sau nửa canh giờ, mười hai tên võ sĩ này sẽ tự động hồi tỉnh.

Bốn người vượt qua tường vây Thiên Đàn, áp sát tường sau hoàng phủ.

Phiêu Trần nhún mạnh song cước, bay lên gần hết chiều cao bức tường và bám vào. Đoạn còn lại, chàng dùng phép Bích Hồ Công của Tri Thù Môn mà lên đến đỉnh tường. Khi Phiêu Trần hạ thân xuống mé trong thì một sợi dây đã vắt vẻo, giúp ba người kia vào theo dễ dàng.

Lực lượng phòng vệ cấm quân trong phủ Nhị hoàng tử khá ít, chủ yếu là tuần tra chứ không đủ để cấm chốt. Chu Thanh còn sống là nhờ vào hệ thống kiến trúc chằng chịt, phức tạp trong phủ. Nơi đây có đến hàng trăm phòng ốc, nên phe đối phương khó có thể xác định họ Chu qua đêm ở chỗ nào.

Nhưng trong sơ đồ hoàng phủ mà Vương đại phu trao cho Phiêu Trần đánh dấu ba địa điểm quan yếu. Nhị hoàng tử thường ở trong ba căn tiểu xá này. Ngân Bất Thân cầm bản đồ, hướng dẫn cả bọn đến từng vị trí.

Khi đi ngang qua một bụi hoa rậm, Miêu Vô Mi giờ tay ra dấu rồi thì thầm:

- Bẩm công tử! Thuộc hạ nghe mùi máu tanh. Dường như bọn thích khách đã vào trước chúng ta.

Vô Mi chui vào khóm cây um tùm, trở ra ngay và báo cáo:

- Công tử! Đây là xác của một tên quân cấm vệ, tim bị đâm thủng bởi mũi dao.

Phiêu Trần biến sắc:

- Vậy thì chúng ta phải nhanh chân lên mới được.

Bốn người lướt nhanh, đến hai địa điểm đầu tiên, phát hiện thêm mấy xác

người nữa. Họ đột nhập vào nhưng chẳng thấy bóng người nào. Phiêu Trần cau mày hỏi:

- Vì sao bọn thích khách lại đến đúng những hai địa điểm này? Phải chăng Chu Vệ đã biết mối quan hệ giữa Vương đại phu và Nhị hoàng tử, bắt lão mà tra khảo?

Tú Châu tư lự:

- Nếu đúng thế thì không hiểu lão ta có khai ra sự hiện diện của tướng công hay không nhỉ?

Phiêu Trần thầm lo cho thân quyền, liếc nhanh về phía vị trí cuối cùng. Đây là một tòa nhà kiên cố, được xây bằng gạch đá, dùng để chứa dụng cụ làm vườn. Không thấy bóng dáng thích khách đâu cả, Phiêu Trần mừng rỡ luôn ra phía sau. Cách tường nhà hơn trượng là đám cây dâm bụt, trồng theo hình ô vuông, được cắt xén cẩn thận.

Bốn người chui vào giữa, tìm thấy một thót đá vuông vức mỗi cạnh năm gang. Phiêu Trần ngồi xuống, gõ vào thạch bàn chín tiếng theo nhịp hai, ba, hai, bốn. Lát sau, cánh cửa đá bật lên dù phía dưới chẳng có thấy ai.

Miêu Vô Mi lẳng lẳng xuống trước để mở đường. Ngân Bất Thân đoạn hậu, kéo nắp hầm sập xuống.

Họ Miêu bật hỏa tập soi sáng mật lộ tối tăm. Dưới hầm này dẫn vào phía dưới của nhà kho, đường đi thoai thoải nhưng không dài. Cuối đường là cánh cửa đá cao hơn đầu người. Phiêu Trần bước lên, gõ đúng mật hiệu đã ghi trong bản đồ. Lần này cánh cửa mở ra bởi một nữ tỳ trẻ trung xinh đẹp. Nàng ta có vẻ khiếp sợ trước những gương mặt bịt kín, ấp úng hỏi:

- Phải Sở công tử đấy không?

Vô Mi bật cười:

- Mở cửa rồi mới hỏi chẳng phải là quá muộn hay sao?

Ả thị tỳ nghe tiếng cười cũng an tâm trả đũa:

- Phía trong vẫn còn một lần cửa nữa, đâu dễ gì vào được?

Phiêu Trần lột khhan nói:

- Tại hạ là Sở Phiêu Trần ở Trường Sa đây, cô nương cứ yên lòng.

Tiểu tỳ nhìn chăm chú rồi tình tứ đáp:

- Đúng là công tử rồi! Nhị điện hạ đã bảo rằng công tử là đệ nhất nam tử, chẳng có ai hơn được! Nô tỳ là Tiểu Hạ, mời chư vị vào.

Ả quay lưng dẫn đường, yếu điệu lắc lư tám lưng thon và đôi mông tròn trịa. Quả nhiên là còn một khung cửa nữa. Tiểu Hạ không gõ mà kê miệng vào lỗ tròn nhỏ gọi:

- Tiểu thư mở cửa! Đúng là Sở công tử!

Cánh cửa bật ra, bên trong đèn nến sáng rực, soi rõ gian nội thất rộng rãi, trang trí hoa lệ kiểu cung đình.

Chu Thanh trong bộ áo mỏng bằng tơ màu nguyệt bạch, giang tay đón bằng

hữu. Nhị hoàng tử xiết chặt tay Phiêu Trần nói với giọng cảm kích:

- Đồi ta bình thủy tương phùng, trong lúc xúc cảm nói câu kết bạn, thế mà Sở các hạ vẫn vượt mấy nghìn dặm đến đây, Thanh tôi không đủ ngôn từ để nói lời cảm tạ.

Phiêu Trần cười mát:

- Điện hạ quá lời, thảo dân chỉ mạo muội với cao đầy thôi.

Chu Thanh ngượng ngùng bảo:

- Ta quả có lỗi khi giấu giếm lai lịch để kết giao. Nhưng từ nay, xin Sở hiền đệ cứ xem ngu huynh như một kẻ áo vải, một bằng hữu sinh tử chi giao.

Phiêu Trần điềm đạm nói:

- Điện hạ có lòng hạ cố, thảo dân xin đa tạ. Nhưng chỉ vài ngày nữa người lên ngôi cửu ngũ, phận vua tôi bề bực rõ ràng, đâu thể xứng bằng hữu được?

Chu Thanh mỉm cười:

- Việc ấy ta đã có chủ kiến, Sở hiền đệ bất tất phải lo.

Bỗng chùm lục lạc lay nhẹ, báo có người đang cố nâng thanh bản ngoài cùng, Nhị hoàng tử biếc sắc hỏi:

- Hiền đệ có mang ai theo nữa không?

Phiêu Trần nghiêm giọng:

- Thừa không, nhưng lúc đến đây tại hạ đã phát hiện tung tích của một toán thích khách, có lẽ Tam hoàng tử đã bắt Vương đại phu, dùng cực hình tra tấn và tìm ra ba chỗ ẩn thân của điện hạ. Xin người ẩn vào trong, để bọn tại hạ đối phó.

Miêu Vô Mi nói:

- Thuộc hạ sẽ ra xem chúng có mấy tên?

Cửa gài bên trong nên họ Miêu có thể tự đi. Trong lúc ấy, Chu Thanh và hai nữ tỳ rút vào cuối thạch thất, nấp sau tủ áo.

Miêu Vô Mi trở lại bảo:

- Bẩm công tử! Chúng chỉ có ba tên, đã phá được cơ quan đóng mở thạch bản, đang tiến vào đây! Thuộc hạ không gài hai lần cửa để họ vào mà tiêu diệt.

Phiêu Trần gật đầu:

- Hay lắm! Nhớ không để tên nào thoát cả.

Tú Châu quạt tắt hết đèn nến, chỉ để lại một ngọn ở gần cuối thạch thất, vì vậy, phía ngoài này tối om. Bốn người kéo khăn bịt mặt lên, ép sát vào vách chờ đợi.

Lát sau, cánh cửa khép hờ bị đẩy ra, ba bóng người ập vào, tiến về phía chiếc giường long phụng ở góc phải thạch thất.

Đối phó với thích khách, là những kẻ đi mưu sát, thì chẳng cần phải giữ quy củ giang hồ, bọn Phiêu Trần nhất tề tấn công vào lưng bọn hắc y. Đòn tập kích từ phía sau đã thành công mỹ mãn, bọn sát thủ trúng đòn chết ngay.

Đèn nến được thắp lên, Ngân Bất Thân lột khăn bịt mặt của các tử thi. Phiêu Trần nhận ra ba lão già hộ vệ của Sa Mạc Chi Vương.

Như vật là Kim Mãn Lộ đã cấu kết với Tam hoàng tử. Nếu Chu Vệ lên ngôi hoàng đế thì sẽ là hậu thuẫn hùng mạnh cho Thần Võ Bang. Phiêu Trần tự hỏi đây là ý riêng của lão hay cả Thước Dực Tiên Tử cũng tham dự vào âm mưu này?

Chàng quay sang bảo Chu Thanh:

- Nơi này đã lộ, chúng ta phải đi ngay mới được.

Nhị hoàng tử gật đầu, nói thêm:

- Mong chư vị đưa cả hai cung nữ Tiểu Hạ, Tiểu Thu đi theo. Họ là người thân tín của ta.

Hai khắc sau, bảy người đã sang đến địa phận Thiên Đàn. Bọn mai phục vẫn còn ngơ ngáo chưa tỉnh giấc.

Phiêu Trần công Chu Thanh, Tú Châu và Vô Mi công hai cung nữ, Ngân Bất Thân chạy trước, dẫn đường cho cả bọn đến một tòa trang viện kín đáo, tuy nằm trên trục chính thành Bắc Kinh. Chủ nhân tòa nhà này là một bằng hữu Hắc Đạo của Hồ Cát Tường.

An trí xong Nhị hoàng tử, Phiêu Trần để Ngân Bất Thân lại bảo vệ, rồi cùng Tú Châu về khách điểm.

Thì đã cuối canh ba nhưng cả nhà vẫn thức chờ, Tỳ Bà Sương và Dạ Tri Thù đã về trước vài khắc. Mọi người mừng rỡ đón phu thê Phiêu Trần. Sách Siêu nói ngay:

- Trần nhi có chạm trán bọn cao thủ Thần Võ Bang hay không?

Phiêu Trần gật đầu. Nhấp hớp trà thơm rồi hỏi lại:

- Phải chăng Nhị thúc cũng đã phát hiện ra quái sự?

Sách Siêu nhăn nhó kể:

- Đúng vậy! Ta và họ Khúc lọt vào hoàng phủ của Chu Vệ, ẩn trên nóc khách sảnh nghe ngóng, lòng lo lắng cho các người. Lão Vương Đại Tam ở Trường Xuân Đường đã bị bắt và khai ra tất cả, chỉ trừ việc Chu Thanh gọi người đến Bắc Kinh.

Tỳ Bà Sương tiếp lời:

- Kim Mãn Lộ đã cử phó bang chủ là Thanh Thủy Đầu Đà Lâm Vô Mộc cùng trăm cao thủ hay nhất đến Bắc Kinh hỗ trợ Tam hoàng tử tranh ngôi vua. Đầu Đà dùng thuật nhiếp hồn tra khảo Vương đại phu, vô tình chẳng hỏi đến việc Nhị hoàng tử có mời ai đến giúp hay không. Nhờ vậy mà chúng không biết bọn ta có mặt vì Chu Thanh Vương. Từ hôm nay mọi người phải ở trong khách điểm, đừng lộ mặt ra phố nữa.

Phiêu Trần quay lại hỏi Miêu Vô Mi:

- Miêu hộ vệ có biết rõ về Thanh Thủy Đầu Đà hay không?

Sông Thanh Thủy chảy qua thủ phủ Ngân Xuyên của đất Tây Hạ nên họ

Miêu chẳng lạ lòng gì. Gã đáp:

- Bẩm công tử! Lâm Vô Mộc tuổi độ gần tám mươi, sử dụng thanh Thiên Trượng nặng sáu mươi cân. Tuy hình dáng thô kệch nhưng lão ta lại là kẻ đa mưu túc trí, xảo quyệt phi thường.

Phiêu Trần gật gù kể cho cả nhà nghe cuộc giải cứu Nhị hoàng tử. Tỳ Bà Sương cau mày:

- Không thấy thủ hạ trở lại, Thanh Thủy Đầu Đà sẽ đoán ra rằng bên cạnh Chu Thanh có cao thủ. Nếu lão hỏi lại Vương đại phu tất sẽ biết việc Sở hiền đệ có mặt ở Bắc Kinh. Thế lực Cẩm Y Thị Vệ rất lớn, dễ dàng tìm ra và vây bắt chúng ta.

Phiêu Trần mang tấm lòng nhân hậu và tinh thần hiệp sĩ nhưng lại chẳng phải kẻ đa mưu túc trí. Chàng thông minh tuyệt đỉnh, từ nhỏ đã nhiễm mùi đạo lý nên kém phần xảo trá, quyền biến, nếu không thì đã sớm nhận ra chân tướng Du Huệ.

Chàng biết nhược điểm của mình, vẫn kể Dạ Tri Thù:

- Nhị thúc! Tình hình khá nguy hiểm, xin người chỉ giáo phương sách đối phó.

Sách Siêu trầm ngâm:

- Tiên hạ thủ vi cường! Chúng ta không thể cứu Vương Đại Tam vì sợ bút dây động rừng, nhưng có lẽ phải làm cho lão câm họng, không khai báo gì được nữa. Chu Vệ ở thế thượng phong, nên việc canh phòng phủ đệ không nghiêm mật lắm.

Độc phụ nhân mỉm cười:

- Sách lão đệ định giết người diệt khẩu hay sao?

- Đâu đến nỗi bắt nạt nhân như vậy! Trong túi bảo bối của Châu nhi thiếu gì những chất độc có thể khiến Vương mê man vài ngày.

Tú Châu đỡ lời:

- Bẩm Nhị lão gia! Loại Tam Nhật Túy rất thích hợp vì khó giải và không có hại.

Dạ Tri Thù hài lòng:

- Giờ mới là giữa canh tư, ta và Châu nhi cũng là vừa.

Tú Châu ngoan ngoãn vào thay hắc y, cùng Sách Siêu đến phủ Tam hoàng tử.

* * *

Cơ ngơi của Chu Vệ chỉ cách Phụng Hoàng Khách Điểm gần dặm. Hai khắc sau, tiếng chuông báo động từ hoàng phủ vọng lại khiến bọn Phiêu Trần tái mặt. Tỳ Bà Sương chạy ra lan can nhìn về hướng Tây Nam phủ, quả nhiên chón ầy đèn đuốc rực trời.

Khúc Mạc Sầu kinh hãi nói:

- Sách nhị gia và Tú Châu đã bị phát giác. Bọn cao thủ Thần Võ Bang trong

Hoàng phủ rất kiên dũng, chúng ta phải mau đi giải cứu hai người ấy. Mọi người nhanh chóng khoác áo đen, bịt mặt, cả Vệ Yên Hà cũng không chịu ở nhà, nằng sa lệ nói:

- Nhị gia là cha chú! Còn Châu muội là chị em, thiếp chẳng thể ngồi yên được.

Phiêu Trần gật đầu, nói với Hà Vương Gia:

- Tiểu tôn xin gởi gắm A Bảo cho ngoại tổ và Quận Di. Sau trận này, bọn tiểu tôn toàn thắng thì sẽ về đây, bằng như bị truy sát sẽ kéo về chỗ an trí Nhị hoàng tử!

Hà Vương Gia nhận lời:

- Bốn vương đã hiểu! Các ngươi hãy bảo trọng!

Mười một người rời khách điểm lướt nhanh về phía phủ Tam hoàng tử. Phi nhi sung sướng vì không bị Phiêu Trần bắt ở nhà. Cậu bé mang theo cặp chùy gia truyền vì đây mới là sở trường, còn tiên pháp, kiếm pháp chỉ mới ở mức tiểu thành, chưa thể hữu dụng trong những trận chiến khốc liệt. Tuy nhiên, với bốn thành khinh công Huyền Huyền Áo Bộ, bản lĩnh của Phi nhi đã lợi hại hơn xưa hai bậc.

Đoàn người đến nơi, rảo rã nhận ra rằng vòng ngoài đã bị Cẩm y thị vệ vây chặt. Họ có thể phá vòng vây vào đưa Sách Siêu và Tú Châu ra, nhưng chắc chắn sẽ bị truy đuổi đến cùng bởi lực lượng thị vệ đông đảo.

Tỳ Bà Sương cười nhạt:

- Phải tìm cách đánh lạc hướng bọn chó săn này mới được!

Lão hạ giọng bàn bạc với Khổng Tước Thần Ma và Hạc Lão Nhân. Hai người này hơn hờ gật đầu lia lịa.

Bọn Phiêu Trần lướt về phía bức tường phía Nam, nơi có vị trí của nhà lao và cũng là nơi đang xảy ra cuộc chiến.

Phiêu Trần đi tiên phong, đánh thốc vào vòng vây Cẩm y thị vệ, trong chớp mắt đã giết liền bốn tên. Yên Hà và Tư Đồ Lan theo sát phu tướng, múa tít trường kiếm tiến lên. Họ tự biết bản lĩnh thua xa Tú Châu nên từ lâu đã cố rèn luyện, nhờ vậy mà lợi hại hơn trước, đã thương được hai tên.

Phi nhi được dịp tung hoành, vung hai cây thiết chùy đập chết một gã cẩm y. Nó khoan khoái định xưng danh Tứ Tuyệt Đồng Tử thì sực nhớ lại, vội câm như hến. Bịt mặt mà nêu tên thì có khác gì lạy ông tôi ở bụi này? Phi nhi toát mồ hôi, tự nhủ sẽ khoá chặt miệng lưỡi để khỏi bị đuổi về Kỳ Liên Sơn.

Miêu Vô Mi đi cạnh Yên Hà để bảo vệ nằng, quyết không để A Bảo mất mẹ.

Thanh Quái Dao của gã loang loáng dưới ánh trăng vàng, đánh bật vũ khí, chặt phăng những cánh tay quen thói hà hiếp đánh đập lương dân.

Tỳ Bà Sương và bọn lão nhân cũng chẳng hề khách sáo. Tận lực chém giết để tranh thủ thời gian, cứu người trước khi trời sáng.

Diễn tả thì lâu nhưng sự việc xảy ra rất nhanh, bọn Phiêu Trần chỉ mất nửa

khắc để đánh phủng phòng tuyến thị vệ, vượt qua tường hoàng phủ. Đám Cẩm y thị vệ vội tràn vào theo.

Phiêu Trần lập tức đem hết sở trường ra thi thố. Thanh Vô Danh Kiếm uốn lượn như rồng thiêng, chiêu thức nối nhau liên miên bất tuyệt, xác người ngã xuống và phát ra những tiếng kêu não ruột.

Phe đối phương kinh tâm táng đờm trước bản lãnh của con người thần dũng có thanh bảo kiếm chém sắt như chém bùn. Bản năng sinh tồn đã khiến bọn thị vệ phải dạt ra, nhường đường cho chàng trai bịt mặt.

Phiêu Trần chỉ còn cách đấu trường của Sách Siêu và Tú Châu mười trượng. Chàng nóng ruột, đề khí nhảy những bước dài ba trượng, ẩn mình trong luồng kiếm ảnh tạo ra bức chiêu Phật Quang Toàn Thiệt. Trái cầu thép sáng loáng ấy bay lên đáp xuống đầu bọn người Hoàng phủ, chỉ ba lượt đến sân gạch phía trước tòa lao thất.

Sách Siêu và Tú Châu dựa tường chống trả những đợt tấn công quyết liệt của Thanh Thủy Đầu Đà và năm lão hộ vệ Thần Võ Bang.

Tú Châu liên tiếp tung ra những luồng độc chưởng, khiến đối thủ phải bế khí mà không dám áp sát. Dạ Tri Thủ nhờ vậy phát huy được diệu dụng của cây roi Thủ Tri Hắc Tiên dài hơn trượng. Tuy nhiên, hai người sắp kiệt lực, mồ hôi ướt đầm y phục.

Thanh Thủy Đầu Đà là một hòa thượng có thân hình hộ pháp, mặc tăng bào màu nguyệt bạch. Đầu lão hói bóng, chỉ còn một vòng tóc lưa thưa, ít ỏi quanh đầu. Đôi mắt lộ, sống mũi hẹp và chiếc miệng rộng tạo vẻ thô kệch, quê mùa. Thoạt nhìn, chẳng ai biết lão là một hồ ly xảo quyết.

Lâm Vô Mộc cười ha hả:

- Dù hai người có đồng bọn cũng không thoát nổi bàn tay của Phật gia đầu? Đùa giỡn thế là đủ rồi, hãy mau nạp mạng.

Dứt lời, lão múa tít cây thiền trượng nặng nề, tạo thành lưới thép kín đáo. Liền lạc như mặt nước, đánh bật nhuyển tiên của Sách Siêu và ập đến. Lão biết phe tiếp viện của đối phương đã đến nên muốn kết liễu cho nhanh.

Thời may, Phiêu Trần đã có mặt kịp lúc. Chàng bốc lên không trung, hạ xuống đầu Thanh Thủy Đầu Đà bằng chiêu Diệp Lạc Tri Thủ, tuyệt học trong Vô Vi Kiếm Pháp của Trang Thứ.

Mũi bảo kiếm đâm hàng trăm lượt vào lưới thiền trượng. Lực đạo kỳ diệu của chiêu kiếm đã xô đẩy thanh thiền trượng lệch đi, lộ ra sơ hở. Vô Danh Kiếm lập tức trượt theo thân trượng, rọc xuống bàn tay Đầu Đà, rồi chuyển hướng đâm vào ngực lão.

Lâm Vô Mộc cơ cảnh tuyệt luân, kịp buông roi vũ khí, lùi nhanh, nhờ vậy lão chỉ bị đâm gãy một rễ xương lồng ngực bên hữu, thủng phổi nhưng không chết.

Phiêu Trần lạnh lùng ập đến, quyết không cho lão đào vong. Nhưng Thanh

Thủy Đầu Đà đã bất ngờ chụp lấy một thủ hạ, xô mạnh vào lưỡi kiếm của Phiêu Trần. Lão ngã người rồi trúng kiếm chết thảm, nhưng Lâm Vô Mộc đã có đủ thời gian để tẩu thoát.

Phiêu Trần thở dài ngán ngấm trước hành động biến báo và độc ác của Đầu Đà. Chàng quay lại xông vào hai lão già áo trắng đang đấu với Tú Châu.

Thanh Vô Danh Kiếm rung lên vo vo, tạo nên ngàn kiếm ảnh bao phủ cả hai mục tiêu. Đối phương làm lì vung đao liên thủ chống cự, kẻ tả người hữu rất nhịp nhàng.

Đao pháp của họ cùng lộ số với Sa Mạc Chi Vương, chỉ kém phần mãnh liệt do công lực. Đao kiếm chạm nhau chỉ tình tang, chan chất vài lần đã ngưng bật, nhường cho tiếng rên rỉ đau đớn. Hai thanh đao bị chặt gãy nên không còn bảo vệ được chủ nhân của chúng.

Ba lão còn lại hậm hực quay lưng đào tẩu vì biết ở lại chỉ uổng mạng mà thôi! Phiêu Trần lướt đến ôm Tú Châu nói nhanh:

- Nương tử hãy để ta công mà thoát ra.

Tú Châu lắc đầu:

- Thiếp chưa đến nỗi.

Sách Siêu đã được Kim Nhân Điều đến bên hỏi han. Lão cười đáp:

- Sở đại ca! Vì tiểu đệ mà đại ca phạm sát giới hơi nặng đấy.

Sở Quyền thở dài:

- Hai mươi năm làm Bộ Đầu ta chỉ giết có ba người. Nay về quy ẩn thì tay lại luôn nhúng máu, nhưng quý hồ cứu được hiền đệ là ta mãn nguyện rồi.

Lúc này, trên ngọn cây Bạch Ngọc Lan cao vút vọng ra hai tiếng hú lạnh lạnh, cung bậc, âm sắc khác nhau, chỉ lát sau, hàng ngàn con chim Công, chim Hạc trong vườn những nhà quyền quý, giàu có đất đế đô xuất hiện, che rợp bầu trời hoàng phủ, khiến không gian tối sầm lại.

Công và Hạc là hai loài chim quý, được những kẻ lắm tiền nhiều của ưa chuộng, đua nhau nuôi dưỡng trong vườn.

Hoàng thân quốc thích hay đại thần, đại phú thì nuôi hàng đàn vài chục con, kẻ kém thế hơn cũng bấy tám con. Nay bọn chim vương giả khi nghe tiếng gọi của Khổng Tước Thần Ma và Hạc Lão Nhân lập tức đến ngay.

Phe Phiêu Trần nhân lúc ánh trăng bị che phủ, phá vây đào tẩu. Bọn Cẩm y thị vệ định đuổi theo thì hai giọng hú quái dị kia thay đổi âm giai, kích động đàn chim trở thành hung hãn, lao xuống tấn công.

Chờ đồng bọn thoát ra xa, hai lão bắt tử mới rời Hoàng phủ chạy về khách điểm. Đàn chim không người điều khiển ngo ngác bay về chốn cũ.

Khi vào hậu sảnh vẫn an Tam hoàng tử, bọn thị vệ ngạc nhiên khi nghe nói họ Chu đang miệt mài ân ái với các phi tần. Họ chờ mãi nhưng chẳng thấy chủ nhân ngưng nghỉ, lòng không khỏi chán nản và phẫn hận. Hàng trăm người đã thương vong mà Điện Hạ chẳng thêm quan tâm đến, chỉ lo hưởng

lạc.

Bốn đội trưởng thị vệ Hoàng phủ hậm hực quát tháo thủ hạ dọn dẹp chiến trường. Thanh Thủy Đầu Đà bị thương nặng phải tỉnh dưỡng nên việc truy sát hung thủ cũng chẳng màng. Họ Lâm khiếp sợ bản lãnh của đám bịt mặt nên chẳng dại gì đứng ra đối phó. Lão ở tận Tây Hạ nên chẳng biết rõ lắm tình hình Trung Nguyên. Nếu không đã nhận ra Dạ Tri Thù.

Vả lại, việc bọn Phiêu Trần đến Bắc Kinh lúc này là một điều hoàn toàn bất ngờ, khiến Đầu Đà chỉ ngờ ngợ chứ không dám đoán chắc. Lão chỉ đoán rằng đối phương là những cao thủ Hà Bắc được Nhị hoàng tử mời đến hỗ trợ! Và khi đám bịt mặt rút trở về phủ Nhị hoàng tử thì chẳng ai dám và mà truy bắt cả.

Nhờ những yếu tố ấy mà bọn Phiêu Trần an toàn trở về khách điểm trước lúc trời hừng sáng.

Sợ bại lộ tung tích, Phiêu Trần quyết định đưa Nhị hoàng tử vào cung ngay.

Chàng cùng Tú Châu đến nơi ẩn nấp của Chu Thanh để bàn bạc kế sách.

Tú Châu cải trang cho Nhị hoàng tử, đưa gã về phủ của quan Tả Đô Ngự Sử Đô Sát Viện Ngô Khải Tùng. Hôm sau, Chu Thanh sẽ theo Quan Ngự Sử vào cung dự buổi họp giữa Thái Hậu và các vị quan cố mệnh đại thần.

Nhị hoàng tử khẩn thiết yêu cầu Phiêu Trần giả làm tùy tùng, theo gã vào cung. Có chàng bên cạnh, họ Chu mới thật sự yên tâm.

Mờ sáng ngày mười sáu, Ngô Ngự Sử lên kiệu vào triều. Khi vượt qua cửa Điện Thái Hòa, Chu Thanh mới trút bỏ y phục hầu cận và mặt nạ, hiện thân là Nhị hoàng tử, trước những cặp mắt kinh ngạc của các vị đại thần.

Hoàng Thái Hậu tuổi đã tám mươi, thân thể hư nhược nên không biết gì về cuộc tương tranh giữa các hoàng tử. Bà buông lời trách móc Chu Thanh sao không vào cung vãn an, hầu hạ phụ hoàng.

Chu Thanh nhẫn nhục chịu đựng, nại có mình lâm trọng bệnh, chứ chẳng dám nói ra ẩn tình, vì sợ Thái Hậu xúc động mà chết ngay.

Cuối giờ Thìn, ba vị hoàng tử kia vẫn chưa đến. Các đại thần nhất tề đề cử Nhị hoàng tử lên ngôi Cữu Ngũ, được Thái Hậu phê chuẩn.

Trống triều vang lên, bá quan đang tập trung trước cửa điện Thái Hòa vội vào bái kiến Tân Hoàng Đế! Vua cha chưa băng hà, được tôn làm Thái Thượng Hoàng.

Sau lễ tấn phong, chờ Hoàng Thái Hậu lui vào tẩm cung, Tân Vương vạch tội Tam hoàng tử Chu Vệ và quan Hiệu Úy chỉ huy lực lượng Cẩm y thị vệ Ninh Đắc Bình. Ngài hạ chỉ cho bắt hai người ấy giam vào Thiên Lao, giao cho Tôn Nhân Phủ và Đại Lý Tự xét xử.

Khi Chu Thanh cho gọi Sở Phiêu Trần vào sân chầu ban thưởng thì chàng đã biến mất. Tân Vương thờ dài, biết không thể đem công danh, lợi lộc ràng buộc chàng hiệp khách áo vải.

* * *

Phiêu Trần cùng gia quyến ở lại Bắc Kinh thêm ba ngày để rong chơi, du ngoạn. Sáng hai mươi tháng tư, họ khởi hành trở lại Hồ Nam.

Đường về thông dong, chẳng phải gấp gáp nên mọi người có dịp thưởng thức phong cảnh ở các địa phương mình đã đi qua.

Nửa tháng sau họ mới vượt Hoàng Hà, vào thành Trịnh Châu lúc buổi chiều.

Ngay tối hôm ấy, Vô Ảnh Điểu Khúc Phong tìm đến báo cáo:

- Bẩm Khúc đại ca! Tình hình võ lâm trong hơn tháng nay đã diễn biến rất phức tạp. Tân minh chủ Thục Dược Tiên Tử đã đính hôn với Thần Võ Bang chủ Sa Mạc Chi Vương Kim Mãn Lộ. Hôn lễ của họ sẽ cử hành ngày hai mươi hai tháng sáu năm nay.

Sứ giả của tổng đàn võ lâm đã đến các bang hội, kín đáo đe dọa, bắt họ phải chuẩn bị các khoản ngân lượng rất lớn để mừng minh chủ. Thục Dược Tiên Tử khôn ngoan không vói vĩnh các phái Bạch Đạo, chỉ nhắm vào những bang hội có thu nhập cao.

Việc thứ hai gây chấn động võ lâm là lệnh truy sát Linh Xà Lang Quân Đoàn Vĩnh Thanh. Họ Đoàn đã đả thương bào đệ của đương kim minh chủ là Hoàng Hoa công tử Tà Ly Tào ở trấn Hán Nam, Hồ Hải, hồi đầu tháng ba. Tỳ Bà Sương ngắt lời thuộc hạ:

- Còn tình hình Thần Ô Giáo thế nào?

Khúc Phong nhấp vội hớp rượu rồi khề khà đáp:

- Bẩm đại ca! Ô Thước Chân Nhân ráo riết huấn luyện thủ hạ, chuẩn bị cho cuộc phó ước ngày mười tám sắp tới. Có thể sẽ xảy ra loạn giữa hai phe chứ không còn là đơn đấu so tài nữa.

Chân Nhân lên tiếng tố cáo dã tâm của Thục Dược Tiên Tử và Sa Mạc Chi Vương, kêu gọi các phái liên thủ với Thần Ô Giáo để chống lại! Lão lên án Thục Dược Tiên Tử dùng tà pháp Hấp Tinh sát hại mấy chục thanh niên để luyện Hư Vô Tâm Pháp. Tuyệt học của Hư Vô Thiên Tôn vốn chỉ dành cho nam giới, nên Thục Dược Tiên Tử không thể luyện được nếu không hút chân nguyên của đàn ông.

Các nữ nhân đỏ mặt, nhưng Phỉ nhi gật gù ra vẻ thông biết:

- Té ra là thế. Bây giờ hài nhi mới biết vì sao phụ thân lại lấy nhiều vợ. Nhờ vậy nên công lực của người mới thâm hậu hơn tuổi tác. Sau này hài nhi phải cưới cả chục vị phu nhân mới mong trở thành cao thủ được.

Cả nhà ôm bụng cười ngặt, trừ Phiêu Trần và ba người vợ trẻ. Tư Đồ Lan giận quá hóa giận, nắm lấy tay Phỉ nhi kéo về phòng, cấm không cho ra ngoài nữa. Cậu bé la oai oái, cố biện bạch:

- Hài nhi nói thế có gì sai nào?

Phiêu Trần ngượng ngùng nói:

- Vô Vi Kiếm pháp của gia sư là khắc tinh của pho Hư Vô Tổ Thủ Chương

nhưng lại không thắng được đao pháp và công lực trăm năm của Sa Mạc Chi Vương. Nay Kim Mãn Lộ sắp trở thành phu quân của mình chủ võ lâm, việc báo thù cho ân sư càng thêm khó khăn. Nhưng thù này không thể không trả, hài nhi sẽ có mặt để hỗ trợ cho Ô Thước Chân Nhân và tìm cơ hội giết Sa Mạc Chi Vương.

Cả nhà đều lo lắng nhưng không thể ngăn cản Phiêu Trần báo phục cho sư phụ. Kim Nhãn Điều thở dài:

- Việc nghĩa không thể không làm, Trần nhi cứ lo bổn phận của mình, nhưng phải đem theo Miêu Vô Mi và Tú Châu. Bọn lão phu hộ tống Vương Gia về đến Trường Sa rồi sẽ quay lại Hà Nam hỗ trợ.

Yên Hà búi ngùi nói:

- Mong tướng công vì con thơ mà bảo trọng.

Phiêu Trần nghiêm giọng:

- Nàng hãy yên tâm. Năm xưa tiên sư từng dạy ta phải biết xem trọng sự nghiệp cứu đời, tạo phúc cho lê thứ hơn mỗi thù riêng. Nay ân sư tạ thế, di ngôn giao trọng trách cho ta, thân này cần được bảo toàn để gánh vác. Vì vậy ta chẳng đại gì liều mạng cả.

Hà Vương Gia tư lự:

- Trang Chân Nhân quả là bậc thần tiên, pháp lực cao siêu nên chín chục năm qua tạo biết bao công đức cho võ lâm và bá tánh. Nhưng bản lĩnh của Trần nhi lại có hạn, liệu có gánh vác nổi đại nhiệm ấy hay không?

Phiêu Trần nói với vẻ kiên quyết:

- Bẩm ngoại tổ! Tiên sư bị trói buộc bởi lời thề giới sát nhưng tiểu tôn thì không! Tuy chẳng thể sánh với ân sư, tiểu tôn cũng quyết chẳng chịu thua bọn tà ma!

Tú Châu đỡ lời phu quân:

- Tướng công! Sau trận này, chàng thử đi núi Bồng Lai tìm Thạch Châu xem sao? Nếu may mắn tìm được kỳ trân, tăng tiến thêm vài chục năm công lực thì còn sợ gì Kim Mãn Lộ nữa!

Cả nhà khen phải, bớt đi nỗi ưu tư cho an nguy Phiêu Trần.

Sáng hôm sau, đoàn người lại lên đường xuôi Nam. Giữa tháng năm, họ đến Tín Dương, vượt qua Vũ Thắng Quan, thì Phiêu Trần mới quay lại để đi Nam Dương tham chiến.

Theo đúng kế hoạch đã bàn, Tú Châu và Miêu Vô Mi được tháp tùng Phiêu Trần. Ba người cải trang để tạo sự bất ngờ, hy vọng có cơ hội đánh đòn chớp nhoáng mà giết Sa Mạc Chi Vương.

Khi đến bờ Nam sông Hán Thủy, bọn Phiêu Trần được chứng kiến cảnh hỗn loạn của hàng chục thuyền con thân dài đang vun vút chèo về hướng Đông.

Tú Châu hỏi lão lái đò ngay thì được biết: Thủy Trại của Phó Giang Thần Giải Quân Hoành Sơn đang phải đối phó với đoàn sứ giả của tông đàn võ

lâm. Họ Quản là người cương liệt, nóng nảy nên đã thẳng thắn từ chối việc dâng ngàn lượng vàng để làm lễ vật cho đám cưới của mình chủ. Gã còn nặng lời mạt sát nên hôm nay tổng đàn võ lâm cử người đến chinh phạt.

Phiêu Trần ngửa mặt than trời:

- Võ lâm đến hồi kiếp nạn nên mới có một minh chủ bại hoại như vậy!

Chàng mang mặt nạ Linh Xà Lang Quân vào, cùng hai người kia thúc ngựa phi dọc bờ sông để đến trọng địa của Hán Giang Thủy Trại.

Cơ ngơi của Phố Giang Thần Giải là một trang viện lớn nằm cạnh bờ Nam sông Hán. Dưới mặt nước là hàng trăm thuyền nhỏ lớn, tài sản của Thủy Trại. Giờ đây, trên bốn thuyền trước mặt Tổng Trại, đang xảy ra cuộc chiến khốc liệt. Tiếng đao kiếm va chạm hòa với tiếng người thét thất thanh. La thảy, còn có tiếng gầm rú quái dị của loài dã thú.

Phe tổng đàn võ lâm gần hơn trăm cao thủ áo xanh, lưng thêu chữ Minh nhưng nhìn đường đao cũng biết họ là bang chúng Thần Võ Bang. Trong số ấy có hai nữ lang áo tím đang đứng cạnh một nam nhân uy vũ, dưới ngọn đại kỳ đỏ thêu hình bảy thanh kiếm bạc, tượng trưng cho uy quyền minh chủ. Nam nhân ấy chính là Hoàng Hoa công tử Tạ Ly Tao, bảo đệ của Thước Dục Tiên Tử. Còn hai nữ lang kia chắc là cung nữ Thước Dục Thần Cung.

Phiêu Trần chỉ kịp nhận ra có thể đã phải quay lại quan sát đấu trường vì những tiếng kêu la thảm khóc. Chàng toát mồ hôi khi thấy đám quái nhân cao lớn, toàn thân trùm kín vải đen, đang xé xác bọn thủ hạ Thủy Trại. Bốn cặp hung thần ấy không sợ đao kiếm, nhảy xổ vào nắm lấy tứ chi đối phương mà phân thây, miệng hú lên những âm thanh ghê rợn.

Phe Quản Hoành Sơn dù đông hơn nhiều lần nhưng chỉ là đám thủy tặc giỏi nghề sông nước, võ nghệ chẳng bao nhiêu nên hoàn toàn kém thế trước đối phương. Họ hầu như mất hẳn tinh thần trước lối giết người tàn nhẫn của đám quái nhân áo đen. Nhưng chính những cái chết của huynh đệ đã kích thích lòng căm phẫn của những người còn sống. Họ liều mình xông vào, bất kể tử sinh.

Tú Châu kiến văn uyên bác, nhãn lực tinh tường, lập tức nhận ra bí ẩn, năng hoảng hốt:

- Tướng công, đó là tám con dã nhân chứ chẳng phải là người, có lẽ chúng mặc giáp bằng khoen sắt nên không sợ gươm đao.

Phiêu Trần gật đầu, rời lưng ngựa, bốc lên cao, nhảy xổ vào đầu một cặp ác thú, chàng đã phần nộ trước cảnh giết chóc tàn nhẫn của chúng nên dồn toàn lực vào chiêu kiếm.

Hai con dã nhân hung hãn vươn bốn cánh tay dài ngoằng thọc vào màn kiếm quang sáng loáng. Bàn tay, cánh tay của chúng cũng được bảo vệ bằng lớp khoen thép nên chẳng sợ hãi gì cả. Tiếc rằng Vô Danh Kiếm lại là Thần

Bình hãn thế, lập tức chặt phăng bốn cánh tay và đâm thủng ngực hai con vật.

Phần Tú Châu hôm nay lại xử dụng trường kiếm. Sau khi lấy được pho Toàn Cơ bí phổ, Phiêu Trần đã bắt thê thiếp phải rèn luyện kiếm pháp ấy. Tú Châu thông minh tuyệt thế, căn cơ võ học chẳng kém trượng phu, lại sở hữu đến bốn mươi năm công lực nên tiến bộ rất nhanh.

Lần này, để bảo toàn tung tích, Tú Châu đã mang theo trường kiếm và có dịp trở tài. Tay tả nàng thỉnh thoảng lại xạ ra những đạo Toàn Cơ chỉ lực, mang theo chất độc giết người. Vì vậy, số nạn nhân của Tú Châu cũng nhiều không kém họ Miêu.

Được ba đại cao thủ hỗ trợ, phe Thủy Trại phần khởi hân lên, đẩy bọn đối phương lùi dần về phía bờ sông.

Hoàng Hoa công tử Tạ Ly Tao đã nhận ra khắc tinh của mình, dặn dò hai cung nữ rồi lướt đến chặn đánh Phiêu Trần. Gã gầm lên:

- Linh Xà Lang Quân! Hôm nay bốn công tử sẽ trả mỗi hận củ!

Họ Tạ tuy vung song thủ tấn công nhưng với một đấu pháp thận trọng, khôn ngoan chứ không khinh xuất như lần trước. Gã đảo lộn quanh Phiêu Trần, bủa lưới chưởng ảnh trắng muốt. Khi chàng thi triển Vô Vi Kiếm Pháp thì họ Tạ tránh đòn chứ không tiếp chiêu.

Chiến thuật này đã phát huy tác dụng, vì Phiêu Trần chẳng thể dùng mãi một chiêu kiếm Hải Cô Chu mà đối phó. Chàng đã thử dùng sáu chiêu Thủy Lãng Tam Hợp mà không có hiệu quả, lại còn trúng chưởng của Hoàng Hoa công tử. Điều này đã chứng tỏ được sự ưu việt vô song của Vô Vi Kiếm Pháp.

Bốn pho Nga My, Toàn Cơ, Thủy Lãng, Linh Xà đều chủ ở việc sát thương bằng vũ khí, chứ không tạo ra được luồng kiếm kinh ảo diệu, xô đẩy ngoại lực lệch hướng. Phiêu Trần chợt nuối tiếc rằng mình đã không học được toàn pho Vô Vi Kiếm Pháp.

Chàng ước lượng Hoàng Hoa công tử chỉ có độ bốn mươi năm tu vi, quyết định liều một phen, vì nếu kéo dài thêm sẽ bất lợi.

Phiêu Trần dồn tám thành chân khí bảo vệ tâm thất, xuất chiêu Tam Nghiệp Chi Sinh của phái Nga Mi. Tạ Ly Tao vung chưởng đón chiêu, chẳng chút e dè. Quả nhiên trường kiếm bị xô lệch sang mé hữu và Phiêu Trần trúng liền ba chưởng như trời giáng.

Trong giao đấu, lúc đối thủ tránh đòn cũng là lúc người ra đòn khựng lại, dù chỉ trong vài sát na. Thứ hai, ở tư thế công thì sơ hở rất nhiều, khi Phiêu Trần không dọi ngược vì ba phát chưởng thì đối thủ sẽ lâm vào hiểm cảnh. Chàng cẩn rằng chịu đựng, ập đến xuất chiêu kiếm Hải Cô Chu.

Hoàng Hoa công tử không còn đường tránh né, đành vung chưởng chống đỡ. Phiêu Trần chỉ dồn được bốn thành công lực thì Tạ Ly Tao cũng chẳng khá

hơn vì ở tình thế bất ngờ.

Thanh Vô Danh Kiếm đã vượt qua được lực đạo ma quái của Hư Vô Chương Pháp, đâm vào ngực Hoàng Hoa công tử. Họ Tạ hồn siêu phách tán, gỡ gạc bằng cách nghiêng mình nên chỉ bị đâm thủng phổi bên phải.

Nếu hai con dã nhân không nhảy đến tấn công hậu tâm Phiêu Trần thì Tạ Ly Tao đã bỏ mạng vì đòn kết liễu. Gã lui mau, đào tẩu chẳng chút chần chừ.

Hai ả cung nữ cũng theo chủ nhân, với một thân pháp nhanh như gió thoảng. Phiêu Trần không thể truy đuổi vì phải đối phó với cặp ác thú. Chúng có sức mạnh phi thường, ỷ vào giáp sắt mà tung hoành. Nay gặp Thần Kiếm chém sắt tựa chém bùn thì chẳng thể múa may được lâu. Trong chớp mắt, Phiêu Trần chặt đứt tay chúng và tiện luôn thủ cấp.

Hai con cuối cùng cũng bị Miêu Vô Mi và Tú Châu sát hại. Quái Dao không sắc bén bằng Vô Danh Kiếm nhưng lực đạo như chẻ núi nên đã đối phó được giáp sắt trên thân dã nhân và chặt nó làm hai khúc.

Tú Châu không có thân binh nhưng tài phóng độc cao cường làm choáng váng ác thú rồi đâm thủng óc qua đường mắt.

Thủ hạ Hán Giang Thủy Trại đông đến năm trăm, reo hò vang dội, vây chặt bọn đạo thủ Thần Võ Bang. Họ dùng lưới cá chụp lấy từng tên, giết không thương xót.

Phổ Giang Thần Giải sụp xuống lạy tạ:

- Ôn tương trợ Quân mỗ cùng huynh đệ Thủy Trại nguyện ghi lòng tạc dạ.

Tú Châu mỉm cười:

- Vợ chồng ta nào phải người ngoài, hà tất các hạ phải bận tâm về ân nghĩa!

Quản Hoành Sơn há hốc miệng vì kinh ngạc. Gã gãi đầu ấp úng:

- Chẳng kể Du nữ hiệp đã tái giá với Linh Xà công tử?

- Người thật là ngốc! Đây là Sở công tử chứ nào phải họ Đoàn!

Phổ Giang Thần Giải mừng rỡ nắm tay Phiêu Trần:

- Thế mà Quân mỗ cứ mãi thương tiếc cho cái chết của công tử.

Gã khấn khoản mời ba ân nhân vào Thủy Trại nghỉ ngơi chiêu đãi vì trời cũng đã chiều.

* * *

Sáng ra, Phổ Giang Thần Giải dẫn đoàn tùy tùng vượt sông Hàn, đến Nam Dương hỗ trợ Thần Ô Giáo, phải thật tinh mắt thì người ngoài mới nhận ra họ Quản rất cung kính với ba thủ hạ của mình. Bọn Phiêu Trần đã cải trang lần nữa để qua mắt Sa Mạc Chi Vương.

Đêm qua, Tú Châu và chàng đã bàn bạc về phát chương của Hoàng Hoa công tử. Phiêu Trần không hề thọ thương, có lẽ do công lực Tạ Ly Tao chẳng thâm hậu cho lắm. Điều này khiến Phiêu Trần đỡ lo lắng khi phải đối phó với Thục Dược Tiên Tử.

Trưa ngày mười bảy, đoàn người đến Nam Dương, được Ô Thước Chân

Nhân chào đón long trọng. Lão đang ở thế yếu nên rất cần người tương trợ. Tin tức về trận chiến ở Thủy Trại được giữ kín nên Thần Ô Giáo không hề hay biết việc Linh Xà Lang Quân xuất hiện. Vì vậy, Chân Nhân càng coi trọng Phó Giang Thần Giải Quân Hoành Sơn đã đuổi chạy Hoàng Hoa công tử, giết hơn trăm đạo thủ Thần Võ Bang, tất chẳng phải kẻ tầm thường.

Trong bữa yến tiệc buổi chiều, Lã Chân Nhân vui vẻ nói:

- Bần đạo khát khao muốn biết Quân trại chủ làm thế nào để thắng được lực lượng của tổng đàn võ lâm? Nay đã chung lưng giáng ma vệ đạo, mong Quân thí chủ đừng giấu giếm.

Phó Giang Thần Giải cười đáp:

- Tại hạ bất tài, may được Linh Xà Lang Quân đột ngột xuất hiện, bạt gươm tương trợ nên mới chuyển bại thành thắng.

Phó giáo chủ là Bạch Ô công tử Lã Long Vân cười nhạt:

- Bần lãnh Tạ Ly Tao chắc cũng tầm thường nên mới bị Đoàn Vĩnh Thanh đả bại hai lần!

Hắc Diêm La Hân Tồn tán thành:

- Đúng vậy! Lão phu đã từng ở chung với Linh Xà Lang Quân, biết rõ trình độ của hắn. Gã họ Đoàn còn thua xa tiểu tử Phiêu Trần.

Ô Thước Chân Nhân thở dài tiếc nuối:

- Giá mà tiểu tử còn sống, đứng về phe chúng ta thì hay biết mấy! Trong giới hào kiệt trẻ đương thời, y là người giỏi nhất.

Lã Long Vân cười khẩy:

- Phụ thân quá lời! Hài nhi chẳng xem Nga Mi kiếm pháp ra gì cả.

Quản Hoành Sơn rất tôn kính Phiêu Trần, liền lạnh lùng nói:

- Công tử còn trẻ mà đã giữ chức Phó giáo chủ, bảo sao không mục hạ vô nhân? Nhưng cá tính kiêu ngạo kia chỉ có hại mà thôi! Lệnh tôn còn thảm bại dưới tay Thước Dực Tiên Tử thì công tử cũng chẳng qua nổi ba chiêu của Tạ Ly Tao. Quân mỗ có máu đỏ đen, sẵn sàng đánh cuộc ngàn lượng vàng ròng.

Lã Long Vân tái mặt vì họ Quản nói không sai! Do tự ái, gã vẫn điềm nhiên đáp ứng:

- Được, bôn công tử nhận lời.

Sáng hôm sau, tức đúng ngày mười tám tháng năm, hàng ngàn hào kiệt tứ hải tập trung trước cửa tổng đàn Thần Ô Giáo để quan chiến. Họ không đứng về phe nào cả, đêm qua nghỉ ở quán trọ trong thành Nam Dương.

Trong số này có cả chưong môn các phái bạch đạo. Họ đến vì lòng hiếu kỳ của con nhà võ, và cũng vì sự hối hận khi để ngôi mình chủ lọt vào tay Thước Dực Tiên Tử.

Các bang đã báo về Thiếu Lâm Tự những hành vi bá đạo của Tân minh chủ khiến Tuệ Nghiêm Thần Tăng như ngồi trên đồng lửa. Nay Tiên Tử chỉ mới

tứ tuần, dẫu xin được thánh chỉ hạ đuổi mình chủ cũng không loại được bà ta. Còn như dùng võ lực thì không đủ bằng cớ và cũng chẳng ai đủ bản lĩnh đánh thắng Tạ Xuân Tiên và Sa Mạc Chi Vương.

Họ thậm đoán rằng Ô Thước Chân Nhân sẽ xua đàn quạ độc tham chiến, biết đâu rằng sẽ may mắn mà đắc thủ? Hơn nữa, Kim Đỉnh Thượng Nhân vì cái chết của Thiên Xảo Chân Nhân và Sở Phiêu Trần đã quyết định ra mặt đòi nợ Kim Mãn Lộ.

Vì lý do ấy nên các vị chương môn đều hiện diện, trừ Phật Quang Thần Tăng của phái Nga Mi. Ông đang tọa quan đến giai đoạn khẩn yếu nên không thể có mặt được.

Đôi diện Kiếm Bảo là một cánh rừng thưa. Được quần hùng nương nấu để trốn nắng hạ. Từ chỗ ấy có thể quan sát trận chiến rất rõ ràng và an toàn.

Quá giờ Thìn, đoàn nhân mã của minh chủ võ lâm xuất hiện. Đi trước là một kỵ sĩ vạm vỡ, dựng cờ võ lâm. Kế đó là kiệu của Thước Dực Tiên Tử Tạ Xuân Tiên. Đoàn tùy tùng gồm trăm cao thủ của lực lượng cận vệ tổng đàn. Kiệu dừng nơi bìa rừng, Thước Dực Tiên Tử từ từ vén rèm bước ra, yểu điệu bái kiến các chương môn:

- Bồn tọa không ngờ chư vị cũng có nhã hứng đến quan chiến sự phó ước hôm nay. Mong chư vị hậu thuận để bồn tọa giữ gìn công đạo võ lâm.

Túy Lúy Tiên Ông, bang chủ Cái Bang, cười hăng hắc:

- Một trong hai phe là chồng sắp cưới, liệu minh chủ có giữ nổi lòng công chính hay không?

Tiên Tử cười khúc khích:

- Vị hôn phu không có nghĩa là trượng phu! Đối với bồn tọa, Sa Mạc Chi Vương cũng chỉ như bọn nam nhân khác trong thiên hạ mà thôi.

Thành Tâm Tử, chương môn phái Võ Đang hừ nhẹ:

- Lòng dạ nữ thí chủ thế nào ai rõ biết được?

Tiếng vó ngựa dập dồn vọng lại, phe Thần Võ Bang đã đến phó ước. Sa Mạc Chi Vương dẫn theo ba trăm thủ hạ tinh nhuệ, vai mang cung tiễn và mười lão già bạch bào, ngực thêu ngọn lửa hồng.

Phiêu Trần từng hỏi Tỳ Bà Sương, được lão giải thích rằng ngọn lửa hồng này mà biểu tượng của Thần Hỏa Giáo đất Tây Vực. Đám cao thủ người Hung Ngô Nhĩ kia tuy theo phò Kim Mãn Lộ nhưng vẫn không ly giáo. Ai đã gia nhập Thần Hỏa Giáo thì suốt đời không được thoát ra.

Hôm nay Phiêu Trần mặc trường bào thư sinh, tay áo dài rộng cốt để che dấu Hồng Điểm Hắc Xà, nếu không thì lộ thân phận Linh Xà Lang Quân.

Chàng cùng Tú Châu, Vô Mi đi theo đoàn người của Ô Thước Chân Nhân tiến ra cửa Kiếm Bảo.

Sa Mạc Chi Vương ngạo nghễ quát:

- Ô Thước Chân Nhân! Bồn tọa y ước đến so tài cao thấp! Có sự chứng kiến

của mình chủ và đồng đạo, lão dừng hòng giờ trò ám toán như lần trước. Lã Chân Chân dặn dò con trai và thủ hạ rồi bước ra. Ông biết mình không phải là đối thủ của họ Kim nhưng vì danh dự chẳng thể từ chối cuộc tử đấu. Lã Long Điền vận khí đến mức chót, căng phòng bộ đạo phục màu đen, chuẩn bị đón chiêu của đối phương. Kim Mãn Lộ xuất thủ trước. Sa Mạc Chi Vương tấn công như vũ bão, công lực trăm năm dù phải chừa lại ba thành để tạo lớp cương khí hộ thân cũng còn đủ sức uy hiếp đối phương. Ô Thước Chân Nhân thận trọng đẩy ra những đạo chưởng kinh xám xịt, chứa đầy loại Bạo Bì Trùng quái ác, thân hình ông bốc lên, hạ xuống, xoay chuyển như loài quạ. Hắc Ô Thần Chưởng ảo diệu tuyệt luân, miễn cưỡng bù đắp sự thua thiệt về công lực. Kim Mãn Lộ phải bẻ khí vì nếu hít phải Bạo Bì Trùng thì lỗ mũi ngứa ngáy, chẳng còn sức đâu mà chiến đấu. Do vậy, mỗi lần lão muốn đổi hơi là phải tấn mạnh rồi bốc lên không trung. Đấu pháp khôn ngoan này đã vô hiệu hóa được dở trường của Lã Chân Nhân. Số lượng phân độc trùng nằm trong tay áo không phải là vô tận, nếu kéo dài sẽ bất tiện cho Lã Long Điền. Ông bị phần khí kém thể một kẻ nhỏ hơn mình đến mười mấy tuổi, quyết liều mạng già. Chân Nhân thừa lúc đối thủ chưa kịp đổi hơi, dồn toàn lực vào chiêu Thần Ô Kiều Ảnh. Hàng ngàn bóng chưởng đen ngòm nối nhau vỗ vào lưới đao. Trong số ấy, có một bóng quạ đen len qua sơ hở vỗ vào ngực Kim Mãn Lộ. Dù máu miệng ứa ra nhưng Sa Mạc Chi Vương vẫn không dừng bước, áp sát đối thủ, ra một loạt đao chiêu liên hoàn. Cách Không Chưởng Lực lợi thế ở khoảng cách xa, nay đối phương nhập nội thì khó mà xoay sở. Đến chiêu thứ chín, Ô Thước Chân Nhân hét lên một tiếng, biến thành hai khúc.

Nga My Kiếm Khách

Hồi 18

Bồng Lai thẳng đoạn nhân trường đoạn Đế địa tường minh Hồng thị oan

Bạch Ô công tử đau đớn rú lạnh lạnh. Đàn quạ đen từ hàng cây trong sân lập tức bay ra, sả xuống tấn công đoàn quân của Thần Võ Bang. Đã lường trước sự kiện này, ba trăm cung thủ nhất tề buông tên. Tà xạ tiễn của người sa mạc thật đáng khâm phục, chỉ vài mũi tên lệch mục tiêu, kỳ dư đều trúng đích. Có những mũi xâu treó hai ba con một lúc vì đàn quạ quá

đồng.

Quạ là loài chim to xác và to mồm, trước khi chết cũng ráng quác lên vài tiếng bi ai, sổ sống sót vẫn hung hãn lao xuống. Mỏ và móng vuốt của chúng chẳng làm gì được ai nhưng những cú đập cánh lại gieo rắc loài Bác Bì Trùng.

Bọn cung thủ Thần Võ Bang tản ra, tra tên bắn loạt thứ hai. Lại có hàng trăm con quạ rơi xuống đất nhưng hàng ngũ cung thủ cũng chẳng vẹn toàn. Đã có vài gã dính Bác Bì Trùng bụng vũ khí gãy lia lịa.

Loài độc vật quái ác này đem đến cho nạn nhân sự ngứa ngáy, là cảm giác khoan khoái khi cào xé da thịt chính mình. Đã bắt tay gãy thì không sao dừng được nữa, dù máu có tươm đầy. Cái ngứa lan vào tận xương tủy, không gãy không được.

Sau khi ra lệnh cho đoàn Hắc Ô xuất trận, Lã Long Vân cùng ba hộ giáo và Mục Phi Long lướt đến tấn công Sa Mạc Chi Vương.

Khi còn cách hơn trượng, Hân Tôn cùng Cát Dự nhất tề phóng ra hai mũi Khổng Tước Mao. Thủ pháp độc môn này vẫn còn nguyên giá trị khiến họ Kim không sao tránh nổi. Một mũi chạm vào ngực Kim Mãn Lộ, rơi xuống đất vì chạm phải bảo y. Mũi thứ hai cắm vào bắp tay tả nhưng chẳng thể có tác dụng vì họ Kim không sợ chất độc của loài công.

Ám khí của Khổng Tước Thần Ma dọa khiếp được thiên hạ cũng là nhờ chất kỳ độc trên mũi, chứ không phải do sát thương bằng lực đạo đâm thấu.

Sa Mạc Chi Vương cười nhạt, vung đao phản kích. Chỉ chiêu đầu đã đánh bật Song Ma. Lã Long Vân cắn hận rít lên:

- Hãy đền mạng cho phụ thân ta!

Vừa nói gã vừa vỗ liên tám đạo chuông kinh xám xịt. Mục Phi Long cũng âm thầm phục kích hậu tâm Kim Mãn Lộ.

Trong mười hai lão cao thủ Thần Hỏa Giáo đã có bốn người nhảy đến hỗ trợ cho họ Kim, chặn đánh Hắc Diêm La và Bạch Phán Quan.

Tú Châu nói với Phiêu Trần:

- Tướng công! Sa Mạc Chi Vương mặc bảo y che kín ngực và lưng, chàng chỉ có thể tấn công vào bụng dưới và tứ chi mà thôi! Bạch Tê bảo giáp của Thần Sơn Đao Vương rất kiên cố, e rằng Vô Danh Kiếm cũng không xuyên thủng nổi.

Miêu Vô Mi xác nhận:

- Tứ phu nhân nói rất phải, mong công tử lưu ý.

Phiêu Trần gật gù, quay sang bảo Phổ Giang Thần Giải:

- Quân huynh hãy tiến lên tham chiến, để tại hạ bám theo tìm cơ hội tập kích Kim Mãn Lộ.

Họ Quân mau mắn rảo bước, Phiêu Trần đi theo sau như một thủ hạ trung thành. Gã múa đao nhảy vào tấn công Sa Mạc Chi Vương, bị đao kinh hùng

mạnh kia đẩy bắn ngược ra ngay. Vì vậy, khi Phiêu Trần xuất thủ thì Kim Mãn Lộ rất khinh thường.

Cả Hắc Diêm La cũng giận dữ mắng:

- Võ nghệ tầm thường mà cũng nhậ trận làm gì cho vương chân bọn ta? Nhưng gã thủy tặc sông Hán kia vẫn cứ lì lợm xông vào dưới lưỡi đao Kim Mãn Lộ. Lúc này, lão đang phải chống trả với bốn đạo chưởng kinh của Bạch Phán Quan và Lã Long Vân.

Kim Mãn Lộ tưởng mình dễ dàng đánh bật trường kiếm của gã lạ mặt. Nào ngờ khi đao kiếm chạm nhau, lão mới phát hiện một lực đạo quái dị đang đẩy lệch lưỡi đao khỏi quỹ đạo đã định trước.

Họ Kim biết ngay đối thủ này là ai nhưng dẫu sao cũng quá muộn. Thanh Vô Danh Kiếm đã len qua khe hở, đâm vào ngực và bất ngờ chuyển hướng chặt phăng cánh tay tả của Sa Mạc Chi Vương.

Cái đau thấu trời đã khiến đường đao càng thêm sơ hở, họ Kim trúng liền hai chưởng của Hắc Diêm La. Nhờ có Bạch Tê Giáp nên Sa Mạc Chi Vương không chết. Lão cầm hận múa tít bảo đao lao vào Mục Phi Long, người yếu nhất trong bọn. Chiêu đao kỳ tuyệt và nặng như núi Thái Sơn đã chém gãy trường kiếm và rọc một đường dài từ vai xuống bụng họ Mục.

Phi Long nhanh chân lùi lại nên vết thương không sâu lắm, vòng vây giãn ra, Kim Mãn Lộ đào tẩu ngay. Lão thọ thương vì chưởng lực nên không dám mở miệng hô hoán, lẳng lặng đào tẩu. Nhờ vậy mà không ai biết lai lịch của Phiêu Trần.

Lã Long Vân vì thù cha, rủ hai hộ giáo truy sát đến cùng, quyết lấy đầu Kim Mãn Lộ.

Quần hùng đứng ngoài quan chiến reo hò vang dội khi thấy Sa Mạc Chi Vương bị chặt mất một cánh tay, mang thương đào tẩu. Thủ hạ của lão cũng bỏ chạy có cò, chẳng dám nán thêm khắc nào cả.

Thước Dực Tiên Tử tái mặt quát:

- Thần Ô Giáo không giữ qui củ giang hồ, vây đánh người đến dự phó ước.

Bồn tọa là người giữ gìn công đạo võ lâm, không thể để yên được.

Bà ta rút lá cờ tam giác nhỏ trên nóc kiệu, dơ cao và đồng đặc nói:

- Bồn tọa ra lệnh tiêu diệt Thần Ô Giáo.

Hàng ngàn hào kiệt đến quan chiến bí lối nhìn nhau, chẳng biết phải làm sao. Về nguyên tắc, minh chủ hoàn toàn có quyền trừng phạt một cá nhân hay bang hội vi phạm luật giang hồ!

Kim Đỉnh Thượng Nhân vuốt râu cười nhạt:

- Minh chủ làm vậy không sợ mang tiếng bênh vực chồng sắp cưới hay sao? Nếu Sa Mạc Chi Vương là người lạ, liệu minh chủ có tận tâm can thiệp hay không?

Quần hào đồng thanh khen phải. Có người còn bổn cợt:

- Minh chủ xinh đẹp và hấp dẫn đến nỗi lão phu đã già mà còn phải động tình, lo gì không kiếm được tám chồng khác?

Nói xong, lão già kia vận công nuốt nước miếng ừng ực, khiến ai cũng nghe rõ và ôm bụng cười. Kẻ đùa dai này nấp giữa đám đông, không thể biết là ai. Thước Dực Tiên Tử giận điên người nhưng chẳng làm gì được. Bà ta trút hận lên đầu Kim Đỉnh Thượng Nhân:

- Nghe nói phái Nga Mi có kiếm pháp quái tuyệt vô lâm, nhưng liệu có qua nổi ba chương của bốn tọa không nhỉ?

Thanh danh bản thân người tu hành không quan trọng, nhưng đây lại là danh dự của cả một võ phái, vì vậy Kim Đỉnh Thượng Nhân thà chết chứ không để nhục nhã tông môn. Ông mỉm cười:

- A di đà phật! Minh chủ đã muốn chứng tỏ sự ưu việt của Hư Vô Tổ Thủ Chương thì lão nạp cũng xin tận lực phụng hầu.

Quần hùng đều là những tay hiếu sự, thích cảnh náo nhiệt nên hoan hô ồm tỏi và cái giọng khôi hài kia lại vang lên:

- Nếu minh chủ không đả thương được Kim Đỉnh Thượng Nhân trong ba chiêu thì hãy từ chức cho xong!

Tạ Xuân Tiên ngạo nghễ đáp:

- Bốn tọa đồng ý, nhưng chỉ sợ lão hòa thượng kia chết oan đấy thôi!

Thượng Nhân cười vang:

- Lão nạp có chết cũng không oán thán, mong chư vị chương môn và quần hùng làm chứng cho!

Mọi người đồng thanh nhận làm trọng tài cho trận đấu. Bỗng có tiếng người trẻ tuổi vang lên:

- Sư tổ bất tất phải nhọc thân, đồ tôn sẽ đại diện phái Nga Mi đấu với Tạ minh chủ.

Nga Mi Đại Kiếm Khách Sở Phiêu Trần hiên ngang bước ra trong tiếng reo hò vang dội. Họ không ngờ chàng vẫn còn sống và có mặt tại nơi này. Kim Đỉnh Thượng Nhân mừng đến sa lỵ:

- Tạ ơn phật tổ, Trần nhi vẫn an toàn.

Chàng bước đến quỳ lạy sư tổ và vòng tay bái kiến các chương môn bạch đạo. Trường Nguyên Chân Quân đắc ý cười dài:

- Bần đạo đã từng khẳng định Sở thí chủ không phải là người yếu mệnh.

Phiêu Trần vẫy tay chào quần hùng rồi bước đến đối diện Thước Dực Tiên Tử. Dung mạo anh tuấn tuyệt thế của chàng đã khiến Tạ Xuân Tiên xao xuyến. Bà tươi cười:

- Bốn tọa nghe danh công tử đã lâu, tưởng không còn có dịp diện kiến, nào ngờ lại có dịp hạnh ngộ chốn này!

Phiêu Trần chính sắc nói:

- Tại hạ không có cơ hội tham gia đại hội minh chủ nên lòng cũng âm ức.

Nay tại hạ thay mặt phái Nga Mi chiêm ngưỡng tuyệt học của Hư Vô Thiên Tôn. Sau ba chiêu, minh chủ kém thế, xin hãy y ước mà từ nhiệm cho!

Tạ Xuân Tiên mỉm cười:

- Bỏn tọa không nói hai lời, nhưng nếu công tử bại thì phải về làm cận vệ cho ta.

Phiêu Trần khẳng khái gật đầu:

- Tại hạ chấp thuận điều kiện ấy.

Chàng rút kiếm chờ đợi. Thanh Tâm Tử, chương môn phái Võ Đang sang sẵn nói:

- Mời Tạ minh chủ xuất chiêu trước!

Bà ta là người ra giới hạn ba chiêu nên có quyền lợi ấy. Tạ Xuân Tiên cười mát, khoa song thủ ngọc ngà, vẽ lên màn chương ảnh ma quái, gồm hàng ngàn cánh tay trắng muốt.

Phiêu Trần e ngại thực lực của đối phương nên liền lĩnh đặt cược cuộc đời vào chiêu đầu, chàng tận dụng sở trường khinh công, bất ngờ bốc thẳng lên cao khi chương ảnh của Tiên Tử chỉ còn cách trong gang tấc. Từ trên không Phiêu Trần xuất chiêu Diệp Lạc Tri Thù của ân sư.

Khí thế chiêu kiếm hùng mạnh như sấm sét, nhưng khi chạm vào lưới chương, thân kiếm rung lên bần bật vì những lực đạo đối kháng xô đẩy nhau. Phiêu Trần phát hiện công lực của Tạ Xuân Tiên Tử cao hơn Hoàng Hoa công tử đến vài bậc. Vậy là lời tố cáo của Ô Thước Chân Nhân không sai sự thực. Nếu không hút chân nguyên của nam nhân, bà ta chẳng thể có thành tựu cao như vậy! Chàng cắn răng giữ vững trường kiếm, mặc kệ bao chương ảnh đe dọa. Ở vị trí từ trên đánh xuống, Phiêu Trần đã có lợi thế, gài đối phương vào cảnh đổi mạng. Dù chàng có trúng chương thì Vô Danh Kiếm cũng đâm trúng người Tiên Tử. Tạ Xuân Tiên vì khinh địch và luyện tiếu chàng trai mặt ngọc nên chưa xuất toàn lực. Thấy mũi kiếm cứ phăng phăng lao xuống, Tiên Tử thất kinh, dồn lực đạo nhắm người Phiêu Trần để đánh vắng đối thủ ra, đồng thời, bà đảo bộ lùi mau.

Phiêu Trần trúng liền mấy chương, máu miệng phun thành vòi vào đầu Tạ Xuân Tiên. Vì vậy mà đường kiếm chậm lại đôi chút, chỉ đâm thủng vai trái bà ta một lỗ sâu độ lóng tay chứ không vào đến phủ tạng.

Thước Dục Tiên Tử biến sắc, ôm vết thương nhìn Phiêu Trần. Chàng đã hạ thân xuống đất, mặt tái mét nhưng không hiểu được nâng đỡ bởi sức mạnh nào mà vẫn đứng hiên ngang. Chàng đưa ống tay áo lau miệng rồi nói:

- Mời minh chủ ra chiêu thứ hai!

Quần hùng không rõ ai bị thương nặng hơn ai, chỉ thấy máu tuôn qua kẽ tay Tiên Tử, làm ướt đầm chiếc áo sa trắng mỏng manh là họ hoan hô Phiêu Trần nhiệt liệt.

Tạ Xuân Tiên giận tái mặt, cất giọng lạnh lùng:

- Chiêu đầu bồn tọa chỉ dồn có tám thành chân khí nên mới để người đắc ý. Giờ đây thì người không có cơ hội nữa đâu.

Mặt bà dính đầy máu của Phiêu Trần, trông rất ghê rợn. Có giòng máu từ trên tóc chảy xuống môi trên, Tiên Tử lè lưỡi liếm, mắt lóe lên niềm khoái trá khiến mọi người nổi gai ốc.

Bà nhếch mép cười hiểm ác, lướt đến tấn công. Lần này chương ảnh bao phủ cả người Tiên Tử, chẳng còn thấy người bà đâu cả. Phiêu Trần thần nhiên thụ mệnh, dồn hết tàn lực vào chiêu Kiếm Hải Cô Chu.

Tú Châu đau đớn thét lên vì biết phu tướng không thể thoát chết! Các chương môn cũng thờ dài nặng trĩu.

Màn chương ảnh ma quái kia nuốt chửng cả Phiêu Trần, lần luồng kiếm quang mờ nhạt. Tiếng chương kinh giáng vào da thịt nghe rất rõ, nhưng sau cùng lại là tiếng thét thất thanh của nữ nhân.

Phiêu Trần văng ngược ra sau hơn trượng, còn Thược Dược Tiên Tử lão đảo ôm bụng nhăn nhó. Máu tươi từ vết kiếm trào ra như suối chứng tỏ thương tích rất nặng nề. Bà ta rít lên the thé:

- Tiểu tử khốn kiếp dám dùng độc ám toán ta.

Tú Châu đã kịp chạy đến bên trượng phu, nhét vào miệng chàng bảy viên linh đan và điểm vài huyệt đạo trên tâm thất. Nước mắt nàng chảy ròng ròng trông rất đáng thương.

Phiêu Trần mở mắt gượng cười:

- Ta không chết đâu, nương tử chớ lo!

Chàng bám vai ái thê đứng lên, điềm đạm nói:

- Tại hạ không biết nghề phóng độc, xin minh chủ đừng nghi oan. Còn một chiêu cuối, mong minh chủ dạy nốt cho!

Sức chịu đựng và dũng khí của chàng khiến mọi người kính phục, đồng thanh tán tụng.

Thược Dược Tiên Tử bị đâm thấu phủ tạng, chân khí lại bế tắc vì chất độc trong máu của Phiêu Trần, chẳng thể tái đầu được. Bà hậm hực nói:

- Bồn tọa nhận bại, hẹn ngươi ngày này nửa năm sau ở chân núi Thiếu Thất!

Phiêu Trần khẳng định:

- Tại hạ nhận lời!

Tuệ Nghiêm Thần Tăng hân hoan tuyên bố:

- Kính báo đồng đạo! Theo giao ước thì Thược Dược Tiên Tử từ nay chẳng còn là minh chủ võ lâm nữa. Lão nạp sẽ chọn ngày lành để tổ chức đại hội, bầu minh chủ khác!

Có dịp để vui, quần hùng hăm hở tán thành. Tạ Xuân Tiên lui thủ lên kiệu rời nơi đã chôn vùi thanh danh và sự nghiệp, vất lại Minh Chủ Lệnh Kỳ và Võ Lâm Đại Kỳ.

Bà ta vừa khuất dạng thì Phiêu Trần ngã gục trên mặt cỏ. Toàn trường kinh

hãi ồ lên lo lắng.

Các chương môn chạy đến xem xét, thấy xương lồng ngực và xương sườn Phiêu Trần đã gãy bốn năm lóng. Kim Đỉnh Thượng Nhân vội chấn mạch.

Ông thờ phào:

- Thiện tai! Thiện tai! Tâm mạch và phủ tạng Trần nhi vẫn còn nguyên vẹn! Thượng Nhân dựng Phiêu Trần ngồi lên, truyền chân khí vào. Hai người cùng luyện Nga Mi Tâm Pháp nên tác dụng rất mau lẹ, chỉ gần khắc sau, kinh mạch chàng đã thông suốt, chân nguyên lưu chuyển trở lại. Chàng mở mắt mỉm cười:

- Đồ tôn đã khỏe, sư tổ bắt tất phải hao tổn công lực nữa!

Thượng Nhân rút tay về, cười khà khà:

- Quý hồ người toàn mạng là đủ, dù một nhọc bao nhiêu lão nạp cũng vui lòng!

Linh Hựu Thần Ni hiền hòa hỏi:

- Xét công lực của Thước Dược Tiên Tử và thương thể này thì phủ tạng Trần nhi chẳng thể vẹn toàn. Bần ni muốn biết người luyện môn thần công gì vậy?

Phiêu Trần ngơ ngác đáp:

- Bẩm sư thúc tổ! Đồ tôn chỉ luyện Nga Mi Tâm Pháp mà thôi.

Tuệ Nghiêm Thần Tăng bước đến:

- Để lão nạp xem thử!

Ông lần lượt đặt ngón tay vào sáu huyệt đạo trên ngực Phiêu Trần, dùng chân khí thăm dò, Thần Tăng giật mình:

- Sao lạ lòng thể này?

Ông tiếp tục thăm dò từ vai đến thắt lưng, rồi chuyển ra phía hậu tâm. Lát sau, Thần Tăng đứng lên cau mày:

- Trong cơ thể Sở thí chủ có một luồng chân nguyên rất kỳ lạ, không nằm trong kinh mạch mà ẩn chứa khắp bắp thịt, bảo vệ cho phủ tạng. Đây chính là bước nhập môn của Kim Cương Thần Công. Kinh văn rất khó hiểu nên dù là công phu trấn sơn của Thiếu Lâm mà hơn trăm năm nay đệ tử bọn tự chẳng ai luyện được.

Các chương môn kinh ngạc còn Phiêu Trần ngẩn người suy nghĩ. Chàng sa lệ nói:

- Sư tổ! Đồ tôn cho rằng đây là món quà của tiên sư di tặng trước khi tọa hóa. Đồ tôn chỉ bị thương nhẹ khi rơi xuống vực thẳm Lam Sơn, thể mà phải mất hơn nửa tháng mới hồi tỉnh. Có lẽ trong thời gian ấy, tiên sư đã truyền chân nguyên để đồ tôn có được lớp cương khí này.

Kim Đỉnh Thượng Nhân gật gù:

- Chắc là vậy! Bốn mươi năm trước, lão nạp vô tình tán tụng tám thân kim cương bất hoại của Toàn Cơ Thượng Nhân Công Tôn Chí thì sư phụ người

mỉm cười. Té ra lão cũng luyện thành nhưng chẳng nói ra.

Nãy giờ quần hùng nín thở lắng nghe cuộc đàm đạo, họ lên tiếng chúc mừng Phiêu Trần rồi giải tán. Sau trận chặt tay được Sa Mạc Chi Vương, tước ngôi minh chủ của Thục Dược Tiên Tử hôm nay, thanh danh Nga Mi Đại Kiếm Khách lẫy lừng tứ hải. Đồng đạo nhất trí tặng Phiêu Trần danh hiệu Võ Lâm Đệ Nhất Kiếm.

Miêu Vô Mi đã tìm được một chiếc xe độc mã, thắng con Lạc nhi vào rồi nhảy lên làm xà ích. Sau khi giả từ các trưởng bối, Tú Châu đưa Phiêu Trần vào xe. Ngựa của nàng và Vô Mi cột đằng sau để thay đổi. Vì nàng phải ở trên xe chăm sóc Phiêu Trần.

Trường Nguyên Chân Quân nhìn theo bóng chiếc xe ngựa, vui vẻ nói:

- Sở công tử chính là vị minh chủ mà võ lâm mong đợi.

* * *

Bọn Phiêu Trần không đơn độc trên đường thiên lý vì được hộ tống bởi Phó Giang Thần Giải và năm mươi anh em Thủy Trại.

Bốn ngày sau, đoàn người vượt sông Hán Thủy thì gặp bọn Kim Nhãn Điều. Thấy Phiêu Trần còn sống, ai cũng hân hoan.

Quản Hoành Sơn yên lòng cáo biệt, giao Phiêu Trần cho thân quyến. Cuối tháng năm Sở gia trang mở tiệc mừng.

Vó ngựa vốn chậm hơn lời đồn đãi nên danh hiệu Võ Lâm Đệ Nhất Kiếm đã bay về Trường Sa từ mấy ngày trước. Người khoan khoái nhất vẫn là Sở Phi. Cậu ta có cảm giác rằng thanh danh Tứ Tuyệt Đồng Tử cũng lẫy lừng theo vinh quang của cha nuôi! Nhưng Phi nhi tránh không gặng gỏi Phiêu Trần sợ chàng nhắc đến chuyện học hành.

Nhờ linh đan diệu dược của Tú Châu và Vô Mi nên thương thế Phiêu Trần đã lành lặn vào khoảng giữa tháng sáu. Lần này Hà Vương Gia mở đại yến mừng cháu ngoại bình phục. Lúc sắp tan tiệc, Hà Hiến Trung nghiêm giọng:

- Trần nhi! Ta có một đại sự muốn nhờ người giúp đỡ!

Phiêu Trần vội đáp:

- Xin ngoại tổ cứ dạy!

Hà Vương Gia trao cho chàng một đạo tấu chương gắn xi và đóng triện Bình Nam Vương:

- Trần nhi hãy đi Bắc Kinh, vào triều dâng cho thánh thượng. Ngài xem trọng người tất sẽ rộng lượng phê chuẩn. Việc này quan hệ đến hôn nhân đại sự của Tiểu Quận Chúa, mong Trần nhi cố gắng giúp ta.

Phiêu Trần vui vẻ đáp:

- Tiểu tôn đang định đi Sơn Đông một chuyến, nhân tiện thượng kinh cũng chẳng xa xôi gì. Ngoại tổ cứ yên lòng!

Về đến Sở gia trang, ba nàng đều đòi theo nên Phiêu Trần quyết định chỉ cho Miêu Vô Mi tháp tùng. Chàng nghiêm giọng:

- Sa Mạc Chi Vương và Thước Dực Tiên Tử hận ta thấu xương tủy sẽ không chừa một thủ đoạn nào để báo thù, kể cả việc tập kích Sở gia trang. Các nàng phải ở lại tham gia phòng thủ, không được lơ là.

Khúc Mạc Sầu gật gù:

- Sở hiền đệ nói phải! Lão phu sẽ cho người cải trang làm người, đánh lạc hướng đối phương. Bản thân hiền đệ cũng phải dịch dung để tránh va chạm. Phỉ nhi nói ngay:

- Nay phụ thân đã là Võ Lâm Đệ Nhất Kiếm thì còn sợ gì nữa mà phải giấu mặt? Làm thế chỉ tổn thương đến thanh danh mà thôi!

Phiêu Trần cười nhạt:

- Ta nhờ yếu tố bất ngờ mà đắc thắng, chứ thực ra bản lĩnh không bằng Sa Mạc Chi Vương hay Thước Dực Tiên Tử. Đồng đạo không biết nên tôn xưng, người là người nhà cũng làm sao?

Phỉ nhi cười hề hề:

- Hải nhi cũng hiểu, nhưng sự thực rành rành là phụ thân đã thắng, nếu không có bản lĩnh quán thế thì đâu đánh bất ngờ cũng vô ích. Ít nhất thì phụ thân cũng hơn đối phương ở phần cơ trí và đờm lược!

Cả nhà thán khen Phỉ nhi lý luận sắc bén. Phiêu Trần tủm tỉm cười:

- Chắc người đã học được khá nhiều chữ nghĩa nên hôm nay ăn nói rất lọt tai!

Phỉ nhi biến sắc, gượng cười:

- Không hiểu sao mỗi lần nghe đến chữ nghĩa là hải nhi lại đau quặn ruột gan, xem ra kiếp này chẳng thể trở thành nho sĩ! Hay là vài năm nữa, phụ thân cưới cho hải nhi vài cô vợ giỏi văn tự, đi theo giúp đỡ vậy.

Vẻ khổ sở trên gương mặt tròn trịa khiến cả nhà cười vang. Phỉ nhi xấu hổ chạy xuống nhà sau mất dạng. Kim Nhãn Điều cười bảo:

- Ý kiến ấy cũng không phải dở! Cứ cưới cho y một người vợ dữ dằn là y phải biết chữ thôi.

Do Vương Gia không yêu cầu đi gấp nên Phiêu Trần ở lại với thê tử thêm ít ngày, đến tận hôm hai mươi tháng sáu mới khởi hành.

Chàng và Miêu Vô Mi cải trang, âm thầm rời Trường Sa, đi về hướng thành Hán Khẩu ở Bắc Trường Giang. Từ đây, hai người tiếp tục theo hướng Đông Bắc để đến Hợp Phì, địa phương trù phú nhất phủ Hưng Châu.

Phiêu Trần quyết định đi Sơn Đông, lên núi Bồng Lai tìm Thạch Châu trước, sau đó mới đến Bắc Kinh.

Đường thiên lý khiến kẻ ít nói như họ Miêu cũng phải mở miệng chuyện trò.

Gã kể về cuộc sống gian nan và oai hùng trên vùng cao nguyên Hoàng Phố và hoang mạc Đại Oa Bích, khiến Phiêu Trần mở rộng kiến văn.

Chàng rất yêu mến gã thủ hạ trung thành, đã đem khẩu quyết của pho Toàn Cơ Chỉ Lực dạy cho họ Miêu. Có thêm công phu này, bản lĩnh chàng dừng

sĩ Tây Bắc cũng sẽ thêm phần lợi hại.

Gần tháng sau, hai người đến Đăng Châu. Núi Bồng Lai nằm bên bờ Bột Hải, phía Bắc bán đảo Sơn Đông. Đối diện với ngọn danh sơn này là quần đảo Miếu, cách nhau chừng hai chục dặm. Sau này, hậu thế đã xác định được rằng cảnh Bồng Lai Tiên Cảnh ở vịnh Bột Hải chính là sự phản chiếu của những hình ảnh của quần đảo Miếu. Nhưng dù hư hay thực thì cảnh Hải Thị Thần Câu vẫn là kỳ quan của trời đất, chẳng phải nơi nào cũng có! Ăn trưa xong, Phiêu Trần và Vô Mi gởi ngựa ở khách điếm rồi lên núi Bồng Lai. Vùng Hoa Bắc đã vào thu, cây cối tiêu điều vì rụng lá, chỉ còn lại những cây Ô Cự khoe sắc đỏ.

Bồng Lai xưa kia vốn tên Đơn Nhai, nghĩa là chỉ có một đỉnh đứng chênh vênh cạnh bờ biển.

Đến chân núi, Phiêu Trần hỏi thăm lão tiều già, được biết tảng đá tròn kỳ lạ kia nằm ở sườn Đông, cách đỉnh núi độ chừng hai chục trượng.

Hai người đi vòng ra hướng Đông rồi mới thượng sơn. Địa hình mé này khá hiểm trở, vách dốc đầy những mỏm đá tai mèo sắc như dao. Có lẽ vì vậy nên cánh rừng phía trên khá rậm rạp, chưa bị đám dân nghèo đồn làm củi bán.

Vô Mi đã mang theo dây chảo, đuốc và thức ăn để có thể qua đêm trên núi hoặc do thám một hang sâu nào đó.

Phiêu Trần lên trước, mang theo một đầu dây chảo nơi lưng, đầu kia buộc ngang bụng Vô Mi.

Hơn canh giờ sau, hai người mới lên đến bình đài có Thạch Châu.

Bình đài này không lớn lắm, vuôn vức chỉ độ mười mấy trượng, hướng Tây là vách đá dựng đứng phủ đầy dây leo và rong rêu. Bảy tám cây Bách già nua vẫn xanh rì mặc kệ mùa thu, che mát cho bãi cỏ mơn mơn dưới chân. Lù lù giữa bình đài là một tảng đá tròn chu vi độ ba người ôm, nặng đến sáu ngàn cân. Đỉnh Thạch Châu hơi bằng phẳng, do bị gió biển thổi mòn, còn đọng lại ít muối trắng. Hai người hớn hờ quan sát thật kỹ tảng đá, cạo sạch những chỗ rêu bám, và thất vọng vì chung quanh không hề có khe nứt hay mối nối. Đây là một tảng đá nguyên vẹn, tồn tại từ thuở khai thiên lập địa đến nay.

Miêu Vô Mi bàn rằng:

- Theo thiên ý của thuộc hạ thì có thể bí mật nằm dưới chân tảng đá. Chúng ta thử lặn nó sang một bên xem sao?

Phiêu Trần cũng nghĩ như vậy nên cùng gã bới lớp đất quanh phần đá bị lún xuống. Xong xuôi, hai người vận toàn lực xô mạnh. Nhờ có độ nghiêng của mặt đất do họ tạo thành nên tảng đá nặng nề lăn đi một phần tư vòng, để lộ lớp đất phía dưới.

Vô Mi hăng hái đào bới bằng thanh đao bản lớn. Đến độ sâu nửa thân người mà cũng chẳng thấy gì. Phiêu Trần thở dài:

- Miêu hộ vệ đừng đào nữa!

Họ Miêu nhảy lên, đảo mắt nhìn quanh, không chịu bỏ cuộc. Gã rảo bước đến vách đá, vung dao dọn dẹp đám dây rừng và bụi bậm. Phiêu Trần cũng rút Vô Danh Kiếm phụ lực. Khi chặt phá được một đoạn dài ba trượng, họ phát hiện một động khẩu hẹp, cao hơn đầu người, bề ngang chỉ độ sải tay. Vô Mi hân hoan quay lại chỗ tảng đá để lấy đuốc. Mặt trời đã ngã về Tây, khuất bóng đỉnh Bồng Lai nên vách Đông râm mát và tất nhiên là trong động đá sẽ tối om.

Họ Miêu châm đuốc, cầm dao đi trước mở đường. Phiêu Trần thì ôm những cây đuốc còn lại. Trên sàn động rải rác những bộ xương chồn, thỏ, độc xà, không khí ẩm thấp, hôi hám. Cũng may, đoạn đường hẹp này chỉ dài độ năm trượng là đến một hang rất lớn. Nhưng sàn hang lại chỉ còn một nửa vì phần cuối đã sụp xuống thành một vực sâu đen ngòm, kéo dài suốt chiều ngang của hang thạch nhũ. Khoảng cách từ mép vực đến vách bên kia xa độ tám trượng.

Hai người uể oải nhìn nhau rồi thăm dò phần vách hang còn lại. Chẳng thấy gì khả nghi, họ tiến đến mép vực nhìn xuống. Ánh đuốc không thấm thía gì đối với màn đêm vuỳnh cửu dưới vực sâu.

Vô Mi thử thả cây đuốc của mình xuống, chỉ rơi được vài trượng là ánh lửa tắt ngúm.

Phiêu Trần bỗng có cảm giác rằng bàn chân trái của mình hơi bị nghiêng dù mặt đá nơi chàng đứng rất bằng phẳng. Chàng xê dịch bàn chân, soi đuốc xem thử. Hóa ra đây là một vết lõm dài sâu độ lóng tay, mang dấu vết của sự đục đẽo.

Vô Mi ngồi xuống thổi sạch bụi để lộ ra hình một mũi tên chỉ vào vực thẳm. Gã mừng rỡ nói:

- Công tử! Vậy là bí mật Thạch Châu nằm dưới đáy vực, để thuộc hạ ra lấy dây chèo.

Gã đốt thêm đuốc, chạy bộ ra ngoài lấy dây và hành lý vào. Hai người ăn vội vài cái bánh bao và mấy miếng thịt trâu, rồi nối hai sợi dây chèo lại. Do không lường trước tình hình bất ngờ này nên Vô Mi chỉ mua hai sợi có chiều dài tổng cộng là sáu trượng. Phiêu Trần cười bảo:

- Chúng ta cứ thử thám thính đoạn vách vực phía trên, nếu không có gì thì xuống núi mua thêm dây rồi quay lại.

Vô Miêu tán thành, hăm hở tuột xuống. Do mép vực không có chỗ buộc dây nên Phiêu Trần phải xuống tấn để giữ chặt lấy. Gần khắc sau, Vô Mi giật dây ra hiệu cho chàng kéo gã lên. Cái lắc đầu đã biểu hiện kết quả thảm hại của công việc.

Hai người trở ra, xuống núi về lại khách điểm. Sáng hôm sau, họ quay lên với những vòng dây chèo thật dài. Phiêu Trần nghiêm giọng:

- Vực sâu thiếu dưỡng khí và ánh sáng. Ta nhờ ăn được kỳ trân nên nhân lực hơn người, khả năng bế khí cũng vậy. Miêu hộ vệ hãy ở trên giữ chặt đầu dây là đủ.

Họ Miêu biết chàng nói phải liền ngậm ngừng đáp:

- Mong công tử bảo trọng, nếu thấy sắp cạn hơi xin hãy ra hiệu ngay để thuộc hạ kéo lên!

Nét ưu tư trong đôi mắt Vô Mi khiến Phiêu Trần có linh cảm xấu. Chàng buột miệng nói:

- Nếu chẳng may ta có mệnh hệ gì thì Miêu hộ vệ hãy thay ta mang tấu chương của Vương Gia đi Bắc Kinh. Kẻ trượng phu đã hứa thì không được để lỡ việc của người giao phó!

Vô Mi tái mặt gật đầu. Gã đốt một lúc mười mấy cây đuốc, đặt trên miệng vực để tăng thêm chút ánh sáng cho đáy vực đen ngòm.

Phiêu Trần bẻ một mồm thạch nhũ dài ba gang, cột vào đầu dây thả xuống vực. Hết chiều dài năm mươi trượng thì chạm đá. Chàng gật gù:

- Với độ sâu thế này ta tự tin có đủ sức bế hơi lên xuống.

Dây chèo được kéo lên, chỉ chừa lại một đoạn gần trượng, Phiêu Trần tuột xuống, đứng trên thạch nhũ, tay cầm đuốc, tay bám dây.

Vô Mi thận trọng thả dần từng nấc để chủ nhân quan sát vách vực. Đến trượng thứ mười lăm thì ngọn đuốc tắt, Phiêu Trần ném bỏ, dựa vào thị lực và chút ánh sáng ở phía trên mà nhìn.

Nhưng vòng chèo sau lưng Vô Mi càng lúc càng ít đi, gã ước lượng còn độ hai trượng là chạm đáy. Bỗng gã nghe tay nhẹ hẫng và dưới vực vọng lên tiếng thét thất thanh của Phiêu Trần.

Vô Mi kinh hoàng gọi vang:

- Công tử! Công tử!

Gã vừa gọi vừa thu dây, đau đớn nhận ra chỉ còn một đoạn dài độ sáu trượng.

Vô Mi điên cuồng gọi mãi, nhưng chẳng hề có hồi âm. Gã khóc đến đỏ máu mắt. Với độ cao hai chục trượng không ai thoát chết được. Và lại, đáy vực không có dưỡng khí.

Vô Mi cố bình tâm quan sát chỗ đứt, ngạc nhiên nhận ra cả một đoạn hai gang tay mang dấu vết bị gặm nhấm và ươn ướt. Gã đưa lên mũi ngửi, quả nhiên có mùi hôi hám kỳ lạ. Vô Mi đoán rằng trên vách vực có hang của một loài thú nhỏ nào đó và chính nó đã cắn đứt dây chèo.

Lúc mua dây, Vô Mi đã cẩn thận kéo căng từng đoạn để kiểm tra độ bền vững. Lực đạo dồn ra cánh tay gã nặng hơn ba trăm cân mà dây vẫn không đứt, thế thì trọng lượng của Phiêu Trần chẳng thấm thía gì.

Vô Mi quỳ xuống mép vực, khóc lạy:

- Chủ nhân! Miêu mỗ còn trọng trách đưa thư đến Bắc Kinh và bảo vệ thể tử

của người nên chưa thể theo xuống suối vàng hầu hạ được!

Gã ủ rũ nhặt tay nải để rời thạch động. Nhìn thấy túi da đựng thực phẩm và rượu ngon, Vô Mi xách lên thả xuống vực với niềm hy vọng mơ hồ nào đấy. Họ Miêu về đến khách điếm, dắt theo cả tuần mã của Phiêu Trần, đi men bờ vịnh Bột Hải, mười ngày sau mới tới Bắc Kinh.

Hình dung cổ quái và tiêu tụy của gã khiến bọn cấm quân ở cửa Ngọ Môn nghi ngại. Khi xem rõ dấu triện ở bìa tấu chương, họ mới chịu đưa Vô Mi vào, sau khi đã tước vũ khí.

Vô Mi phải đứng chờ trước điện Thái Hòa để viên tổng quản thái giám mang tấu chương vào ngự thư phòng. Lát sau, thái giám trở ra, cho người dẫn họ Miêu đến dịch quán nghỉ ngơi, sáng mai sẽ được Thiên Tử diện kiến trong buổi châu sớm.

Miêu Vô Mi tro tro như tượng gỗ, chẳng nói chẳng rằng, tuân theo mọi sắp đặt của viên thái giám. Đêm ấy, gã không ngủ, ôm bầu rượu ngồi cạnh ngọn nến lung linh, tưởng nhớ đến Phiêu Trần. Giọng lệ anh hùng chảy dài trên gương mặt hốc hác, râu ria lởm chởm. Gã hận rằng mình đã không đủ bản lĩnh để thay chủ nhân xuống vực và chết thay cho chàng.

Ngày ấy, Miêu Vô Mi đang bù khú với một công tử Mông Cổ ở sa mạc Đại Qua Bích thì nghe tin cố quận Tây Bắc lâm đại hạn, người chết như rạ. Gã lập tức lên đường trở về quê hương ở chân núi Thạch Thủy Sơn, đất Tây Hạ. Nghe tên cũng đủ biết quê gã khô cằn sỏi đá, đất bán sa mạc trồng trọt khó khăn, chỉ sống dựa vào đàn gia súc. Trời hạn lớn, nước chỉ đủ cho người uống thì cừu, bò, lừa, ngựa... chỉ có cách chết khát hoặc chết đói. Vì đồng cỏ bị nắng thiêu cháy.

Vô Mi được bằng hữu tặng vàng bạc để mang về. Gã nhận lấy hết nhưng biết rằng chỉ vô ích mà thôi! Một tháng nữa gã mới về đến nhà thì chắc chẳng còn ai sống sót. Vả lại, làm gì có ai bán thực phẩm mà mua?

Nhưng khi vào đất Tây Hạ, nghe đồn về một cuộc chấn té vĩ đại và kịp thời, gã đã mừng thầm trong bụng. Gã chỉ ngạc nhiên ở chỗ ai là người đã chuẩn bị hàng vạn thạch ngũ cốc và vận chuyển đến tận vùng quan tái khi hạn hán mới xảy ra?

Dọc đường, gã đã được ăn những bát cơm gạo lúa nước của vùng Hoa Nam, chứng tỏ lương thực được chuyển từ ấy đến. Chẳng lẽ vị đại thiện nhân ấy đoán biết trước được thiên tai?

Về đến nhà, Vô Mi bật khóc khi thấy cả gia đình đều còn sống, dù gầy gò, hốc hác. Mẹ gã tuổi đã thất tuần, là người mà gã yêu quý nhất trên đời. Bà yếu đuối nên sẽ chết sớm nhất khi tai họa ập đến. Nhưng bà vẫn còn đây, ôm lấy con trai mà kể về công ơn của Nga Mi Đại Kiếp Khách Sở Phiêu Trần. Bà đã dắt Vô Mi đến quỳ lạy trước chiếc bàn thờ mộc mạc, thô sơ, nơi người dân Tây Bắc tưởng nhớ công đức ân nhân.

Phụ thân Vô Mi là tộc trưởng bộ tộc Đông Hương, đã quyết định triệu tập đại hội người thiểu số vùng Tây Bắc. Vô Mi đánh bại hơn trăm võ sĩ, đoạt chức Tây Bắc Đệ Nhất Dũng Sĩ, trở thành tể tướng danh dự tể tướng Phiêu Trần. Họ Miêu có nhiệm vụ hầu hạ, bảo vệ chủ nhân cho đến chết. Nhưng trớ trêu thay, Phiêu Trần lại có bản lĩnh cao siêu hơn Vô Mi và đã cứu mạng gã trong buổi đầu gặp gỡ! Chàng cũng dám nhận lấy phần nguy hiểm chứ không để thuộc hạ liều mình. Nhân phẩm của Phiêu Trần đã chinh phục được chàng dũng sĩ Tây Bắc. Dù chàng không còn nữa, gã vẫn chẳng trở về cố quận mà ở lại để làm hộ vệ cho hậu nhân họ Sở là A Bảo.

* * *

Cuối giờ Dần, Hoàng Cung đã cho thị vệ đến rước sứ giả của Bình Nam Vương vào triều. Vô Mi nở nụ cười chua chát khi được ngồi trên cỗ kiệu phủ sa đen. Đến sân chầu, gã ngơ ngáo đứng ở hàng cuối cùng.

Thiên Tử giá lâm, bách quan vén áo quỳ lạy, tung hô vạn tuế, nhưng Vô Mi chỉ vòng tay cúi đầu. Ai nấy đều sợ hãi, lo rằng Minh Đế sẽ bắt tội gã hán tử quê mùa! Nhưng long nhan đã mỉm cười hỏi:

- Phải chăng vị tráng sĩ áo nâu kia là sứ giả của Bình Nam Vương? Sao không lên đứng gần bệ rồng để trẫm thấy mặt?

Vô Mi thần nhiên nện gót, dáng đi oai phong, uyển chuyển như mãnh hổ.

Thiên Tử vui vẻ phán:

- Té ra là Miêu tráng sĩ, hộ vệ của Sở hiền đệ. Khanh cũng có công lớn đối với Trẫm.

Long nhan quay sang báo quân thần:

- Nay chư khanh! Quả nhân còn sống và lên ngôi thiên tử cũng là nhờ vào sự giúp đỡ của một vị bằng hữu áo vải chốn giang hồ! Người này tên gọi Sở Phiêu Trần, cháu ngoại của Bình Nam Vương đất Hồ Nam. Trần hiền đệ không biết ta là ai, chỉ một lần sơ ngộ mà đã xem như bằng hữu. Khi đại sự đã thành, y lặng lẽ bỏ đi, chẳng nhận một chút công danh, bổng lộc gì cả! Chuyện này thì bá quan đã rỉ tai nhau truyền tụng nhưng họ vẫn giả vờ như lời vua vừa kể là mới mẻ, ly kỳ. Thuật làm quan là phải biết làm vui lòng thiên tử.

Thánh hoàng nhấp hớp trà sen để thẩm giọng rồi nói tiếp. Ngài bỗng chuyển đề tài khiến mọi người bối ngỡ:

- Các khanh có nhớ vụ án phản quốc của Thủy Sư Đề Đốc Quảng Đông hai mươi năm trước hay không?

Bá quan nhất tề vòng tay gật đầu. Long nhan liền hỏi quan Hàn Lâm Thị Tộc Học Sĩ Vi Hô:

- Theo ý Vi hiền khanh thì việc Đông Xưởng kết tội Thủy Sư Đề Đốc Hồng Khả Lận là đúng hay oan?

Vi học sĩ nổi tiếng cương trực, thanh liêm, can vua không sợ chết. Ông

thằng thần đáp:

- Khải tấu Thánh Thượng! Hồng Đề Đốc có hiềm khích với Đông Xưởng nên bị họ vu cáo. Hạ thần đã từng hết lời minh oan, nhưng Thái Thượng Hoàng chẳng để tâm đến.

Quan Tả Đô Ngự Sử Ngô Khai Tùng cũng nói:

- Khải tấu Thánh Thượng! Sau khi toàn gia Đề Đốc bị chém, hạ thần đã kết tội họ Hồng tư thông với Thủy Quân Đề Đốc Đại Việt Nguyễn Thái, nhưng thực ra Nguyễn Thái đã chết trước đó một năm, không thể đến thành Hợp Phố để gặp Hồng Đề Đốc được. Lời khai của gã lính gác dinh chỉ là mang trá!

Thiên tử ngâm ngùi than:

- Thương thay cho Hồng hiền khanh đã phải chết oan! Nay kẻ chủ mưu là Phương Hành ở Đông Xưởng cũng đã từ trần, Trẫm biết trừng phạt ai bây giờ?

Ngài dừng lời, mở bản tấu chương trên long án rồi nói tiếp:

- Chác các khanh đang thắc mắc vì sao Trẫm lại nhắc đến vụ án năm xưa khi đang nói về người bạn giang hồ của mình? Thực ra thì hai việc có liên quan với nhau. Số là, hai mươi năm trước, Hồng Khả Lân thấy tư dinh bị Cấm y thị vệ vây chặt, liền cho thủ hạ thân tín bồng ái nữ Hồng Vân Bích trốn ra, đem giao cho Bình Nam Vương nuôi dưỡng. Lúc ấy, Hà Vương Gia đang là Tổng Đốc Lương Quảng. Vương Gia vì việc này mà từ quan, về Trường Sa qui ẩn, nhận Vân Bích làm con gái mình. Nay Hà hiền khanh muốn gả Tiểu Quận Chúa cho cháu ngoại là Sở Phiêu Trần nên mới dâng biểu trần tình mọi lẽ, nhờ Trẫm giải oan cho Hồng Vân Bích. Có thể thì hai người ấy mới kết hôn được.

Quần thần ồ lên, không ngờ sự tình lại éo le như vậy. Miêu Vô Mi càng xót thương cho Tiểu Quận Chúa vì mọi việc đã quá muộn màng.

Vì Học Sĩ tấu rằng:

- Khải tấu thánh thượng! Xin người hạ chỉ tứ hôn mà sai khâm sứ đến Trường Sa dán cáo thị để minh oan cho Hồng Đề Đốc đồng thời làm sáng tỏ lai lịch Hồng tiểu thư!

Long nhan hài lòng chuẩn tấu, ngài nói với Vô Mi:

- Miêu tráng sĩ hãy về báo với Hà Vương Gia rằng quả nhân sẽ chọn ngày lành tháng tốt, sai khâm sứ đến ban chỉ tứ hôn cho Phiêu Trần và Hồng Vân Bích.

Họ Miêu định nói rằng Phiêu Trần đã chết, nhưng không hiểu sao cổ họng gã nghẹn chặt, chẳng thốt nên lời.

Quan Thái Bộc trở tài, bấm tay tính toán rồi nói:

- Khải tấu Thánh Thượng! Ngày hai mươi tháng chạp năm nay đại cát, đại lợi, có thể cử hành hôn lễ được.

Minh Đế gật gù:

- Khanh quả là mau mắn! Trẫm chuẩn y ngày tháng ấy! Miêu tráng sĩ nhớ lấy mà báo lại cho Hà Vương Gia và Sở hiền khanh.

Vô Mi buồn bã vòng tay, cúi đầu cáo biệt:

- Thảo dân xin được lui gót!

Gã đi rồi, bá quan liền xầm xì:

- Tay họ Miêu này thật cổ quái, từ đầu đến cuối chỉ nói có một câu, mặt thì cứ như đưa đám vậy!

Nga My Kiếm Khách

Hồi 19

Họa phúc đồng lai uyên đễ hữu

Tung Sơn mao quỷ khiếp quần ma

Giờ chúng ta sẽ quay lại với giai đoạn Phiêu Trần rơi xuống vực sâu trong núi Bồng Lai để xem chàng đã ra sao rồi.

Phiêu Trần được thả xuống độ sâu ba mươi trượng, căng mắt nhìn vách vực xem có động khẩu nào không. Tuy chỉ dựa vào luồng ánh sáng mờ nhạt trên cao tỏa xuống, nhưng nhờ công lực thâm hậu và được tính quý báu của loài Thiên Niên Thạch Nhĩ nên chàng thấy khá rõ.

Phiêu Trần nghe sợi dây chắc trong tay rung nhẹ như cọ sát vào vật gì nhưng không để ý. Bỗng tám tao của dây lần lượt đứt rời và thân hình chàng sa xuống. Phiêu Trần kinh hãi thét lên, tay chàng quờ quạng, cố bám vách vực. Có lúc chàng đã cầm được năm ngón tay vào, nhưng lớp đất bờ không đủ sức giữ được trọng lượng của chàng.

Phiêu Trần đã mấy lần rơi vào tuyệt địa nên không hoảng loạn, nỗ lực cầu sinh. Vách vực bỗng hơi nhô ra, Phiêu Trần chụp được bằng hai tay, thân hình chàng dừng lại, nhưng cả một khối đất bất ngờ lở ra, khiến chàng mất đà, ngã ngửa, rơi càng xa vách.

Với tư thế ấy, lưng Phiêu Trần chạm vào một mảnh lưới mềm mại, không hiểu đan bằng chất liệu gì. Tơ đứt, chàng rơi xuống và lại chạm tấm lưới khác. Sau ba lần như vậy thì tốc độ đã giảm đi nhiều, khi chạm nền vực chẳng đến nổi tan xương nát thịt.

Trước khi mê man bất tỉnh, Phiêu Trần còn kịp nghe tiếng gọi bi thiết của Vô Mi và nỗi đau đớn của xác thân.

Phiêu Trần nằm sóng soài, mặc kệ cho lũ côn trùng, rắn rít bò lên người. Nhưng da thịt chàng có mùi gì đó khiến chúng không ưa nên bỏ đi cả.

Trong trạng thái mê muội, Phiêu Trần nhìn thấy hai quái nhân đầu trâu mặt ngựa cầm xích sắt bước đến. Họ cất giọng âm u:

- Sở Phiêu Trần, nguyên quán Trường Sa, thọ mệnh hai mươi một năm, nay đã đến lúc về âm cảnh!

Phiêu Trần sa lệ lắm lắm:

- Ân sư! Thế là đồ nhi đã phụ lòng ký thác của người rồi!

Bỗng cảnh vật sáng rực lên, và Thiên Xảo Chân Nhân hiện ra, gương mặt ông trang nghiêm đầy nét từ bi và hào quang chói lọi. Hai gã Ngưu Đầu Mã Diện vội đánh lễ:

- Chúng quỳ tốt bái kiến Bồ Tát!

Chân Nhân mỉm cười:

- Hai người hãy về khai tấu với Diêm Vương rằng Sở Phiêu Trần đã được Phổ Hiền Bồ Tát thọ ký, trở thành La Hán côi Ta Bà, phổ độ chúng sinh.

Tuổi thọ của y kéo dài cho đến lúc tìm được người kế tục!

Song quỷ cúi đầu nhận lệnh lùi lại và biến mất!

Phiêu Trần nghẹn ngào gọi:

- Ân sư! Đồ nhi thương nhớ người khôn xiết!

Chân Nhân mỉm cười:

- Nhờ căn tu muôn ngàn kiếp con mới được thiện quả hôm nay. Nếu không giữ đủ các giới của A La Hán thì cũng đừng gây sát nghiệp.

Nói xong ông biến mất. Phiêu Trần ngơ ngác ngồi bật dậy gọi:

- Ân sư!

Nhưng quanh chàng chỉ là bóng tối ngập tràn. Phiêu Trần thở dài, biết chỉ là giấc mơ thôi. Chàng ngược lên, không thấy ánh đuốc đâu, liền vận công gọi Vô Mi. Không có hồi âm vì gã đã bỏ đi rồi!

Phiêu Trần ngồi xuống vận khí kiểm tra cơ thể, thấy lưng hơi đau nhưng kinh mạch vẫn thông suốt. Sức nhớ dưới này không có dưỡng khí mà sao mình vẫn thở được nhẹ nhàng, chàng liền móc hỏa tập ra bật thử, quả nhiên lửa cháy. Vật đầu tiên chàng nhìn thấy là túi da đựng rượu thịt. Khi mở ra, thịt trâu luộc kỹ vẫn còn ăn được, chưa có mùi thúi, chứng tỏ chàng chỉ mê man độ một ngày đêm. Phiêu Trần đang đói bụng liền ăn cho no và uống vài hớp rượu.

Phiêu Trần vững dạ đi một vòng. Đến vách hướng Tây, ngọn lửa lung lay chập chờn vì cơn gió nhẹ thổi ra từ cửa một hang nhỏ. Miệng hang cao đến ngực chàng và rộng độ sải tay.

Phiêu Trần nghe thoang thoáng mùi tanh tưởi liền rút kiếm cầm sẵn lom khom chui vào hang. Chàng tin chắc rằng hang này phải thông với sườn núi bên ngoài nên mới có gió thổi vào.

Quả nhiên, được chừng vài trượng thì phía trước tỏa ánh sáng mờ mờ. Phiêu Trần phấn khởi rảo bước nhưng vẫn cảnh giác. Cuối đường là một hang đá

lớn tràn ngập những tia nắng vàng đang xuyên qua những khe nhỏ trên trần hang, mang theo cả gió thu.

Chàng đoán rằng ngoài kia đang là buổi trưa nên dương quang rực rỡ. Cũng nhờ ánh sáng ấy mà chàng nhận ra địch thủ của mình. Đó là một con vật quái dị và to lớn: thân tròn dài hơn trượng kia là của loài rắn, nhưng sáu chiếc chân lông lá và phần đầu lại là giống nhện.

Dạ Tri Thù Sách Siêu và quyển Xà Kinh đều nói về loài quái thú này. Nó tên là Xà Vương, một loài đã vắng bóng mấy trăm năm nay!

Con vật đã thấy Phiêu Trần, liền phun ra người sợi tơ trắng, chàng vung bảo kiếm chặt nát tất cả, không để lưới tơ chạm vào người. Thù Vương giận dữ rít lên những âm thanh kỳ lạ, chói tai khi thấy con mồi của mình quá khó nuốt.

Phiêu Trần thức ngộ rằng mình thoát chết cũng nhờ ba lớp tơ nhện giăng ngang vực. Chàng cố nhớ lại những kiến thức trong Xà Kinh, huyết sát theo những cung bậc, tiết tấu nhất định, bày tỏ thiện chí hòa bình của mình.

Chàng hy vọng Thù Vương có nửa phần là rắn chắc sẽ hiểu được.

Quái vật có vẻ dịu lại, không gầm gừ nữa. Phiêu Trần đảo mắt nhìn quanh, thấy góc vách mé hữu có một tảng đá tròn, giống như Thạch Châu trên sườn núi, nhưng nhỏ hơn nhiều.

Chàng đến đây vì Thạch Châu nên không thể bỏ qua, liền bước đến xem thử. Phiêu Trần mừng rỡ nhận ra tảng đá gồm hai nửa úp lên nhau. Chàng vận công nhắc nửa trên đặt xuống đất, thấy mặt nửa còn lại có lỗ, chứa một viên sáng tròn to bằng quả lê.

Chàng dùng kiếm tiện quanh cục sáp quang, vật bên trong là viên dược hoàn lớn bằng trái nhãn, màu đỏ tía thơm phức, và một mảnh giấy nhỏ gấp làm tư, trong ghi mấy chữ: “Tiên Đan đã mở ra thì phải dùng ngay!”

Phiêu Trần vội bỏ vào miệng nuốt. Vừa lúc ấy, chàng nghe phía sau có tiếng gió, vội vung kiếm múa tít để che thân. Vô Danh Kiếm chém rụng hai chân trước của Xà Vĩ Thù Vương, nhưng không ngăn được cả thân hình đồ sộ kia ập xuống đầu Phiêu Trần. Bảo kiếm vạch nát ngực con vật khiến máu nó tuôn xối xả, tưới ướt đầm thân thể Phiêu Trần. Chàng choáng váng khuỵu xuống giữa hai nửa tảng thạch cầu, chẳng còn biết gì nữa.

Nhờ có hai bán cầu này mà Phiêu Trần không bị xác Thù Vương đè bẹp.

Thời gian cứ trôi đi, chẳng biết là bao khắc hạn canh tàn, Phiêu Trần tỉnh lại, bò ra khỏi vũng máu nhớp nhúa, hôi tanh, chàng nhặt bảo kiếm đang nằm lẩn lóc trên sàn động, lướt quanh để tìm sinh lộ. Gió thổi qua một khe hẹp trên vách, chỉ dẫn đường ra. Chàng hoan hỉ tiến vào.

Tiếng nước đổ càng lúc càng rõ và cuối đường là một giòng thác đổ ầm ầm.

Chàng đang ở đằng sau một thác nước bên sườn Tây núi Bồng Lai.

Sau khi quan sát kỹ địa thế, Phiêu Trần lao vút xuyên giòng thác đáp xuống

hồ nước dưới đó chừng ba trượng. Chàng hân hoan tắm gội gột sạch lớp máu nhện đã khô cứng, bám chặt vào da thịt.

Phiêu Trần tái mặt vì nhận ra cơ thể mình lún phún những sợi lông đen sì, y hết những sợi lông trên thân Xà Vĩ Thù Vương! Chúng mọc cả trên mặt và chẳng chừa một chỗ nào. Chàng chết điếng người nhảy lên bờ hồ, dùng bảo kiếm cạo tất cả những vị trí mà mình với tới được.

Với gương mặt nhẵn nhụi, Phiêu Trần yên tâm mặc lại y phục, lần xuống núi. Đây là sườn Tây của núi Đơn Nhai nên chàng phải vất vả đi vòng lại để về khách điếm.

Chưởng quỹ ngơ ngác nói:

- Bẩm công tử! Miêu đại gia bảo rằng công tử đã xảy chân rơi xuống vực sâu, chết cách nay ba ngày. Ông ta thu xếp hành lý, mang cả con ngựa đi rồi. Phiêu Trần mỉm cười, rút một tờ ngân phiếu, nhờ tiểu nhị đi mua y phục và tuần mã.

Khi thay áo, chàng phát hiện chân lông trên mặt đã nhú ra. Phiêu Trần kinh hoàng trước tốc độ mọc của những sợi lông quái dị. Chúng vươn dài theo từng khắc chứ chẳng phải từng ngày.

Chàng buồn bã, cố nuốt vôi vãi chén cơm rồi lên đường về Hồ Nam. Chàng biết Miêu Vô Mi đã mang tấu chương của Hà Vương Gia đi Bắc Kinh vì chàng đã dẫn dò như vậy. Y là người trung liệt tất sẽ thi hành.

Phiêu Trần theo đường cũ, nhắm hướng Từ Châu mà dong ruổi. Cứ mỗi canh giờ chàng lại phải dừng chân để cạo mặt. Chiều xuống, Phiêu Trần ghé quán trọ bên đường nghỉ ngơi, khi tắm gội, chàng nhận ra lớp lông đen trên người đã dài độ ngón tay.

Cảm giác tuyệt vọng tràn ngập tâm hồn chàng trai. Giờ đây chàng đã là một quái nhân có bộ lông của dã thú, mặt mũi nào gặp lại người thân! Chàng thà cứ để họ tưởng rằng chàng đã chết như thế còn đỡ thương tâm hơn.

Phiêu Trần thù người suy nghĩ, nhớ đến di huấn của sư phụ và an nguy của người thân. Chàng sẽ cố gượng sống, trở về Trường Sa với dung mạo dã nhân, âm thầm bảo vệ gia quyến, diệt trừ Sa Mạc Chi Vương và Thục Dược Tiên Tử. Vì hai người này trước sau gì cũng đến Sở gia trang đòi nợ. Còn nhiệm vụ với đời, chàng sẽ tùy nghi mà hành động.

Gần đến rằm tháng tám, Phiêu Trần mới có mặt ở thành Hàm Dương, trong địa phận của Ma Giáo. Sau hàng trăm lần cạo, lớp lông trên mặt và cổ đã giảm hẳn tốc độ phát triển. Giờ đây chúng chỉ dài độ gần lông tay và mềm mại, ép sát vào da. Dầu sao thì cũng là dung nhan của loài khỉ vượn. Phiêu Trần liền lấy khăn che kín mặt, chỉ chừa lại đôi mắt. Chàng còn kéo sụp nón mây xuống tận chân mày. Với đôi bao tay da hưu, không ai biết cơ thể chàng có lớp lông dày, rậm rạp.

Trong trang phục thần bí ấy, Phiêu Trần ghé vào Vọng Sơn Đại Tửu Điếm

dùng cơm. Từ nơi đây, thực khách có thể ngắm nhìn ngọn núi Hạc Sơn ở bên kia bờ sông Hàn. Còn khi nhìn xéo lên hướng Đông Bắc sẽ là ngọn Quy Sơn trầm lặng.

Phiêu Trần vào đây là muốn nghe ngóng tình hình võ lâm. Thấy khách che kín toàn thân, hông đeo trường kiếm, gã tiểu nhị cũng chẳng hề thắc mắc. Giới giang hồ có nhiều những nhân vật cổ quái, không muốn để lộ chân diện mục.

Tầng dưới chỉ toàn thương nhân nên Phiêu Trần lững thững lên lầu. Chàng hài lòng khi thấy hàng trăm hào khách võ lâm đang hăng say đàm luận. Họ hết lời ca tụng Võ Lâm Đệ Nhất Kiếm Sở Phiêu Trần, khiến chàng thêm chua xót. Nhưng việc Thước Dực Tiên Tử bỏ Sa Mạc Chi Vương, kết hôn với Bạch Ô công tử Lã Long Vân mới làm Phiêu Trần kinh ngạc.

Chàng hiểu rằng họ Lã vì muốn báo thù cho Ô Thước Chân Nhân nên không từ một thủ đoạn nào! Tạ Xuân Tiên là người duy nhất có thể giúp gã giết được Kim Mẫn Lộ.

Tin thứ hai càng hấp dẫn vì Sa Mạc Chi Vương đã phản ứng bằng cách mời Giáo Chủ Thần Hỏa Giáo vào Trung Nguyên đối phó với phe Thần Ô Giáo. Tạ Tiên Tử đã về Kiếm Bảo chung sống với Lã Long Vân. Nơi này không xa Thiểm Sơn, trọng địa của Thần Võ Bang nên chắc chắn sẽ xảy ra cuộc chiến đẫm máu. Nghe nói Lã Long Vân đã gởi thư, hẹn gặp Sa Mạc Chi Vương vào ngày đầu tháng mười một năm nay.

Phiêu Trần nhẩm tính thời gian từ nay đến lúc ấy, yên lòng về Trường Sa trước.

Đang là buổi trưa nên thực khách ngày càng đông, đầy chật các bàn. Minh Phiêu Trần ngồi một bàn vốn dành cho tám người, nhưng nhìn bộ dạng chàng, chẳng ai dám xin ngồi chung. Phiêu Trần nâng chén rượu, ngơ ngẩn ngắm những đám mây trắng quanh đỉnh Hạc Sơn, chợt nghe tiếng ai quen thuộc. Chàng quay sang, hân hoan nhận ra Miêu Vô Mi và giáo chủ Ma Giáo Vương Nam Điền, nhạc phụ của chàng. Tất nhiên, Tứ hộ pháp Lôi Thủ Thiên Vương Thôi Quì cũng có mặt. Sắc diện ba người này đầy u ám, buồn phiền, nhất là họ Miêu. Gã hộc hác, tiều tụy, mắt hấn về oai phong lẫm liệt thường ngày. Họ đã ngồi xuống bàn gần đây vì những vị khách đến trước vừa ăn xong.

Vương giáo chủ nói:

- Miêu hiền đệ! Bà lão nhà ta đang trở bệnh nên ta không dám cho biết hung tin, đưa người đến đây. Giờ hãy kể hết nguồn cơn cho lão phu nghe xem.

Lão nói rất nhỏ, nhưng hiện nay thính lực của Phiêu Trần thâm lục hơn xưa nên nghe rõ mồn một.

Miêu Vô Mi bùi ngùi kể lại việc ở núi Bồng Lai và chuyện thượng kinh.

Phiêu Trần choáng váng, chẳng ngờ Tiểu Quận Chúa chỉ là con nuôi Bình Nam Vương! Nhưng điều ấy phỏng có ích gì khi chàng đã biến thành quái vật?

Vương giáo chủ nghe xong ứa nước mắt nói:

- Không ngờ Sở hiền tể lại vẫn sống như vậy, thật đáng thương! Khi nào gia quyến của Trần nhi đi Sơn Đông tìm xác thì ghé qua đây để lão phu cùng đi với!

Họ uống ba chén tổng biệt rồi chia tay. Phiêu Trần cũng lẳng lặng rời tử lâu, bám theo sau người thủ hạ trung thành. Lúc xuống đò vượt sông Trường Giang, chàng và gã cùng đi một chuyến. Vô Mi liếc chàng với vẻ cảnh giác nhưng không nói gì.

Đò cặp bờ Nam, Vô Mi dắt theo Lặc nhi, ra rọi phi nước đại. Được mười dặm, gã phát hiện người bịt mặt kia vẫn theo sát, trong lòng rất bức bối, nhưng chẳng thể làm gì được. Đường quan đạo thênh thang, ai muốn đi sao thì đi, gã có quyền gì mà cấm cản!

Hoàng hôn mùa thu đỏ rực, nhuộm hồng cảnh vật tiên sơ, âm đạm, nhưng chẳng đủ khởi sắc tâm hồn u ám của Vô Mi và Phiêu Trần. Khói bếp nghi ngút tỏa ra từ những nếp nhà tranh mộc mạc bên đường càng gợi lòng nhớ nhung cố quận. Phiêu Trần nghe nổi cô đơn vây quanh. Khao khát được gần gũi người thân. Chàng vô tình tăng tốc độ, đến gần Vô Mi hơn. Gã đang đau khổ vì cái chết của chủ nhân nên tánh khí nóng nảy, khó chịu, liền đứng phắt lại, trợn mắt hỏi:

- Vì sao các hạ lại cứ bám theo ta như vậy?

Phiêu Trần không dám mở miệng, đành giả câm ú ớ, dùng tay để diễn tả rằng mình muốn đi chung cho có bạn.

Thất đối phương tặc nguyên, Vô Mi động lòng trắc ẩn:

- Té ra các hạ không nói được! Phải chăng các hạ muốn đồng hành cho bớt cô đơn?

Phiêu Trần gật đầu lia lịa. Họ Miêu hiếu kỳ liền hỏi:

- Vì sao các hạ lại phải trùm kín mặt như vậy? Đã là bạn trên đường lữ thứ, sao không cho tại hạ diện kiến dung nhan?

Phiêu Trần hất nón, tháo khăn để lộ gương mặt đầy lông đen như loài tinh tinh. Vô Mi giật bắn mình ấp úng hỏi:

- Chẳng lẽ toàn thân các hạ cũng đều có lông như vậy?

Phiêu Trần gật đầu, phanh ngực áo cho gã xem. Vô Mi thở dài:

- Những tưởng mình xấu xí vì không có lông mày, nào ngờ lại có người bất hạnh vì quá nhiều lông.

Gã rầu rĩ quay đầu ngựa phi nước kiệu, mặc cho quái nhân kia đi bên cạnh. Chiều tối, hai người đến trấn Hòa An, vào trọ cùng khách điếm. Tắm gội xong, Vô Mi gọi mâm cơm rượu, rủ con người lông lá kia đối ẩm. Gã hỏi

ngay:

- Danh tính các hạ là gì?

Phiêu Trần chăm rượu biết trên mặt bàn mấy chữ:

- Du Lăng, hai mươi lăm tuổi, quê quán Quảng Đông!

Họ Miêu tự giới thiệu rồi thúc dục đối phương nâng chén. Vừa ăn vừa hỏi han, cuối bữa thì Vô Mi đã biết Du Lăng xuất thân ở chốn núi rừng Mieu Lĩnh, mồ côi cha mẹ, mấy năm nay lang thang phiêu bạt chẳng ai chứa chấp.

Họ Miêu suy nghĩ rất lâu rồi hỏi tiếp:

- Võ nghệ của Du các hạ thế nào?

Phiêu Trần mỉm cười, đặt năm ngón tay lên mặt bàn bằng gỗ thiết mộc rồi ấn mạnh. Các ngón lún sâu dần vào lớp gỗ mà không hề phát ra tiếng động. Vô Mi khiếp vía trước nội công quán thể của đối phương, hỏi ngay sư thừa. Nhưng Phiêu Trần chỉ nói rằng mình được một dị nhân dạy dỗ.

Họ Miêu nghiêm giọng:

- May các hạ không có chốn nương thân, liệu có thể nhận lời làm võ sư hộ viện cho Sở gia trang ở Trường Sa hay không? Lương bổng tùy các hạ ấn định!

Ý họ Miêu muốn lợi dụng quái nhân này chống lại hai kẻ thù lợi hại là Sa Mạc Chi Vương và Thuộc Dược Tiên Tử.

Phiêu Trần có cơ hội kề cận người thân, mừng rỡ tán thành ngay. Nhưng chàng không đủ can đảm có mặt lúc Vô Mi báo hung tin cho gia đình mình, nên chàng hẹn y rằng sẽ đến sau vài ngày, vì còn phải giải quyết việc riêng. Sáng hôm sau, hai người chia tay nhau. Vô Mi trao cho chàng một trăm lạng bạc, xem như ứng trước hai tháng lương.

Chiều ngày mười tám tháng tám, Vô Mi ngập ngừng đi qua cổng Sở gia trang. Y không biết mình sẽ nói thế nào với người thân của Phiêu Trần.

Sân trước có cột vài con ngựa lạ, chứng tỏ Sở gia trang đang tiếp khách.

Kim Nhân Điều hé ra vẫy:

- Miêu hiền điệt vào đây!

Họ Miêu vào đến nơi, giật mình nhận ra khách là Kim Đỉnh Thượng Nhân và chương môn bốn phái: Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn và Cái Bang!

Sở Quyền run rẩy hỏi:

- Phải chăng Trần nhi đã gặp nạn?

Vô Mi quỳ sụp xuống, lạy bầy đáp:

- Bẩm lão gia, công tử đã rơi xuống vực sâu trên núi Bồng Lai rồi!

Phỉ nhi và đám nữ nhân gào lên như điên loạn, bị Sách Siêu quát mắng:

- Nay Trường Nguyên Chân Quân đã khăng định Trần nhi tuy gặp tai họa nhưng không chết. Sao các ngươi lại lu loa làm ầm ỹ như vậy? Có mau im miệng để nghe họ Miêu kể lại sự tình hay không?

Sở Quyền dịu giọng vào Vô Mi ngồi vào ghế rồi giải thích:

- Đêm hai mươi mốt tháng bảy vừa rồi, Trường Nguyên Chân Quân xem thiên văn, thấy sao Liêm Tinh chập chờn như sắp tắt, liền bấm độn và đoán rằng Phiêu Trần gặp nạn. Ông đang ở Thiếu Lâm Tự để bàn bạc việc đại hội bầu minh chủ mới, nên thông báo ngay cho các chương môn kia biết. Sau đó, họ đến đây chờ kết quả. Giờ thì Miêu hiền diệt cứ bình tâm kể lại việc Phiêu Trần ngộ hiểm.

Vô Mi tuần tự kể lại tất cả và kết luận:

- Không phải văn bối bài bác tài tiên đoán của chương môn phái Hoa Sơn, nhưng với địa hình của vực thẳm ấy thì công tử khó mà sống sót! Mong lão gia sớm lên đường đi Sơn Đông thu nhật di thể công tử!

Trường Nguyên Chân Quân cười ha hả:

- Bần đạo xin lấy đầu ra đảm bảo cho lời nói của mình. Sở lão thí chủ đừng đi cho mất công, vài tháng nữa lệnh lang sẽ về đến!

Sự quả quyết của ông đã trấn an được mọi người. Kim Đỉnh Thượng Nhân cũng nói:

- Thiên Xảo Chân Nhân pháp lực vô biên, không bao giờ giao phó trọng trách cho một người yếu thọ! Chúng ta cứ chờ đợi một thời gian rồi sẽ tính.

Tư Đồ Lan gạt lệ thở thê:

- Mong Chân Nhân cho biết chừng nào chuyết phu mới lộ diện?

Chân Quân bấm tay rồi đáp:

- Theo tượng quẻ thì chỉ trong vòng ba tháng.

* * *

Phản Phiêu Trần, sau khi chia tay với Vô Mi, liền tìm đến một lò rèn để thay chuôi và vỏ của Vô Danh Kiếm. Chàng còn cẩn thận đặt làm một lưỡi kiếm rỗng, chụp vừa khít lưỡi của Thần Kiếm. Dù có thẩm tra kỹ cũng chẳng thể nhận ra.

Chàng mua nhiều lương thực, tìm đến núi Vũ Lăng, vào thạch động phía tả Sách Khê Kiều để ẩn thân. Nơi đây đầy ắp những kỷ niệm nồng thắm với Hồ Ly Tinh Du Huệ, tức Tú Châu, khiến lòng chàng đau như cắt.

Trong những ngày sau đó, chàng cố thống nhất bốn pho kiếm pháp thành một thể hoàn chỉnh. Viên tiên đan Chí Dương trên núi Đơn Nhai đã hóa tán nội đan Tam Sắc Bích Hồ cũng như mật Bách Ô, giúp chàng hoàn thành lớp chót của Nga Mi Tâm Pháp. Tất nhiên, Kim Cương Chân Khí cũng tăng tiến vượt bậc. Không những thế, Thạch Châu tiên đan còn làm tâm trí chàng thêm sáng láng minh mẫn bội phần!

Giờ đây, Sa Mạc Chi Vương và Thục Dược Tiên Tử chẳng còn đáng ngại nữa. Phiêu Trần luyện kiếm là để tìm cách che giấu lai lịch trước mắt người thân.

Chàng miệt mài nghiên cứu, múa đi múa lại từng chiêu kiếm, tìm những thức tương hợp để ráp nối chúng lại. Sau mười ngày, Phiêu Trần đã đạt đến

cảnh giới tùy tâm nhi phát, thuận tay mà xuất thủ chứ không còn bị giới hạn bởi kiếm chiêu, kiếm ý khác nhau. Đường như chàng đã quên hết tên chiêu và xuất xứ của chúng.

Chỉ riêng ba chiêu Vô Vi Kiếm pháp của Trang Thứ thì không sao thêm bớt, sửa đổi được. Có điều là từ nay Phiêu Trần tùy nghi thi triển, bất kể vị trí dưới, trên hay đối diện.

Với những thành tựu vừa kể, Phiêu Trần hài lòng thu xếp hành lý, rời Sách Khê Cốc đi ngay Trường Sa. Chàng mừng thầm vì lúc rời nhà đã chẳng mang theo Hồng Điềm Hắc Xà, nếu không thì giờ đây khó mà giấu giếm được ai.

Trưa ngày hai mươi sáu, Phiêu Trần gõ cửa Sở gia trang. Gã đệ tử của Khúc Mạc Sâu lạnh lùng hỏi:

- Các hạ là ai mà lại bịt kín mặt như thế và đến đây làm gì?

Phiêu Trần dùng ngón trỏ viết lên cánh cửa gỗ:

- Tại hạ có hẹn với Miêu hộ vệ của quý trang. Xin các hạ vui lòng vào báo rằng có Du Lăng đến nhận việc!

Hán tử đóng sầm cửa lại, chạy vào bẩm báo. Lát sau, Vô Mi ra đến, nói với Phiêu Trần:

- Tại hạ đã thưa chuyện với trang chủ, được ngài chấp thuận. Mời Du các hạ theo ta vào bái kiến!

Chàng theo gã vào đại sảnh, thấy cả nhà đã tề tựu đông đủ. Mặt họ buồn thiu nhưng ánh mắt vẫn toát ra vẻ hiếu kỳ. Có lẽ họ đã nghe Vô Mi kể lại nên muốn tận mắt nhìn quái nhân nửa người nửa vượn.

Phiêu Trần cố nén xúc động, lột nón và khăn. Yên Hà, Tư Đồ Lan khiếp sợ rú lên khe khẽ khiến lòng chàng càng thêm tủi hổ.

Nhìn mặt cha già xanh xao, nhợt nhạt, chàng chỉ muốn quỳ xuống ôm chân ông mà nói ra sự thực. Sở Quyền chỉ cần chàng còn sống, bất kể thân thể tàn tật, dị dạng đến thế nào đi nữa.

Phiêu Trần vòng tay, nghiêng mình vái rồi đứng im đợi lệnh. Sở Quyền hòa nhã nói:

- Lão phu là người tu đạo, không phân biệt xấu đẹp, sang hèn giữa chúng sinh. Nếu hiền đệ vui lòng chọn Sở gia trang làm chốn nương thân thì lão phu hứa sẽ hậu đãi, xem như con cháu trong nhà!

Sách Siêu trợn đôi mắt thâm quầng, cười nhạt bảo:

- Nghe Miêu hộ vệ kể rằng người có bàn tay thép và thần lực kinh nhân. Lão phu thăm ngưỡng mộ, nay muốn được tận mắt thưởng lãm.

Từ ngày Phiêu Trần thất tung, Dạ Tri Thù trở nên cáu gắt và khó chịu như lão già trở tính, khiến ai cũng sợ. Sách Siêu suốt ngày lăm bằm oán trách trời cao và uống rượu như hũ chìm.

Phiêu Trần mỉm cười gật đầu, quay bước ra sân trước. Chàng xuống tấn vác

con sư tử đá nặng hai ngàn cân, chạy ra cổng rồi trở vào đặt lại chỗ cũ.

Phỉ nhi phục lẫn, vỗ tay hoan hô nhiệt liệt và nói:

- Du đại ca thử dùng tay không đập vỡ đầu thạch sư ra xem.

Phiêu Trần phì cười khi thấy con mình dám xưng hô như thế. Chàng khoa tay ú ớ, ý hỏi Sở Quyền rằng mình có được phép hay không? Kim Nhân Điều gật đầu.

Phiêu Trần vận công, sòe bàn tay hữu vỗ vào đầu sư tử đá, không phải chỉ cái đầu mà cả thân trước của pho tượng vỡ vụn thành những viên đá nhỏ bằng đầu ngón chân cái.

Mọi người ô lên thán phục, riêng Tú Châu lại nói:

- Ta muốn được xem thanh bảo kiếm của các hạ.

Phiêu Trần chấn động, biết nàng thông tuệ tuyệt luân, đã sinh lòng nghi ngờ. Nhưng nhờ chuẩn bị trước, chàng ung dung tháo kiếm ra, kính cẩn trao cho Tú Châu.

Chỉ cần nhìn bảo kiếm lớn hơn bình thường và nước thép xấu là Tú Châu đã thất vọng ngay. Nàng giả vờ xem qua rồi trả lại, đôi mắt nặng trĩu nỗi buồn. Kể từ hôm ấy, Phiêu Trần trở thành võ sư hộ viện của Sở gia trang, tham gia việc tuần tra, canh gác. Chàng ngủ rất ít, ngày đêm rảo quanh khuôn viên với sự tận tụy hiếm có. Thực ra, chàng muốn được nhìn mặt vợ con và người thân nên kiếm cớ đi loanh quanh từ trước đến sau.

Một hôm, Tú Châu đem đến cho gã quái nhân chiếc mặt nạ, Hồng Diễm Hắc Xà quấn trên tay nàng. Phiêu Trần nhận ra dung mạo của Linh Xà Lang Quân, biết nàng còn nghi hoặc nên dùng Hắc Xà để đánh hơi. Chàng hồi hộp mang mặt nạ vào, bị Linh Xà quăng mình đến quần quanh bụng. Nhưng ngay lập tức nó rít lên với vẻ sợ hãi và giận dữ, quay về với Tú Châu. Phiêu Trần ngấm ngầm thở phào, đoán rằng nó không ưa mùi của loài Xà Vĩ Thù Vương.

Tú Châu thờ thần quay vào nhà và không bao giờ đến gần gã quái nhân họ Du nữa.

Gần giữa tháng mười, Kim Nhân Điều nhận được thư của Kim Đỉnh Thượng Nhân yêu cầu ông đưa Diệp Tú Châu đến Thiếu Lâm Tự ngay. Lý do không rõ ràng nhưng chủ yếu xuất phát từ việc Lã Long Vân đã yêu cầu Kim Mãn Lộ chuyển địa điểm phò ước từ Nam Dương đến Ngọc Nữ phong trong rừng Tung Sơn.

Sở Quyền cho họp toàn gia, quyết định đưa theo đông đảo nhân thủ đi Hà Nam. Sau cuộc phò ước ngày đầu tháng mười một, họ sẽ đến núi Bồng Lai tìm xác Phiêu Trần. Sự chờ đợi đã khiến ông mỏi mòn, không còn tin vào lời nói của Trường Nguyên Chân Quân nữa. Chỉ có cách đến tận nơi mới biết Phiêu Trần còn sống hay đã chết.

Cả nhà đều cùng tâm trạng nên tán thành. Không có gì đau khổ hơn là sống

thấp thỏm bằng niềm hy vọng mong manh.

Được thông báo, Bình Nam Vương cùng Tiểu Quận Chúa cũng sửa soạn lên đường. Mấy chục bộ tang phục đã được may vội để phòng khi tìm thấy thi thể của Phiêu Trần.

Bốn ngày sau, đoàn người đến thành Hán Dương, rước cả giáo chủ Ma Giáo Vương Nam Điền đi luôn.

Khi họ có mặt ở huyện thành Đăng Phong, gần chân núi Thiếu Thất thì chỉ còn hai ngày nữa hết tháng mười.

Sáng hai mươi chín, Sở Quyền, Sách Siêu, Vương Nam Điền và Tú Châu lên chùa Thiếu Lâm bái kiến Kim Đỉnh Thượng Nhân và các chương môn Bạch Đạo.

Thượng Nhân nghiêm giọng giải thích với họ:

- Cái Bang cho người giám sát Thiểm Sơn và Kiếm Bảo, phát hiện giáo chủ Xà Giáo Từ Công Trục đã đến tổng đàn Thần Ô Giáo, liên báo về. Trường Nguyên Chân Quân gieo quẻ Dịch, đoán rằng cuộc phó ước kia liên quan đến cả vận mệnh võ lâm, chứ chẳng đơn thuần là cuộc chiến giữ Thần Võ Bang và Thần Ô Giáo. Chính vì sinh mạng của mấy ngàn hào kiệt đến quan chiến mà bọn ta phải triệu tập Diệp đồ tôn đến để đối phó với giáo chủ Xà Giáo, nếu lão hạ độc quần hùng.

Tú Châu kính cẩn hỏi lại:

- Cung bẩm sư tổ! Chẳng hay địa hình của nơi phó ước ra sao?

Thượng Nhân thở dài:

- Cạnh chân núi Ngọc Nữ Phong có một sơn cốc rất lớn tên gọi Hồ Lô Cốc, hình dạng như bầu rượu, bụng phình, miệng hẹp. Chung quanh sơn cốc ấy là vách đá dựng đứng, khỉ vượn cũng khó trèo, đúng là nơi tuyệt địa nếu bị chặn mất lối ra vào.

Chương môn phái Hoa Sơn tiếp lời Thượng Nhân:

- Nay gió Đông Bắc đã bắt đầu thổi vào cửa cốc, nếu Từ Công Trục nhẫn tâm phóng độc thì chẳng ai thoát được! Tuy mang tiếng là song phương phó ước, thanh toán trả thù, nhưng biết đâu phe Thần Ô Giáo không dùng kế Thuận Thủ Khiên Dương, nhân dịp này không chế quần hùng bằng chất độc?

Tuệ Nghiêm Thần Tăng gật gù:

- Lão nạp có nghiên cứu sơ về khoa tướng pháp, nhận ra Lã Long Vân là người tham lam, độc ác, hành sự bất kể thủ đoạn.

Thành Tâm Tử nói ngay:

- Nếu là bậc chính nhân quân tử thì Lã Long Vân đâu có muối mặt lấy mụ Thục Dược Tiên Tử dâm đảng kia.

Kim Nhãn Điều buồn rầu hỏi:

- Mong Chân Quân dạy bảo đôi điều về an nguy của khuyển tử Phiêu Trần!

Trường Nguyên lúng túng đáp:

- Đông đã về, trời đêm u ám nên bản đạo không quan sát được tinh tú. Nhưng bản đạo vẫn giữ nguyên lời nói ban đầu, khẳng định rằng lệnh lang còn sống.

Sở Quyền cáo từ, nhờ phái Thiếu Lâm cho đệ tử dẫn bọn ông đi xem qua địa thế Hồ Lô Cốc.

Về đến nơi cư trú, Tú Châu cho mua rất nhiều thảo dược, nhờ cả nhà phụ giúp trong việc bào chế giải dược.

Phỉ nhi cũng lặng lẽ ngồi châu mũi vào lò thuốc, nhìn ánh lửa hồng mà ứa lệ.

Từ ngày nghe tin Phiêu Trần rơi xuống hang sâu, Phỉ nhi mất hẳn vẻ hồn nhiên cổ hữu. Cậu ta tự động yêu cầu các vị thiếu phu nhân dạy mình học chữ, như để tạ lỗi và làm vui lòng vong linh của cha nuôi nơi chín suối! Lúc sinh thời, Phiêu Trần luôn mong muốn điều ấy!

Không còn bị chi phối bởi tính hiếu sự, hiếu danh, Phỉ nhi toàn tâm toàn ý học chữ nên rất mau tiến bộ. Cái chết của Phiêu Trần đã khiến nó hiểu ra rất nhiều điều.

Mãi suy nghĩ, Phỉ nhi không để ý rằng gã quái nhân Du Lăng đã đến đứng xéo một bên, nhìn mình chăm chú. Phỉ nhi phát hiện, xấu hổ vì đã để gã thấy mình khóc, liền nổi giận, cắn nhằn:

- Sao ngươi không đi ôm thêm củi vào đây cho thiếu gia mà lại đứng đây làm gì?

Du Lăng mỉm cười bỏ đi. Phỉ nhi sững sờ, nghe hồn rung động mà không hiểu vì sao!

Lúc rời Sở gia trang, Tú Châu đã đưa cho Du Lăng một chiếc mặt nạ khác, vì dung mạo Linh Xà Lang Quân sẽ gây sự chú ý của đồng đạo và kẻ thù. Phỉ nhi nhìn theo, nhận ra dáng vóc và tướng đi của họ Du rất giống Phiêu Trần, cả nụ cười lúc này cũng vậy!

Phỉ nhi sinh trưởng chôn rừng vùng Liên Sơn, lại dốt đặc nên tâm lý phát triển chậm hơn những đứa bé thành thị và có học. Nó vẫn còn giữ được tính chân chất và ngoan cố của người sơn dã. Phỉ nhi đã cho rằng trong giới cao thủ trẻ thì Phiêu Trần là số một. Nay Du Lăng thần dũng tuyệt luân, có phần hơn cả cha mình, khiến Phỉ nhi chẳng hài lòng! Cộng với óc tưởng tượng phong phú của trẻ thơ, Phỉ nhi dễ dàng đi đến kết luận rằng họ Du chính là Phiêu Trần.

Cậu bé đắc ý trước phát hiện vĩ đại này, hân hoan chạy ra đại sảnh. Mọi người hiện đang ở trong tòa trang viện của tri huyện Đăng Phong. Lão này là cháu họ xa của Hà Vương Gia nên tha thiết mời cả đoàn đến đây nghỉ ngơi. Các nữ nhân đang ngồi quanh chiếc bàn tròn, thực hiện công đoạn viên tròn giải dược, chẳng ai buồn mở miệng chuyện trò!

Phỉ nhi nói nhỏ:

- Tứ nương! Hải nhi có một phát hiện rất thần kỳ!

Tú Châu gật đầu ra hiệu cho nó nói tiếp. Sở Phi thì thảo:

- Hải nhi thấy gã Du Lăng kia có những điểm rất giống phụ thân. Hay là người rơi xuống vực sâu tuy không chết nhưng do ăn nhầm thứ quý quái gì đấy nên lông mọc đầy thân, chẳng dám mở miệng nhận vợ con? Tứ nương thần thông quảng đại, sao không chế ra một loại thuốc rụng lông để điều tra thử xem?

Tú Châu gật gù tư lự:

- Ta cũng đã hoài nghi như vậy và dùng Hồng Diễm Hắc Xà để thử thách, nhưng cả Linh Xà cũng không nhận ra chủ cũ. Sau khi đến núi Bồng Lai, xuống vực sâu nhặt xác, nếu không thấy thi hải thì sẽ tính sau!

* * *

Mờ sáng ngày đầu tháng mười một, Kim Nhãn Điều dẫn toán cao thủ lên núi Thiêu Thất, trao giải dược và bàn bạc kế sách cứu quân hùng.

Thành Tâm Tử cười hỏi Tú Châu:

- Nữ thí chủ có tin chắc vào công dụng của loại thuốc giải này không?

Tú Châu ngượng ngùng đáp:

- Trong Xà Kinh mà giáo chủ Xà Vương đã ban cho Linh Xà Lang Quân có nói về một loại vũ khí tên gọi là Xà Cốt Mê Hương Cầu. Loại độc cầu này chỉ nhỏ bằng trái chanh, khi nổ sẽ tỏa khói mê trong vòng bán kính bốn trượng. Chỉ cần độ hai chục quả là đủ làm ngã gục toàn bộ những người có mặt trong sơn cốc. Tiện nữ đoán rằng Từ Công Trục sẽ dùng Xà Cốt Mê Hương Cầu nên đã chế thuốc giải cho loại này. Còn như Xà Giáo có vũ khí khác thì e rằng chúng ta sẽ trở tay không kịp.

Trường Nguyên Chân Quân lộ vẻ thiếu tin tưởng. Lão than rằng:

- Giá mà có Độc Vật Nương Tử ở đây thì chúng ta chẳng còn phải thấp thỏm nữa!

Sách Siêu phá lên cười mai mỉa:

- Chân Quân tự hào có tài thông thiên triệt địa nhưng dường như hơi kém mắt nên không nhận ra con dâu họ Sở chính là đệ nhất kỳ nữ của Độc môn!

Chưởng môn của phái Hoa Sơn giật mình áp ứng:

- Té ra nữ thí chủ đây là Du tiểu thư đấy sao?

Sở Quyền mỉm cười:

- Huệ nhi! Con hãy dùng mặt thật để ra mặt chư vị chưởng môn! Từ nay con không cần phải hóa trang nữa.

Tú Châu then thùng lấy ra một viên dược hoàn, bóp nát rồi xoa lên mặt.

Dung mạo kiều diễm phi phàm của nàng hiện ra khiến ai cũng tấm tắc khen thán.

Nàng nghiêng mình bái kiến mọi người, mặt hoa không chút sắc vui vì hành diện mà thấp thoáng nỗi buồn mê mang. Độc Phụ Nhân bước đến vuốt

ve nàng:

- Ôi chào! Té ra Châu nhi cũng đẹp như lão nhân thuở còn xuân vậy!

Không Tước Thần Ma cười hô hô:

- Nếu quả đúng như thế thì lão phu đã giết hai lão quỷ này để độc chiếm bà rồi!

Đỗ Thuyền hồ thẹn nói:

- Lão thân không bằng thì cũng được tám phần nhan sắc của Châu nhi!

Ai cũng cười thầm khi thấy bà lão quá chín mươi mà vẫn cứ điệu đà!

Bàn bạc kế hoạch xong, đoàn người kéo nhau đến Ngọc Nữ Phong.

Quần hùng đông đến ba, bốn ngàn, đã nhanh chân vào trong Hồ Lô Cốc, cố giành lấy vị trí tốt để quan chiến, không biết rằng nguy hiểm đang lơ lửng trên đầu.

Phe Bạch Đạo không vào sâu mà chia nhau trấn giữ hai bên cửa cốc.

Tuệ Nghiêm Thần Tăng vận công nói lớn:

- A di đà phật! Nay giáo chủ Xà Giáo Từ Công Trục đề đứng về phe Thần Ô Giáo, khi cuộc chiến xảy ra sẽ xử dụng chất kỳ độc. Lão nạp khuyến các chư vị anh hùng không nên đứng ở cuối hướng gió!

Quần hào kinh hãi kéo ra cả ngoài, chiếm lĩnh khu đất gần cửa cốc.

Kim Đỉnh Thượng Nhân tiếp lời phương trượng Thiếu Lâm Tự:

- Nếu tình hình hôm nay có điều bất ngờ, mong chư vị bình tâm chờ hiệu lệnh của bọn lão nạp. Về chất độc thì cũng đã có sẵn giải dược!

Câu nói này đã trấn an quần hùng, họ bắt đầu bàn bạc, đưa ra những dự đoán về cục diện sắp tới.

Trong lúc ấy, các tăng lữ Thiếu Lâm đi phân phát thuốc giải cho mọi người.

Độc Phụ Nhân bỗng nói băng quơ:

- Chúng ta ở cả trong này chẳng khác gì tự chui vào rọ. Nếu hai phe Thần Võ Bang và Thần Ô Giáo trở mặt, bắt tay nhau chia đôi thiên hạ thì cứ đánh thẳng vào, phong tỏa cửa cốc là xong.

Đỗ bà bà xưa kia là quân sư của nhóm Tứ Ác Nhân cũng như của cả giới Hắc Đạo, lòng dạ sâu độc, hiểm ác khôn lường, nay tuy đã già cả lú lẫn, nhưng cũng có bản năng cũ, đưa ra những nhận xét rất chí lý.

Các chương môn giết mình, chia hơn nửa lực lượng ra ngoài sơn cốc, đặt dưới sự thống lãnh của Thành Tâm Tử.

Danh vọng và quyền lực là cái có thể khiến Lã Long Vân quên đi mối thù giết cha. Nhất là khi bên cạnh gã có người đàn bà đầy tham vọng như Thục Dược Tiên Tử.

Du Huệ, tức Diệp Tú Châu, cau mày suy nghĩ, gọi Miêu Vô Mi đến dặn dò.

Họ Miêu rào bước rời Hồ Lô Cốc.

Sáng nay trời u ám, vàng dương mờ nhạt, đến giữa giờ Thìn thì tuyết rơi lất phất, điểm trắng cảnh vật trong sơn cốc. Đầu giờ Tỵ ngoài cửa cốc bỗng

vang lên tiếng quát tháo của Thành Tâm Tử và tiếng kêu thất thanh của các đệ tử Thiếu Lâm. Họ bỏ chạy ngược vào sơn cốc chứ không chiến đấu, nét mặt đầy vẻ kinh hoàng, Thành Tâm Tử giận dữ nói:

- Đây đúng là cái bẫy của bọn tà ma. Hàng vạn độc xà từ cánh rừng trúc của sơn cốc đã bò ra truy đuổi bọn bạn tăng.

Độc Vật Nương Tử Du Huệ vận công quát lớn:

- Giải dược kia không có công dụng đối với nọc rắn, chúng ta phải rút về cuối sơn cốc lập tuyến phòng thủ!

Quần hùng ùn ùn bỏ chạy đến khu loạn thạch ở vách cuối Hồ Lô Cốc. Các chưởng môn Bạch Đạo cố thủ đường vào, vùng chưởng giết độc xà. Nhưng đối phương đã thả thêm đàn ong độc khiến họ cũng phải rút lui.

Theo lệnh của Du Huệ, mọi người co cụm lại sau lưng những đại cao thủ có chưởng lực hùng hậu. Tất cả những cành cây, bụi rậm đều bị quần hùng bẻ trụi để chống đỡ với đàn ong độc.

Trường Nguyên Chân Quân cao giọng trấn an:

- Chư vị cứ bình tâm, đối phương chỉ muốn uy hiếp chúng ta chứ không có ý sát hại!

Quả nhiên có tiếng người xác nhận:

- Chưởng môn phái Hoa Sơn quả là người cao kiến. Bọn lão phu chỉ muốn thương lượng đôi điều mà thôi.

Đàn rắn, đàn ong đã dừng lại cách quần hùng mười trượng và để lối nhường đường cho giáo chủ Xà Giáo và ba người nữa tiến vào. Họ là Sa Mạc Chi Vương, giáo chủ Thần Hỏa Giáo và Thước Dực Tiên Tử.

Túy Lúy Tiên Ông, bang chủ Cái Bang cười nhạt:

- Còn gã Lã Long Vân đâu không thấy? Chẳng lẽ Tiên Tử đã chán y mà quay lại với chồng cũ?

Tạ Xuân Tiên cười yêu mị:

- Cảm tạ bang chủ đã quan tâm, người chuyết phu chẳng may vấn số, đã qua đời đêm qua rồi.

Toàn trường chấn động, ghê sợ lòng dạ rắn rít của Tiên Tử.

Độc Phụ Nhân gặp đối thủ xứng tay nên sanh lòng đồ kỵ, bà dám dăng hỏi:

- Chắc là tiểu tử đã bị ngươi hút hết chân nguyên rồi chứ gì?

Tạ Tiên Tử thản nhiên đáp:

- Lão thái quá lời! Đây là do y tự nguyện hiến dâng thôi!

Tỳ Bà Tú Sĩ nhảy dựng lên chửi:

- Đồ dâm phụ! Chắc ngươi cũng hại luôn bọn Hắc Diêm La, Bạch Phán

Quan rồi chứ gì?

Giáo chủ Xà Giáo có thân thể gầy gò, mặt lưỡi cày, mắt híp như sợi chỉ. Lão lại mặc áo bó sát nên trông chẳng khác một con rắn độc. Từ Công Trục đỡ lời Tiên Tử:

- Lão nói oan cho Tiên Tử rồi. Những người khác là nạn nhân của lão phu đây!

Tuệ Nghiêm Thân Tăng thở dài hỏi:

- Thế chư vị bày ra độc kế này nhằm mục đích gì?

Sa Mạc Chi Vương cười khanh khách:

- Bọn ta chỉ muốn thống nhất võ lâm về một mối, dưới trướng của Trung Nguyên Đệ Nhất Bang do bốn người chúng ta làm đồng bang chủ. Chư vị muốn sống sót thì phải uống một viên thuốc nho nhỏ và lập trọng thệ. Hôm nay, có mặt đủ các phái võ lâm quả là lòng trời đã đứng về phía Trung Nguyên Đệ Nhất Bang!

Kim Đỉnh Thượng Nhân cười nhạt:

- Tôn giá không sợ Quốc Pháp hay sao?

Kim Mẫn Lộ cười tủm tỉm:

- Bỏn tọa đã tính đến việc ấy nên cử Hoàng Hoa công tử và Thanh Thủy Đầu Đà đi Bắc Kinh vấn an Thiên Tử rồi!

Thượng Nhân kinh hãi than:

- Té ra Thiên Xảo Chân Nhân đã đoán đúng. Ngươi chính là tay chân của quân Mông Cổ! Bọn lão nạp thà chết chứ không chịu bó tay trước kẻ phản quốc!

Du Huệ vội truyền âm:

- Sư tổ đừng quá quyết liệt, hãy để Trường Nguyên Chân Quân đứng ra thương lượng, kéo dài thời gian. Đồ tôn đã cho Miêu Vô Mi đi gọi tiếp viện rồi!

Kim Đỉnh Thượng Nhân mừng rỡ lùi lại, để chương môn Hoa Sơn bước ra nói chuyện.

* * *

Lúc này, Miêu Vô Mi đang dồn toàn lực vào đôi chân, chạy về Thiếu Lâm Tự báo tin. Gã theo lệnh của Tứ phu nhân nấp rất kín ngoài cửa cốc, nên là người duy nhất thoát khỏi sự bao vây của đàn độc xà.

Nghe họ Miêu báo lại, ba vị thủ tòa Thiếu Lâm Tự vội kéo róc mây trăm tầng lữ đi Hồ Lô Cốc. Nhưng họ sẽ ần mặt, chờ hiệu lệnh của Du Huệ ở bên trong rồi mới xuất thủ. Phe đối phương có đàn độc vật, nếu không có kế hoạch chu đáo thì số thương vong rất lớn.

Phần Miêu Vô Mi hạ sơn, chạy về Hà gia trang để gọi Du Lăng. Họ Du đã từng một mình đánh bại Tứ Ác Nhân rất dễ dàng trong lần kiểm tra võ nghệ. Các nữ nhân nghi ngờ họ Du là Phiêu Trần nên mới bày ra việc này. Nhưng họ đã thất vọng vì kiếm thuật của Du Lăng chẳng để lộ ra xuất xứ!

Sáng nay, Kim Nhân Điều đã để họ Du ở nhà bảo vệ Vương Gia và con cháu, đúng với chức trách võ sư hộ viện.

Giờ đây Du Lăng đang ngồi chịu đựng những câu chất vấn của Phi nhi,

trước sự chứng kiến của Tư Đồ Lan, Vệ Yên Hà và cha con Hà Vương Gia. Phỉ nhi tin vào linh cảm của mình nên quyết làm cho Phiêu Trần lộ diện. Nhưng dù cậu bé có nói gì hay khóc lóc van xin thì họ Du vẫn lắc đầu phủ nhận. Cuối cùng Phỉ nhi tuyên bố:

- Nếu vậy, thì chỉ còn cách cạo sạch lông trên mặt là biết rõ thực hư!

Phiêu Trần đang bối rối thì Vô Mi về đến. Gã hồi hả nói:

- Sa Mạc Chi Vương bày độc kế liên minh với Thục Dược Tiên Tử, Xà Vương, Thần Hỏa Giáo. Họ đã giết bọn Lã Long Vân và hiện đang nhốt quần hùng trong Hồ Lô Cốc, dùng đàn độc vật để uy hiếp. Tứ nương bảo ta về gọi người đến giải vây.

Tư Đồ Lan, Vệ Yên Hà và Phỉ nhi cũng nai nịt lên đường, gọi A Bảo cho Tiểu Quận Chúa. Yên Hà khóc nói:

- Đại thư! Nếu tiểu muội có mệnh hệ gì xin đại thư hãy nuôi dạy giọt máu của giòng họ Sở!

Sau khi Miêu Vô Mi từ Bắc Kinh trở về, kể lại thánh ý của Thiên Tử, Tiểu Quận Chúa đã nhận lại họ Hồng và lấy Sở Quyền làm cha chồng, dù Phiêu Trần đã mất tích. Ngôi đại thư vẫn còn đây và Hà Vân Bích trở thành nàng dâu cả của Sở gia trang.

Bốn nữ nhân cùng lo lắng, nhớ nhung Phiêu Trần nên rất gần bó với nhau, không còn chút hiềm khích nào cả!

Nay nghe Vệ Yên Hà dặn dò, Vân Bích ứa nước mắt đáp:

- Hà muội yên tâm! Dù tướng công không bao giờ trở lại, ta cũng thề chẳng tái giá, hết lòng nuôi dạy Bảo nhi.

Sở Phỉ nhãn nhớ:

- Cứu nhân như cứu hỏa mà Đại nương và Tam nương cứ cà kê, khóc lóc mãi vậy?

Năm người rời trang viện, lên ngựa đi cho nhanh và cũng để bảo toàn công lực mà chiến đấu. Vô tình, Du Lăng chọn tuần mã Lặc nhi, ngựa cũ của chàng. Té ra, chàng quá nóng lòng nên không để ý đến việc giấu giếm lai lịch.

Nhận ra những cử chỉ quen thuộc, Lặc nhi mừng rỡ hí vang, tung vó ngựa như tên bắn, bỏ rơi bốn con ngựa còn lại. Phỉ nhi nhìn theo đắc ý reo lên:

- Đúng là phụ thân rồi, nếu không thì con ngựa khó tính kia đâu dễ bị khuất phục như vậy?

Tiêu Tương Thần Nữ và Vệ Yên Hà nhìn nhau, lòng bùng lên niềm hy vọng. Vô Mi cũng nói:

- Thuộc hạ hoài nghi nên thử đánh hơi nhiều lần nhưng chỉ nghe mùi kỳ lạ.

Toàn thân Du Lăng lại phủ kín lớp lông dày nên không sao tìm ra những dấu vết quen thuộc của công tử!

Phỉ nhi đắc ý nói:

- Hải nhi chợt nảy ra một diệu kế. Xong trận này, nếu họ Du không cho cạo lông mặt thì Tam nương hay Nhị nương cứ giả đồ treo cổ tự tử, thế là phụ thân phải lộ chân tướng ngay thôi!

Tư Đồ Lan mắng ngay:

- Sao ngươi không tự treo cổ mà xúi bọn ta?

Sở Phi gãi đầu:

- Thứ nhất là phụ thân thương nhị vị hơn hải nhi. Thứ hai do hải nhi quá mập, chẳng sợi dây nào chịu nổi!

Yên Hà phì cười:

- Kẻ chết nhất như ngươi mà tự sát thì chẳng thể lừa được Sở lang đâu!

Bốn người vừa phi ngựa vừa bàn bạc mưu kế, lòng hoan hỉ phi thường. Vô Mi ra roi phi hết tốc lực, cố đuổi kịp Du Lăng. Ngựa của gã mang từ Tây Hạ vào nên chẳng kém tuấn mã Lạc nhi. Và lại, họ Du không biết Hồ Lô Cốc nằm ở vị trí nào trong rừng Trung Sơn nên phải chậm lại chờ Vô Mi.

Họ Miêu bắt kịp, nói với Chu Lăng:

- Các hạ cố mở đường máu giúp ta mang Hồng Diễm Hắc Xà vào cho Tứ nương. Con Linh Xà này chính là khắc tinh của đàn rắn độc!

Du Lăng gật đầu, bám sát họ Miêu. Hơn nửa khắc sau, hai người đến chân núi Ngọc Nữ Phong. Tuệ Sĩ Thiên Sư chạy ra đón, nóng nảy hỏi:

- Chùng nào bọn lão nạp mới có thể vào?

Vô Mi đáp:

- Chư vị cứ tìm chỗ cao ráo mà ẩn nấp vì đàn độc xà sẽ bỏ chạy ra ngoài.

Sau đó thì đánh thốc vào!

Du Lăng đột nhiên lột nón và mặt ra, cởi cả áo, để lộ thân trên đầy lông đen sì của loài dã nhân.

Quần tăng kinh hãi ồ lên và giật lùi. Vô Mi đưa tay trấn an rồi chạy theo họ Du.

Chính hình dạng dã nhân ấy đã khiến bọn đệ tử Thần Võ Bang và Thục Dược Thần Cung sợ hãi, nghi hoặc. Chúng tưởng chàng là một trong những con hắc tinh tinh của Thục Dược Tiên Tử.

Bọn cung nữ thần cung rú lên gọi thử nhưng không thấy có tác dụng. Họ ngờ vực nhưng chẳng ai dám chắc để ra lệnh cản đường.

Phiêu Trần đưa Vô Mi vượt qua hàng người đầy đặc một cách mau chóng mà chẳng phải giết ai. Họ Miêu rất tán phục và càng khẳng định quái nhân này là chủ nhân của mình.

Hai người lao thẳng về phía bốn cao thủ đầu xỏ, thì đám người đằng sau mới thét lên báo động. Bốn ác ma quay lại, ngơ ngác nhìn con tinh tinh trở chứng kia với ánh mắt cảnh giác.

Phiêu Trần quen mặt Kim Mãn Lộ, Tạ Xuân Tiên và nhận ra chín ngọn lửa trên bạch bào của lão nhân mập mập, nên biết lão áo đen gầy gò kia là giáo

chủ Xà Giáo. Chàng quyết định tiêu diệt lão trước để giải nguy độc vật. Phiêu Trần hóa thành ánh chớp bay đến tấn công. Tứ giáo chủ vội vung song thủ đỡ liên tằm chương có màu xanh đục. Lam Chương Thần Chương là tuyệt học danh trấn đất Miêu Cương.

Ba người còn lại cũng vội hỗ trợ cho họ Từ, đánh vào tả hữu quái nhân. Luồng kiếm quang của Phiêu Trần gạt phẳng bảo đao của Sa Mạc Chi Vương và giáo chủ Thần Hỏa Giáo, rồi xé nát chương kinh của Từ Công Trục. Giáo chủ Xà Giáo đau đớn thét lên ghê rợn, đứt làm hai khúc và ngực thũng chi chít.

Ngược lại, lưng Phiêu Trần cũng trúng hai chương của Thước Dực Tiên Tử. Chàng chỉ nghe ê ẩm chứ chẳng hề thọ thương. Tạ Xuân Tiên kinh hoàng thét lên:

- Quái vật này không hề sợ chương kinh!

Mụ và hai người kia vội liên thủ để đối phó. Trong lúc ấy, Vô Mi đã đến được vị trí của phe nhà ở cuối cốc, trao túi vải đựng Hồng Điểm Hắc Xà cho Du Huệ.

Nàng đã đọc qua Xà Kinh nên biết cách điều khiển Linh Xà. Con vật rít lên những tiếng lanh lảnh, cao vút như sáo diều. Kỳ diệu thay, đàn rắn độc quay ngược lại, ùn ùn kéo trở ra, tấn công năm trăm thủ hạ Trung Nguyên Đệ Nhất Bang.

Chỉ có mấy chục đệ tử Xà Giáo là còn đứng vững, kỳ dư đều bỏ chạy hay ngã lăn vì nọc độc xà. Bọn Xà Giáo giận dữ ném liên mấy chục trái mê cầu rồi đào tẩu theo đàn rắn.

Quần hùng đã nuốt giải dược nên không hề hấn gì, ồ ạt đánh thốc ra.

Ngoài cửa cốc, tầng lầu Thiếu Lâm nhấp trên cao, rải những hạt niệm châu bằng thép xuống đầu bọn tàn quân.

Trong này, các chương môn cùng những cao thủ hạng nhất đã vây chặt đấu trường và tham chiến.

Tứ Ác Nhân chọn Thước Dực Tiên Tử, chiếm tiên cơ bằng những mũi lông công. Không Tước Thần Ma thấy ám khí của mình nhiều lần mất tác dụng, liền cố công nghiên cứu lại, nâng cao thêm một mực, vì vậy, nhân lúc Tạ Tiên Tử bận tay đối phó với ba người kia, Thần Ma phóng liên một mũi ám khí.

Không Tước Mao được ném cao hơn đầu đối phương nên có vẻ vô hại.

Nhưng nó bất ngờ bẻ góc, bay chéo xuống cắm vào mặt trái của Tạ Xuân Tiên.

Thước Dực Tiên Tử đau đớn đến nổi tứ chi nhũn cả ra, lãnh thêm một mũi tiểu đao của Độc Phụ Nhân cùng hai chương của Tỳ Bà Tú Sĩ và Hạc Lão Nhân.

Bên kia, năm vị chương môn, trưởng lão vây đánh giáo chủ Thần Hỏa Giáo

Khương Tấn Khải. Họ Khương đã bỏ kiếm, thi triển tuyệt học Hỏa Vân Chương Pháp của giáo phái. Những đạo chưởng phong đỏ hồng và nóng rực đã khiến phe đối phương rung kỷ, e dè giữ thế cầm chừng.

Còn trận đấu giữa quái nhân Du Lăng và Sa Mạc Chi Vương đã sắp đến hồi kết thúc. Trên người Kim Mãn Lộ đã có tám chín vết thương, máu nhuộm đỏ bộ bạch bào. Nhờ công lực trăm năm nên lão ta vẫn còn hung hãn. Quần hùng đã toàn thắng, kéo cả vào xem trận chiến. Du Huệ chăm chú quan sát đường kiếm của quái nhân, cố tìm ra những nét quen thuộc để có thể tin chắc vào dự đoán. Bên cạnh nàng là Tư Đồ Lan, Vệ Yên Hà. Cả ba cùng nhau bàn luận, trong lúc Phi nhi cứ nhảy nhót tán dương những chiêu thức tinh kỳ.

Phiêu Trần liếc sang đấu trường bên kia, thấy áo sư tổ đã cháy xém, vội kết liễu Kim Mãn Lộ để sang tiếp ứng. Chàng biết chỉ có mình mới đối phó được với Hỏa Vân Chương Pháp.

Phiêu Trần dùng phép ngự kiếm, bất ngờ bốc lên cao, tấn công bằng chiêu Diệp Lạc Tri Thủ trong pho Vô Mi Kiếm Pháp.

Kim Mãn Lộ nghiêng răng tung mình lên tiếp chiêu. Kiếm ảnh của Phiêu Trần gồm hàng ngàn chiếc lá vàng lả lơi, chạm vào màng đao quang, tạo lực đẩy chệch lưỡi bảo đao, để lộ sơ hở cho mũi kiếm len qua.

Kim Mãn Lộ đã biết đối phương là ai, thản nhiên nhận một kiếm vào ngực phải. Nhưng từ khủy tay cắt của lão bay ra một ánh chớp, đối mạng với Phiêu Trần.

Nhưng mũi tên độc kia chạm vào người chàng, khựng lại rồi rơi xuống đất. Họ Kim đau đớn rú lên, ôm ngực lảo bầm:

- Té ra Sở tiểu tử đã luyện thành Kim Cương Thần Công!

Lão chết không nhắm mắt trong tiếng reo hò của đám nữ nhân:

- Tướng công!

Phiêu Trần rung mình, ứa nước mắt, lẳng lặng lướt về phía giáo chủ Thần Hỏa Giáo. Chàng lao xuyên qua giữa sư tổ và Túy Lúy Tiên Ông, ập đến tấn công Khương Tấn Khải.

Chàng đang mang tâm trạng tuyệt vọng, mặc cảm vì thân phận nửa người nửa thú nên bất kể tử sinh, xuất chiêu Liên Phòng Tế Nguyệt bằng phương thức của chiêu Phật Quá Nại Hà. Thay vì hướng lên trên gương sen tỏa rộng, bay thẳng vào đám mây lửa quanh người họ Khương.

Lão ta đã liếc thấy chàng hạ sát Sa Mạc Chi Vương nên dồn toàn lực đối phó. Ngoài hai đạo chưởng kinh trực diện, còn có hai đạo tả hữu bất ngờ từ ngoài lượn vào, chụp lấy người của đối phương.

Khương giáo chủ trúng ba kiếm vào ngực, văng ngược ra phía sau, nhưng vẫn đứng vững và vạt áo không vết máu. Trong khi lớp lông và quần dài trên thân Phiêu Trần đã bắt lửa, bốc cháy ngùn ngụt, tỏa mùi khét lẹt.

Họ Khương cười đắc ý:

- Bồn giáo chủ được Kim Mãn Lộ dâng tặng Bạch Tê Bảo Giáp nên chẳng sợ gì đao kiếm! Còn người thì sẽ chịu được mấy chương nữa?

Nhưng Phiêu Trần đã mang cả ngọn lửa trên người, tiếp tục lao đến. Lần này, chàng xuất chiêu Kiếm Hải Cô Chu, thân nhiên nhận thêm hai chương nữa của họ Khương. Đôi lại Phiêu Trần đã chặt phăng hai cánh tay và đâm thủng cổ họng đối phương.

Rồi chàng rú lên bi thiết, phi thân ra khỏi sơn cốc. Phiêu Trần mê muội chạy như bay, chẳng hề định hướng. Bọn Sở Quyền và các chương môn đuổi theo, nhưng chỉ vài dặm là mất dấu.

Dạ Tri Thủ thấy các cháu dâu khóc lóc thảm thiết, liền cười nhạt:

- Truy tung theo dấu là nghề của lão phu, Trần nhi chẳng thể thoát được đâu mà các người sợ!

Tỳ Bà Sương cũng nói:

- Tam vị tứ muội cứ bình tâm, còn có lão phu đây nữa mà!

Hai cao thủ Hắc Đạo bắt tay xem xét dấu chân và những tàn tro vải rơi từ người Phiêu Trần ra.

Vô Mi gạt đi:

- Nhị vị khỏi nhọc công! Tại hạ có thể đánh hơi được mùi khét này trong vòng trăm trượng.

Thế là đoàn người mừng rỡ mà theo họ Miêu. Lạ thay, lộ trình của Phiêu Trần lại dẫn đến cơ ngơi của Hà tri huyện, nơi họ đang cư trú.

Thì ra Phiêu Trần chạy một hồi đã được gió Đông và tuyết lạnh làm cho tỉnh táo lại. Chàng hổ thẹn vì thân thể lỏa lồ, vội nhảy xuống ao sen súng bên đường để giấu mình. Không nghe đón đau, chàng thử gột rửa, kỳ cọ, thấy da thịt chẳng hề tổn thương và rất nhẵn nhụi, như chưa hề mọc lớp lông quái dị kia. Chỉ có mái tóc là bị cháy nham nhở.

Phiêu Trần nhủ thầm:

- Hay là lớp lông này kỳ lạ, có thể dùng Tam Muội Chân Hỏa mà loại trừ tuyệt gốc được? Hơn nữa, Du Huệ là thần y lẽ nào không trị được quái tật này? Nay mọi người đã biết ta còn sống thì làm sao giấu giếm được nữa? Nhớ đến những tiếng gọi náo nùng của người thân, chàng chẳng đành tâm trốn tránh! Phiêu Trần hái vội vài chiếc lá úa tàn, che hạ thể rồi phi thân về Hà gia trang trong huyện thành Đăng Phong.

Chàng xấu hổ nên dồn hết hai hoa giáp công lực vào song cửa, hóa thành chiếc bóng mờ, khiến lữ khách trên đường tưởng là hồn ma bóng quế!

Về đến nhà, chàng chạy vào phòng, lục túi hành lý lấy y phục.

Bổng cửa phòng bật mở và Tiểu Quận Chúa bước vào. Nàng kinh hãi kêu lên:

- Sở lang! Có phải chàng đấy không?

Rồi người con gái yếu đuối kia quỵ xuống. Phiêu Trần chỉ vừa mặc xong quần dài, vội nhảy đến đỡ lấy, xoa bóp các huyết đạo.

Hà Vân Bích mở mắt, run rẩy vuốt ve gương mặt tình quân, định nhờ xúc giác khẳng định mình không nằm mơ! Phiêu Trần cúi xuống hôn nàng và thì thầm:

- Bích muội! Ta đã về với nàng đây!

Lát sau, người thân của chàng về đến, có cả Kim Đỉnh Thượng Nhân và các chương môn.

Phiêu Trần ngượng ngùng ra mắt, bị trách móc nặng nề. Nhưng tiếng cười hân hoan mỗi lúc một thêm rộn rã. Nhất là khi Phỉ nhi ranh mãnh nói:

- Phụ thân quả đáng khâm phục, trên người không một mảnh vải mà cứ tòng ngồng chạy hàng chục dặm đường! Hải nhi thật chẳng dám noi gương!

Hết

Nguồn: VN Thư Quán - Thư viện Online

Người đăng: một sách

Thời gian: 09/07/2004 3:21:58 CH